

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SHARON SALA

"FILLED WITH UNFORGETTABLE CHARM AND DELIGHT!"

— **ROBYN CARR**

#1 New York Times Bestselling Author

FOREVER *my* HERO

A BLESSINGS, GEORGIA NOVEL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SONSUZA KADAR
my
HERO

SHARO|x,]
SALA

¥@Ł
kaynakOooks "
cosobla. .cc

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

Bölüm 16

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Üstümüzde Bir Gökkuşığı'na kısa bir bakış](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Arka Kapak](#)

Yaşam sürekli bir evrim halindedir. Nefes aldığımız sürece değişiyoruz.

Hayat aynı zamanda derslerle dolu bir yolculuktur. Değişikliklere nasıl tepki verdiğimiz derslerdir. Değişikliklerin bizi yok etmesine izin mi vereceğiz, yoksa değişimi bünyemize katmanın ve yolumuza devam etmenin başka bir yolunu mu bulacağız?

Nereye ait olduklarını bulmaya çalışan iki insan hakkındaki bu tatlı hikâye, umudun, azmin ve aşkın akışkan ve hiç bitmeyen bir şey olduğunun ortaya çıkışının hikâyesidir.

Aşkı kaybetmeyiz. O sadece başka bir yere taşınır ve bizim onu yakalamamızı bekler.

Bölüm 1

Danner Amos Pazar gazetesini almak için evinden çıktığında sabah güneşi hâlâ kulaklarının arkasını ısılatıyordu. Gazeteyi almak için eğildiğinde, bir arabanın motor sesini duydu ve komşusu Elliot Graham'ın arabasıyla geri geri gittiğini fark etti. Durduğu yerden Elliot'ın araba yolunun sonundaki iki küçük çalıdan biriyle çarpışmak üzere olduğu belliydi ama Dan'in onu uyaramayacağı kadar hızlı gidiyordu.

Elbette, Elliot tam üzerinden geçti, sonra fren yaptı, arabayı vitesine taktı ve tekrar denemek için garaj yoluna geri dönerken tekrar üzerinden geçti.

Dan gülmemeye çalışıyordu ama Elliot arabayı geri vitesine takıp bir kez daha geri gitmeyi denediğinde, bunun yerine diğer taraftakinin üzerinden yuvarlandı.

Dan, Elliot'ın yüzündeki iğrenme ifadesine güldü. Sonra Elliot onu gördü, camını indirdi ve "Bunu yapmak istemiştin!" diye bağırdı. Sonra da gülümseyip el sallayarak caddeden hızla uzaklaştı.

Dan içeri dönerken hâlâ kıkırdıyordu. Gün için planı yemek ve televizyonda futbol izlemektir. Sorumlu olduğu kiracılar herhangi bir sorun yaşamazsa, harika olacaktı.

* * *

Elliot'ın planı tamamen farklıydı. Dün gece Gray Goose Gölü'yle ilgili bir rüya görmüştü ve bu da ona, karısı Helena'yla birlikte her zaman piknik yaptıkları manzaralı yeri hatırlatmıştı. Bugün o manzaraya geri dönecek ve manzarayı o bakış açısından resmedecekti. Çerçeveletebileceği, mutlu zamanların harika bir hatırlatıcısı olacaktı ve asmak için mükemmel bir yeri vardı.

Göle doğru yaptığı araba yolculuğu rahatlatıcıydı ve park edip indiğinde resim şapkasını taktı - geniş, sarkık kenarlı, eski, boya lekeli bir Panama şapkası - sonra yanına almak istediği şeyleri toplamaya başladı.

Göle gitmeyeli birkaç yıl olmuştu ve yürüyüş yolu biraz fazla büyümüştü. Elliot bir kez tökezledi ve boya kutusunu düşürdü, ardından düşen yağlı boya tüplerini toplamak zorunda kaldı. Tüm bunlardan sonra bile, hedefine sadece biraz nefes nefese ulaştı. Katlanır şövaletini ve küçük portatif taburesini kurduktan sonra boya kutusunu açtı, fırçalarını hazırladı ve ardından birkaç dakika oturup manzaranın tadını çıkardı ve uzun süre önce vefat eden karısıyla konuştu.

"Bak, Helena! Gölün tam karşısındaki büyük çamın tepesinde tünemiş bir kartal var. Oh, ne kadar muhteşem. Onu resme koymayı unutmamalıyım... sadece senin için."

Ensesinde hafif bir esinti hissetti ve gülümsedi. Bugün rüzgâr yoktu. Sadece aşkı vardı.

Daha fazla gecikmeden bir parça kara kalem aldı ve sahneyi kabataslak çizmeye başladı; önce ufku, sonra da ağaç çizgisinin nerede olacağını belirledi. Kıyı şeridinin ve hemen solundaki tekne rampasının şeklini çizdi ve kömürü kutuya geri attı.

İlk boya seçimi, göldeki en koyu renkleri karıştırmak oldu. Koyu derinlik demekti ve bir resim derinlik olmadan bir hiçti, tıpkı bir insanın karakter derinliği olmadan bir hiç olması gibi ve boyayı bir palet bıçağıyla tuvale uygulayarak kontur ve doku kazandırdı. Daha açık renkler daha sonra koyunun üzerine gelecek ve en açık renk olan dalgaların üzerindeki güneş ışığı parıltıları en son eklenecekti.

Güneş daha da yükselmişti ama Elliot'ın şapkası güneşi yüzünden uzak tutuyordu. Kendini tamamen işine vermiş, etrafındaki her şeyden habersizdi.

* * *

Bu sabah insanların çoğu kahvaltıya otururken, Junior ve Albert Rankin doğruca büyükannelerinin arazilerinin arka tarafındaki eski kulübesine gitmişlerdi. Bugün satış günüydü ve kulübede kuruttukları son marihuana hasatlarını yüklemeye hazırdılar. Hiç vakit kaybetmeden çektikleri tekneyi yüklediler ve işlerini bitirir bitirmez üzerini bir muşambayla örttüler ve ardından arazilerinden çıkıp alıcılarıyla buluşmak üzere göle inmeden önce ekim alanlarını kontrol etmek üzere Gray Goose Gölü çevresindeki ormana doğru yola koyuldular.

İki yıldır babalarının burnunun dibinde ot yetiştiriyorlardı. Kendilerine fazla güvenmekle suçlanabilirlerdi ama Koca Tom Rankin'in bir kız arkadaşı vardı ve Blessings'teki yerel yem dükkanındaki işinde olmadığı zamanlarda boş zamanlarını onunla geçiriyordu.

Koca Tom'un karısı Lillian, oğulları on iki ve on dört yaşlarındayken ölmüş, Koca Tom'u keder içinde, oğullarını da kendi başlarına bırakmıştı. Her iki çocuk da liseye gittiklerinde, babalarının küçük maaş çekini sübvansetmeye yardımcı olmak için çiftlikte küçük bir tütün tarlası yetiştiriyorlardı.

Yıllar sonra hala tütün yetiştiriyor, ailenin küçük sığır sürüsüne bakıyor ve her şeyi çalışır durumda tutuyorlardı. Ancak küçük çiftçiler olarak elde ettikleri kâr payları artık onlara yetmiyordu.

Yetiştirme alanlarında her şeyin yolunda gittiğine kanaat getirdikten sonra göle, her zamanki tekne rampasına gittiler, tekneyi suya indirdiler, ardından dıştan takmalı motoru çalıştırdılar ve alıcıları Oscar Langston'ın Savannah'dan gelmesini beklerken balık tutmak için gölün ortasına doğru yola çıktılar.

Oscar, Rankin kardeşlerin tedarikçileriyle buluşmak için kullandığı kılıfın aynısını kullanıyor, teknesi ve balıkçılık malzemeleriyle geliyordu. Göle ulaşın teknesini suya indirdikten sonra Rankin

kardeşlerle buluşup onların tekne rampasına gidiyor ve burada paketlenmiş ürünleri

bir tekneden diğetine geçtiler, para alışverişinde bulundular ve sonra kendi yollarına gittiler.

Oscar geldiğinde hâlâ gölde balık tutuyorlardı ama her zamanki gibi tekne rampasına gitmemişti. Yüzü kıpkırmızı ve öfkeliydi, bu da onları tedirgin ediyordu. Sonra Oscar teknelerinin etrafında bir daire çizdi ve yanlarına yanaştığında daha büyük teknesinin dümen suyunda sallanmalarına neden oldu.

"Neler oluyor?" Junior sordu.

"Acelem var. Diğer tedarikçilerimden biri beni açığa düşürdü ve ürün bekleyen kızgın alıcılarım var. Seni kıyıya kadar takip edecek vaktim yok. Bana malları geçirmeye başla. İşte para," dedi ve büyük bir zarf uzattı.

Junior muşambayı kenara çekip ot paketlerini birbiri ardına dağıtmaya başlarken Albert paraları saydı. Albert gölün batı yakasındaki uçurumda birinin olduğunu fark ettiğinde son paketlere kadar inmişlerdi. Yaptıkları şeyi yakından izleyen biri.

"Junior! Uçurumda biri var!"

Junior Rankin başını kaldırdığında uçurumda oturan bir adamın doğrudan onlara baktığını gördü. "Bu da ne böyle?"

Oscar'ın sesi öfkeyle kalınlaştı. "Acele edin. Şu son iki paketi de bir an önce boşaltın. Ben buradan gidiyorum!"

Junior son iki paketi de tekneye attı.

"Tanık bırakmayacaksın. Ondan kurtulun!" Oscar söyledi. Albert'ın nefesi kesildi. "Biz insanları öldürmeyiz!"

Oscar parmağıyla Albert'ın yüzünü işaret etti. "Ben biliyorum."

Junior'ın rengi soldu. Mesajı almıştı. Tanıktan kurtulmazlarsa Oscar onlardan kurtulacaktı. "Merak etme, Oscar. Temize çıktığımızdan emin olacağım," dedi.

Oscar ters ters baktı, motoru çalıştırdı ve gölün karşısına geçip gözden kayboldu. Junior gölün karşısındaki tepede oturan adama baktı. "Vay canına."

Albert çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Sadece nöbet tutmak için benimle gel. Ben yaparım," dedi Junior.

Albert yetişkin bir adamdı ama ağlamaya başladı. "Benim bu işte bir rolüm olmayacak. Nöbet tutmak için bile.

Beni sahile geri götür. Ben eve yürüyeceğim."

Junior kaşlarını çatı. "Kahretsin, Albert! Sen de en az benim kadar bu işin bir parçasısın."

"Hayır! Hayır, değilim!" Albert bağırdı. "Ot yetiştirmenize yardım ediyorum... ama kimsenin cinayet işlemesine yardım etmiyorum."

"Benimle geliyorsun, o yüzden kapa çeneni ve-"

Junior ne olduğunu anlayamadan Albert ayakkabılarını tekmeleyip tekneden dışarı fırladı ve karşı kıyıya doğru yüzmeye başladı.

"Kahretsin," dedi Junior. Kardeşini tanıyordu. Hayır dediğinde, nedeni ne olursa olsun bunu

kastederdi, bu yüzden bu iş kesinlikle ona kalmıştı.

Dıştan takmalı motorlarını çalıştırdı ve batı kıyısında daha aşağıda bir noktaya yöneldi.

Hedefinin görüş alanının dışında kıyıya ulaştı, tekneyi geri yüzmeyecek kadar yukarı çekti.

sonra ağaçların arasından koşmaya başladı. Adama yaklaştıkça daha da endişelenmeye başladı. Bunu gerçekten yapabilir miydi? Başka bir insanı öldürebilir miydi?

Ama yapmazsa, ona ve Albert'a ne olacaktı? Ya babam öğrenirse? Ya kanun öğrenir ve ikisini de tutuklarsa? Hapse girmenin utancını asla üzerinden atamazdı. Bu babamı öldürürdü. O ve Albert, kanunla başı derde giren ilk Rankin'ler olacaktı. Onlardan önceki tüm nesiller onurlu insanlardı ve o ve Albert onların adını mahvedenler olacaktı. Ve içinde bulundukları karmaşa için kendini azarlarken, öldürmeye geldiği adamın üzerine yürüdü.

Ne oluyor be? O yaşlı bir adam ve sadece bir resim çiziyor. Bunu yapmak zorunda değilim. Bunu yapmayacağım.

Ama orada öylece dururken, dikkati adamdan çizdiği resme kaydı ve bir iniltiyi bastırdı. Adam önündeki sahneyi resmediyordu ve gölün tam ortasına iki tekne ve bir tekneden diğerine paket yükleyen adamlar çizmişti.

Elbette kimse kayıktakilerin kim olduğunu bilemezdi. Onları çok küçük boyamıştı ve renk lekeleri olmaktan öteye gidemiyorlardı ama Blessings'teki insanlar merak edecekti ve sorulduğunda yaşlı adam gördüklerini açıkça anlatacaktı. Blessings'teki insanlar, Gri Kaz Gölü'nün ortasında insanların bir tekneden diğerine mal yüklemek için ne gibi bir nedenleri olabileceğini sorgulardı.

Junior ağlayacak gibi hissetti. Tanrım, yeniden çocuk olmak istiyordu. Ne de olsa bu peşini bırakabileceği bir şey değildi. Bir adım atmadan önce ağaçların altında etrafına bakınarak bir silah aradı çünkü sesin onu ele vereceğini biliyordu. Solundaki bir ağacın altında ölü dallar vardı, bu yüzden birine odaklandı ve ağaçlardan çıkarken onu aldı, yaşlı adamın arkasındaki seslere tepki vermesine zaman bırakmadan ilerlerken salladı.

Uzuv yaşlı adamın kafasına sert bir *darbe* indirdi, bu ses bir karpuzun patlarken çıkardığı sesi andırıyordu. Bu ses Junior'ı ürküttü ama yaşlı adamın taburesinden kayarak yere yığılması kadar değil.

Junior bir kalp atışı boyunca olduğu yerde donup kaldı, sonra az önce ne yaptığını düşündü ve tek seferde olup olmadığından emin olmak için koştu. Nabzını yokladı ama o kadar çok titriyordu ki adamın ölü mü diri mi olduğunu anlayamadı. Onu uçurumdan aşağıya, suya atmayı düşündü ama yapamadı. Resme baktı ve hiç düşünmeden yaşlı adamın iki kayığı çizdiği tuvale bir delik açtı.

Sonra yakındaki bir çalıdan bir dal kopardı ve geri geri giderken ayak izlerini temizlemek için kullandı ve uzun bir yol kat edene kadar izleri temizlemeye devam etti. O noktada dalı bıraktı ve yolun geri kalanını teknesine doğru koştu. Tekneyi suya geri itmeye çalışırken iki kez düşmüş ve tekneyi yüzdürmek için kıyıdan yeterince uzağa götürdüğünde sıırılsıklam olmuş. Sürünerek içeri girdi, ayağı takıldı ve motoru çalıştırmak için dıştan takmalı motora kadar tökezledi, ardından arkasında sudan bir horoz kuyruğu bıraktı.

Yaşlı adamın kafatasının kırılma sesini aklından çıkaramıyordu ve o sırada ağlıyordu.

Sonunda diğerk kıyıya ulaştı. Tekneyi tekrar römorklarına yükledi, kamyonu atladı ve eve doğru yola   ıktı.

Ama ev düşüncesi ona Albert'ı hatırlattı. Zaten orada mıydı? Babasını arayıp ona ne yaptıklarını anlatacak mıydı, yoksa her Şey hakkında sessiz mi kalacaktı? Junior emin değildi. Tek bildiği bu bokun henüz bitmediğiydi. Yarın gün ağardığında hâlâ hayattaysa, ellerindeki bütün ekinleri yok edecek ve bu işi bitirecekti.

* * *

Albert'in kıyıya ulaşma konusunda kendi sıkıntıları vardı ve bir iki kez başarabileceğinden emin olamadı. Ayaklarının altında sağlam bir zemin hissettiğinde, boğazına kadar suya batmıştı ve kıyıya kadar olan yolun geri kalanını yürürken hiç olmadığı kadar bitkin d  Őm  Ő t  .

KuŐ uçuŐu    mil olan eve doğru yola çıktığında suyun serinliğinden titriyordu. Bunu yalınayak yapacak olmasına rağmen, kendisi için ormanın i inden geçen kestirme bir yol olan karga yolunu izleyerek koşmaya başladı.

Yer, dökülmüŐ yapraklar ve dikenlerle, gizli kayalar ve kırık uzuvlarla kaplıydı ama o kadar korkmuştu ki acıyı neredeyse hiç hissetmiyordu. Evlerinin arkasındaki otlağın etrafındaki   ite ulaştığında, yan tarafında keskin bir ağrı vardı ve nefes nefese kalmıştı. Bacaklarındaki kaslar o kadar çok titriyordu ki durursa olduğu yerde bayılacağından korkuyordu.

Tanrıya Şükür babası o sabah kız arkadaşıyla kiliseye gitmiŐtı. Temizlenmek için ev ona kalacaktı. Ama ayakları başka bir sorun olacaktı. Yanmaya başlamışlardı. Ayaklarında ne kadar çok kesik ve diken olabileceğine bakmaya korkuyordu ve Tanrı bilir bir daha ne zaman ayakkabı giyebilecekti.

Bunu nasıl açıklayacağını henüz bilmiyordu ama bir Şeyler düŐünecekti. Bugünlerde baba-oğul iliŐkileri merhabalar ve vedalardan ibaretti.

  neklerin arasında tökezleyerek ilerlerken hâlâ hareket ediyordu ve arka bahçelerine ulaştığında topallamaya başlamıştı. İki katlı eski evin tanidik g  r  nt  Ő  görüşünü bulanıklaştırdı. O ve Junior her Şeyi mahvetmiŐtı. Rankin ailesi neredeyse iki yüz elli yıldır Georgia topraklarında yaşıyordu ve bakın ne yapmışlardı. O ve Junior hapse girerlerse yerlerine geçecek başkaları da doğmayacaktı.

Albert daha fazla ilerleyemeyince hıçkırıklara boğuldu ve elleri ve dizleri üzerine çökerek eve kadar s  r  nd  , sonra arka basamakları çıktı ve doğruca mutfağa girdi. Evin içinde sürünerek ilerledi ve merdivenlerden banyoya çıktı, birkaç cımbız ve bir Şişe alkol aldı ve küvet arkasına gelecek Şekilde oturdu ve sonunda ayaklarına baktı. Çiğ hamburger gibi görünüyorlardı.

"Oh adamım... Dikiş atılması gerekecek," diye mırıldandı, sonra küvete yaslandı ve kendinden geçti.

* * *

Junior eve geldi, Albert'in ayakkabılarını tekneden aldı ve eve doğru yola koyuldu. Albert'i gördüğünde

Arka verandadaki kan izlerini görünce paniğe kapıldı ve koşmaya başladı, izleri üst kata kadar takip etti ve Albert'a buna neden olacak ne olduğunu hayal etmeye çalıştı. Kardeşini banyoda yerde bayılmış halde buldu, ayaklarının altını gördü ve yeniden ağlamaya başladı.

"Albert! Albert! Beni duyabiliyor musun?" diye sordu küçük kardeşini sarsarak uyandırmaya çalışırken. Albert inledi, sonra yavaşça gözlerini açtı.

"Sensin!" dedi. Junior

başını salladı.

"Sen mi yaptın?" Albert sordu.

Junior başını salladı.

Albert inledi ve yüzünü kapattı.

Junior iç çekti. "Ayaklarını mahvetmek üzeresin. Seni doktora götürmem gerek." Albert gözyaşlarını yuttu. "Artık onların üzerinde yürüyemiyorum."

"Seni ben taşıyım," dedi Junior.

"Bunu nasıl açıklayacağım?" diye sordu.

Junior omuz silkti. "Onlara göle düştüğünü ve suyu boşaltmak için ayakkabılarını çıkardığını söyle. Onlara siyah bir ayı tarafından ürkütüldüğünü ve koşmaya başladığını söyle."

Albert başını sallarken hâlâ gözyaşlarını tutamıyordu. "Evet, bu işe yarar. Tamam. Bu benim hikayem. Sen de gölde balık tutuyordun ve bunların hiçbirini görmedin. Ayakkabılarımı buldun, eve doğru giderken ayak izlerimi gördün ve beni burada buldun."

Junior kardeşinin başını okşadı. "Evet, işte böyle oldu," dedi. "Şimdi seni ayağa kaldıralım. Sırtıma binmen gerekiyor. Seni sırtımda başka bir şekilde taşıyabileceğimden daha kolay taşıyabilirim."

Albert, "Kalkmama yardım etmen gerekecek," diye uyardı.

Junior onu dik bir pozisyona kaldırdı. Bunu yaparken aynada kendi yüzlerini gördüler.

Hâlâ iri yarı, kızıl saçlı, yeşil gözlü ve geniş omuzlu adamlardı. Ama artık birbirlerine o kadar da benzemiyorlardı. Albert'in yüzü acıdan iki büklüm olmuştu, Junior ise on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Şeytanla anlaşma yaptığınızda, bu yüzünüzden belli olurdu.

"Tamam şimdi," dedi Junior arkasını dönerken. "Kollarını boynuma dola ve bacaklarını belime sar."

"Çok ağır olacağım," dedi Albert.

"Hayır, asla çok ağır olmayacaksın, Albert. Her zaman benim küçük kardeşim olacaksın. Şimdi sıkı tutun.

Bir yere gitmeden önce aşağıya inmemiz gerekiyor."

Tıpkı çocukluklarından beri yaptıkları gibi, Junior kardeşinin cesedinin yükünü omuzladı ve merdivenlerden aşağı inerek dışarıdaki kamyonete ulaştı. Albert'ı koltuğa oturttu ve garaj yolundan yaşlı adamın hayaletinden kaçtığından daha hızlı çıkarak doğrudan Blessings'teki hastaneye gitti. Albert kamyonetin konsolunda cep telefonunu gördü ve cebine koydu. Uykuya daldığında bir şişe

su içmek istiyordu.

Onların gelişi acil serviste büyük bir kargaşaya neden oldu ama Albert doktorun kararıyla o kadar rahatlamıştı ki

Hasarını onarmak için onu uyutmak istediklerinde mutlu bir şekilde bayıldı ve Junior'ı babalarını aramaya bıraktı.

* * *

Elliot'ın bilincinin bir kısmını geri getiren şey acının kabul edilmesi idi. Gözlerini açacak kadar uyanık değildi ama sırt üstü yuvarlandı ve bu da vücudunda şok etkisi yaratan bir acı dalgasına yol açtı. Tekrar kendinden geçti, yüzüne vuran güneşten habersizdi.

Güneş verebileceği tüm zararı verdikten sonra ufkun altına battı ve gece hayvanları ortaya çıktı. Bir baykuş Elliot'ın vücuduna doğru süzüldü, yakındaki otların arasındaki bir yılanı kaptı ve pençelerinden sarkan yılanla birlikte uçup gitti.

Gece yarısı civarında, avlanmaya çıkan yalnız bir çakal kan kokusu aldı ve araştırmaya gitti. Ancak oraya vardığında insan kokusu daha güçlüydü. Tereddütle yaklaştı ve sonra yakınlarda bir şey çarptı ve çakal ormanda koşmaya başladı.

Bir keseli sıçan Elliot'ın cesedinin yanından geçip gitti ve uzaklaşmadan önce etrafını ilgisizce kokladı.

Daha sonra bir rakun da aynı şeyi yaptı ve kendini güvende hissetmek için insan kokusundan yeterince uzakta durdu.

Daha sonra, av köpekleri tarafından ürkütülen genç bir geyik, Elliot'ın yattığı yerin hemen ötesindeki ağaçların arasından koştu.

Gece boyunca Elliot iki kez su yüzüne çıktı, ancak her seferinde yarasının acısı ve kötüleşen durumu onu hızla geri çekti.

Sonra gece geçti ve güneş yeni günde doğdu.

* * *

Alice Conroy, Marty'nin çılgınlıklarının yankısı hâlâ kafasındayken soğuk terler içinde uyandı.

Kabuslar! Hayatının geri kalanında onunla birlikte mi olacaklardı? Tanrım, öyle olmamasını umuyordu. Ama hâlâ kocasının öldüğü günden kalma sırları vardı ve bunları paylaşmaya hiç niyeti yoktu.

Bugüne kadar kimse olanları onun tarafından bilmiyordu - Marty evlerindeydi, ahırın aşağısındaki eski barakada yaptığı uyuşturucuyla kafayı bulmuştu. Gün ışığından beri bunu biliyordu. Yeniden başlamaktan ve geçmişe sünger çekmek gerektiğinden bahsedip duruyordu. Her şeyi ateşe vereceğini ve o hayattan uzaklaşacağını söyleyip duruyordu. İşleri düzelterek için onu görmezden gelmiş ve dışarı çıkıp çalıştığı bahçeye gitmiş, havalar ısındığında birkaç ay içinde ekmeye hazır hale getirmişti. İşte bu yüzden ev arkasından patladığında bahçedeydi ve onu yeni sürülmüş toprağa yüzüstü düşürdü.

Yatakta doğruldu ve yüzünü kapattı. Bunu yaptığı anda, tüm kabus ayrıntılarıyla geri geldi.

Yanan enkaz hâlâ Alice'in yattığı yerin etrafında sümkleniyordu. Birkaç metre ileri fırlayan Alice,

bahçede yüziüstü yatıyordu ve patlayanın evleri olduğundan habersizdi.

Marty'nin çığlıklarını duydu. Yuvarlandı, yangını ve dumanı gördü ve saniyeler içinde ayağa kalkıp eve doğru koşarak yardım çığlıkları attı.

Ama Marty için artık çok geçti. Onun tepeden tırnağa yanarak arka kapıdan sendeleyerek çıkışını izledi. nce öne doğru sallanmış, sonra verandanın çatısı üzerine çökerken geriye doğru düşmüştü.

Cep telefonuna ihtiyacı vardı ama telefon alevler içindeki otoparkın altına park edilmiş arabadaydı. Ve araba yanıyordu.

Hâlâ sabit hatları vardı.

Ama yanan bir evin içindeydi.

Tüm günün tek kurtarıcı ltfu çocuklarının okulda olmasıydı.

Geri döndü ve yol boyunca çığlık atarak kayınvalidesinin evine kadar  mil koştu.

alar saatler için Tanrı'ya şkrlers olsun, diye düşündü Alice yorganı arkaya atıp banyoya giderken. Aynada son kötü rüyasını yıkarken yüzünü buruşturdu. şu anda minnettar olması gereken ne kadar çok şey olduğunu hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. Her gün Umut Evi'nde uyanmak ve kendisinin ve ailesinin burada ihtiyaçları olduğu sürece kira ödemededen yaşayacağını bilmek mucizeden başka bir şey değildi.

Marty'nin ölümünden bu yana geçen beş ay geride kalmıştı ve onun hayatlarındaki yokluğu için ağlayacak gözyaşı kalmamıştı.  yıl önce meth üretilip satmaya başladığında onu kaybetmenin üzüntüsünü yaşamış ve ölümünün verdiği rahatlamayı kendine saklamıştı.

Bugün pazartesiydi ve eylül ayının ikinci haftasının başlangıcıydı. Gitmesi gereken bir işi vardı, bunun için minnettardı ve çocuklar için okul vardı. Onları uyandırma vakti gelmişti. Banyodan çıktıktan sonra kaloriferi biraz açtı ve koridoru geçerek oğlunun kapısına gitti.

Charlie on üç yaşına yeni basmıştı ve şimdi yedinci sınıfa gidiyordu. Ondan bir kafa daha uzun olmasının yanı sıra, hayatlarının son yılı onu çok geç bir adama dönüştürmüştü.

Pitty-Pat adını kullanan yedi yaşındaki kızı Patricia, babasının ölmeden önce onlara yaşattığı cehennemi unutacak kadar küçüktü ama Charlie asla unutmayacaktı.

Alice Charlie'nin kapısını çaldı.

"Uyandım anne," dedi Charlie ve gülümseyerek koridora ıktı. "Güzel bir gün olacak," dedi ve aceleyle banyoya gitti.

"Onun için sana şkrlers olsun, Tanrım," diye mırıldandı Alice, sonra bebeğini uyandırmak için yan odaya gitti. Pitty-Pat her zaman başını yorganın altına sokarak uyurdu, bu yüzden Alice önce onu açmak zorunda kaldı. "Günaydın, Pitty- Pat. Kalkma zamanı."

"şimdi olmaz," diye sızlandı.

Alice yorganı geri çekti. "Evet, şimdi. Charlie banyoda, o yüzden benim odama gelip benimkini kullanabilirsin."

Pitty-Pat yuvarlandı, esnedi. Sihirli kelimeler. Annesinin banyosu çok parlak ve güzeldi.

"Dişlerimi de orada mı fıralayacağım?" diye sordu.

"Evet, ama bu sefer diş fırçanı da getir. Benimkini kullanamazsın."

Pitty-Pat bacaklarını yatağın kenarından salladı ve ayağa kalktı. "Anne, artık Pitty-Pat olmak için çok büyüğüm. Ben sadece Patty'yim, tamam mı?"

Alice gözlerini kırıştırdı. Kızının bunu söylediğini duymak gerçekten de canını acıtmıştı, her ne kadar çocukları bağımsız olmaları ve kendi başlarına düşünmeleri için yetiştirmek Alice'in ebeveynlik tarzıyla ilgili olsa da.

"Tabii ki sorun yok... Patty."

Küçük kız başıyla onayladı. "Şimdi diş fırçamı alıyorum."

"Kahvaltıya başlayacağım. Giyinmek için oyalanma, yoksa Charlie bütün yumurtalarını ve tostunu yer."

"Hayır! Ona izin vermeyin!" Patty ağladı ve diş fırçasını almak için koştu. Alice sırtıttı. Her seferinde işe yarıyordu.

* * *

Lovey Cooper çoktan Granny's Country Kitchen'da kasabaya erken gelenleri beslemeye başlamıştı. Polis şefinin karısı Mercy Pittman da Granny's'in mutfağında düzinelerce bisküvi pişiriyordu.

Mercy'nin Blessings Hastanesi'nde hemşire olan kız kardeşi Hope, acil serviste geçirdiği uzun bir gecenin ardından nöbetten çıkıyordu. Hope çiftlikteki kocasını ve kayınbiraderini düşündü, çoktan kalkmışlar ve gün ağarırken sığırları besliyorlardı. O kadar yorgundu ki, eve gidip yatmadan önce büyük bir çiftlik kahvaltısı yapma düşüncesi onu bunaltıyordu.

Ama Mercy'nin harika bisküvileri her zaman vardı, bu yüzden Büyükanne'ye merhaba diyecek kadar uzun süre uğradı ve eve bir düzine sosisli bisküvi götürdü. Çiftliğe doğru yola çıkarken, yatağa girmeden önce çocuklar için yumurta çırpmaya yetecek kadar enerjisi kalabileceğini düşündü.

* * *

Alice Conroy'un çalıştığı hırdavat dükkanının sahibi Fred Bloomer, kahvaltı için aşağıya inmeden önce tıraş oluyordu. Karısı pek iyi bir aşçı değildi, ama güne başlamak için sağlam bir öğüne ihtiyaç olduğu inancıyla kahvaltı yapardı.

Polis departmanında gece memuru olarak çalışan Larry Bemis eve gitmek üzere mesaisini bitirirken, gündüz memuru olan Avery Ames çoktan işinin başındaydı.

Bölüm 2

Yerel avukat Peanut Buttermann mutfak masasında oturmuş gelini Ruby'nin kahvaltı hazırlamasını izliyordu. "Evet" dediğinden beri yüzünde bir gülümseme vardı ve hala kendini Blessings'teki en şanslı adam olarak görüyordu.

Ruby tavadan son krep yığınının aldı ve yemeği masaya taşımadan önce ocağı kapattı.

"Çok güzel kokuyor," dedi Peanut ve bir elini Ruby'nin sırtında gezdirdi. "Ama sen ve tıraş losyonun kadar güzel değil," dedi Ruby oturmadan önce.

Peanut iç çekti. "Beni pek çok yönden kutsuyorsun," dedi. "Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydin?"

Ruby onunla sevişmenin nasıl bir his olduğunu düşünerek kendi kendine gülümsedi. "Son beş dakika içinde değil ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, seni daha çok seviyorum. Tereyağını uzat."

Peanut güldü ve ona doğru kaydıldı.

Sonunda Peanut'ı işe bıraktıktan sonra Ruby bugün yapması gereken şeylerin listesini gözden geçirmeye başladı. Güzellik dükkânı Curl Up and Dye Pazartesi günleri kapalıydı. Ama her zaman yapacak çok daha fazla işi vardı.

Ev için çamaşırlar ve dükkân için çamaşırlar, satın alınacak yiyeceklerin bir listesi ve temizleyiciden alınacak kıyafetler vardı.

Saçını ve makyajını kontrol etmek için bir aynanın önünden geçerken durakladı. Saçlarının bu siyah tonundan hâlâ memnundu ve bir süre daha böyle kalmaya niyetliydi. Son üç ay içinde saçları çok uzamıştı ama normalde kullandığı gibi çene hizasında kestirmek yerine uzamasına izin veriyordu. Şu anda saçları omuzlarının üst kısmına kadar uzanıyordu ve perçemleri kaşlarının hemen üzerindeydi. Bu şimdiye kadar giydiği en cüretkâr görünümdü ama o cüretkâr bir kadındı, bu yüzden yakıştıyordu.

* * *

Blessings yeni güne hazırlanırken Danner Amos hâlâ uykudaydı, geçmişinin hiç bitmeyen kâbusunun içinde kaybolmuştu ve bu kâbus hep aynı yerde başlıyordu.

Holly aceleyle mutfığa girdiğinde lavaboya doğru döndü. "Sen ve Blake'in çoktan gittiğinizi

sanıyordum," dedi.

"Arabam çalışmıyor ve Blake okula geç kalacak."

"Benimkini al," dedi Dan. "Seninkini alması için garağı arayacağım, sonra da taksiyle ofise gideceğim." "Sen en iyisisin," dedi Holly ve ona bir öpücük gönderdi.

Dan onu ön kapıya kadar takip etti ve Holly yedi yaşındaki oğullarını arka koltuğa oturtup arabaya atlarken kapıda durup el salladı.

Dan'ın kalbi çarpmaya başlamıştı. Sırada ne olduğunu biliyordu ve uyanmak için çok çabalıyordu ama sonuna kadar gitmeden rüya onu asla serbest bırakmayacaktı.

Dikiz aynasından makyajını kontrol etmesini izlerken sabahın erken saatlerinde güneş ışığı Lexus'unun kaputuna yansdı. Gülümsedi. Ona her zaman iyi görünmüştü. Sonra onun kontağa doğru uzandığını gördü. Blake arka koltuktan ona el sallıyordu.

Kapı aralığından çıkıp güneş ışığına doğru adım attı, elini geri sallamak için kaldırdığında dünya gözlerinin önünde patladı.

Lexus'un parçaları havaya uçtu. Evlerinin ön tarafındaki tüm camlar kırıldı. Araba alevler içinde kalırken yüzünün yan tarafına bir şey çarptı.

Çığlık attı.

Sonra yatakta doğrulup oturdu, uyanıktı ve titriyordu. Yüzünün sağ tarafındaki yara izine dokundu ve gözyaşlarını hissetti.

Hiçbir şey değişmedi.

Yorganı arkaya attı ve yataktan kalktı. Hızlı bir duştan sonra gün için giyindi ve mutfığa gitti. Sütünün bittiğini fark edince evde bir kase daha mısır gevreği yeme fikri sona erdi, bu yüzden kahvaltı için Büyükanne'ye gitmeyi tercih etti.

Pazar menüsündeki tavuk ve köfteden kahvaltı menüsündeki bisküvi ve sosis sosuna kadar oradaki yemekler ona evini hatırlatıyordu.

Aidan Payne'in kiralık mülklerinin yöneticiliğini üstlendiği için pişman değildi ve onu satın almayı ciddi ciddi düşünüyordu. Şu anda hâlâ rutini öğreniyor ve kiracılarla bir ilişki kurmaya çalışıyordu. Aidan'a, taşınan ve çıkan kişilerin isimleri ve elde edilen gelirlerin toplamı da dahil olmak üzere aylık onarım beyannamesi gönderdi ve kendi ödemesini yaptı. Baskı yoktu, endişe yoktu ve istediği kadar gösterişsiz bir hayat vardı.

Evden çıkarken üzerinde uzun kollu bir gömlek, Levi's ve botlar vardı. Kamyonete binip şehir merkezine doğru yola çıkmadan önce eski kovboy şapkasını kafasına geçirdi. Saat sekizi biraz geçiyordu ve arabayı sürerken bisküvi ve et suyunu düşünüyordu. Bir dur işaretinde fren yaptı, köpeğini gezdiren kadına el salladı, sonra da kavşaktan hızla geçti.

Park edip dışarı çıktığında Granny's'in otoparkı yarıdan fazla doluydu. Kafeden çıkan kiracılarından biriyle karşılaştı, elinde bir sipariş ve bir fincan kahve vardı.

"Günaydın, Frank. Karın nasıl?"

"Günaydın Dan. O daha iyi. Zatürre neredeyse temizlendi. Doktor geri dönmesi için onu serbest

bırakacak.

Yakında işe başlayacak ama yine de ona biraz bebek gibi davranıyorum." Bunu belirtmek için paket siparişini kaldırdı. "Ona en iyi dileklerimi ilet," dedi Dan.

Frank sırtıttı. "Kesinlikle öyle yapacağım," dedi ve Dan içeri girerken arabasına bindi.

Lovey kasadaydı. Blessings'te bir kovboy görmeye hâlâ alışamamıştı ama artık alışmaya başlamıştı. Adam o yara iziyle bile cidden yakışıklıydı.

"Günaydın Dan. Birine katılacak mısın?"

"Hayır, bugün sadece ben varım," dedi ve şapkasını çıkardı.

Bir menü aldı ve onu küçük bir kabine doğru yönlendirdi.

Lovey, "Garsonunuz birazdan sizinle ilgilenecek," dedi. "Keyfini çıkarın!"

"Evet, hanımefendi. Teşekkür ederim," dedi Dan ve şapkasını yanındaki koltuğa bıraktı. Ama o daha menüyü açmadan, yeni garson Shelly Mayberry elinde bir fincan kahve ve bir bardak suyla masasına geldi.

"Siyah alıyorsun, değil mi?" Shelly sordu.

Dan şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Evet, teşekkür ederim."

"Hoş geldiniz," dedi fincanı doldururken. "Menüyü biraz daha incelemeniz gerekiyor mu, yoksa ne istediğinizi biliyor musunuz?"

"Ben ne istediğimi biliyorum. Bisküvi ve sosis sosu, yanında da bir çift çırpılmış yumurta."

"Geliyor," dedi Shelly ve siparişi teslim etmek üzere ayrıldı.

Dan kahveyi içebilecek kadar soğutmak için içine bir buz parçası attı, sonra da bir tane daha ekledi. Lon Pittman içeri girdiğinde hâlâ yemeğini bekliyordu. Dan, polis şefinin yüzündeki ifadeden bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Kimi aradığını merak ederek izledi, sonra şefin onunla göz teması kurduğunu ve ona doğru yöneldiğini gördü.

"Günaydın Dan. Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama komşunuz Elliot Graham'ın sağlık durumunu kontrol ediyorum. Telefonuna cevap vermiyor, peyzajının bir kısmı zarar görmüş ve arabası kayıp. Acaba onu en son ne zaman gördüğünü hatırlıyor musun?"

Dan kaşlarını çatı. "Onu dün sabah erkenden gördüm ve çalıların devrildiğine şahit oldum. Elliot yaptı. Arabasından geri geri çıkmaya çalıştığı ilk seferde birini söktü, sonra tekrar denediğinde diğerini de söktü. Ama uzaklaşırken bununla ilgili bir şaka yaptı. O zamandan beri onu görmedim."

"Main'e doğru mu gidiyordu?" Lon sordu.

"Uh...hayır, parka doğru."

"Tamam, böldüğüm için özür dilerim. Eğer onu görürsen beni ara." "Elbette," dedi Dan.

Şef kafeden ayrılırken Shelly kahvaltısını getirdi ve yemek için yerleşirken o anı tamamen unuttu. Yemek sıcaktı ve mükemmel terbiye edilmişti. İştahla yedi, yanında iki fincan kahve içti ve garsonun hesabı getirmesini beklerken telefonu gelen bir aramayı işaret etti. Arayanın kimliğine baktı ve kaşlarını çatı. Kiracılardan biriydi.

"Merhaba. Ben Dan."

"Dan, ben Lee Caddesi'nden Margie Wilson. Duşum akmıyor."

"Tamam Margie, ben de tam büyükannemden çıkıyordum. Eve uğrayıp bazı aletler alacağım ve hemen geleceğim."

"Zaten işe geç kaldım, o yüzden anahtarını al ve içeri gel."

"Yapacağım," dedi Dan. "Rahatsızlık için özür dilerim. Eğer kolayca tamir edemezsem, bugün oraya bir tesisatçı gönderirim."

"Çok teşekkür ederim," dedi ve bağlantıyı kesti.

Dan Shelly'ye el salladı, faturasını ve şapkasını aldı ve Lovey'ye çıkışta ödeme yaptı. "Kahvaltı için teşekkürler," dedi.

Sırıttı. "Ne zaman istersen, kovboy."

* * *

Lon Pittman Elliot için gerçekten endişelenmiyordu -henüz. Tuhaf olan, yaşlı adamın Blessings'te bu kadar uzun süre radara yakalanmamış olmasıydı. Yıllarca Preston Williams'ın karşısında oturmuş ama bu sürenin çoğunu seyahat ederek geçirmişti. Ama Elliot'ın karısı Helena öldükten sonra her şeyi bırakmış ve bir tür münzeviye dönüşmüştü.

Mercy Dane Blessings'e gelene kadar kaybın gölgesinden çıkamamıştı. Mercy, Elliot'ın garajının üstündeki dairenin kiracısı olduğunda, onu bir kez daha hayatın akışına çeken şey onun yılmaz ruhuydu.

Mercy ve Lon artık evli olsalar ve Lon'un Blessings'in diğer tarafındaki evinde yaşasalar da, Mercy eski ev sahibiyle iletişim halindeydi ve dün akşam Lon'un durumunu kontrol etmek için durduğunda önce çalıların zarar gördüğüne, sonra da Lon'un evde olmadığına dikkat çeken Mercy olmuştu. Tekrar uğradığında hâlâ orada olmadığını görünce Lon'u uyarmış.

Bu sosyal yardım çekinin hiçbir şey ifade etmeyeceğini düşünerek yola çıkmıştı ama şimdi o kadar emin değildi.

Ne kadar uzun süre bakarsa ve ne kadar çok insanla konuşursa o kadar endişelenmeye başladı.

Elliot Graham artık Blessings'te değildi, bundan emindi. Ama nereye gitmişti? Ne zaman geri dönecekti? Yoksa bir şey mi olmuştu? Kaybolmuş muydu? Bir suçun kurbanı mı olmuştu? Olasılıklar sonsuzdu ve ne kadar uzun süre ortadan kaybolursa, Lon olumlu bir çözüm için o kadar az şansı olduğunu düşünüyordu.

Lon parkın çevresinde dolaşırken cep telefonu çaldı. Arayan polis memuruydu. "Ne oldu, Avery?" Lon sordu.

"Az önce Millie Powers'dan bir telefon aldım. Gray Goose Gölü'nde park edilmiş bir araba olduğunu ve iki gündür orada olduğunu söyledi. Dün görmüş ve bir şey düşünmemiş ama bugün geri döndüğünde arabanın hala orada olduğunu görünce bir terslik olduğunu hissetmiş. Araba kilitli değilmiş, bu yüzden içini kontrol etmiş ve yolcu koltuğunda Elliot Graham'a gönderilmiş bir posta bulmuş. Bu yüzden şerif yerine bizi aramış."

"Arabanın yerini söyledi mi?"

"Millie'nin nerede yaşadığını biliyor musun?"

Avery sordu. "Evet," dedi Lon.

"Evini geçtikten sonra batıya doğru ilk dönüşü al ve iki numaralı tekne rampasının yanına park et dedi." "Neler olduğunu County'ye bildirin ve yolda olduğumu bildirin. İrtibatta kalacağım."

"Tamamdır, Şef."

Lon ışıklara ve sirene bastı, sonra da Blessings'ten çıkmadan önce bir U dönüşü yaptı. Yaşlı adamın yerini zamanında tespit edemezse Charlie Conroy'u ve o tazi köpeğini tekrar bulmayı planlıyordu.

Lon göle yaklaştıkça daha da endişelenmeye başladı. Millie Powers'ın evinin önünden geçerken, kendisini nelerin beklediğini düşünmekten midesi bulanmıştı. Dönemece geldiğinde fren yaptı ve çakıllı yola saptı.

Yanaştıktan hemen sonra Elliott'ın arabasını gördü. Gölün etrafında olabilecek yılanları, büyük kedileri ve ara sıra siyah ayıları düşünüyordu. Hayvan saldırıları nadirdi ama yine de bir ihtimaldi.

Bir el telsizi kaptı ve tüfeğini almak için bagajı açtı. Dolu olup olmadığını kontrol ettikten sonra fazladan birkaç mermiyi cebine koydu, sırt çantasını omuzladı ve arabaya doğru yöneldi. Millie Powers'ın içeride arabanın kime ait olduğuna dair bir ipucu aradığını biliyordu ama yola çıkmadan önce içeriye bakıp kendini tatmin etti. Arabanın etrafında birkaç kez döndükten sonra nihayet kıyı boyunca uzanan bir dizi iz buldu ve onları takip etti.

Arabadan yaklaşık iki yüz metre uzakta ilk ipucunu buldu. Bir tüp yağlı boyaydı, yanık umber. O zaman Elliot'ın başarılı bir ressam olduğunu hatırladı, bu yüzden boya tüpünün resmini çekti, bulduğu yeri belirtmek için bir işaret koydu, sonra boya tüpünü bir kanıt torbasına attı ve yoluna devam etti.

Lon kıyı boyunca etrafına bakmak için bir an durakladı ve yavaş yavaş Elliot'ı buraya neyin getirmiş olabileceğinin farkına vardı. Her yönden manzara muhteşemdi. Ayak izlerine geri döndü ve yürümeye devam etti. Yaklaşık elli metre ileride, arazi yukarı doğru eğilmeye başladı ve aşağıdaki sudan yaklaşık otuz metre yükseklikte bir uçurum oluşturdu. Burası gölün en yüksek noktasıydı ve insanlar burayı manzara noktası olarak adlandırıyordu.

Uzun adımlarla yokuşu tırmanmaya başladı ve tepeyi aştıktan sadece birkaç saniye sonra yan yatmış bir şövale, çimlerin üzerinde yatan bir tuval ve hâlâ dik duran küçük bir katlanır sandalye gördü. Elliot sandalyenin yanında yere sırt üstü uzanmıştı.

"Olamaz," diye mırıldandı Lon ve koşmaya başladı. Cesede ulaştığı anda dizlerinin üzerine çöktü, Elliot'ın öldüğünden neredeyse emindi.

Ama nabzını kontrol ettiğinde, büyük bir rahatlama hissetti. Ancak dün bütün gün güneşin altında yüzüstü yattığı ve içecek su bulamadığı için yaşlı adam kötü durumdaydı. Göz kapakları yanmış ve kabuk bağlamıştı. Derisi kızarmış ve kabarmış, dudakları şişmiş ve çatlamış, kanama ve soyulma noktasına gelmişti. Lon yaraları kontrol etmeye başladı ve hemen Elliot'ın kafasının arkasında kötü bir yara buldu, ama nasıl olduğunu açıklayarak bir şey yoktu.

o.

Elliot'ın bilincini kaybedip bir kayanın üzerine düşmesine neden olan sağlık sorunları olabilirdi ama yakınında bu yaraya neden olabilecek hiçbir şey yoktu ve bu da onu kuşkulandırıyor. Eğer arkasında kaya yoksa, bayılıp geriye doğru düşmesi kafasının arkasındaki bu büyük yaraya neden olmazdı.

Lon aramak için telsizine uzandı, sonra fikrini değiştirdi. Bu çağrıyı ne kadar az kişi duyarsa, ilgili herkes için o kadar iyi olacaktı, bu yüzden onun yerine cep telefonunu kullandı ve sevk memurunu aradı.

Avery ilk zil sesinde cevap verdi. "Merkez. Avery konuşuyor."

"Avery! Elliot Graham'ı buldum. İlçeye, arabasının yanından geçerek kıyı boyunca kuzeye gitmesini bildirin. Tepede, yaşıyor ve acilen bir Medi-Lift helikopterine ihtiyacım var."

"Yapacağım, Şef. Başka bir şey var mı?"

"Acele etmelerini söyle," dedi ve sırt çantasını silkti.

Olay yerinde herhangi bir şey yapmadan önce, onu bulduğu gibi kaydetmesi gerekiyordu, bu yüzden fotoğraf çekmeye başladı. Tam ortasına bir delik açılmış tuvali gördüğünde aniden tüyleri diken diken oldu. Elliot görmemesi gereken bir şey görmüştü ve bu onu neredeyse öldürüyordu. Fotoğraf makinesini bir kenara bırakıp çantasından birkaç su şişesi almadan önce bunun ve ardından vücudunun etrafındaki tüm alanın fotoğraflarını çekti.

"Elliot, beni duyabiliyor musun? Ben Şef Pittman. Suyum var."

Elliot'ın başındaki yara yüzünden Lon onu hareket ettirmeye korkuyordu, bu yüzden boğulmasını önlemek için çantasını tekrar karıştırdı, temiz bir bandana buldu, suyla ıslattı, sonra Elliot'ın dudaklarının arasına azıcık sıktı. Bunu birkaç kez tekrarladı, sonra Elliot'ın yüzüne geçti ve alına küçük ama düzenli bir akıntı dökerek yanmış ve kabuk bağlamış göz kapaklarının üzerinden geçmesine izin verdi. O bunu yaparken Elliot inledi.

Ses cesaret vericiydi. "Elliot! Ben Şef Pittman. Suyum var. Ağzını biraz açabilir misin?"

Elliot denedi, sonra hareket dudaklarındaki çatlakların kanamaya başlamasına neden olunca acıyla haykırdı.

"Sorun yok, sorun yok," dedi Lon. "Dudaklarının arasına biraz daha sıkacağım. Boğulmana izin vermeyeceğim."

Artık güvendesin. Bir tıbbi helikopter yolda. Seni en kısa sürede hastaneye götüreceğiz." Elliot inledi ve bilincini tekrar kaybetti.

Lon adamın yüzüne ve göz çevresine su dökmeye devam etti. Sırt çantasında biraz vazelin buldu ve yaşlı adamın dudaklarındaki çatlak ve kanayan yerlere biraz sürdü. İlçe memurlarının seslerini duymaya başladığı sırada, yaklaşan bir helikopterin sesini de duydu.

"Elliot! Helikopteri duyabiliyor musun? Yardım geliyor," dedi Lon ve sonra yukarı baktı.

İlçe memurları Butler ve Treat kaçarken yokuştan yukarı çıkıyorlardı. Lon ikisini de tanıyordu.

"Chopper burada!" Butler koşarken işaret ederek "Helikopter burada!" dedi ama uyarıya gerek yoktu. Aşağıdan gelen rüzgar

Rotorların çıkardığı sesler etraflarındaki orman zemininde ne varsa karıştırıyordu. Treat, "Aşağıya bir çöp arabası ve bir sağlık görevlisi gönderiyorlar," diye ekledi.

Lon Elliot'a baktı ve nabzını tekrar kontrol etti, hafif bir kalp atışıyla rahatladı.

Doktor on beş dakikadan kısa bir süre içinde Elliot'ın durumunu değerlendirmiş ve onu hareket ettirebilecek kadar stabil hale getirmişti.

Lon ve memurlar, Elliot ve sağlık görevlisi güvenli bir şekilde helikoptere binene kadar gözlerini havada sallanan sepetten ayıramadan izlediler.

Helikopter Blessings'e geri döner dönmez, Lon sırt çantasını kaptı.

"Olay yerini size bırakıyorum çocuklar. Birinin brandaya açtığı deliği ve başının arkasındaki yarayı göz önünde bulundurarak olay yerine suç mahalli muamelesi yapacağınızı varsayıyorum. Çim ve topraktan başka bir şeyin üzerinde yatmadığına dikkat edin, yani düşmüş olsaydı bu yaraya neden olabilecek hiçbir şey yok. Bu boya tüpünü patıkada buldum ve sizin için paketleyip etiketlemeden önce bir fotoğrafını çekip bir işaret bıraktım. Ayrıca Elliot'la ilgilenmeden önce olay yerinin fotoğraflarını çektim. Karakola döndüğümde bunları şerifin ofisine e-posta ile göndereceğim."

"Evet, efendim. Aksi kanıtlanana kadar tüm olay yerleri suç mahallidir. Protokol böyle. Boya tüpünü kanıt olarak kaydedeceğiz ve Şerif Ryman'a fotoğrafları aramasını söyleyeceğiz. Yeni bir şey öğrenirsem size haber vereceğim ve aynı şekilde Bay Graham'ın paylaşabileceği her türlü bilginin bir kopyası da çok makbule geçecek."

"Elbette," dedi Lon ve gidebildiği kadar hızlı bir şekilde yamaçtan aşağı indi, sonra da kruvazörüne kadar koştu.

Yaptığı ilk şey Mercy'ye bir mesaj göndermek oldu. Eğer o olmasaydı, Elliot Graham kesinlikle ölmüş olacaktı.

Mercy, cebindeki telefonda bir mesaj geldiğini duyduğunda dirseklerine kadar hamur işlerine batmıştı. Lon ona neler olduğunu bildireceğine söz vermişti ve mesajı okumadan önce hızla ellerini temizledi. Tepkisi saf bir şoktu.

"Aman Tanrım!"

Lovey, Mercy'nin sesini duyduğunda yemek alanına geri dönüyordu. Durdu ve arkasını döndü.

"Tatlım! Neyin var?" Lovey sordu.

Mercy titriyordu. "Lon, Elliot'ı gölde baygın halde buldu. Dünden beri oradaymış. Durumu kötü ve yaraları bir kazaya işaret etmiyor. Onu helikopterle acil servise getiriyorlar."

"Ne oluyor?" Lovey sordu.

"Bilmiyorum," dedi Mercy ama gözyaşları içindeydi. "Lon beni bilgilendirmeye devam edecek. Tek yapabileceğim dua etmek."

Kızartma aşçısı Elvis kaşlarını çatıyordu. "Kimsenin yaşlı bir adama böyle zarar verebileceğini düşünemiyorum, ama bugünlerde insanların nasıl davrandığının hesabı yok."

Mercy ürperdi. "Onun bir şekilde saldırıya uğradığını düşünmeye dayanamıyorum!"

Elvis omuz silkti.

"Beni bilgilendirmeye devam edin," dedi Lovey.

Mercy başıyla onayladıktan sonra Lon'a bir mesaj göndererek işe dönmeden önce neler olup bittiğinden haberdar olmasını istedi.

Haber Granny's'den diğer Blessings sakinlerine hızla yayıldı. Elliot'ın gece boyunca orada tek başına olduğunu ve bir saldırıya kurban gittiğini düşünerek dehşete kapıldılar.

* * *

Dan Amos, Margie Wilson'ın duşunu tamir etmek için bir parça almak üzere Bloomer's Hardware'e gidiyordu. Evine gidene kadar duşun küvet/duş kombinasyonu olduğunu unutmuştu ama kısa süre sonra sorunun asıl giderde olmadığı anlaşıldı. Küvetteki suyu dışarı akıtmak için serbest bırakan parçaydı.

Tam olarak ne dendiğini bilmiyordu ama fotoğrafını çekmiş ve nasıl tamir edileceğine dair bir YouTube videosu izlemişti. Eğer parça Bloomer'da varsa, gitmeye hazırdı. Eğer yoksa, tesisatçıyı aramak üzereydi.

Dükkânın önüne geldiğinde gülümsedi. Alice Conroy'u tekrar görecekti. Görünüşü güzeldi ama asıl ilgi çekici olan tavırlarıydı. Ve zekiydi. Ve yaklaşık bir ay önce conta bulmasına yardım ederken paylaştıkları o kısa öpücük vardı. Kadın konuşuyor, gülümsüyor ve adam eğilip onu öptüğünde ihtiyacı olan ölçüleri gösteriyordu.

Kimin daha çok şaşırdığını söylemek zordu, Alice'in mi yoksa onun mu?

Hemen tekrar tekrar özür diledi. Hiç üzgün ya da kızgın değildi ama belli ki onu utandırmıştı ve bundan pişmanlık duyuyordu, hatta ona bir çıkış yolu verdiği için rahat bir nefes alıyordu. Ama o zamandan beri, aralarında ne olduğunu bilmenin ve bunun bir daha olup olmayacağını merak etmenin kıvılcımı vardı.

Ve bugün de farklı değildi. Bloomer's'a girerken onu düşünüyordu. Sonra Alice ve tezgâhtaki müşterinin Elliot hakkında konuştuklarını duydu ve kulağa hiç de iyi gelmiyordu.

"Affedersiniz," dedi yaklaşırken. "Rahatsız etmek istemem ama Bay Graham benim komşum. Bulunduğunu mu söylediniz?"

"Evet," dedi Alice. "Onu Gray Goose Gölü'nde baygın halde bulmuşlar. Eşyaları yanında olduğu için resim yapmaya gitmiş gibi görünüyor ama ona ne olduğunu bilmiyorlar."

Dan hemen suçluluk duygusuna kapıldı. Elliot'ın eve gelmemiş olmasına daha fazla dikkat etmeliydi.

"Bu korkunç," dedi ve sessizce uzaklaştı, konuşmalarını bitirebilmeleri için bir koridora doğru ilerledi.

Yaşlı adamı hava koşullarına maruz kalmış, yalnız ve bilinçsiz bir halde hayal etmeye devam etti. Hayatta olması mucizeden başka bir şey değildi. Dan o kadar üzgündü ki ne için geldiğini bile unutmuştu ve sonra Alice onu boru bağlantılarının önünde durmuş boşluğa bakarken buldu.

Nazikçe, belli belirsiz bir

koluna dokundu ve arkasını döndü.

"Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?" diye sordu.

Başını salladı, sonra telefonundaki resmi açtı ve ihtiyacı olan parçayı işaret etti. "Bu artık çalışmıyor. İlk başta bir şeyin gevşediğini düşündüm ama daha iyi bakmak için söktükten sonra kırıldığını fark ettim." Ona bir resim daha gösterdi ve sonra kaşlarını çatmasını izledi.

"Çok özür dilerim. Bu benim uzmanlığımı biraz aşıyor. Bir dakika beklerseniz, gidip Bay'ı getireyim.

Bloomer sana yardım etsin."

Başını salladı ve birkaç dakika içinde Fred Bloomer, Dan'in yanında bilgisayarın başına geçti, uygun parça numarasını kontrol etti, sonra da elinde olup olmadığını görmek için çevrimiçi envanterini kontrol etti. Ve vardı da. Dan, kiracısının duşu tamir etmeden önce bir parçayı beklemek zorunda kalmayacağı için mutluydu ve ödemeyi yapmak için parçayı önden taşıdı.

Alice kasada bekliyordu. Adamın bakmadığını düşündüğü anlarda ona bakıp duruyordu. Bakıyor da olabilirdi, bu da ona bakması için bir bahane verirdi, çünkü onunla ilgili her şeyin farkındaydı. Çocuklarını görmüştü ve onu çocuklarıyla birlikte görmüştü. Kocasının öldüğünü ve onu öptüğünde tadının nane şekeri gibi olduğunu biliyordu.

Alice parçaları saydı ve sonra durup ona baktı. "İhtiyacınız olan diğer her şey var mı?"

"Sanırım öyle. Eğer bulamazsam, geri geleceğim," dedi ve sırıttı.

Alice iç çekti. Dan Amos çok yakışıklı bir adamdı. Hiçbir erkekten etkilenmek istemiyordu. Hayatında kaldıracabileceği kadar hayal kırıklığı yaşamıştı. Yine de o öpücük vardı ve işte karşındaydı, ona gülümsüyor, kalbinin çarpmasına neden oluyordu.

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Size kötü şans dilemiyoruz ama sizi görmekten her zaman mutluluk duyarız." Bu cümle ağzından çıktığı anda yüzü kızardı.

Dan sırıttı. "Teşekkür ederim hanımefendi."

"Bir keresinde benden bir öpücük çaldığın gerçeğini göz önünde bulundurursak, en azından bana Alice diyebilirsin," dedi.

Yüzü kızardı. "Evet, söyledim ve tekrar özür dilemem gerekse de, gerçek şu ki, olanlar için zerre kadar üzgün değilim."

Güldü.

"Ve ben Dan. Sana asla Bay Amos demem. Bu arada, Margie Wilson'ın akşamını sabahından daha iyi yapmaya gidiyorum," dedi ve parçalarla birlikte kapıya yöneldi.

Kamyonetine binip dikiz aynasında kendini görene kadar hâlâ gülümsediğini bilmiyordu.

Kaşlarını çatmak yerine başını salladı ve arabasını sürerek uzaklaştı.

Bölüm 3

Albert Rankin, ayaklarıyla yaşadığı çileden sonra geceyi hastanede geçirmişti ve bugün, dikişlerinin alınma zamanı gelene kadar, yani en az bir hafta boyunca ayaklarına ağırlık verememesi koşuluyla taburcu edildi.

Dün Junior kardeşiyle birlikte Blessings'e gider gitmez olanları haber vermek için babalarını aramıştı. Koca Tom işten çıkmış ve onlar geldiğinde orada bekliyordu. Sonra, onları şaşırtacak şekilde, Koca Tom bütün gece Albert'la kalmış ve küçük oğlunun yatağının yanındaki sandalyede uyumuştı.

Junior hayvanları beslemek için eve gitti ve bütün gece eski evde yalnız kaldı. Genelde hayaletlerle uyumayı severdi ama dün gece öyle olmadı. Onların yargısını, sanki karşısına çıkmışlar gibi kesin bir şekilde hissetmişti. Albert'ın uykusu da pek iyi değildi ama eve dönmek gününe daha aydınlık bir görünüm kazandırmıştı.

Albert ve Koca Tom hastaneden çıkıyorlardı; Koca Tom, Albert'ın tekerlekli sandalyesini çıkışa doğru iten görevlinin yanında yürüyordu. Elliot Graham'ın içinde olduğu helikopterin geldiği sırada hastaneden çıktılar.

Helikopter iniş pistine inerken Koca Tom başını kaldırıp baktı. "Bütün bunlar da neyin nesi?" diye sordu.

Görevli tekerlekli sandalyeyi kaldırımda durdururken, Albert gözlerini güneşe karşı gölgeleyerek alçalan tıbbi helikopteri izledi.

"Gölde yaşlı bir adam bulmuşlar ve onu buraya getiriyorlar. Her ne olduysa, durumunun kötü olduğunu ve bütün gece orada yalnız olduğunu söylediler" dedi.

"Kim o? Blessings'ten biri mi?" Koca Tom sordu.

"Elliot Graham adında yaşlı bir adam. Tekerlekli sandalye almaya gittiğimde acil serviste onun hakkında konuştuklarını duydum. Güya birkaç yıl önce Blessings'te emekli olan Doğu'lu ünlü bir ressammış."

Albert önce afalladı, sonra da rahatladı. Yaşlı adam yaşıyordu! Junior onu öldürmemişti. Sonra da Graham'ın saldırıya uğramadan önce Junior'ı görüp görmediğini merak etti. Bu karmaşa kendini daha sıkı bir düğüm haline getirmeye devam ediyordu.

Sonra Albert'ın babasının kamyonetinin ön koltuğuna oturmasına yardım ettiler ve hastane

eczanesinden kiraladığı tekerlekli sandalyeyi kamyonetin kasasına koydular.

"Eve gitmeye hazır mısın, evlat?" Koca Tom direksiyonun arkasına geçerken sordu.

"Evet, efendim," dedi Albert.

Koca Tom, şehir dışına çıkmadan önce ağrı reçetesini doldurmak için doğruca eczaneye gitti.

"Oğlum, biraz burada oturabilir misin?"

"Evet, efendim, iyi olacağım. O haplar olmadan eve gitmek de istemiyorum."

Koca Tom onun omzunu sıvazladı. "Uzun sürmez," dedi ve aceleyle içeri girdi.

Babası kamyonetlerinin kapısını kapatır kapatmaz Albert babasının konsolda bıraktığı telefona uzandı ve kardeşini aradı.

Telefonu çaldığında Junior ahırdıydı. Babasının numarasını tanıdı. "Alo, baba.

Albert nasıl?"

"Albert iyi ve eve doğru yola çıktı," dedi Albert.

Junior kardeşinin sesini tanıdı. "Albert! Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Çok acıyor ama babam eczanede ağrı reçetemi dolduruyor. Dinle, göldeki adamla ilgili

haberlerim var. O ölmemiş."

Junior inledi ve sonra sesi duygusallıktan titremeye başladı. "Yüce Tanrım, ne büyük bir lütufl!"

Albert kaşlarını çatı. "Yani bu seni mutlu mu ediyor? Sanırım seni teşhis edemeyeceğini söylüyorsun?"

"Beni hiç görmedi. Kim o?"

"Yani onu hiç tanımıyor muydunuz? Onu daha önce hiç görmedin

mi?" "Hayır," dedi Junior. "Adı neydi?"

"Elliot Graham adında yaşlı bir adam. Blessings'de emekli olan ünlü bir sanatçı."

"Tamamen iyileşmek için dua edeceğim. Bu noktadan sonra hayatımın bir önemi olmadığını çoktan kabul ettim. Eğer keşfedilmekten kurtulursam, hayatımın geri kalanını Tanrı'nın işlerini yaparak geçireceğim."

Albert, Junior'ın yemini karşısında şaşırdı ve aynı zamanda kardeşinin yaptıklarından pişmanlık duyduğu için rahatladı.

Albert, "Yetiştirme alanlarına geri dönme," dedi.

"Onları kendim yok edecektim," dedi Junior.

"Hayır. Onları rahat bırakın. Eğer onun bir saldırı kurbanı olduğunu anlarsa, kanun gölün her yerinde onun yaraları için tutuklayacak birini arayacaktır. Otu bulsalar da bir şey fark etmeyecek. Bize bağlayamazlar. Ama yapman gereken büyükannenin eski kulübesine gidip orada ya da teknede en ufak bir ot izi kalmadığından emin olmak. Kulübeye birkaç kare saman balyası götür ve onları orada sakla. Tekneyi baştan aşağı yıkayın ve sonra üzerini bir muşambayla örtüp eski makine kulübesine çekin."

"İyi düşündün, Albert. Bunu yapacağım ve bir daha asla büyüme alanlarına yaklaşmayacağım. Söz veriyorum.

Seni dinlemediğim için özür dilerim," dedi Junior.

Albert iç çekti. "Ben de öyle, çünkü yapabileceğini hiç düşünmediğim bir şey yaptın. Yaşlı adamın

hâlâ hayatta olmasının tek nedeni onu kurtarmak için yaptığın bir şey değil. Sen bir adamı öldürmeye çalıştın, Junior. Bunu asla unutma."

Albert, kardeşi cevap veremededen bağlantıyı kesti. Daha fazla bir şey duymak istemiyordu. Bu bilgiyi ortadan kaldıracak kadar iyi bir neden asla olamazdı.

* * *

Dan, Margie Williams'ın evindeki tesisat sorununu tamir etmeyi bitirdi, eve gidip aletleri boşalttı ve ardından Aidan Payne'i aramak için aceleyle eve girdi.

Cep telefonu çaldığında Aidan restorandaki ofisindeydi. Arayanın Danner Amos olduğunu görünce hemen kiralık mülklerle ilgili bir sorun olduğunu düşündü.

"Merhaba."

"Aidan, bu Dan. Blessings'te bilmek isteyeceğini bildiğim bir şey oldu."

"Ne oldu?" Aidan sordu.

"Elliot Graham dün kayboldu. Görünüşe göre göle gitmiş ve orada başına bir şey gelmiş. Bütün gece oradaymış ve kimse bilmiyormuş. Şef Pittman bu sabah bir sağlık kontrolü yaptı, ardından aramaya başladı ve sonunda onu orada buldular."

"Aman Tanrım!" Aidan söyledi. "Ne olduğunu biliyorlar mı?"

"Yaralarının bir kazayla uyumlu olmadığı dışında ayrıntı duymadım. Tek bildiğim onu canlı buldukları ama durumunun kritik olduğu. Hava yoluyla şehirdeki hastaneye kaldırmışlar. Onu kontrol etmek için birkaç dakika içinde oraya gidiyorum. Daha fazla ayrıntı öğrendikçe sizi bilgilendireceğim."

"Lütfen yap," dedi Aidan. "Phoebe ve Lee'ye bu haberi vermekten korkuyorum. Ona çok yakındılar çünkü o ve şu anda içinde bulunduğunuz evin sahibi olan büyükbabam çok iyi arkadaşlardı."

"Bunu hatırlıyorum," dedi Dan. "Seni bırakacağım ve başka bir şey duyarsam sana mesaj atacağım." "Kendine iyi bak ve aradığın için teşekkürler," dedi Aidan.

Dan telefonunu cebine koydu ve Elliot'ın durumunu kontrol etmek için evden çıktı.

* * *

Alice müşteri bekleme arasında yeni bir parça sevkiyatının paketlerini açıyordu. Biri hariç tüm kutuların içindekileri yeni boşaltmış ve rafa kaldırmıştı. Boş kutuyu kırdı ve arka odaya taşıdı, sonra bitirmek için mağazanın önüne döndü. Bakmadan kutu kesiciye uzandı, sonra çığlık attı ve dehşet içinde elini geri çekti. Bıçağı yanlışlıkla açıkta bırakmıştı ve şimdi avucundaki kesikten kan fışkırıyordu.

Arkaya doğru koşarken bileğine baskı uyguladı ve giderken Fred'in adını seslendi. Ofisinden çıktığında kaşları çatıktı ve sonra kızın elini ve kanı görünce nefesi kesildi.

"Otur!" diye bağırdı ve koşarak bir paket kâğıt havlu aldı, yırtarak açtı ve kadına uzattı. "Avucunu bu ruloya bastırabildiğin kadar sert bastır. 911'i arıyorum."

Alice inledi. Canını acıtmaya başlamıştı ve soktan bayılacak gibi hissediyordu. "Çok özür

dilerim," diye mırıldandı ama Fred onu duymadı. Ofisinde telefonla konuşuyordu.

Ambulans geldiğinde Alice bayılmamak için başını dizlerinin arasına almış oturuyordu. Sağlık görevlileri kan akışını engellemek için kesiği kapattı ve onu sedyeye yatırdı. Sonunda bayılmadan önce ambulanstaydı.

Dan bir ambulans sireni duyduğunda neredeyse hastanenin otoparkına varmak üzereydi. Dikiz aynasına baktı, arkasından hızla geldiğini gördü ve geçmesine izin vermek için kaldırırma yanaştı, sonra da onu takip etti.

Park edecek bir yer ararken, ambulanstan sedyeyi çıkaran sağlık görevlilerini gördü. Merakından yavaşlayıp kim olduğuna baktı ve Alice Conroy'u tanıyınca ensesindeki deri ürperdi. Bu da neydi böyle? Onu daha birkaç saat önce görmüştü ve şimdi de bu mu? Tepkisi ani olmuştu. Arabayı park edip içeri koşarken neden bu işe bulaştığını düşünmedi.

Dan masasının önünde durunca resepsiyonist başını kaldırıp baktı.

"Alice Conroy. Nerede o? Az önce ambulansla buraya getirdiler," dedi. "Aileden misiniz?" diye sordu.

"Bir arkadaş."

"Üzgünüm ama geri dönemezsiniz."

"Onu birkaç saat önce gördüm ve gayet iyiydi. Bir kaza mı geçirdi? Hasta mı?"

Resepsiyonist iç çekti. Bilgi vermemesi gerekiyordu ama bu pek de kişisel sayılmazdı.

"Tek bildiğim kazara elini kestiği."

Dan içindeki paniğin dağıldığını hissetti. "Tamam, teşekkür ederim. Onu sedyede baygın halde gördüm ve..." Durdu. Neden paniklediğine ya da neden onu kontrol etme ihtiyacı hissettiğine dair bir açıklaması yoktu. "Uh... Sanırım burada oturup bekleyeceğim. Dan Amos'un bekleme odasında olduğunu ve bir şeye ihtiyacı olursa yardım etmek için burada olduğumu söylerseniz çok memnun olurum."

"Evet, bunu yapabilirim," dedi. "Dan Amos mu demiştiniz?"

"Evet, hanımefendi," dedi ve yolun dışında oturacak bir yer buldu.

* * *

Bir hemşire serum takarken ve bir diğeri kesik eli dikiş için hazırlarken Dr. Quick Alice'in hayati değerlerini değerlendiriyordu. Tüm değerlerin normal olduğundan emin olduktan sonra onu uyandırmaya çalıştı.

"Alice! Alice! Alice! Beni duyabiliyor musun? Acil servistesin."

"Ne oldu?" diye mırıldandı, sonra avucundaki yaranın yanığını hissetti. "Ah... elim. Elimi kestim."

"Evet, hanımefendi, kesinlikle yaptınız. Bu nasıl oldu?" diye sordu.

"Bir kutu bıçağı. Envanter paketini açıyordum ve yanlışlıkla kendimi kestim."

"Acil yardım ekibi çok kan kaybettiğinizi söyledi. Kanın pıhtılaşmaması gibi bir sorunuz var mı?"

"Biraz," dedi Alice. "Annem her zaman özgür bir kanamacı olduğumu söylerdi... bu ne demekse. Bu ne kadar sürecek? İşe geri dönmem gerek. Bay Bloomer-"

"Bay Bloomer bugünün geri kalanında tek başına olacak. Bölgeyi dezenfekte edeceğiz, sonra da ben dikiş atmadan önce ölüme yol açmaması için birkaç iğne yapacağız."

Alice inledi. "Bu tam bir karmaşa. Bütün bu belaya benim sebep olduğuma inanmıyorum." Hemşire omzunu sıvazladı. "Telaşlanma tatlım, kazalar olur."

Resepsiyon görevlisi kapıyı çalıp odaya girdiğinde yarayı kapatmaya hazırlanıyorlardı.

"Affedersiniz Doktor, ama hastanız için bir mesajım var."

Dr. Quick, "Elbette, devam edin," dedi.

"Hanımefendi, bekleme odasında bir ziyaretçiniz var. Size orada olduğunu söylememi istedi ve eğer yardıma ihtiyacınız olursa, size yardım etmeyi teklif ediyor."

Alice şok olmuştu. Bunu yapabilecek birini tanııyordu. "Kim o?" diye sordu. "Adının Dan Amos olduğunu söyledi."

Alice'in gözleri büyüdü. "Ciddi misin?"

"Evet, hanımefendi. Burada sizinle birlikte olmak istedi ama aileden olmadığı için..."

Alice ne düşüneceğini bilemiyordu ama yanında birinin olması rahatlatıcı olabilirdi. "Hâlâ burada benimle olmak istiyorsa, çok memnun olurum."

Dr. Quick gülümsedi. "Sanırım küçük bir şirket size bundan sonra ne olacağı dışında düşünecek bir şeyler verir. Onu geri gönderin," dedi.

Resepsiyon görevlisi "Evet efendim," dedi ve odadan çıktı.

Birkaç dakika sonra, koridordan gelen hızlı ayak seslerini duydular ve sonra Dan Amos odadaydı, hayattan daha büyük bir kovboy, bir amaç için ona doğru geliyordu.

Alice bir an için o öpücüğü ve onu öpmeye ne kadar yaklaştığını düşündü, sonra da hayatları arasındaki uçurumu hatırladı. Ancak, yatağa yaklaştığında adamın görünüşü enerjiyi gözyaşı ve acıdan sessiz bir sükûnete çevirmiş gibiydi.

"Alice, rahatsız ettiğim için beni bağışla ama ben de senin olduğun yerdeydim ve ben de yalnızdım." İfadesini vurgulamak için parmağını yüzündeki yara izinin üzerinde gezdirdi. "Ne istersen yaparım, ister sadece manevi destek için odada oturmak olsun, ister acı çok sertleşirse sıkmak için bir el sunmak olsun."

Sesi titriyordu. "Eşliğinizi ve elinizi kabul ediyorum."

"Tamamdır," dedi ve onun yanına gitti, sağlam eline uzandı ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi.

Dokunduklarında onun gerginliğini hisseden adam, kesiği görünce yüzünü buruşturdu. "Kendine iyi bir iş çıkarmışsın," dedi.

Alice ona baktı ve yüzünü buruşturdu. "Bu benim rutinimi bozacak," diye mırıldandı. "Rutinler değiştirilmek içindir. Eğer öyle olmasalardı onlara rutin denirdi," dedi.

Alice iç çekti. "Bu karmaşıya bakmanın bir yolu da bu."
Onun omzunu okşadı.

Bir hemşire Dr. Quick'in ihtiyaç duyacağı her şeyi tepsiye yerleştirmişti ve yardımcı olmak için hazır bekliyordu. "Siz hazır olduğunuzda, Dr. Quick."

Başını salladı ve dikiş atılacak bölgeyi uyuşturmak için dolu şırıngayı eline aldı. "Alice, şimdi bölgeyi uyuşturmaya başlayacağım. Oldukça iyi bir acısı olacak. Önceden özür dileyeceğim, tamam mı?"

Başını salladı, sonra gözlerini kapattı.

Dan izliyordu, hatırlıyordu ve canının çok yanacağını biliyordu.

İğnenin ilk batışı hem şok edici hem de acı vericiydi. Alice şoktan dolayı haykırdı ve sonra Dan'in elini daha sıkı kavradı. O zaman bile, doktor her iğne yaptığında inlemekten kendini alamadı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve doktor iğneyi bitirdiğinde ayak parmaklarına kadar titriyordu.

"Çok üzgünüm," dedi Dr. Quick. "Başlamadan önce bölgenin yeterince uyuştuğundan emin olmak için birkaç dakika bekleyeceğiz. Siz dinlenin."

Dan onun başını okşadı. "Harika gidiyorsun," dedi.

"Ağladım," diye mırıldandı.

"Her şey yüzümde ağladım," dedi. Kadın gözyaşlarını kırıştırdı. "Öyle mi yaptın?"

Ayrıntıya girmekte tereddüt etti ama zor zamanlar genellikle zor hikâyeler gerektirirdi. "Ben anlattım. Gözyaşlarımdan çoğu ailemin bir patlamada ölmesini izlemekten, geri kalanı da enkazın çarptığı yüzümdeki acıdan kaynaklanıyordu."

Alice'in nefesi kesildi. "Kocamın kafası metamfetaminle iyiydi. Evimizde patlama meydana geldiğinde ben dışarıdaydım ama o evimizi, arabamızı ve kendisini ateşe verdi. Her şeyi gördüm."

İnançsızlık içinde birbirlerine baktılar. Her ikisinin de eşlerini ölümcül patlamalarda kaybetme olasılığı rastgele ve şok ediciydi.

Hemşire, doktorun yarayı kapatmak için ihtiyaç duyabileceği iğneler, dikişler ve diğer her şeyin bulunduğu başka bir tepsiyi yakına koydu.

"İşte yine başlıyoruz," dedi Dr. Quick. "Herhangi bir acı hissetmemelisiniz, eğer hissederseniz bana haber verin, ben de durup biraz daha hafifleteyim, tamam mı?"

"Tamam," dedi Alice ve elindeki açık yaraya baktı.

Dan onun tekrar gerildiğini hissetti ve dikkatini çekmek için bir parmağını yanağına dokundurdu, sonra yavaşça başını çevirdi. "Bana bak, iğneye değil, tamam mı?"

Bakışlarını adamın alt dudağının kıvrımına sabitledi ve sonra gözlerine baktı ve anında gördüğü ve hissettiği empatinin içinde kayboldu.

"Bana çocuklarınızdan bahsedin," dedi Dan.

Alice'in tüm yüzü aydınlanırken bu mükemmel bir konuydu. "Charlie geçtiğimiz yaz on üç yaşına girdi. O artık resmi bir ergen ama ailenin erkeği rolünü çoktan üstlendi. Bundan onun adına nefret ediyorum. Artık bir çocuk olması gerekiyor ama hayat her zaman adil değil."

"Küçük kızınız kaç yaşında?"

"Patty yedi yaşında. Bir an küçük ve kucağında, bir an sonra ne giyeceğini düşünüyor. Booger'ı da unutmam. O da ailenin bir parçası."

Dan sırttı. "Booger kim?"

"Charlie'nin tazısı. Onun iz sürme becerileri bir şeydir."

"Ah... doğru!" dedi Dan ve doktorun daha ne kadar dikişi kaldığını görmek için eline baktı.

En azından şimdi canını acıtmıyordu. "Peki, burada mı büyüdün?"

"Hayır. Ben buradan yaklaşık 20 mil güneydeki tepelerde büyüdüm. Kocam Marty de yolun hemen aşağısında büyümüştü. Aynı yaştaydık ve aynı sınıftaydık."

"Aramak istediğin bir ailen var mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Ailem öldü ve Marty öldükten sonra, her ne sebeple olursa olsun, ailesi artık bizimle bir şey yapmak istemedi. Marty'nin cenazesinden kısa bir süre sonra, annesinin emriyle, kardeşlerinden biri bizi Blessings'e getirdi, istenmeyen köpek yavruları gibi bir sokak köşesine bıraktı ve gitti. Sahip olduğumuz tek şey sırtımızdaki giysiler ve bana verdiği paraydı. Dört yüz dolardan biraz fazlaydı, çoğu da yaşamamız için kiraladığım yere gitti."

Dan dehşete düşmüştü ve bunu belli ediyordu. "Vay canına, aile birliği pek yokmuş." Birdenbire biraz yüzünü buruşturdu ve doktora baktı.

"Acıdı mı?" diye sordu.

Alice, "Biraz acıttı ama fena değil," dedi.

"Bu, kesiğin en derin kısmıydı. Geri kalanı o kadar hassas olmamalı," diye açıkladı.

"Tamam," dedi Alice ve sonra bir kez daha arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

Dan o andan yararlanarak ona gerçekten baktı. Kırılgan bir görünümü vardı ama görünüş aldatıcı olabilirdi. Alice Conroy küçük, sert bir kızdı ama sıcak çikolata renginde gür, muhteşem saçları vardı ve güzeldi.

Sonunda doktor son dikişi de bağladı.

"İşte böyle!" dedi. "Bunu bandajlayacağız ve gitmeye hazır olacaksın. Kuru ve bandajlı tutmanı istiyorum. Üç gün sonra tekrar gel. Bir göz atmak ve bandajları değiştirmek istiyorum. Dikişlerini aldirmek için geri gelene kadar bandajlar kalacak. Giderken sana bir ağrı reçetesi göndereceğim. Doldurun ve nasıl kullanacağınıza dair talimatlara uyun."

"Evet, efendim," dedi Alice.

Hemşire elini bandajlamaya devam etti ve işi bittiğinde Alice'in imzalaması gereken evrakları almak için ayrıldı ve reçeteyle birlikte taburcu edildiğini gösteren evraklarla geri geldi.

Alice bandajlı elini kaldırarak, "Ben sağ elimi kullanıyorum," dedi.

Dan, "Senin şahitliğimle imzalayacağım," dedi.

Hemşire başıyla onayladı.

"Teşekkür ederim," dedi Alice ve yataktan inmeye başladı.

Hemşire, "Sizi tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkarmam gerekiyor," dedi. "Hastane kuralları. Hemen döneceğim."

"Ah, tamam," dedi Alice, sonra Dan'e baktı. "Arabam hırdavatçıda. Onu almak için beni bırakabilirsen çok memnun olurum."

Dan kaşlarını çatı. "Çantanı ve araba anahtarlarını almak için seni hırdavatçıya götüreceğim. Sonra seni arabanla eczaneye götürüp reçeteni doldurtacağım, sonra da seni eve bırakacağım."

"Ama kamyonunuzu nasıl alacaksınız?" Alice sordu.

"Beni bırakmaları için istediğim kişiyi arayabilirim, tamam mı?" İçini çekti. "Evet, tamam ve çok minnettarım."

Hiç düşünmeden uzandı ve yanağını avuçladı. "Rica ederim ve yardım etmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Yüzündeki eli sıcaktı. Dokunuşu nazikti. Ona yaslanma dürtüsü güçlüydü.

Onun yerine, soğukkanlılığını korumayı başardı.

Bir görevli tekerlekli sandalyeyle geri geldi ve onu sandalyeye oturttu. Dan, "Kamyonetimi çıkışa kadar süreceğim," dedi ve hızla yola koyuldu.

Alice'i koridorda itmeye başlayan hademe, "İyi adam," dedi.

"Evet, öyle," dedi Alice ve eve gitmesinin emredildiği haberiyle patronunun karşısına çıkmayı düşünmemeye çalıştı.

Görevli onu tekerlekli sandalyeyle çıkışa götürdüğünde Dan de onun gelmesini bekliyordu. Görevli onu kamyonu kadar iterken yolcu kapısını açtı. Ama Alice ayağa kalktığında Dan onu kollarının arasına aldı ve yolcu koltuğuna oturttu.

"Senin tırmanman için çok uzun."

Alice hâlâ onun tarafından öpüldüğü ve şimdi de onu kollarının arasına aldığı gerçeğini sindirmeye çalışıyordu. "Ah, evet... Bunu görebiliyorum. Tekrar teşekkürler."

Sırıttı, sonra emniyet kemerini bağlamak için ona doğru eğildi, bu da yanağını öpüşme mesafesine getirdi. Gözlerini kapadı ve bunu düşünmemeye çalıştı, sonra bir klik sesi duydu.

"İşte buradasın. Gitmeye hazırım," dedi. "Mideniz bulanıyor mu? Koltuk geriye yatıyor. İstersen biraz arkana yaslanman için düzeltebilirim."

"Hayır, hayır, ben iyiyim," dedi Alice.

"Harika," dedi ve kapıyı kapattı, sonra kamyonu daire içine aldı ve direksiyona geçti. "İlk durak, patronuna haberleri vermek."

"Onu kızdırmak istemiyorum. Bu işe gerçekten ihtiyacım var."

Dan kaşlarını çatı. "Bunun onu kızdıracağını hiç sanmıyorum. Merak etme. Ben senin arkadayım." Alice'in gözleri doldu.

"Sorun ne? Söylediğim bir şey yüzünden mi?" diye sordu.

"Çok uzun zamandır beni destekleyen kimse olmadı."

Dan ona bir başparmak işareti yaptı, sonra kamyonu vitesine taktı ve uzaklaştı. Ama kadının söyledikleri onu etkilemişti. Sabıka kaydı, ihtiyacı olan insanları kurtardığı uzun bir listeden başka bir şey değildi. Daha önce bir

Hayatında bir sürü beyaz at vardı ama parlak zırhları yoktu. Ama bu farklı hissettiriyordu. Onun fiziksel refahından çok daha fazlasına yatırım yapmaya başlamıştı. Bilinmeyenler hâlâ onun için bir sorundu. Bir kadınla ve onun çocuklarıyla arkadaş olmayı, gerçekten iyi arkadaş olmayı kaldırabilecek miydi? Daha da önemlisi, kadın bu fikre açık olacak mıydı?

İç çekti. Tamam, duygusal açlığı nihayet doyuruluyordu ama kendine hatırlattı: *Küçük porsiyon empati, Danner ve küçük ısırıklar.*

Bölüm 4

Dan arabasıyla doğruca Bloomer's Hardware'e gitti ve Alice'in arabasının yanına park etti. "Eşyalarımı alıp Fred'le konuşmam gerekiyor," dedi.

Başını salladı. "Bekle, sana yardım edeceğim ve biraz başın dönerse diye seninle birlikte yürüyeceğim."

"Teşekkürler," dedi ve adamın koşarak kamyonetinin etrafında dönmesini izledi, sonra da kapısını açtı. Kız kendi başına çıkmayı denemeye bile vakit bulamadan, adam onu belinden yakaladı ve kolaylıkla dışarı çıkardı.

Alice iç çekti. *Yakışıklı, nazik ve aynı zamanda güçlü mü? Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi.*

"İyi misin?" diye sordu.

Kadın başını salladı.

"Kendini sabit tutman gerekirse bana tutun. Düşmene izin vermeyeceğim."

Gözleri yine yaşlarla doldu ama ne kadar ağlamaklı olduğunu görmesini istemediği için başka tarafa baktı. Hepsi şok ve acı yüzünden olmuştu. Nedeni buydu. Güvenebileceği biri olduğu düşüncesi, onun olmasını dilemesine neden olduğu için değil. Tek ortak noktaları eşlerinin ölüm şekliydi ve bu, üzerine bir ilişki kurulabilecek bir bağ değildi. Bu sadece hayatlarının en kötü günlerini hatırlatan korkunç bir şeydi.

Kaldırımı çıkarken bacakları biraz lastik gibiydi ama kazasız belasız içeri girmeyi başardı.

Fred Bloomer onun içeri girdiğini gördü ve şaşkınlıkla ona doğru koşarak sarıldı. "Alice! Ödümü kopardın! İyi misin?" diye sordu.

Elini kaldırdı. "Doktor bugün eve gitmemi söyledi ama yarın buraya döneceğim, söz veriyorum. Olanlar için çok üzgünüm. Seni zor durumda bırakmak istemezdim."

"Saçma sapan konuşma!" dedi Fred. "Kazalar hepimizin başına gelir. Elbette eve gidiyorsun. Yarın da orada kalmanı istiyorum ve ondan sonra hâlâ çok acı çekiyorsan beni ara. Bir çözüm buluruz. Karım gelip yardım etmek için çoktan gönüllü oldu. Tek istediğimiz senin iyileşmen."

Alice yine ağladı ama bu seferkiler rahatlama gözyaşlarıydı.

"Teşekkür ederim Fred. Eşyalarımı almam gerekiyor. Dan beni arabamla eve bırakacak, böylece arabayı kullanabilecek kadar iyi hissettiğimde arabam orada olacak."

"Seni bırakmamı ister misin?" Fred sordu. "Bir arkadaşımı arayabilirim." Dan, "Ben hallederim ama teklifiniz için minnettarım," dedi.

Alice binanın arka tarafını işaret etti. "Çantamı dolaptan çıkarmam gerekiyor. Benim için şifreli kilidi açabilir misin?"

"Kesinlikle," dedi Dan. "Yolu göster."

Arka odaya gitmek için koridorlarda tek sıra halinde yürümeleri gerekiyordu, bu da Dan'e Alice'in daha önce görmediği ilginç bir görüntüsünü veriyordu. Kalçalarının salınımının atkuyruğunun salınımına zıt bir şekilde hareket ettiğini öğrenmek büyüleyiciydi.

Bilim harika bir şeydi.

Ve düşündüğünde, biyoloji de öyleydi.

"Bu benim dolabım," dedi ve on numarayı işaret etti. "Oturmam lazım," diye ekledi ve önlerindeki banka oturdu.

Dan onun ağzının etrafındaki beyaz halkaya ve alnındaki boncuk boncuk terlere baktı ve baş dönmesi ile mide bulantısı arasında gidip geldiğini anladı.

"Sayılar ne?" diye sordu. "Sağ on, sol dört, sağ sekiz, sol bir."

Temizlemek için kilidi çevirdi, sonra adımları tekrarladı. Kilit açıldığında, kilidi dolabın üst kısmına taktı ve kapıyı açtı.

"İşte çantan," dedi ve yanındaki bankın üzerine koydu. "Ve işte ceketin. Giymek ister misin, yoksa benim taşımamı mı istersin?"

"Sadece taşıyın, lütfen."

"Bunlar çantanın sapına takılı araba anahtarlarınız mı?"

Başını salladı, sonra öne doğru eğildi ve başını tekrar dizlerinin arasına koydu.

"Tanrı seni korusun," diye mırıldandı Dan. Çantasını koluna astı, ceketini üzerine attı ve onu kollarının arasına aldı.

"Aman Tanrım, bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Alice.

"Bir çarşaf kadar beyazsın ve yüz üstü düşmek üzeresin. Seni kırık bir burunla acil servise geri götürmek istemiyorum, tamam mı?"

Başını onun göğsünün gücüne yasladı. "Evet. Tamam."

Dan onu hırdavatçı dükkânından tıpkı daha önce tesisat parçaları çuvalını taşıdığı gibi kolaylıkla geçirdi.

Fred biraz irkilmiş görünüyordu, sonra onun ne kadar solgun olduğunu gördü ve kapıyı açmak için öne atıldı.

"Hey, Fred, bunlar onun anahtarları," dedi Dan, bir parmağının ucunda şingırdatarak. "Benim için yolcu kapısını aç."

Yardımcı olmaktan mutluluk duyan Fred, arabanın kilidini açmış ve kapıyı hemen açmıştı. Dan

Amos'un onu nazik bir şekilde koltuğa oturtup kemerini bağlamasını ve kapıyı kapatmadan önce serbest bırakma belgelerini kucağına koymasını izledi.

Fred ona anahtarları uzattı. "Ona nasıl yardım ettin bilmiyorum ama onun adına sana teşekkür ederim," dedi ve Dan'in elini sıktı.

"Her şey yolunda," dedi Dan. "Yardım etmekten mutluluk duyarım." Ve sonra arabaya bindi. Birkaç dakika içinde geri geri gitti, sonra da caddeye çıktı.

Fred içini çekti ve içeri girdi. Saat neredeyse dört olmuştu. Kapanışa sadece birkaç saat kalmıştı. Bugünün bitmesine hazır olan tek kişi Fred değildi. Alice duygusal olarak tükenmişti. Ama tüm bunlarla tek başına başa çıkmak zorunda kalsaydı çok daha kötü hissedebilirdi.

Dan kucağındaki kâğıtlara baktı. Ağrı kesici reçetesini doldurmaları gerekiyordu.

"Alice, tahliye kâğıtlarında bir reçete gördüm. Kucağına bıraktığım kâğıtlarda da görüyor musun?" Alice yığını karıştırdı ve sayfalardan birine kâğıt klipsle tutturulmuş olduğunu gördü. Çekip çıkardı.

"Evet, burada," dedi.

"Sende kalsın, ben seni eve götürmeden önce eczanede doldurtacağız."

Alice ayaklarının dibinde duran çantasına uzandı. "Yeterli param olup olmadığından emin değilim-" "Ben hallederim," dedi Dan.

Onu görmezden geldi. "İnsanlara borçlu olmayı sevmiyorum."

Kaşlarını çattı. "Ben 'insan' değilim. Ben senin arkadaşın Dan'im. Turta yapabilir misin?" "Evet, ama bu ne-"

"İyileştiğinde bana bir turta yap. Bu şimdiye kadarki en iyi intikam olacak." İç çekti. "Evet, peki, tamam," dedi, tartışamayacak kadar bitkin bir halde.

Birkaç dakika sonra eczanenin önündeki kaldırıma yanaştı ve park etti.

Kadın reçeteyi ona uzattı.

Dan, "Elimden geldiğince çabuk olacağım," dedi ve aceleyle içeri girdi.

Alice arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Eli zonklamaya başlamıştı. Ağrı kesicilerin işe yarayacağı belliydi. Derin bir nefes aldı ve sonra yavaşça nefes vererek ağrının geçmesini diledi.

Birdenbire biri penceresine vurdu. Gözlerini açtığı anda Ruby Buttermann'ın arabasının yanında durduğunu gördü ve camı indirdi.

"Merhaba Ruby," dedi Alice.

Ruby'nin yüz ifadesi tam bir empatiydi. "Tatlım! İşlerimi hallediyordum ki ambulansın sesini duydum ve nalbur dükkanına kadar geldiğini gördüm, sonra da seni dışarı taşıdıklarını gördüm. Ne oldu?"

"Bir maket bıçağıyla yanlışlıkla avucumu kestim. Sanırım bayılmışım."

"Yardıma ihtiyacın var mı? Yanında kim var?" Ruby sordu.

"Dan Amos olay yerine geldi ve beni eve götürmeye yardım ediyor. Benim için bir reçete doldurmak üzere içeri girdi."

Ruby Alice'in omzunu okşadı. "Tanrı seni korusun. Hiçbir şey için endişelenme. Bu akşam evinize

yemek getireceğim. Altı gibi mi? Çocuklarınızın okuldan dolayı daha fazla bekleyemeyecek kadar aç olduklarını biliyorum."

"Oh, Ruby, bu çok tatlı, ama sen-"

"Yapmak zorunda olmadığının farkındayım. Ama istiyorum.

Sorun olur mu?" "Tanrım, yine ağlayacağım," dedi Alice gözleri dolarken.

Ruby kaşlarını çatı. "Her şey yoluna girecek, tatlım. Sen farkına bile varmadan iyileşeceksin. Bu arada alabileceğin tüm yardımı al."

"Evet, hanımefendi," dedi Alice.

"Bu kadar o zaman," dedi Ruby. "Sonra görüşürüz." Gülümsedi ve el salladı.

Alice onun sokakta aceleyle park ettiği yere gidişini izledi ve sonra uzaklaştı. "Bu kadın koşabilecekken asla yürümüyor," dedi Alice, sonra elini göğsüne götürdü

ve gözlerini tekrar kapattı.

Birkaç dakika sonra Dan geri döndü. "Canın yanıyor, değil mi?" dedi direksiyonun arkasına geçerken.

Alice başını salladı.

Dan eczane poşetinden bir şişe suyla birlikte bir şişe hap çıkardı ve ikisini de açtı. "Her dört saatte bir ya da gerektiğinde bir tane alın yazıyor," dedi ve eline bir hap tutuşturup ağzına atana kadar bekledikten sonra suyu uzattı.

Alice minnetle aldı ve yuttu, sonra geri vermeden önce biraz daha içti. "Tekrar teşekkür ederim," dedi adam suyun kapağını yerine takıp konsola yerleştirirken.

"Tekrar rica ederim," dedi, sonra sırtıttı, sonra geri çekildi ve Main'e doğru ilerledi. "Hope House'da yaşıyorsun, değil mi?"

Alice ağrı kesicinin etkisini göstermesi için dua ediyor ve düşünecek başka bir şey bulduğuna seviniyordu. "Evet, var, Phoebe Ritter sayesinde. Sanırım artık Phoebe Payne oldu," diye ekledi.

"Bu arabayı da bana o verdi, bunu biliyor muydun?"

Dan şaşırmış görünüyordu. "Gerçekten mi? Öylece sana mı verdi?"

Alice başıyla onayladı. "Bu kasaba iyi insanlarla dolu ve sen de onlardan birisin. Bugünkü varlığınız çok beklenmedikti ve aynı zamanda kesinlikle Tanrı vergisiydi. Bunu ve sizi ne kadar takdir ettiğimi ifade edecek kelime bulamıyorum, teşekkür etmekten başka. Elim iyileştiğinde sana yemek *ve turta* borçluyum, tamam mı?"

"Kesinlikle tamam," dedi. "Ev yemeklerini asla geri çevirmem ve sana daha önce de söylediğim gibi, neler yaşadığını biliyordum. Bunu tek başına yapmak zorunda olman doğru gelmedi."

Alice usulca, "Sen iyi bir adamsın," dedi ve gözlerini kapadı.

Dan onun profiline baktı, sonra arabayı sürerken boğazındaki yumruyu yuttu. Kız hiç çaba göstermeden Dan'in sinirlerine dokunuyordu.

Birkaç dakika sonra Alice nerede olduklarını görmek için gözlerini açtı ve neredeyse evde olduklarını görünce rahatladı.

Dan arabayı garaj yoluna çekti ve arabayı garajın altına park etti.

"Hangisi ön kapının kilidini açıyor?" diye sordu anahtarları göstererek.

Alice, "Patty sağı olsun, üzerinde pembe tırnak cilası olan bu," dedi.

Dan sıırttı. "Mükemmel." Anahtarı çözdü ve kadın emniyet kemerini çözmeye çalıştığında dışarı fırladı. "Bekle. Sana yardım edeyim," dedi.

Nalburda zaten aşırıya kaçmıştı, bu yüzden eşyalarını topladı ve tartışmadı. Adam kapıyı açıp emniyet kemerini çözmek için tekrar eğildiğinde, kadın adamın tıraş losyonunun kokusunu bir kez daha aldı ve yüzündeki yara izine yakından baktı. Olay olduğunda kaybettiklerini her gün canlı bir şekilde hatırlatıyordu. *Yüce Tanrım.*

"Tamam, şimdi kolay oldu," dedi ona yardım ederken, sonra ayağı kalkana kadar kolunu kavradı. "Yürüyebilecek kadar iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedi.

Alice inlediğinde merdivenleri yarılanmışlardı.

"Neyin var?" Dan sordu.

"İşte çocuklarım geliyor. Elimdeki bandajı çoktan fark etmişler ve Patty'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa gözyaşlarının eşiğinde."

Dan kaldırımından gelen çocukları gördü, bakışları küçük kız kardeşinin elini tutan uzun bacaklı çocukta daha uzun süre kaldı. Eğer yaşasaydı oğlu da bu yaşta olacaktı.

Dan, "Görünüşe bakılırsa oğlun bana ters ters bakıyor," diye söylendi.

Alice güldü ve sesindeki sevinç adamın içine işledi. "Bunu hiç düşünmemiştim," dedi. "Kısa boylu ve çirkin olduğumu düşündüğünden emin olduktan sonra iyi olacak."

"Vay canına," diye söylendi Dan. "O zaman karnı ağrıyacak, çünkü bu mümkün değil. Sen, büyükbabamın dediğı gibi, 'güzel bir kadın figürüsün'."

Alice bu iltifat karşısında cevap veremeyecek kadar şaşırmıştı ve sonra çocuklar koşarak yola çıktılar, koşarken de konuşuyorlardı. Dan kapının kilidini açtı ve Alice'in çocuklarını sakinleştirmesine izin vererek kenara çekildi. Ölümcül bir yara almadığından emin olduktan sonra onları Dan'le tanıştırdı.

"Çocuklar, bu Bay Amos. Nalbur dükkanının daimi müşterisidir ve hastanede bana yardım etti, sonra da eve dönmeme yardım etti. Dan, bu oğlum Charlie ve kızım Patty."

"Merhaba," dedi Patty ve yüzünü Alice'in karnına sakladı, ama Charlie döndü, Dan'in gözlerinin içine baktı, sonra gülümsedi ve bir erkek diğetine elini uzattı.

"Anneme yardım ettiğın ve onu ve arabamızı eve götürdüğün için sana teşekkür ederim."

"Bir şey değil," dedi Dan. "Annen bir arkadaş ve arkadaşlar birbirine yardım eder, değil mi?"

"Evet, efendim." Charlie başını salladı, sonra Alice'in iddia ettiğı adama dönüştü. "Anne, solgun görünüyorsun. İçeri girip oturman gerek. Patty, annemi bırak da yürüyebilsin. Bay Amos, evimize hoş geldiniz," diye ekledi.

"Teşekkür ederim Charlie, ama arabamı arayıp eve gideceğim." Cüzdanından bir kart çıkardı ve Charlie'ye uzattı. "Bu evde herhangi birinin yardıma ihtiyacı olursa, ben her zaman hazırım."

Dan'in gelmediğini fark ettiğinde Alice çoktan koltuğına yerleşmişti. "Dan,

arabanı beklemek için verandada oturma. İçeri gel."

"Bu sefer olmaz," dedi. "Bir gün için yeterince heyecan yaşadın. Sakinleş ve ağrı kesicinin etkisini göstermesini bekle. Charlie her şeyi kontrol altında tutuyor."

Charlie gülümsedi. "Evet, efendim, öyle."

Dan el salladı ve merdivenlerden inmeye başlarken cep telefonunu çıkardı.

Alice birkaç dakika pencereden dışarıyı izledi ve bir polis arabasının geldiğini görünce şefin Dan'ı geri götürdüğünü anladı ve gözlerini kapattı. Ama onu hâlâ zihninde görebiliyordu; acil servise girmiş, tüm ağrıları sırasında elini tutmuş ve sürekli ağlama ihtiyacını garipsememişti.

Ve ailesinin ölümüne neden olan patlamadan bahsederken sesindeki duygusuzluğu duymak. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu. Bir bedenın şoktan nasıl uyuşabileceğini. Neden artık evli olmadığının hikayesinin nasıl yeni siz haline geldiğini. Nasıl dul kaldığınızı ya da dul kaldığınızı. Bu sizin yeni kimliğinizdir. İşte bu şekilde hissizleşirsiniz. Çünkü çok fazla hissederseniz, öleceğinizi bilirsiniz.

Adamın yüzündeki yara izini düşünerek uykuya daldı ve bir sonraki uyanışında Ruby Buttermann elinde akşam yemeğiyle kapıyı çalıyordu.

* * *

Junior Rankin cep telefonu çaldığında ahırda akşam işlerini yapıyordu. Numarayı gördüğünde midesi düğümlendi. Aramaya şaşırmamıştı ama bu ilişkiye bir son vermek üzereydi. Boğazını temizledikten sonra cevap verdi. "Merhaba."

"Benim," dedi Oscar.

"Evet, biliyorum. Ne istiyorsun?" Junior sordu.

Oscar, Junior Rankin'in sesinin tınısı karşısında şaşkına döndü. "Sana söylediğim şeyi yapıp yapmadığını bilmek istiyorum."

"Denedim ve başarısız oldum. Yaşlı adam hala dayanıyor ve Tanrı'ya yaşaması için dua ediyorum. Bu bana kendimle ilgili bir şey öğretti. Seninle işimiz bitti. Bir daha gelme. Buraya bir daha gelme ve kendini şanslı say."

"Beni tehdit edemezsin!" Oscar söyledi.

"Bu bir tehdit değildi," dedi Junior. "Biz bu işin dışındayız, bu yüzden bir daha yollarımızın kesişmesine gerek yok, anladın mı?"

"Gerçekten bırakıyor musun?" Oscar mırıldandı.

"Bu zaten bitmiş bir anlaşma. Neredeyse bir adam öldürüyordum ve kardeşim çok kötü yaralandı, ihtiyacım olan tek sebep bu."

"Peki o zaman," dedi Oscar.

Junior bağlantıyı kesti, sonra eve dönmeden önce domuzları beslemeyi bitirdi. Kendini yaşlı hissediyordu. Yaşlı ve zamanından önce tükenmiş. Arka kapıya varıp ayaklarını temizlediğinde ağlama isteğiyle savaşıyordu. Erkekler ağlamaz. Ama o da artık kendini pek erkek gibi hissetmiyordu.

Tanrım, kendimi affetmenin bir yolunu bulamıyorum.

Ve böylece kapıyı açıp mutfağa girdi. Babası ocakta güveç ısıtıyordu ve fırında pişen mısır ekmeğinin kokusunu alabiliyordu.

"Güzel kokuyor baba," dedi Junior.

Koca Tom büyük oğluna gülümsedi. "Sadece güveç ve mısır ekmeği."

"Daha iyisi yok," dedi Junior. "Elimi yüzümü yıkar yıkamaz sana yardım edeceğim. Albert uyuyor mu?" "Emin değilim. Gidip kontrol et. Uyanıksa ona bir tepsi götürürüm."

"Peki efendim. Hemen dönerim," dedi Junior ve aceleyle koridordan geçerek kardeşinin odasına gitti. Junior içeri girdiğinde Albert uyanıktı ve televizyon izliyordu.

"Baban beni uyanık olup olmadığına bakmam için gönderdi. Akşam yemeğini getirecek."

Albert başını salladı. "Evet, biraz yiyeceğim. Belki karnımdaki yemek ağrı kesicilerin yatışmasına yardımcı olur. Bana çılgın rüyalar gördürüyorlar."

Junior'ın sesi titriyordu. "Ayakların için üzgünüm, kardeşim."

"Endişelenme. Ben kendime yaptım. Babama söyle, mısır ekmeğinin bir parçasına benim için biraz sorgum pekmezi koysun, olur mu?"

Junior ona başıyla onay verdi ve mutfağa dönerken uzun, aceleci adımlar atarak oradan ayrıldı.

"Uyandı baba. Mısır ekmeğinin bir parçasına pekmez sürüp sürmeyeceğini soruyor."

Koca Tom sırtıttı. "Bunu zaten biliyordum. Sen git ve hazır sıcakken kendine biraz yemek hazırla. Ben yakında döneceğim."

Junior başını salladı ama iştahı yoktu. Yemekler boğazına takılıyor ya da yutmayı başarsa bile karnında düğümleniyordu. Yine de yemek yemezse babam bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı, bu yüzden her şeyden biraz alıp oturdu, sonra da tuza uzandı.

Babasının yahnisinin her zaman tuza ihtiyacı olduğunu bilmek için tadına bakmasına gerek yoktu. Koca Tom döndüğünde bir parça mısır ekmeğini yağlıyordu ve sonra babasıyla yemeği ve günlerini paylaşırken endişelerini bir kenara bırakmayı başardı.

* * *

Şef Pittman Dan'i kamyonetini almaya götürmekten büyük mutluluk duydu ve yolda giderken Dan ona Elliot Graham hakkında sorular sordu, çünkü planladığı gibi yaşlı adamı bizzat kontrol etme fırsatı bulamamıştı.

"Doktor bana ciddi bir beyin sarsıntısı geçirdiğini söyledi, ancak vücudunda bu yaraya neden olabilecek hiçbir şey yoktu. Şerif, üzerinde çalıştığı tablo kasıtlı olarak tahrip edildiği için saldırıya uğradığını varsayarak soruşturma yürütüyor. Cüzdanı ve parası hâlâ cebindeydi, arabasının anahtarları da. Sanırım gölde bir şey olduğunu görmüş ve masumca resmini yapmış. Birisi onu gördü, buldu ve resmi yok etti ama bunların hepsi varsayım."

"Bu da bir neden," dedi Dan. "Bu gerçeği görmezden gelemeyecek kadar uzun yıllarımı"

mahkemede geçirdim. Benim için sakıncası yok.

o fotoğraflara bir göz atmak. Başkalarının görmediği bir şey göreceğimi düşündüğümünden değil. Meraktan sanırım." Dan kaşlarını çattı. "Resimde birinin görülmesini istemediği bir şey varsa, yasadışı olmalı."

"Anlaştık," dedi Lon ve sonra Dan'in kamyonetinin yanındaki kaldırıma yanaştı. "Bıraktığın için teşekkürler," dedi Dan.

Şef arabayı sürdüğünde kamyonun kilidini açıyordu ve birkaç dakika kapının yanında durup Blessings'in ana caddesine baktı.

İyi insanlar tarafından işletilen küçük işletmeler. Granny's Country Kitchen. Adliye binası. P. Nutt Buttermann, Esquire'ın günlerini mahkeme içinde ve dışında geçirdiği ofis binası. Phillips Eczanesi. Çiçekçi. Spor salonu. Ve daha aşağıda, Curl Up and Dye ve banka.

Arkasında bir elbise butiği vardı. Yem ve tohum dükkânı, hızlı durak/gaz istasyonu ve Blue Ivy Bar.

Küçük kasabalar kadar eşsiz değildi. Ama içindeki insanlar - Alice Conroy gibi insanlar - onu olağanüstü kılıyordu. İlk başta buraya gelme kararını merak etmişti ama artık etmiyordu. Artık düşünmüyordu. İyi ya da kötü, ait olduğu yer burasıydı.

Memnun bir şekilde Piggly Wiggly'ye uğrayıp kahvaltılık gevrek için süt de dahil olmak üzere birkaç şey aldıktan sonra eve doğru yola koyuldu. Finansal açıdan yapması gereken küçük bir hokkabazlık vardı ama içinde yaşadığı ev de dahil olmak üzere kiralık mülkler için bir teklifte bulunacaktı. Yeniden kök salmanın zamanı gelmişti.

* * *

Elliot her türlü makineye bağlıydı ve sonunda onu uyandığında takip edebileceği bir sese kilitleyen şey sürekli bip sesi oldu. Hastanede olduğunu fark ettiğinde kaşlarını çattı. *Bu nasıl olmuştu?*

Seslenmeye başladı, sonra derisinin yanan dudaklarını çektiğini hissetti ve bundan vazgeçip orada yatarak birinin içeri girmesini bekledi. Kapı açıldığında neredeyse tekrar uykuya dalmak üzereydi ve karo zemine vuran lastik ayakkabıların gıcırtısını duydu.

Bir hemşire!

Gözlerini tekrar açtı, kadının serumunu düzelttiğini gördü ve dikkatini çekti. Önce dudaklarını, sonra başını işaret ederek "Acıyor," dedi.

"Dudakların için bir şey getireyim," dedi. "Başının arkasını incitmişsin. Nasıl yaptığını hatırlıyor musun?"

"Hayır," dedi Elliot ve gözlerini kapattı. Artık onunla konuşmak istemiyordu. Gidip dudaklarına sürececek bir şey getirmesini istiyordu.

Hemen oradan ayrıldı ve geri döndüğünde yanında bir doktor vardı. Merhemi adamın ağzına sürdü ve doktorun onu muayene edebilmesi için kenara çekildi.

"İyi günler Bay Graham. Benim adım Dr. Hastings. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu. "Yaralı."

"Başınızda ciddi bir yaralanma var. Nasıl olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi Elliot.

"Neden Gray Goose Gölü'ndeysiniz?" Hastings sordu.

Elliot kaşlarını çatdı. Bunu düşünmesi gerekiyordu. Orada olduğunu hatırlamıyordu. Oh...bekle...

"Resim," dedi.

"Orada kimseyi gördün mü?"

"Teknelerde insanlar vardı," dedi

Elliot. "Ama etrafınızda kimse

yok muydu?"

"Hayır. Başım ağrıyor. Yeterince konuştum. İlaç."

"Evet, sana ağrı kesici sipariş edeceğim. Şef Pittman'a uyandığınızı haber vermeliyim. Seninle

konuşmak istiyor."

"Konuşmak yok. İlaç."

"Hemşire birazdan size ilaç getirecek."

"Eve mi gideceksin?" Elliot sordu.

"Henüz değil. Şimdilik sadece dinlen."

Elliot iç geçirdi, yiyecek için kendisine bağlı herhangi bir hayvanı olup olmadığını hatırlamaya çalıştı, sonra olmadığına karar verdi. Gözlerini tekrar kapattı ve bu kez tatlı karısı Helena orada onu bekliyordu. Birkaç yıl önce ölmüş olmasına rağmen onu görmek ona garip gelmedi ama Helena sessiz olmasını işaret etmek için parmağını dudaklarına götürdüğünde rahatlardı ve uykuya daldı.

Hemşire dizüstü bilgisayar arabasıyla geri geldi, serumuna ağrı kesici enjekte etti ve ardından hayati değerlerini kontrol etti. Hâlâ biraz ateşi olduğunu not etti ve ardından zavallı yüzünün güneş yanığından soyulacağına dair kişisel bir gözlemde bulundu. Makinelerdeki tüm göstergeleri kontrol etti, bunları dizüstü bilgisayara girdi ve sonra tekerlekli sandalyeyi dışarı çıkararak uyumasına izin verdi.

Şef Pittman, Elliot Graham'ın doktorundan telefon aldıktan sonra onu yarına kadar sorgulamamaya karar verdi. Dr. Hastings'e göre Elliot nasıl yaralandığını bilmiyordu ve zaten ağzı da konuşamayacak kadar acıyordu.

Dan mutfakta bir dilim kurutulmuş jambon kızartıyordu ve fırında bir tepsi bisküvi vardı. Piggly Wiggly'de satılan türdendi ama sıcak yendiğinde iyi bir kızarmış jambonlu sandviç oluyordu.

Tam ocağı kapatmış ve fırından bisküvileri almak üzereydi ki kapı çaldı. Kaşlarını çatarak fırını kapattı ve aceleyle cevap verirken sıcak bisküvi tepsisini sıcak tutması için ocağın üzerine koydu.

Pencereden şefin devriye arabasını gördüğünde, neden burada olduğunu merak etmekten kendini alamadı. Ama bunu öğrenmek üzereydi. Kapıyı gülümseyerek açtı. "Hey, Şef! İçeri buyurun."

Lon eşikten geçip Dan'ın kapıyı kapatabileceği kadar içeri girerken, "Kalmayacağım," dedi.

"Şeriften bana Elliot'ın üzerinde çalıştığı tuval de dahil olmak üzere olay yerinin fotoğraflarını göndermesini istedim. Hâlâ görmek istiyor musun?"

Dan, "Evet, hem de çok," dedi.

Lon cep telefonundan fotoğrafları çekti, sonra telefonu Dan'e uzattı ve onun diziyi yavaşça taramasını izledi.

"Şüpheli bir şey görüyor musun?" Lon sordu. "Sıra dışı bir şey göremiyorum." "Tuvaline bir tekne resmi çiziyormuş gibi görünüyor. Bir tanık var mıydı?"

Lon omuz silkti. "Bildiğimiz kadarıyla hayır. Göl su sporları için kullanılmıyor, sadece balık tutuluyor."

Dan fotoğraflara baktı, baktı, hatta daha yakından bakmak için cep telefonunun ekranını büyüttü. Sonunda omuz silkti.

"Belirli bir şey görmüyorum," dedi Dan. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Hiç zahmet değil," dedi Lon. "Bir davayı çözmeye yardımcı olabilecek her şeyi yapmaya her zaman hazırım." "Peki, Elliot hakkında bir saldırı davası açıyor musunuz?"

Dan sordu.

Lon başını salladı. "Şerif, yeni bir şey öğrenirsem bunun cinayete teşebbüse dönüşebileceğinin farkında."

Dan, "Mesajı Aidan ve Phoebe Payne'e iletirim," dedi ve ekledi, "Kahvaltı için biraz bisküvi ve jambonum var. Konserve bisküviler... Mercy'nizin yaptığı gibi değil ama açsanız seve seve paylaşırım."

Lon gülümsedi. "Mutfakta sihirbaz gibi bir şey, değil mi? Teklifinizi geri çevireceğim ama teşekkür ederim."

Birkaç dakika sonra şef evden çıkıp arabasına doğru giderken Dan mutfakta tabağını dolduruyordu. Masaya tereyağı ve jöle ekledi, kendine bir fincan kahve doldurdu ve yemeğe oturdu.

Bunu yaparken Alice'i düşündü. Dün gece hiç uyumuş muydu? Acı çekiyor muydu? Çocuklarını okula bırakmayı başarabildi mi? Sonra bunu bir kenara bıraktı, çünkü eğer Alice müsait değilse oğlu Charlie'nin bu işi hallettiğini biliyordu. Charlie'nin çok erken büyümek zorunda kaldığından bahsetmişti. Belki de öyleydi ama o bu işi çok iyi yapıyordu.

Dan kendine ikinci bir bisküvi ve jambon yaptı ve çilek reçeli ekledi. "Umm," dedi büyük bir ısırık alırken. Noel hindisine kızılıcak sosu eklemek gibiydi.

Yemeğini aceleye getirmede ama bitirdiğinde New Orleans'a telefon edecek kadar uzun süre masada kaldı.

* * *

Dan'in telefonunu aldığı anda Aidan kalkmış restorana doğru gidiyordu. Haberlerin kötü olmasından korktuğu için endişeyle açtı. "Alo?"

"Selam, Aidan. Bazı haberlerim var, çoğu iyi. Elliot beklediğimizden daha iyi bir durumda uyandı. Nasıl yaralandığını bilmiyordu. Birisi yeni bilgilerle ortaya çıkmadıkça ya da hafızasını geri kazanmadıkça, bu sorulara asla cevap bulamayabiliriz."

"Vay canına. Birinin cinayete teşebbüsten paçayı sıyırdığını düşünmek hoşuma gitmiyor," dedi Aidan. "Daha çok erken," dedi Dan. "Henüz vazgeçme."

"Haklısın," dedi Aidan. "Ama beni de haberdar et."

"Yapacağım," dedi Dan. "Ve şimdi bu haber iletildi, biraz daha var." "Oh?

Ne hakkında?" Aidan sordu.

"Mülkünüz... aile eviniz, kiralık evler. Onları satın almak istiyorum."

Aidan sıırıttı. "Ciddi misin? Bu harika bir şey. Bunun senin için uygun olabileceğini hissediyordum. Tekrar avukatlık yapmaya niyetli misiniz? Peanut Buttermann'ın senin gibi bir ortağı bünyesine katmaktan memnuniyet duyacağını tahmin ediyorum."

"Avukatlığa hayır. Artık kalbim buna el vermiyor ve yaptığım işi seviyorum." "O zaman bana bir teklif yap, oradan devam ederiz."

"Evet, resmi bir teklifle ilgili belgeleri hazırlatıp size faksleyeceğim. Ve şimdi konuyu tekrar değiştireceğim. Lee'nin üniversiteye döndüğünü varsayıyorum?"

"Evet, ama Savannah Üniversitesi'nden New Orleans'taki Loyola Üniversitesi'ne transfer oldu."

Dan gülümsedi. "Bu harika. Böylece 1 numaralı oğlun icabına bakmış olduk... 2 numaralı bebekten ne haber? Bayan Phoebe iyi mi? Kız mı erkek mi biliyor musun?"

Aidan'ın sesi hayatındaki neşeyi yansıtıyordu. "Phoebe harika. Bebeğimiz sağlıklı ve doğum tarihi de biz farkına varmadan belli olacak."

"Bu harika," dedi Dan. "Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, her anın tadını çıkarın."

Aidan, Dan'in neler kaybettiğini ve kendi ailesi yokken ailesini kutlamak için neler yapması gerektiğini biliyordu.

"Evet, bunu yapacağım," dedi Aidan. "Bu arada, teklifinizi bekliyor olacağım."

Dan bağlantıyı keserken gülümsüyordu. Bir plana sahip olmak iyi hissettiriyordu.

Bölüm 5

Alice'in uykusu huzursuzdu. Uykuya her dalışında elini çarparak ters dönüyordu. Yeni bir güne başlamak için alarm çaldığında rahatlamıştı.

Çocukları okula götürmek için kalktı ama Alice mısır gevreği ve sütü masaya koyarken Charlie onların yerine geçip öğle yemeklerini hazırladı.

Patty elinde bir saç fırçası ve atkuyruğu için bir lastikle gözyaşları içinde mutfığa geldi. "Neyin var?" Alice gözyaşlarını görünce sordu.

"Ben saçımı yapamıyorum, senin elin de yapamıyor."

"Ağlamayı kes Patty. Ben yaparım," dedi Charlie. "Şimdi otur ve yemeğini ye. Bu sabah okula yürüyerek gideceğiz çünkü annemin araba kullanmaya çalışmasına gerek yok."

Patty tıpkı annesini önemsedığı gibi Charlie'yi de önemsiyor ve ona söyleneni yapıyordu. "Mısır gevreğinin üzerine biraz muz ister misin?"

Charlie sordu.

Patty başını salladı ve adamın muzun yarısını kendi mısır gevreğine, diğer yarısını da onunkine dilimlemesini izledi. Sütü döktü, sonra onu masaya yaklaştırdı.

"Sakın elbisene bir şey sürme," dedi.

"Tamam," dedi Patty ve çenesini kaseinin üzerine koyarak kibarca bütün mısır gevreğini yedi. Alice sırtışını bastırdı ve oğluna göz kırptı. "Harika olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

Saç bandını ve fırçasını alıp küçük kız kardeşinin saçlarını hızla at kuyruğu yaptıktan sonra sırtı ve mısır gevreğini yemek için oturdu.

"Oh... Anne, okuldan sonra futbol antrenmanım var."

"Sorun değil," dedi Alice. "Elimi dinlendirmek için bütün günüm var, okul bitince Patty'yi alırım. Patty, bunu duydun mu?"

Patty başını salladı, hâlâ çiğniyordu. "Seni okulda bekliyorum," dedi. "Doğru," dedi Alice.

"Ne güzel. Bu öğleden sonra eve gideceğim," dedi Patty.

"Charlie, çok mu geç kalacaksın?" Alice sordu.

"Hiç sanmıyorum. Cuma günü bir maçımız var. Sanırım Koç sadece oyunları bildiğimizden emin

olmak istiyor. Eğer geç kalacaksak, bir telefon ödünç alır ve ararım."

"Teşekkür ederim. Süt paranız var mı?" diye sordu.

"Evet hanımefendi, bana ve Patty'ye yeter. Merak etmeyin. Bugün dinlenin ve hiçbir şey yapmaya çalışmayın." "Peki efendim," dedi Alice.

Charlie iç çekti. "Sadece kendini daha iyi hissetmeni istiyorum anne."

"Biliyorum, tatlım. Sadece sana takılıyordum," dedi ve sonra saate baktı. "İkiniz de gitmelisiniz yoksa geç kalacaksınız."

"Evet, hanımefendi," dedi Charlie. "Patty, git ceketini ve sırt çantasını al." "Tamam," dedi ve odasına koştu, sonra da mutfığa geri döndü.

Charlie öğle yemeğini sırt çantasının içine koydu ve sütü için bir çeyrekliği sırt çantasının dışındaki fermuarlı keseye koydu ve sonra başının üstünü okşadı.

Annelerine sarılıp vedalaştılar ve sonra gittiler. Ev bir anda sessizleşti. Alice kendini yalnız mı yoksa rahatlamış mı hissedeceğini bilemiyordu ama eli yeterince ağrıyordu ve bir ağrı kesici alıp uzanmaya karar vermişti bile. Mısır gevreği kaselerini ve bardakları duruladıktan sonra bulaşık makinesinin üst rafına yerleştirdi.

Aç değildi ama aç karnına ağrı kesici hap almaması gerektiğini biliyordu, bu yüzden bir parça ekmek kızarttı ve kızarınca üzerine biraz tereyağı sürüp kahvesini bitirirken yedi. Ağrı kesiciyi daha yeni yutmuştu ki kapısı çalındı. Ellerini sildi ve cevap vermeye gitti ama kapıyı açtığı anda gülümsedi. Dan Amos'u sabahın bu erken saatinde görmek güne başlamak için iyi bir yoldu.

"Merhaba," dedi. "Bugün meşgul olmadan önce uğrayıp seni kontrol etmek istedim." "Çok tatlısın," dedi Alice. "İçeri gelsene. Bir fincan kahve ister misin?"

"Elbette, ama seni takip edip kendim için dolduracağım."

"Mutfak bu tarafta," dedi ve oraya vardıklarında bir kahve fincanı indirmesi için dolabın kapağını açtı, sonra da yoldan çekildi. "Krema ya da şekere ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Hayır, siyah iyidir," dedi. "Çocukların okula iyi gitti mi?"

"Evet. Charlie bir dahi. Ama bu öğleden sonra okul bittiğinde Patty'yi almam gerekiyor çünkü Charlie'nin futbol antrenmanı var."

"Seni götürebilirim," dedi Dan, teklif ettiğinde kızın yanaklarının nasıl pembeleştiğine bakarak. "Oh, sanırım seni yeterince rahatsız ettim," dedi.

"Zahmet olacaksa teklif etmezdim," dedi ve gözlerini ondan ayırmadan kahvesinden hızlıca bir yudum aldı.

Mahkemede bir tanığa yaklaşmadan önce yaptığı şeyi yaptığının farkında değildi. Tanığın işbirliği yapıp yapmayacağını sadece oturuş şeklinden ya da gözlerinin içine bakıp bakmamasından anlardı.

Alice doğrudan ona bakıyordu. Bu hoşuna gitmişti. Oyun oynamayan bir kadın.

Alice onu tekrar görmek istiyordu ve araba kullanmak için sabırsızlanıyordu ve ondan hoşlanıyordu. İyi bir adamdı. Yakışıklı bir adam. *Kabul et*, diye düşündü. *Hoş, yakışıklı bir adam*. Ve işte böyle, kendini evet demeye ikna etmişti.

"Madem öyle diyorsun, teklifini kabul edeceğim," dedi. "Beni üçe çeyrek kala alman gerekecek. Okul üçten biraz sonra kapanıyor ama çocuklarınızı almak için sıraya girmezseniz otobüs trafiğine takılırsınız."

"Sorun değil," dedi. "Ben burada olacağım. Bugün ihtiyacınız olan bir şey var mı? Market alışverişi ya da eczaneden ilaç gibi?"

"Hayır, teşekkür ederim. İhtiyacım olan her şeye sahibim," dedi. "Öğleden sonra görüşürüz o zaman."

"Evet," dedi, sonra kahvesini bitirdi ve fincanı lavaboya koydu. "Gitsem iyi olacak. Sonra görüşür müyüz?"

"Tamam, sonra görüşürüz," diye yineledi ve onu kapıya kadar takip etti.

Tekrar vedalaşmak için arkasını döndü ve sonra kızın iri gözlü bakışlarında kayboldu.

Alice'in yüzündeki gülümseme durdu, sonra soldu. Uzun, sessiz bir an boyunca nefes almayı unuttu.

Dan onu tekrar öpmek için büyük bir istek duyuyordu ama onun istekli bir alıcı olduğunu öğrenene kadar bu gerçekleşmeyecekti.

"Görüşürüz," dedi aniden ve kapıdan çıkıp neredeyse koşarak kamyonetine gidiyordu.

Alice kapının önünde durmuş, adamın uzaklaşmasını izliyordu. Aralarında ne olduğunu bilmiyordu ama her ne ise, onun da bunu hissettiğini anlayacak kadar kadındı.

O gider gitmez ön kapıyı kilitledi ve yatak odasına geri döndü. Yatağını toplamadığına sevinerek ayakkabılarını çıkardı, yorganın arasına girdi ve gözlerini kapadı. Hatırladığı son şey, mahallenin bir yerinde çim biçme makinesinin sesini duyduğuydu.

* * *

Beulah Conroy Marty'nin mezarındaki yaprakları toplamayı yeni bitirmişti. En büyük oğlunun hayatından çıkmasına çok üzülüyordu ve bunu atlatmanın yakınından bile geçmiyordu. Diğer iki oğlu ikinci evliliğinden olmuştu. Marty'yi, Ike Gatlin'le olan ikinci evliliğinden olan oğulları Moses ve J. B.'den daha çok sevdiği için hiçbir mazeret ileri sürmüyordu. O böyleydi işte.

Tırnığı aile arsasının etrafındaki demir parmaklığa yasladı, kucak dolusu yaprağı topladı ve yürürken arkasına dizerek arsanın dışına taşıdı. Çöplerini yaktıkları ve içine attıkları varile vardığında yaprakların yarısı gitmişti. Umurunda değildi. Duke'un ya da Marty'nin mezarlarının üzerinde olmadıkları sürece.

Menteşelerin gıcırdadığını ve ardından arkasından mutfak kapısının çarpıldığını duydu. Belli ki çocuklar eve gelmişlerdi ve o onların arabayla geldiklerini bile duymamıştı.

Sonra Musa onun dirseğindeydi ve elini omzuna doğru kaydırdı. Dokunuşu da sesi kadar nazikti. "Hey, anne, Marty'nin eski evinin önünden geçiyordum ve biraz chanterelles gördüm. Onları ne kadar sevdiğini biliyorum. Geri dönüp sana biraz getirmemi ister misin?"

Beulah kaşlarını çatı. "O yerden bir şey yemek istediğimden emin değilim. Marty'yi benden aldı." Moses Gatlin gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. "Hayır, hanımefendi. O arazinin Marty ile hiçbir ilgisi yok."

Metamfetaminle kafayı bulup kendisi de dahil her şeyi ateşe verdi. Şimdi mantarları istiyor musun, istemiyor musun?"

Beulah ters ters baktı. Moses yirmili yaşlarının sonlarındaydı ama Marty meth yüzünden aklını kaybettikten sonra ona bakmaya başlamıştı. Doğru olduğunu bildiği şeyi yüksek sesle söyleyecek gücü yoktu. Ölmüş olması Marty'nin suçuymuştu. Ona bakmak yerine Moses'ın omzunun üzerinden baktı.

"Sanırım bu akşam yemekte biraz chanterelles lezzetli olur, ama ben de seninle gelmek istiyorum," dedi.

"Yürüyerek gidecektim ama madem gitmek istiyorsun, arabayla gideriz anne. J. B. de gidiyor. Akşam yemeği için bir sürü sincap yakalamayı umuyor."

Beulah kıyafetlerine baktı ve bazı döküntüleri fırçaladı. "Eşyalarımı toplamam için bana biraz zaman ver." "Acele etme. Ben sepetleri ve bıçakları alacağım. Kamyonda bekliyor olacağız."

Üzerinde zaten iş kıyafetleri vardı - Ike'ın eski tulumlarından bir çift ve Duke'un uzun kollu gömleklerinden biri - ama bir şapka istiyordu. Sonbaharla birlikte ormanda örümceklere her zamankinden daha sık rastlanıyordu ve bir ağa takılıp örümceği saçından toplamak zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

Birkaç dakika sonra Duke Conroy'un babasından miras kalan iki katlı eski evden çıktı ve yolcu koltuğuna oturdu. J. B. zaten kamyonun kasasında oturuyordu ve Moses da direksiyonun başındaydı. Beulah kapıyı kapatır kapatmaz yavaş ama sabit bir hızla yola koyuldular.

Güzel bir gündü. Bazı ağaçların yaprakları yeni yeni açmaya başlamıştı ve kabinin her iki tarafındaki camlar açıktı, böylece havanın dolaşması için bir tünel açılmış oluyordu.

Moses ve J. B. babalarına çekmişlerdi ve annelerinin kahverengi saçlarına sahip, orta boylu, tıknaz ve iri kemikli adamlardı. Geçtiğimiz yıl Beulah'nın saçlarına önceki tüm yıllardan daha fazla ak düşmüştü ve Moses onun gelmek istemesine şaşırılmıştı çünkü Marty'nin öldüğü günden beri olay yerine gitmemişti.

Moses hâlâ Alice'in daha evlerine varmadan attığı çığlıkları duyduğu kâbuslar görüyordu. Evlerine vardığında ise hepsi paniğe kapılmıştı. Ambulans ve gönüllü itfaiyeyi aradıklarında Alice histeriden tamamen sessizliğe bürünmüştü.

Annem Alice'in yüzündeki sert ifadeyi, erkeğinin ölmüş olmasını umursamayan bir kadın olarak okumuştum ama Moses onun şoka girdiğini biliyordu. Ve hepsi geri dönüp evlerinin yanmış çatısının altında Marty'nin cesedinden geriye kalanları gördüklerinde, onlar da şoka girmişlerdi.

Okul servisi gelip çocukları indirdiğinde hepsi hâlâ olay yerindeydi. Çocuklar dumanı tüten yıkıntıları gördükleri anda ağlamaya başladılar. Ama babalarının yangında öldüğünü öğrenmek Moses'ın tanık olduğu en kötü şeydi. Alice'i hayatlarının gerçekliğine geri döndüren şey onların paniği idi ve onu, çocukları ve Marty'nin köpeği Booger'ı Beulah'nın evine geri götüren de Moses oldu. Booger'ı dışarıda bağladılar, sonra da Moses üst kattaki boş odalara yerleşmelerine yardım etti.

Takip eden günlerde Beulah, Marty'nin karısı ve çocuklarıyla her karşılaştığında, sanki oğlunun ölümünden onlar sorumluymuş gibi onlara ters ters baktı ve hiçbirleriyle konuşmayı reddetti.

Marty'nin cenazesinden birkaç gün sonra Beulah uyandı ve Moses'a onları ve köpeği Blessings'e götürmesini, onları bir daha görmek istemediğini çünkü Marty'yi kaybettiğini hatırlattıklarını söyledi.

Moses sokağa atıldıklarında ne kadar korkmuş göründüklerini ve Charlie'nin bir eliyle annesinin elini tutarken diğer eliyle köpeğe nasıl sıkıca sarıldığını hatırlayarak ürperdi. Charlie ona sahip olduğu tüm parayı verip arkasına bakmadan gittiğinde Alice Pitty-Pat'i tutuyordu. Bu, bugüne kadar yaptığı en kötü şeydi. Pişman olmuştu. Aradan zaman geçtiği için annesinin şimdi nasıl hissettiğini merak ediyordu.

"Hey, anne..."

Beulah, Musa konuşana kadar gözleri kapalı at sürüyordu.

"Evet?" "Alice ve çocukları özlemiyor musun?"

Beulah'nın çenesi öfkeyle kalktı. "Onlar hakkında konuşmak istemiyorum," diye mırıldandı. "Ama onlar bizim akrabalarımız!"

Beulah cevap vermedi ve onlar gelene kadar sessiz kaldı. Sanki Musa onlardan hiç bahsetmemiş gibi davranarak öne doğru eğildi ve devrilmiş bir ağacın etrafında büyüyen soluk sarı mantarları işaret etti.

"Haklıymışsın! Bunlar çok güzel chanterelles," dedi Moses arabayı park ederken. J. B. tüfeğini omuzlayıp ormana doğru ilerlerken, onlar da sepetleri ve bıçaklarıyla dışarı çıktılar. Beulah onun gidişini şikâyet etmeden izledi ve onun yerine Moses'a emirler yağdırmaya başladı.

"Unutmayın, eğer birlikte büyüyen iki chanterelles varsa, birini bırakın ve sadece olgun olanları topladığınızdan emin olun. Ve yürüdüğünüz yere dikkat edin. Her yerde tepinmeyin. Bazıları sporlarını çoktan dökmüş olacaktır."

"Evet, hanımefendi," dedi Musa, onunla gidecek yaşa geldiğinden beri her yıl aynı şeyi söylemiş olmasına rağmen.

Doğruca kamyondan gördüğü devrilmiş ağaca gittiler ve olgun mantarları toplamaya başladılar.

Beulah, "Onları yerle aynı hizada kesin ve buradan yukarı doğru düzeltin," dedi. "Eve pislik taşımak ve onları temizlemesi iki kat daha zor hale getirmek istemiyorum."

Moses ona bir başparmak işareti yaptı ve çalışmaya devam etti.

Oradayken iki kez silah sesi duymuşlar. J. B. ya cephaneyi boşa harcıyordu ya da bu gece onlara kızarmış sincap ve tereyağlı mantar hazırlıyordu.

İşleri bittiğinde, ormanın kenarındaki bazı ağaçların altında yetişen başka bir chanterelles parçası bulana kadar eski ev yerinin etrafında dolaştılar.

Beulah dizlerinin üzerine çökerken daha fazla silah sesi duydu ve o sırada yaprakların altında kırmızı bir şey fark etti. Onları bir kenara fırçalıyordu ki durdu ve inanamayarak yere baktı. Bu, iki Noel önce Pitty-Pat için yaptığı bez bebektir. Onu eline aldı, gözleri yaşlarla dolarken göğsüne bastırdı. Bu bebek buraya nasıl gelmişti? Küçük torununun onu asla atmayacağını biliyordu. Sonra evin patladığını hatırladı. Evin eskiden olduğu yere baktı. Evet, patlamadan dolayı buraya gelmiş olabilirdi.

Ama bu Beulah'nın görmeye ihtiyaç duymadığı ya da görmek istemediği bir hatırlatmaydı.

Marty'nin bebekleri. Onları attım.

"Anne? İyi misin?"

Beulah ellerinin tersiyle gözlerini sildi. "Evet, ben iyiyim," diye tersledi ama bez bebeği sepetine, chanterelles'in kırılgan flütlerinin altına koydu, sonra dağınık mantar tarlalarında metodik olarak ilerledi ve sepeti dolup taşana kadar daha fazlasını ekledi.

Musa annesine yetişip yanına otururken, "Güzeller anne," dedi.

Beulah onun sepetine baktı. En az onunki kadar doluydu. "Artık yiyecek çok şeyimiz var ve ben de bunların geri kalanını kuruması için ipe dizeceğim," dedi.

Musa yorum yapamadan J. B. elinde kuyruklarından birbirine bağlanmış beş sincapla ormandan geçerek geldi.

Musa başını kaldırdı ve sıırttı. "İyi avlar, kardeşim."

"Ve siz ikiniz de," dedi J. B.. "Bu gece iyi yemek yiyeceğiz. İşiniz bitti mi?" Beulah ayağa kalktı, tulumundaki yaprakları ve kiri fırçaladı. "Evet, hazırız," dedi. Moses kendi sepetinin yanı sıra onunkini de almak için uzandı ama Beulah başını salladı.

"Benimkini ben taşıyım," dedi ve kamyona geri döndü.

Yandığında kömürleşmiş kirişler evin üzerine düşmüş olsa da, Beulah evin önünden geçtiklerinde onu eskiden olduğu gibi görüyordu. Alice'in evi her zaman ne kadar düzenli ve temiz tuttuğunu ve her zaman yetiştirdiği büyük sebze bahçesini hatırlıyordu. Yandığında evin yeni boyaya ihtiyacı vardı. İyi ki o zahmete girmemişlerdi. Para israfı olurdu.

Kamyona bindi, mantar sepetini bacaklarının arasındaki döşemeye koydu ve ardından şapkasını kucağına koydu.

"İşte biraz su," dedi Moses ve sürücü koltuğına kayarken ona açılmamış bir şişe uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Sen iyi bir evlatsın."

Musa gülümsedi. Bu övgü nadir bulunan ve değerli bir şeydi. "Teşekkür ederim anne." Sonra dikiz aynasına baktı ve J. B. kamyonun kasasına yerleşene kadar bekledi. J.B. başıyla onay verdiğinde, bu Moses'ın harekete geçme işaretiydi. Tepeden aşağıya, evlerine doğru gittiler.

Yolda ilerlerken Beulah pencereden geçtikleri ağaçlara bakmaya devam etti ve bir çalılıkta çömelmiş bir vaşak gördü. Alice'in bunca yolu yardım için koştığını düşündü. Korkudan aklını kaçırmış olmalıydı.

Göğsünün ortasına bir ağrı yerleşti, sonra karnında bir düğüme dönüştü. Su şişesini açtı ve büyük bir yudum daha aldıktan sonra Musa'ya uzattı.

"İstedığım kadar içtim. Susadıysan senindir," dedi.

"Evet, teşekkürler," dedi Moses ve arabayı sürerken bitirdi. Annesine bakmaya devam etti, neden bu kadar sessiz olduğunu merak ediyordu ama sonra Marty'nin öldüğü yere geri döndüğü için böyle olduğunu düşündü ve boş verdi. Eve vardıklarında Moses mantarlarını Beulah ile birlikte mutfakta bıraktı.

"Gidip J.B.'ye sincapları temizlemesinde yardım edeceğim," dedi.

Kafasını kaldırmadan başını salladı ama arka kapı kapandığı anda bebeğe ulaşmak için sepetini tezgâhın üzerine boşaltıyordu. Bebeği alıp odasına gitti, dolabının arkasına sakladı ve chanterellesleri hazırlamayı bitirmek için geri döndü.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, iki oğlu da yattıktan çok sonra, Beulah dönüp duruyordu. Sonunda uykuya daldığında, rüyasında Duke ve Marty'nin yatağının ayak ucunda durduğunu ve kurtuluşu için dua ettiklerini gördü.

Aniden uyandı, sonra inledi. Gün ışmasına yaklaşık üç saat daha vardı, bu yüzden baş ağrısı için bir şeyler almak üzere banyoya gitti. Geri döndüğünde yatağın kenarına oturdu. Dua etmeyeli uzun zaman olmuştu. Bunun bir nedeni iki kocasını ve ilk oğlunu aldığı için Tanrı'ya kızgın olmasıydı, diğer nedeni ise duaların gerçekten işe yaradığını düşünmemesiydi.

Beulah, Blessings'e kadar gidip Alice'i aramayı ve onu ve çocukları kontrol etmeyi düşündü ama geliniyle yüzleşmekten korkuyordu. Aslında terk edilmişlerdi, kendi başlarının çaresine bakmak zorunda bırakılmışlardı. Başlarına neredeyse her şey gelebilirdi ve Beulah bugüne kadar bir kez bile onları ya da onların iyiliğini düşünmemişti. Aç ve evsiz olabileceklerini bilmek istemiyordu. Gerçek şu ki, gitmeye cesareti yoktu. Dua etmeden yatağına geri döndü ve yüzünü duvara döndü, bu tipik bir Beulah davranışıydı. Hoşuna gitmeyen bir şey olduğunda, bunu görmezden gelme eğilimi vardı.

Güneş doğduğunda ayaktaydı ve günlük işlerle meşguldü. Akrabalarına ne olduğunu öğrenme fikri aklının bir köşesine itilmişti.

* * *

Alice öğleden hemen önce tekrar uyandı. Yemek düşüncesi midesini bulandırdı, bu yüzden kendine bir bardak tatlı çay doldurdu, bir köpek maması aldı ve arka verandaya çıkıp içeceğiyle birlikte en üst basamağa yerleşti.

Yaşlı tazi ağaçların altında uyuyordu ama kadın dışarı çıktığında uyandı. Onu derin bir *havlamayla* selamladı ve kadın oturduğunda, onun ayaklarının hemen altındaki basamağa uzandı.

"İyi kalpli Booger," dedi Alice ve ödülü uzattı.

Köpek onu parmaklarının arasından nazikçe aldı, bir kez çıtırdattı ve yuttu. Alice güldü. "Tadına baktın mı?" diye sordu.

Booger ona duygulu bir bakış attı ve daha fazla ikram gelmeyince başını tekrar basamaklara koydu ve gözlerini kapattı.

Ve böylece oturdular, Alice çayını yudumlarken Booger da eski günlerin hayaliyle bahçede tavşan kovalıyordu.

Çayı bittiğinde acıkmaya başlamıştı. Yaşlı köpeğe hızlı bir okşama verdi

Başını salladı ve sonra kalkıp öğle yemeği hazırlamak için içeri girdi.

Ne yazık ki sandviçini yemesi, hazırlamasından daha kısa sürdü. İşin nasıl sonuçlanacağını merak etmek onu endişelendiriyordu. Muhtemelen tek eliyle kasada çalışabilirdi ve kesinlikle para ve müşterilerle başa çıkabilirdi, ama Fred iyileşene kadar tüm kaldırma ve raflama işleriyle uğraşmak zorunda kalacaktı.

Hayat bir dizi iniş ve çıkıştan ibaretti. Bu küçük aksilik, yeni yaşam tarzına ne kadar zayıf bir şekilde tutunduğunu hatırlatıyordu. Ama Alice güçlü ve yetkin bir kadın olmanın verdiği hissi seviyordu. Yakında iyileşecek ve Danner Amos dışında kimseye muhtaç olmayacaktı. Onun yardımı beklenmedik ama memnuniyet vericiydi.

Kirli tabağını lavaboya koydu, yavaş pişiricisine pişmesi için biraz kuru fasulye koydu, bir parça kurutulmuş jambon ilave etti ve hepsini baharatladı. Bu, bir tencere mısır ekmeğiyle birlikte akşam yemeği olacaktı.

Alice Conroy'un dünyası iyiye gidiyordu ama o hiçbir şeyi hafife almıyordu. Hayatın ne kadar çabuk değişebileceğini çoktan zor yoldan öğrenmişti.

Bölüm 6

Dan bütün öğleden sonra evin etrafında çalıştı ama bir gözü de saatteydi. Alice Conroy'u tekrar görmek için sabırsızlandığını söylemek hafif kalırdı ve bu tamamen onu düşünerek geçirdiği zamanın uzunluğundan kaynaklanıyordu. Bir bakıma, hissettiği bu duygular bir uyanış gibiydi.

Holly ve Blake öldükten sonra uzun bir süre boyunca hayattaki tek amacı Dan'in arabasını patlatan adamın izini sürmek olmuştu. İntikam almak istiyordu ama adaletle yetinmek zorunda kaldı. Ondan sonra uyuytu. Hayatın hiçbir amacı yoktu ve yeniden avukatlık yapma düşüncesi midelerini bulandırıyor. Hayatında başka birinin olması düşüncesi ise sadece yabancı değil, aynı zamanda iğrençti.

Ama zaman onu da beraberinde sürükleyerek geçti ve Holly'nin adını duymanın acısı yerini özleme bıraktı. Blake'in yaşında olabilecek küçük çocukların büyüüp genç birer erkek olduklarını görmek yavaş yavaş acımasız bir acıdan tatlı bir pişmanlık duygusuna dönüştü.

Blessings'e geldiğinde aşk aramıyordu ama yıllardır aşka en çok yaklaştığı an buydu. Alice ve çocuklarına karşı hissettiği bu çekimden ne çıkacağını bilmiyordu ama sonunda bunu öğrenmeye istekliydi. Belki de bunun, evliliklerinin aynı acımasız trajediyle sona erdiğini öğrenmesiyle bir ilgisi vardı. Eğer Alice ona bir şans vermeye istekliyse, o da bunu denemeye hazır olabilirdi. Bu onun ilk flört girişimi olacaktı ama belki de hayat böyle işliyordu. Belki de kırık bir kalbi iyileştirmenin yolu buydu.

Alice'i almaya gitme zamanı geldiğinde, yeniden endişelenmeye başladı, sonra kendine sadece Alice'in ihtiyacı olan taksi olduğunu hatırlattı. Bunda hiçbir baskı yoktu.

* * *

Alice dolabında durmuş, elindeki birkaç kıyafete bakıyor ve Blessings'in iyi insanları tarafından kendisine verilen kıyafetlerden küçük bir mucize yaratmaya çalışıyordu - Dan'in dikkatini çekebilecek bir şey. Seksi sınırında bir şey ama değil. Onu Sindirella'ya dönüştürecek bir şey.

Ama bir baloya gitmiyorlardı, sadece Blessings İlkokulu'na gidiyorlardı. Dört beyaz ve zıplayan atın çektiği pırıl pırıl bir faytonla da gitmiyordu. Üzerinde ne varsa giymiş, makyajsız ve saçları omuzlarından aşağı sarkmış bir şekilde bir iş kamyonuna biniyordu. Saçları omuzlarına dökülmüştü.

Patty'yi alıp eve getirecekti. Hayatın ona yaptıklarını iyileştirebilecek bir erkek olduğundan bile emin değildi. Marty uyuşturucuya başladığında sevgisini, mutluluğunu ve güvenini kaybetmişti - ve onu ve çocuklarını bir kenara attıklarında ailesinden geriye ne kaldıysa.

İç geçirerek dolabın ışığını kapattı ve çantasını oturma odasına götürüp ceketinin yanına koydu. Televizyon açıktı ve beklemek için oturduğunda, bir hava durumu raporunun sonunu ve *tropik fırtına* kelimelerini yakaladı. Günlerdir bu fırtınadan bahsediyorlardı ama hava durumu sunucusunun söylediği bir şey sesi açmasına yetmişti.

Ona göre Tropik Fırtına Fanny şu anda Georgia kıyılarıyla tam bir rota üzerindeydi. Alice kasırgaların olduğunu biliyordu ama nadiren aynı rotada kalırlardı, özellikle de fırtına bir kıyı şeridine yaklaşmaya başladıktan sonra. Bu fırtınanın da rotasını değiştireceğine güveniyordu.

Sonra Dan'in kamyonetinin geldiğini duydu, televizyonu kapattı ve aceleyle ön kapıdan çıkarken ceketini giymek için çabalıyordu. Kamyona vardığında ceketin içinde sadece bir kolu vardı ama Dan onu bekliyordu. Ceketini giymesine yardım etti, onu yolcu koltuğuna kaldırdı ve kemerini bağlamak için uzandı. Kız daha Dan'in ellerini belinde hissetmeyi atlatamadan Dan kapıyı kapattı ve diğer tarafa atladı.

"Biraz dinlendin mi?" diye sordu araba yolundan geri geri çıkarken.

"Evet. Oldukça iyi hissediyorum. Ağrı kesicilerin etkisi geçmediği sürece," diye ekledi.

Sırıttı. "Ah, evet... kutsanmış unutulmuş genellikle iyi bir şeydir - eğer çok uzun sürmezse." "Doğru," dedi kadın.

İlkokula yaklaşır yaklaşmaz Alice onu uygun şeride yönlendirdi.

"İşte bu kadar," dedi. "Şimdi bekleyeceğiz ve bu yardımı ne kadar takdir ettiğimi söylememe izin verin. Daha önce bir keresinde parmağımı arabanın kapısına sıkıştırmıştım. İyileşmesi çok uzun sürdü ve tabii ki sonunda tırnağım çıktı ve sonra çirkinleşti. Parmağımın iyileşmesi ve tırnağımın yeniden uzaması yılın büyük bir bölümünü aldı."

Dan kısmen dinliyordu ama daha çok onun yüzünde gidip gelen farklı ifadeleri izliyor, güldüğünde gözlerinin neredeyse kapanmasından büyüleniyordu. Kadının hikâyesinin ortasında, sıradaki diğer arabalarla birlikte hareket etmesi gerektiğini fark etti.

"Tüh, anlaşılan süreci geciktiriyorum," dedi ve öne doğru hafıfledi.

Alice, "Hemen hemen dur ve devam et," dedi. "Kimse sıranın dışına çıkmıyor ve çocuklar sırayla ebeveynlerinin arabalarına bindiriliyor. Bir çocuğun gruptan çıkıp ailesinin arabasına binmesini beklemek biraz zahmetli, ancak hiçbir çocuğun trafiğe çıkmadığından emin olmak için kesinlikle güvenli bir yol."

Dan tekrar baktı, prosedürü farklı bir perspektiften görüyordu. Kadın haklıydı. Bu, çocukları trafiğe sokup çıkarmak zorunda kalmadan arabalara bindirmenin kusursuz bir yoluydu.

Sonra kaşlarını çatmasına neden olan bir şey gördü. "Şu iki büyük köpek az önce ara sokaktan kaçtı. Blessings'te köpeklerin başıboş dolaşmasına izin verildiğini sanmıyordum."

"Öyle değiller," dedi. "İşte bu yüzden evimizdeki çitle çevrili arka bahçe için minnettarım."

Charlie'nin köpeğine geniş bir alan sağlıyor ve eğer yağmurlu bir gün olursa, biz eve gelene kadar barınmak için üstü kapalı arka verandaya sahip oluyor."

Dan yorum yapamadan Alice işaret etti. "Olamaz, o köpekler doğruca okul bahçesine gidiyor ve çocuklar koşarak okuldan çıkacaklar. Genelde ciyaklar ve yüksek sesle konuşurlar. Ya bu köpekleri saldırmaya teşvik ederse?"

"Bu hiç iyi değil," dedi Dan. "Telefonunu getirdin mi?"

Kadın başını salladı.

"O zaman okulu ara. Çocukları içeride tutmalarını ve zili çalmamalarını söyle. Ben polis şefini arayacağım. Çocukların güvenli bir şekilde dışarı çıkabilmesi için bu köpekleri toplamamız gerekiyor."

Alice hızla telefon ederken elleri titriyordu. Dan arama yapmak için kamyonundan inerken onun neler olduğunu anlattığını duyabiliyordu. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra santral görevlisi Avery cevap verdi. "Blessings PD."

"Ben Dan Amos. İlkokulun ön bahçesinde başıboş iki büyük köpek var ve çocukların dışarı çıkma vakti neredeyse geldi. Çocukların binadan çıkmasına izin vermeden önce bu köpeklerin yakalanması gerektiğini düşünüyorum."

Avery, "Teşekkür ederim, mesajı iletiyorum," dedi ve memurları olay yerine göndermeye başladı.

Şef Pittman yayını duyduğunda aracındaydı. Çağrıya hemen yanıt verdi ve şehrin farklı yerlerinden gelen iki memurla birlikte okula doğru yola çıktı.

Dan, Alice ile birlikte kamyona geri dönmeye başlamıştı ki bir otobüs şoförünün otobüsten indiğini ve köpeklerin varlığından habersiz bir şekilde otobüsün arkasına doğru yürüdüğünü gördü.

Alice de onu gördü. "Şoför! Köpekleri görmüyor!"

"Burada kal ve dışarı çıkma," dedi.

"Dikkatli ol!" Alice kapıyı kapatırken şöyle dedi.

Hâlâ köpekleri izliyordu ve onlar da yaptıkları işi bırakıp aniden sürücüye odaklandıklarında Dan'in ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Bağırmadan önce bile adamın peşinden gittiklerini biliyordu. Kamyon kasasının arkasından bir ip ve bir levye kaptı ve şoföre otobüse geri dönmesi için bağırarak koşmaya başladı. Şoför birinin bağırdığını duydu ama dönüp bakamadan göz ucuyla bir hareket yakaladı. Köpeklerin hiç ses çıkarmadan koşarak kendisine doğru geldiğini görünce başının belada olduğunu anladı. Otobüse geri dönmek ve kapıları kapatmak için çaresizce koşmaya başladı ama daha hızlıydılar.

Daha büyük olan köpek sıçradı ve sürücüyü havada yakaladı. Adamın kan donduran çığlıkları köpekleri daha da heyecanlandırdı ve boğazına ulaşmaya çalışarak hırlamaya başladılar.

Şoför yuvarlanmaya başlarken kollarını yüzüne kapatmış, otobüsün altına girmeye çalışıyordu. Köpekler ayak bileklerini ve bacaklarını ısırmaya başladığında neredeyse güvendedi ve onu dışarı çıkarmak için geriye doğru çekiyordu.

Alice kamyonun içinde dehşet içinde olanları izliyor ve tekrar tekrar dua ediyordu: "Onları güvende tut... onları güvende tut... Lütfen Tanrım, onları güvende tut."

Dan koşarken bağırıp çağırıyor, köpeklerin dikkatini çekmeye çalışıyordu ama onlar öldürmeye hazırdu

ve kana susamışlık dışında her şeye karşı kör.

Ebeveynler de arabalarından inip köpeklere bağırmaya başladı. Birkaç adam köpeklere doğru koşuyordu ama Dan önce davrandı.

Büyük olanı levyeyle indirdi. Ses çıkarmadan yere düştü. Diğerleri ona doğru geldiğinde, ona da vurdu ve köpeğin kuyruğunu kısıtırıp kaçmaya başlamasına neden olacak kadar sert vurdu.

Dan ipi gevşeterek bir kement haline getirdi ve ilmeği fırlatarak o kadar sıkı çekti ki köpek ayaklarından geriye doğru çekildi. Köpek tekrar ayağa kalkamadan Dan ipi köpeğin ağzına doladı ve rodeodaki bir danayı bağlar gibi ön ayağını arka ayağına bağladı.

Dan otobüs şoförünü otobüsün altından çekip çıkarırken Şef Pittman geldi. Amir bir ambulans çağırdı, ardından diğer iki memur arkasından gelirken aracından atladı. "Olay yerini emniyete alın!" diye bağırdı ve otobüse ve saldırıya uğrayan şoföre doğru koştu.

Alice koltuğunda geriye yaslandı, titriyordu. "Teşekkür ederim, Tanrım."

Okulun içinde neler olup bittiğini ancak hayal edebiliyor ve Patty'nin korkmamış olmasını umuyordu.

* * *

Ortaokul, ilkokulda devam eden dramdan habersizdi ve her zamanki gibi devam ediyordu. Okul tatil edilmişti ve koç köpeklerle ilgili bir telefon aldığında futbol takımı antrenman için sahaya çıkmıştı bile.

Tribünde oturan ve antrenmanı izlemeye gelen başka öğrenciler de vardı ve onlar da benzer ihbarlar alıyorlardı. Çok geçmeden, iki sokak köpeğinin ilkokuldaki bir otobüs şoförüne saldırdığı haberi oyunculara da yayıldı. Dedikodulara göre, birileri çocukların da tehlikede olduğunu öne sürmüş, bu da hikayeyi çocukların da yaralandığına dönüştürmüştü.

Charlie bunu duyduğunda, ilk içgüdüğü ailesi içindi. Antrenmandan muaf tutulmak için yalvararak koça koştu.

Koç kaşlarını çattı. "Bunu yaparak takımla başlama şansını tehlikeye attığının farkında mısın?"

Charlie duygularını kontrol etmekte zorlanıyordu. "Ama Koç, bu benim ailem. Her şey için bana güveniyorlar. Annemin ve küçük kız kardeşimin güvende olup olmadığını bilmek zorundayım."

"Ah... doğru," dedi Koç. "Onları kontrol etmen için telefonumu ödünç almama ne dersin?" "Evet! Evet, teşekkürler, Koç." Charlie telefonu aldı ve hemen annesini aradı.

Alice ismi ve numarayı gördü ve kaşlarını çattı. Bu futbol koçu değil miydi? Oh hayır! Ya Charlie yaralanırsa?

"Alo?"

"Anne? Tanrıya şükür," dedi Charlie. "Sen ve Patty güvende misiniz? Az önce köpeklerin otobüs şoförlerinden birine saldırdığını duyduk. Herhangi bir çocuk yaralandı mı?"

"Hiçbir çocuk yaralanmadı, tatlım. Dan bugün araba kullanmak zorunda kalmayayım diye beni Patty'yi almaya getirdi. Biz

köpekleri gördüğünde sırada bekliyorlardı. Müdür güvenli olana kadar çocukları içeride tutmuş. Köpekler sürücülerden birine saldırdığında polis yoldaydı. Dan kamyonunun arkasından bir levye ve bir ip kaparak yardıma koştu."

"Oh adamım! O iyi mi? Şoför ne kadar kötü?"

"Şoförü bilmiyorum. Ambulans yeni geldi ama günün kahramanı kesinlikle Dan'di! En büyük köpeği levyeyle yere serdi ve diğeri kaçmaya çalıştığında Dan onu rodeodaki bir dana gibi iple bağladı."

"Ciddi misin?" Charlie sordu. "Evet, ciddiylim," dedi Alice.

"Tamam anne, antrenmana geri dönmeliyim. Daha sonra evde olacağım. Seni seviyorum, sen ve Patty kendinize iyi bakın. Eve döndükten sonra yemek yapacağım."

"Tamam, ben de seni seviyorum."

Charlie aramayı sonlandırdı ve telefonu koçuna geri verdi. "Teşekkür ederim, Koç." "Herkes iyi mi?" diye sordu.

"Ailemin durumu iyi. Yaralanan tek kişi bir otobüs şoförüydü. Bay Amos'u tanıyor musunuz? Bay Payne için Bay Williams'ın kiralık mülkleriyle ilgilenen Dan Amos'u?"

"Oh... Kovboy!" Koç söyledi.

Charlie sırttı. "Evet, efendim. Ve sanırım bugün bunu kanıtladı. Annem Bay Amos'un olanları gördüğünü, kamyonetinden bir ip ve levye aldığını, levyeyle bir köpeği dışarı çıkardığını, sonra da diğerini rodeodaki bir dana gibi iple bağladığını söyledi."

Koç sırttı. "Bu görülmeye değer bir şey olurdu. Şimdi sahaya geri dön." Charlie başını salladı.

"Peki efendim. Tekrar teşekkür ederim," dedi ve koşar adımlarla uzaklaştı.

İlkokula döndüklerinde ambulans acil servise doğru yola çıktı. Şef, köpekleri almak için bir kamyon getirmesi için şehir ahırındaki adamlardan birini aradı. Onları kilitleyecek bir yer bulmaları ve kime ait olduklarını öğrenmeleri gerekiyordu. Köpekler götürülür götürülmez, müdür zili çalmak için izin aldı.

Bugün okullar resmen tatil edilmişti ve ebeveynler çocuklarının korkmaması için arabalarının önünde duruyor, göz önünde olduklarından emin olmaya çalışıyorlardı.

Alice indiğinde Dan kamyonetine dönmek üzereydi. Ona el salladı, sonra Patty'nin onu görebilmesi için kaldırımında durdu. Dan Amos'un kamyonunu değil, onların arabasını arıyor olmalıydı.

Dan koşarak onun durduğu yere geldi ve elindeki levveyi kamyonetin kasasına fırlattı.

"İnanılmazdın," dedi Alice. "Ben de senin yaralanmandan korkuyordum."

Sırttı. "Görünüşe göre kement atma becerilerimi kaybetmemişim."

Alice'in gözleri büyüdü. "Buraya gelmeden önce avukat olduğumu sanıyordum."

"Bir zamanlar öyleydim ama Teksas'ta bir çiftlikte büyüdüm. Annem ve babam hala orada yaşıyor

ama iki kardeşim de şimdi orayı işletiyor. Çocukken hepimiz çiftlikte çalışırdık" dedi.
"Sanırım sen de ata biniyorsun?" dedi.

Dan sırtarak botlarını ve kemer tokasını gösterdi. "Evet, hanımefendi. Bunlar gösteriş için değil."

Alice güldü ve sonra zilin çaldığını duyup okula doğru döndü. Birkaç dakika içinde çocuklar ön kapıdan çıkmaya başladı. "İşte geliyorlar," dedi.

Çocuklar dışarı çıkmaya başladığında Dan hâlâ onun gülüşünün kendisine hissettirdiklerini atlatmaya çalışıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, çıkışlarında aslında bir düzen vardı. Öğretmenler öğrencilerin bir kısmıyla birlikte otobüslere doğru yürürken, diğer öğretmenler de şehir içi yolcularıyla birlikte yürüyordu. Yaralı şoförün otobüsünü kimin kullanacağını merak ediyordu ki, bazı çocukların arkasından koşarak gelen ve o tarafa yönelen bir adam gördü.

"Bu beden eğitimi koçu. Bahse girerim yedek şoför o olacak," dedi Alice ve sonra eliyle işaret etti. "İşte Patty! Oh... arabamı görmüyor."

"Bunu düzelterek," dedi Dan ve bir kez daha Alice'i belinden tutup yukarı kaldırarak kamyonetin kasasına doğru savurdu. Artık herkesin başının üstündeydi. "El sallla! Seni göreceksin," dedi Dan.

Alice dönüp el sallarken kalbi küt küt atıyordu, sonra el sallamaya devam etti, ta ki Patty aniden onu görüp gülümseyip el sallayana kadar.

"Seni gördü, değil mi?" Dan sordu.

"Evet, gördü! Çok teşekkür ederim."

"Aşağı inmeye hazır mısın?" diye sordu.

Başını salladı.

Bu kez bagaj kapağını indirdi ve kollarını uzattı. Kadın bagaj kapağına oturdu, sonra adam onu kaldırıp ayağa kaldırdı.

"Benim arabamla gitmeliydik. O zaman kalkmama ve inmeme yardım etmek zorunda kalmazdın" dedi.

"Bunun neresi eğlenceli?" diye sordu, onu tekrar ön koltuğa oturturken sırtarak.

Alay karşısında biraz şaşırdı, sonra güldü. Birkaç dakika sonra herkesle birlikte sıraya girmeye başladılar. Birkaç dakika içinde yükleme alanına varmışlardı. Dan dışarı fırladı ve kamyonetinin arka kapısını açtı.

Patty koşarak gelirken, "Bir Conroy kızı daha yüklenecek, sonra yola çıkabiliriz," dedi. Arka koltuğa oturur oturmaz konuşmaya başladı.

"Anne, Shirley adında bir kız öğle yemeğinde öğretmenin ayakkabılarına kustu. Çalışma kitabımın sayfasına mutlu bir yüz çizdim ve teneffüste dizimin derisini yüzdüm! Okulumuzda kötü köpekler olduğunu biliyor muydun? Geri gelecekler mi? Yarın korkabilirim."

Dan sırtıyordu. "Hiç nefes almak için durdu mu?"

"Nadiren," dedi Alice ve sonra dönüp Patty'ye baktı. "Mutlu bir yüzün olduğu için aferin sana. Bu annemin yüzünü de mutlu eder. Köpeklerden haberimiz vardı. Bay Amos köpekleri gördü ve otobüs şoförüne yardım etmek için koştu. Köpekleri durdurdu ve polis gelip onları götürdü. Hiçbir şeyden

korkmana gerek yok, tamam mı?"

"Tamam anne. Teşekkürler, Bay Amos."

"Rica ederim, Patty." Sonra Alice'e baktı. "Seni eve götürmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim. İhtiyacımız olan her şeye sahibiz," dedi.

"Tamam o zaman," dedi ve okulun yanındaki dur işaretiyle sola döndü.

"Anne, Charlie eve tek başına yürümek zorunda mı kalacak? O da korkmayacak mı?"

Alice başını salladı. "Charlie her gün eve yürüyerek geliyor ve hayır, korkmayacaktır. Charlie büyük bir çocuk, unuttun mu?"

Patty başını salladı.

Dan arabayı sürerken gülümsedi, küçük kızın gevezeliğinin ve Alice'in sakin tavrının tadını çıkarıyordu. Evlerine varıp arabayı garaj yoluna çektiğinde aslında hayal kırıklığına uğramıştı.

"Evet, hanımlar, evinizdesiniz. Alice, bana bir kez daha tahammül edersen, ikinizin de çıkmasına yardım edeceğim ve annemin beni yetiştirdiği beyefendi gibi kapıya kadar geçireceğim."

Kamyonun etrafında döndü, önce Alice'in, sonra da Patty'nin inmesine yardım etti. Patty'nin ayakları yere değer değmez eve doğru koşmaya başladı ve çoktan verandaya çıkmış, amigo kız yeteneklerini sergileyerek verandanın bir ucundan diğerine koşuyor, giderken de tezahürat yapıyordu.

Dan, Alice'in yüzündeki şaşkın ifadeye yüksek sesle güldü. Alice

iç çekti. "Onu cesaretlendirme."

"Bu mümkün mü?" diye sordu, merdivenlerden çıkmasına yardım ederken.

"Evin anahtarı?" Kadın anahtarı ona uzattı. "Üzerinde pembe oje olan, hatırladın mı?"

"Anladım," dedi, ön kapının kilidini açtı ve sonra Patty kapı aralığından dans ederek eve girerken yoldan çekildi. Dan anahtarlığı Alice'in avucuna bırakırken hâlâ sırıtıyordu. "Sizinle ve miniğinizle bu zamanı geçirmek benim için bir zevkti Bayan Alice. Belki bir ara, dikkatinizi çeken başka bir şey olmadığında bunu tekrar yapabiliriz."

Alice davet karşısında o kadar şaşırılmıştı ki cevap vermeyi unuttu.

Dan tereddüt etti. Beklediği yanıt bu değildi. "Yani bu sessiz bir evet mi, yoksa sessiz bir hayır mı?"

Gözlerini kırıştırdı. "Ah. Özür dilerim. Uh... evet ve teşekkür ederim?"

Kalbi küt küt atmaya başladı. İşte buradaydı, onu tekrar öpmek istiyordu. Koluna bir dokunuşla yetindi. "O ele iyi bak," dedi ve kendini daha büyük bir aptal durumuna düşürmeden ya da kız fikrini değiştirmeden oradan ayrıldı.

Yaptığı şeyin şokunu atlatamadan eve doğru yola çıkmıştı. "Ona çıkma teklif ettiğime inanamıyorum." Arabayı bir blok öteye sürdü. "Evet dediğine inanamıyorum," diye ekledi. Eve vardığında henüz sorulmamış son bir soruyla karşılaştı. Yarın çok mu erkendi?

* * *

Ertesi sabah bulutlu bir gökyüzü ve bir önceki günkü tropik fırtınanın hala denizde olduğu haberinin

tekrarı ile doğdu.

Elliot Graham güneş yanıklarının yaralarını sarıyordu ama hâlâ beyin sarsıntısının etkilerini yaşıyordu. Kafasına yerleştirdikleri zimbalar kafasını ağrıtıyordu ve yalnız yaşadığı için baş dönmesi ve baş ağrıları tamamen geçene kadar hastanede kalmak zorunda kalmıştı.

Aklını kaçırarak kadar sıkılmış, evi ve biriken postaları hakkında endişelenmiş bir halde odasında volta atmaya başladı, sonra koridorda bir aşağı bir yukarı, sonra da tüm katı dolaştı.

Bunu yaparken, diğer hastaları ziyaret etmeyi kendine görev edindi ve hemşirelerin dikkatini bir odadan alınması gereken bir yemek tepsisine ve başka bir hastanın henüz teslim edilmemiş ağrı kesici ilaç talebine çekmeye başladı.

O andan itibaren bir daha odasından çıkması yasaklanmıştı. Hapisteki Elliot Graham tam bir baş belası olduğunu kanıtlıyordu, bu yüzden öğleden hemen önce ilçe şerifi geldiğinde Elliot onun geldiğini gördüğüne sevindi.

"Bay Graham, ben Şerif Ryman, ama siz bana Joe diyebilirsiniz. Birkaç soruya cevap vermeye hazır mısınız?"

Elliot iri yapılı, orta yaşlı adama saf bir rahatlamayla baktı. "Memnuniyetle. Kendi kendime arkadaşlık etmekten bıktım usandım," dedi ve bir sandalyeyi işaret etti. "Çekin ve oturun."

Şerif Joe sırtıttı. "Teşekkür ederim efendim, ama burada fazla kalmayacağım, o yüzden ayakta duracağım."

"Keyfin bilir," dedi Elliot, ama misafirlikten eskisi kadar memnun değildi.

Şerif Joe sormak istediği soruların yazılı olduğu bir not defteri çıkardı. "Öncelikle, saldırıya uğramadan önce hatırladığınız son şey nedir?"

Elliot yatağının başını biraz kaldırdı, böylece daha eşit bir görüş açısına sahip oldular.

"Herhangi bir saldırı hatırlamıyorum. Pek bir şey hatırlamıyorum ve hala da öyle. Manzarada olduğumu ve tam önümdeki sahneyi resmettiğimi biliyorum. Eşim vefat etmeden önce onunla orada piknik yapardık ve ben de bu sahneyi resmetmek ve çerçeveletip evime asmak istedim."

Şerif Joe başıyla onayladı ve birkaç not aldı. "Olay yerinde bulduğumuz tuvalin ortasında bir delik vardı, ancak görünüşe göre gölde bir tekneyi boyuyormuşsunuz. Kim olduğunu biliyor muydunuz?"

Elliot omuz silkti. "Şu anda tekne gördüğümü hatırlamıyorum."

Şerif kaşlarını çattı. "Tamam, o zaman zamanda biraz ilerleyelim... Birinin arkanızdan yürüdüğünü ne zaman fark ettiniz?"

"Bilmiyordum. Kulaklarım artık pek iyi duymuyor. Özür dilerim."

Joe içini çekti. "Yani bana sana kimin ya da neden vurduğu hakkında hiçbir fikrin olmadığını mı söylüyorsun?" "Bu doğru," dedi Elliot.

"Düşman olarak gördüğünüz herhangi bir yerel halk tanıyor musunuz? Biriyle çözülmemiş bir sorunuz var mı?"

"Hayır, efendim." Sonra şerife biraz daha yakından baktı. "En son ne zaman tansiyonunuzu ölçtürdünüz?"

Şerif Joe gözlerini kırptırdı. "Uh... Bilmiyorum. Neden?"

"Doktorunuzu ziyaret etmeniz gerekiyor ve gecikmeyin. Boynundaki şahdamarını kontrol etmesini söyle," dedi Elliot.

Şerif, "Size böyle bir şeyi söyleten nedir?" diye sordu.

Elliot omuz silkti. "Bir şeyler biliyorum. Şimdi git. Gitmeden önce acil serviste dur."

Joe Ryman sinirlenmiş ve biraz da tedirgin olmuştu. "Peki o zaman," dedi. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Umarım yakında daha iyi hissedersiniz."

"Acil serviste dur," dedi Elliot. "Ben ciddiylim."

Şaşkına dönen şerif aceleyle Elliot'ın odasından çıktı. Asansörde aşağı inerken, kendi kendine bu moruğu görmezden gelmesini söyleyip durdu ama felç geçirme ya da ölme düşüncesi onu korkutuyordu. Büyükbabası ve babası felç geçirerek ölmüştü.

Asansör kapıları zemin katta açıldığında, çıkışa gitmek yerine okları takip ederek acil servise gitti. Orada, çıkık bir omzu yerine oturtmayı yeni bitirmiş ve bir fincan kahve almak için salona gitmekte olan bir acil servis doktoruyla karşılaştı.

Şerif Joe onu koridorda durdurdu. "Hey, Doktor, kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama az önce biri bana şahdamarımı kontrol ettirmem gerektiğini ve bunu hastaneden ayrılmadan önce yapmamı söyledi. Zamanınız olduğunu sanmıyorum."

Dr. Quick nabzını kontrol etmek için şerifin boynuna uzandı. Yavaş hissediyordu, bu yüzden stetoskopuyla kontrol etti. Duymayı beklediği son şey, ciddi şekilde tıkanmış bir atardamara işaret eden ölümcül vınlama sesiydi. Arkasını döndü, koridorda duran bir tekerlekli sandalyeyi kaptı ve şerifin arkasına yuvarladı.

"Oturun," dedi.

Şerif Ryman irkildi. "Sen ciddi misin?"

"Evet," dedi Quick ve bir hastabakıcıya işaret etti. "Onu hemen laboratuvara götürün. Ben emirleri bildireceğim.

Onunla kalın ve işi bittiğinde onu buraya geri getirin."

"Evet, efendim," dedi görevli ve sandalyeyle şerifi çevirdi.

Dr. Quick doğruca telefona yöneldi ve testleri istedi. Sonuçları beklemek zorunda olsa da, uygun bir cerrah olup olmadığını kontrol etmeye başlamıştı bile. Şerifin karotis arterinde plak birikiminden kaynaklanan ciddi bir darlık olduğundan yüzde doksan dokuz emindi. Felci önlemek için muhtemelen atardamarın açık kalmasını sağlayacak bir stent takılması gerekecekti.

Yaklaşık iki saat sonra Şerif Joe Ryman hastaneye kaldırılmıştı ve acil serviste bir yatakta Savannah'dan gelecek bir cerrahı ve eşinin de gelmesini bekliyordu.

Dr. Quick onu kontrol etmek için uğradı. "Az önce cerrahın geldiğine dair teyit aldım. Birkaç dakika içinde sizi ameliyata alacağız."

Joe Ryman hayatında her türlü suçluyla ve hatta birkaç kuduz köpekle yüzleşmişti ama bu onu korkutmuştu. "Bu benim geleceğimi nasıl etkileyecek?" diye sordu.

Doktor omzuna bir şaplak attı. "Hayatınızı önemli ölçüde uzatacağını söyleyebilirim. Sahip

olduğunuz Şey kontrolü olmayan bir bomba gibi. Kesinlikle felç geçirirdin... hatta

kalp krizi geçirdim. Meraktan soruyorum, size bunu kontrol ettirmenizi kim söyledi... ve buna ne sebep oldu?"

"Buradaki hastalardan biriyle ilgili bir vaka üzerinde çalışıyoruz... Elliot Graham. Onunla görüşüyordum ve bir anda konuşmayı kesti, bana garip garip baktı ve sonra bana acile gitmemi söyledi. Ona bunu neden söylediğini sordum, o da sadece bir şeyler bildiğini söyledi."

"Gerçekten mi?" Dr. Quick sordu.

Joe başını salladı. "Babam ve büyükbabam felç geçirip ölmeselerdi onu görmezden gelirdim."

"Vay canına! Gidip Bay Graham ile konuşabilirim," dedi Dr.

Quick. "Eğer gidersen, benim için ona teşekkür et," dedi Joe.

Dr. Quick gülümsedi. "Memnuniyetle," dedi. "Şimdi elinden geldiğince rahatla, tamam mı?" Şerif başıyla onayladı ve doktor odadan çıkar çıkmaz dua etmeye başladı.

Bölüm 7

Yatağının yanındaki telefon çalmaya başladığında Elliot uykuya dalıp çıkıyordu. Ahizeyi almak için arkasını döndü.

"Merhaba."

"Elliot, bu komşun Dan Amos. Konuşmak ister misin? Eğer istemiyorsan, ben-"

"Tanrı aşkına, kapatma!" Elliot dedi ki. "Çok sıkıldım ve sesini duymak çok güzel."

Dan sırtıttı. "Tamam o zaman. Bunu duyduğuma sevindim. İlk sorum şu... Nasıl hissediyorsun?"

"Aslında oldukça iyi," dedi Elliot. "Tabii ki başım hala biraz tuhaf. Hala beyin sarsıntısının bazı belirtilerini yaşadığımı söylüyorlar ve bu geçene kadar eve gitmeme izin vermiyorlar."

"Kulağa olumlu bir gelişme gibi geliyor. Bunu duyduğuma çok sevindim ama özür dilemem gerektiğini hissediyorum. Eğer daha iyi bir komşu olsaydım, evde olmadığınızı fark ederdim ve belki de daha erken bulunurdunuz. Söz veriyorum bu bir daha olmayacak."

"Hayır! İnsanların beni takip etme ihtiyacı hissetmesine ihtiyacım yok. Nereye gittiğimi kimseye söylememek benim hatam."

"O zaman birbirimize söylemek için bir anlaşma yaparız. Nasıl olur?" "Bana uyar," dedi Elliot.

"İkinci soruma gelelim. Evinizde sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Sulamanız gereken bitkiler ya da beslemeniz gereken bir evcil hayvan var mı?"

"Hayır, öyle bir şey değil ama her gün postalarımı alıp ben eve gelene kadar evinde tutarsan çok memnun olurum."

"Olmuş bilin," dedi Dan. "Birkaç dakika içinde oraya gideceğim."

"Harika!" dedi Elliot.

"Üçüncü soru... Sana kimin saldırdığını biliyor musun?" Dan sordu.

"Ne yazık ki hiçbir şey görmedim ya da duymadım ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Acil servise getirildiğimde cüzdanım ve arabamın anahtarları hala üzerimdeydi, bu nedenle hırsızlık gibi görünmüyor. Şerif benimle konuşmak için geldi. Birinin üzerinde çalıştığım tabloda bir delik açtığını söyledi. Acaba arabama ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır, ama şerifin ofisindeki el koyma alanına çekeceklerini varsayıyorum. Bu bir protokol.

suç kurbanının aracı olay yerinin bir parçasıdır."

"Oh. O zaman, sanırım şimdilik bu konuda endişelenmeyeceğim."

"Size bir şey getirebilir miyim?" Dan sordu.

Elliot, "Hayır efendim, ama aradığınız için minnettarım," dedi.

"Bir şeye ihtiyacın olup olmadığını öğrenmek için yarın tekrar arayacağım," dedi Dan. "Dört gözle bekleyeceğim," dedi Elliot.

"Evet efendim," dedi Dan. "Hoşça kalın ve iyi dinlenin."

Başka bir doktor içeri girip yatağının yanına geldiğinde Elliot hâlâ gülümsüyordu. Doktor hiç vakit kaybetmeden ziyaretinin konusuna girdi.

"Bay Graham, ben Dr. Quick. Anladığım kadarıyla Şerif Ryman'ı sağlığından endişe ettiğiniz için acil servisime göndermişsiniz."

"Evet, söyledim. Ameliyata girdi mi?"

Quick şaşırmişti. "Evet, aslına bakarsanız öyle. Durumunu nasıl öğrendiğinizi söyleyebilir misiniz?"

Elliot omuz silkti. "Sadece bir şeyler biliyorum."

Quick kaşlarını çattı. "Bir şeyler mi biliyorsun? Bir çeşit medyum olduğunu mu söylüyorsun?" Elliot'ın kaşları kalktı. "Böyle bir şey söylediğimi duydun mu?" diye tersledi. "Hayır, efendim, ama-"

"Başım ağrıyor. Dinlenmem gerek," dedi Elliot.

Quick iç çekti. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. "Şerife gelince, onun hayatını kurtardığınızı biliyorsunuz."

Sana teşekkür etmemi söyledi."

Elliot başını salladı. "Sanırım onu ameliyat eden doktor hayatını kurtaran kişi olacak. Ben sadece-"

"Evet... Hatırlıyorum. Sadece bir şeyler biliyorsun." Elliot iç çekti. "Aynen öyle."

"İyi dinlenin," dedi Quick.

Elliot, "Teşekkür ederim, geleceğim," dedi. "Oh... Acil servis otoparkında arabasının koltuğunda sızmış bir adam var. Sanırım aşırı dozda uyuşturucu almış. Siz meth diyorsunuz."

"Ciddi misin sen?" Dr. Quick söyledi.

"Tabii ki. Böyle şeyler hakkında kim şaka yapar ki? Bu kirli kırmızı bir araba... eski model," dedi Elliot.

Quick odadan dışarı fırladığında cep telefonu ile konuşmaya başlamıştı bile ve hastane güvenliğini otoparka gönderdi.

* * *

Hastanede devam eden dramdan habersiz olan Dan, çoktan Elliot'ın evinin ön basamağına çıkmış, kutuda biriken postaları topluyordu. Sokağın karşısına geçmeden önce evin etrafında bir tur atarak

her şeyin hâlâ güvende olduğundan emin oldu. Postaları salondaki masanın üzerine bıraktı ve ardından

o zaman.

Alice'i aramak istedi ama çocuklarını okula bıraktıktan sonra tekrar uyumuş olabileceğinden korkuyordu. Saat 10:30'u geçiyordu, bu yüzden öğlene kadar beklemeye karar verdi ve New Orleans'taki Aidan'a e-postayla göndermeden önce Payne kiralık mülkleri için yazdığı teklifi son bir kez okumak için ofisine geri döndü.

* * *

Dan'ın aklında bir düşünce olduğunun bile farkında olmayan Alice, çocuklarını okula götürmeyi başardı. Charlie'yi okula bıraktıktan sonra ilkokula doğru yola koyuldu. Patty dün eve geldiğinde öğretmeninden hafta sonunda yapılacak bir sınıf gezisi için izin kâğıdının eksik olduğuna dair bir not almıştı.

Alice okulun otoparkına park etti ve Patty'yi içeri götürdü, sonra notla birlikte ofiste durdu ve notu okul sekreteri Mavis West'e verdi.

"Patty bunu dün eve getirdi. Görünüşe göre öğretmeni Patty için imzalı bir izin kâğıdını kaybetmiş. Eve hiç gelmemiş ve ne için olduğunu hatırlamıyor."

Mavis notu taradı, Patty'ye baktı ve sonra göz kırptı. "Okul takvimini kontrol edeyim." Bilgisayarında takvimi açtı, sonra öğretmenin adını ekledi ve sınıf programı ortaya çıktı. "Ah evet... Bayan Milam'ın yıllık yaprak toplama gezisi önümüzdeki Cuma günü. Blessings'in iki mil dışındaki Leggitt çiftliğinde. Sabah farklı yapraklar topluyorlar, çiftlikte piknik yapıyorlar ve öğleden sonra saat 14:00 gibi buraya dönüyorlar. Bana bir dakika verin, orijinal notu bulup birkaç kopya çıkarayım. Birini imzalayıp burada bırakırsınız, diğerini de eve götürürsünüz. Bu şekilde ihtiyacınız olan tüm bilgilere sahip olacaksınız."

"Oh evet! Yapraklar!" Patty söyledi.

Alice sırtıttı. "Şimdi hatırladı. Sınıfa koş tatlım. Gitmeden önce notunu imzalayacağım."

"Teşekkür ederim anne," dedi Patty ve adımlarını hızlandırarak ofisten ayrıldı.

"Çok tatlı bir çocuk," dedi Mavis.

"Teşekkür ederim," dedi Alice. Ancak sekreterin fotokopileri çekmesini beklerken, çocuklarını kayıt yaptırmak için buraya ilk getirdiğinde durumlarına anlayış gösterilmediğini hatırlamaktan kendini alamadı. Zaman her şeyi değiştirir... hatta insanları bile.

"Ah... Mavis, dün otobüs şoförünün saldırıya uğradığına şahit oldum. Durumu nasıl?"

Mavis yüz ifadesi değişirken durakladı. "Tanrı'ya ve Bay Amos'a şükürler olsun ki durumu iyi. Kollarındaki ve bacaklarındaki zimbalar çıkarılana kadar bu haftanın geri kalanında çalışamayacak." Sonra Alice'in bandajına baktı. "Görünüşe göre senin de bir sorunun var. Ne oldu?"

"Oh, işte bir kaza. Envanter paketini açarken elimi bir maket bıçağıyla kestim. Dikişlerim var. Otobüs şoförü gibi, onlar çıktıktan sonra iyi olacağım."

Mavis kaşlarını çatı. "Tanrım. Yakında daha iyi olacaksın, tamam mı?"

"Evet, hanımefendi," dedi Alice. "O köpeklerin kime ait olduğunu bulabildiler mi?"

"Bize onların aylardır bölgede bulunan başıboş hayvanlar olduğu söylendi. İnsanlar onları görmüş ama hiçbir zaman sorun yaratmamışlar ve kimse onları yakalayamadan kaçıp gitmişler...ve sonra bu olay oldu."

"En azından artık serbest değiller," dedi Alice.

"Doğru," dedi Mavis ve fotokopi makinesinden kopyaları çıkardı. "Bu bilgi mektubu. Sende kalsın. Bu da imzalanması gereken izin belgesi."

Alice mektubu okudu, sonra bir kalem aldı. Sol eliyle imzalamayı başardı, mektubun kopyasını aldı ve ofisten ayrıldı. Arabasına döndüğünde eve gidip bir ağırlı kesici almaya fazlasıyla hazırды. Araba kullanacağı için bu sabah bir tane almamıştı ve şimdi eli ağrıyordu.

Eve döndüğünde yaptığı ilk şey o hapı almak oldu ve sonra koltuğa oturup ilaç etkisini gösterene kadar arkasına yaslandı. Bütün günü işte geçirecek kadar iyi hissetmediği için hayal kırıklığına uğramıştı ama günü yatakta geçirecek kadar da kötü hissetmiyordu. Bu yüzden sargılı elinin üzerine plastik bir torba geçirdi, bileğini bir parça maskeleme bandıyla sardı, ardından akşam yemeği için yavaş pişiricisine domuz rostosu koydu ve çamaşır yıkamaya başladı.

Evde çalışırken televizyonu açtı ve bir kez daha Tropik Fırtına Fanny ile ilgili bir güncellemeyi yakaladı. Hava durumu sunucusunun fırtınanın şiddetini artırdığından bahsetmesini dinledi ve kaşlarını çatı. "Dinle beni, Fanny, kıçını okyanusta tuttuğundan emin ol ve biz kara sakinlerini rahat bırak, duydun mu?"

Sonra başka bir kanala döndü ve bir yarışma programı izlemek için oturdu ve elinde kumandayla uyuyakaldı. Rüyasında Dan Amos'un omuzlarına bir kement attığını ve onu kendisine doğru çektiğini görüyordu ki gömleğinin cebindeki cep telefonu çalmaya başladı.

İrkilerek doğruldu ve elini hatırlamadan önce telefonuna uzandı, sonra koltuğun koluna çarpınca inledi.

"Lanet olsun!" diye bağırdı, sonra derin bir nefes aldı. "Alo?"

"Günaydın Alice. Ben Dan. Umarım seni uyandırmamışımdır."

"Bu sabah evin etrafında çalışıyordum. Birkaç dakika önce dinlenmek için oturdum."

"Güzel. Bir şeye ihtiyacınız var mı? Öğle yemeği partneri ya da bir yere bırakma gibi?"

Güldü. "Şey, madem bu kadar kurnazca sordunuz... Bay Amos, sanırım doğru cevap bir öğle yemeği partnerine ihtiyacım olabileceği."

"Haklısın! Cevap benim! Granny's'in ara ve al menüsünden bir şeyler düşünüyorum."

"Mükemmel," dedi Alice. "Çok kasvetli bir gün. Eğer bugün menüde bamya ya da acı biber varsa, benim tercihim o olurdu."

"İlgileniyorum," dedi Dan. "Kısa süre içinde orada olacağım ve teşekkür ederim."

"Neden bana teşekkür ediyorsun?" diye sordu Alice. "Benim sana teşekkür etmem gerekir."

"Çünkü yaşlandıkça yalnız yemekten daha az hoşlanıyorum. Yakında görüşürüz." Bağlantıyı kesti. Kulağındaki tıkırtı Alice'in ürpermesine neden oldu. Burada neler oluyordu? Ne yapıyorlardı? Hâlâ iyi davranıyor muydu, yoksa başka bir şeyin kıpırtıları mıydı? Eğer başka bir şeyse, naz yapmayacaktı. Ondan hoşlanıyordu. Eğer arkadaşlığın ötesine geçerse, bu hayatının pastasının üzerindeki krema olurdu.

* * *

Dan, kasanın yanındaki bankta oturmuş siparişini almak için beklerken bir fincan kahve içiyordu. Orta yaşlı bir çift içeri girdiğinde cep telefonundan e-postalarını kontrol ediyordu. Dan birbirlerine bakışlarından yeni evli ya da yeni çıkmaya başlamış olduklarını tahmin etti. Lovey'nin onları oturtmak için yaklaşmasını izledi.

"İkinize de merhaba. Sizi tekrar görmek güzel. Hey, Koca Tom, oğlun nasıl? Geçen gün gölde siyah bir ayıdan kaçarken ayaklarını fena halde mahvettiğini duydum."

"Evet, talihsiz bir olaylar zinciriydi. Junior gölde teknedeydi, Albert ise iskeleden balık tutarken ayağı kaydı ve suya düştü. Ayı ortaya çıktığında sudan çıkmış ve ayakkabılarını yeni çıkarmıştı. Ödünü koparmış çünkü ayı onunla kamyonet arasındaymış ve Junior yardım çağrısını duyamayacak kadar uzaktaymış. Albert balıkları ayıya fırlattığını ve koşmaya başladığını söyledi."

"Aman Tanrım," dedi Lovey. "O ormanda yalınayak koşmak... tüm o kayalar ve dikenler."

Dan dinliyordu ama hikâye, ayıya atılan av kadar şüpheli geliyordu. Ve akıllı olan hiç kimse bir ayıya sırtını dönüp kaçmaz. Bir ayı bir adamı saniyeler içinde yere serebilir. Bu adamın oğlu ormanda kilometrelerce koşmak yerine kamyonu doğru koşa daha güvenli olurdu. Ve şerifin Elliot'ın resmiyle ilgili gönderdiği resimleri düşünmeye devam etti. Gölde bir tekne vardı. Ya bu Junior'ın teknesiyse? Kardeşler bir şeye tanık olurlar mıydı ya da bunun bir parçası olabilirler miydi?

Lovey'nin çifte bir masa göstermesini izledi ve geri döndüğünde siparişini getirmişti. "Al bakalım kovboy, bunu Alice'e götüreceğini söylediğine göre, ona en iyi dileklerimi ilet."

"Evet, hanımefendi, yapacağım. Söylesenize, az önce oturduğunuz çiftle yaptığınız konuşmaya kulak misafiri oldum. Kim o? Onu buralarda gördüğümü sanmıyorum."

"Oh, bunlar Koca Tom Rankin ve bayan arkadaşı Ethel Shook."

"Oğlunun yaraları hakkında konuştuğunu duydum. Kulağa berbat geliyor. Ne zaman oldu bu?" "Oh, sanırım iki ya da üç gün önce," dedi.

"O zaman iyileşmesine daha çok var. Ayakların iyileşmesi uzun zaman alır. Sanırım tüm bu güzel şeyler soğumadan gitsem iyi olacak."

Dan kafeden ayrılırken kulak misafiri olduğu şeyi düşünüyordu. Bunu daha sonra şefe iletenekti. Şu anda Bayan Alice ile ilk resmi randevusu vardı ve oraya gitmek için sabırsızlanıyordu.

* * *

Alice elindeki plastik torbayı çıkardı ve Dan'i beklerken masayı hazırlamayı, taze bir sürahi tatlı çay yapmayı ve soğuması için buzdolabına koymayı başardı. Sonunda kapının çalındığını duyduğunda, koşma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

Tanrı aşkına, Alice! Otuz dört yaşındasın. Yetişkin bir kadın gibi davran.

Sürgüyü çevirdi ve kapıyı açtığı anda Dan'in yüzünde bir gülümseme ve iki elinde birer çuval vardı.

"Umm, şimdiden güzel kokuyor. İçeri gel," dedi.

Onu mutfığa kadar takip etti. "Eşyaları burada, masada çıkarmamın sakıncası var mı?"

"Elbette," dedi ama buzdolabından çay sürahisini almaya gittiğinde, adam hemen arkasındaydı.

Omzunun üzerinden uzanıp raftan aldı ve tezgâhın üzerine koydu.

"İçki bardaklarınız nerede?" diye sordu.

"Buzlukta buzlanmış ve soğumakta olan bir çift var."

Dondurucunun kapağını açtı, bardakları aldı ve masaya götürmeden önce çay doldurdu, ardından yiyecekleri çuvallardan çıkarmaya başladı.

"İki kase chili. Yanında mısır ekmeği ve iki parça Mercy Pittman'ın hindistan cevizi kremalı turtası.

Bu benim favorim. Umarım senin için sorun olmaz."

Alice iç çekti. Bu kadar özel bir zaman hatırlamıyordu. "Her şey mükemmel," dedi ve sandalyesine çöktü. "Otur. Sıcakken ye."

"Biraz öne kayman lazım. Dayan," dedi ve onu ve sandalyeyi masaya yaklaştırdı, sonra da yerine oturdu. Tabağına bir kase acı biber koydu ve folyoya sarılı mısır ekmeğini açtı. "Üzerine tereyağı ya da başka bir şey ister misin?" diye sordu.

Alice, "Hayır ama istersen buzdolabının kapağında var," dedi.

"Hayır. Ben saf bir insanım," dedi ve kızın yaralanmamış eline uzandı. "Beni kırmadığın için teşekkür ederim. Bunun küstahça olduğunu biraz geç fark ettim. Beni affeder misiniz?"

Elinin sıcaklığı ve gücü kalbine dokunmuştu. "Aptal olma. Affedilecek bir şey yok. Eğer bunu yapmak istemeseydim, tek yapmam gereken hayır demek olurdu."

Dan onun gözlerinin içine uzun uzun baktı ve sonra baktığını fark etti. "Baktığım için özür dilemeyeceğim. Güzel bir kadından gözlerini kaçırmak zordur," dedi yumuşak bir sesle, sonra da acılı biberi işaret etti. "Üzerine peynir ister misin? Biraz gönderdi."

Alice ürperdi. "Teşekkür ederim ve peynir yok."

Sırıttı. "Ne söylediğimi şimdi fark ettim. Sana güzel dedim ve sonra sanki iltifat girişimim yeterince sevimsiz değilmiş gibi üzerine peynir isteyip istemediğini sordum. Bu konuda biraz acemiyim."

Kadın güldü ve adamın kalbi yine yerinden fırladı. Onun o gülüşü... Keşke o neşeyi şişeleylebilseydi.

Bunun yerine bir parça mısır ekmeğine uzandı ve bir kısmını acılı biberinin üzerine ufaladı.

Alice de aynısını yaptı. İlk ısırığı mükemmel sıcaklıkta ve biraz baharatlıydı ve mısır ekmeği mükemmeldi.

"Tanrım... Mercy Pittman iyi bir fırıncı. Bu çok lezzetli."

Dan, "Evet, öyle," dedi ve yemek başlarken aralarındaki gerginlik azaldı.

Turtaya geldiklerinde Alice tıka basa doymuştu. "Bu mısır ekmeğinin ikinci parçasıydı. Turtamı sonraya saklamalıyım."

"Ben kendiminkini yiyorum. İlk ısırığı ister misin?" "Oh, ben-"

Dan temiz bir çatal aldı ve ilk lokmayı kesip ona doğru uzattı. "İyice aç," dedi. Kadın ısırığı aldı ve takdirle gözlerini devirdi.

"Teşekkür ederim ve aman Tanrım, ama bu iyi."

Dan bir sonraki lokmayı aldı ve az önce bir çatalı paylaştıklarının farkında olarak ağzına attı. "Ummm, tıpkı yediğim son parça gibi," dedi.

Gülümsedi ve sonra ayağa kalkıp çay sürahisini masaya getirdi ve kendi bardağını doldurdu, sonra tekrar oturmadan önce onunkini de doldurdu. "Eğlenceli ve çok güzeldi. Beni düşündüğün için teşekkür ederim."

"Son zamanlarda bunu çok yapıyorum," dedi ve onun tepkisine bakmadan turta yemeye devam etti.

Dan Amos'un bir hatası varsa, o da istediği bir şeyi gördüğünde istemekten çekinmemesiydi ve bugün ona eşlik etmek istemişti. Ve bunu kabul ederek onu ne kadar mutlu ettiğini söylemekten zarar gelmezdi.

Kısa bir süre sonra mutfağı temizlemiş ve gitmeye hazırlanıyordu. Alice ona kapıya kadar eşlik etti ve arkasını döndüğünde ellerini onun omuzlarına koydu, eğildi ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdu.

"Eşlik ettiğiniz için teşekkürler. Belki bunu bir ara tekrar yaparız ve çocukları da dahil ederiz?" "Buna bayılırlar," dedi.

"Sen de ister miydin?" diye sordu.

"Muhtemelen, ve sen hiç pes etmiyorsun, değil mi?" dedi. "Biri beni zorlayana kadar değil. Biraz dinlen."

Arabayla uzaklaşırken el salladı.

Alice yanağında onu öptüğü yere dokunmadan önce adamın tamamen gözden kaybolmasını bekledi, sonra kapıyı kapattı ve oturma odasının zemininde dans etti.

* * *

Dan kasabaya dönerken hâlâ gülümsüyordu. Başka bir şeye başlamadan önce Koca Tom Rankin'in söylediklerini aktarması gerekiyordu. Polis karakoluna giderken ortaokulun önünden geçti ve Charlie Conroy'un erkeklik görevini çok iyi yerine getirdiğini düşündü. Ana Cadde'ye geldiğinde sağa döndü ve doğruca karakola gitti, inerken Stetson'ını aldı, sonra taktı ve içeri girdi.

Sevk memuru çağrılara cevap verme arasında masasında sandviçini yiyordu ve Dan binaya girdiğinde lokmasını yutup hızla ağzını sildi. "İyi günler Bay Amos. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Sen?"

"Bana Dan de. Şefle birkaç dakika görüşmek istiyorum. Kendisi burada mı?" "Evet, efendim. Oturun, ona geldiğinizi söyleyeyim."

Dan otururken şapkasını çıkardı, memurun şefin ofisini arayıp mesajı iletmesini dinledi. Birkaç dakika sonra Lon Pittman kapıda belirdi.

"İyi günler Dan. Beni mi görmek istedin?" "Evet."

"Hadi ofisime gidelim," dedi Lon ve masasının arkasındaki yerine otururken Dan'e bir sandalye işaret etti. "Ee, ne var ne yok?" diye sordu.

Dan konuşmayı duyduğu gibi aktarmaya başladı ve son bir yorumla bitirdi.

"Albert Rankin'in acil servise ne zaman götürüldüğünü ve bunun Elliot'un göle gittiği günle aynı gün olup olmadığını öğrenmek eminim sizin için yeterince basit olacaktır. Hiçbir şey ifade etmeyebilir ama eğer etmiyorsa bu büyük bir tesadüftür," dedi. "Ama bir de cinayet sebebi eksikliği var. İlçe saldırının nedenini ortaya çıkaracak bir şey bulabildi mi?"

Lon, "Benimle paylaştıkları bir şey yok, ancak Şerif Ryman'ın şah damarındaki tıkanıklık nedeniyle ameliyat olduğunu duydum," dedi. "Ama bu bilgi için minnettarım ve bunu İlçe ile paylaşmadan önce tarihleri araştıracağım. Eğer uyuşurlarsa, o zaman bu ihtiyacımız olan mola olabilir."

"Peki o zaman, ben işime döneyim ve seni kendi işinle baş başa bırakayım," dedi Dan.

Lon onu koridora kadar geçirdi, kapıdan çıkarken el salladı ve sonra Avery'yi işaret etti. "Ben biraz dışarıda olacağım. Bana ihtiyacınız olursa önce polis telsizini, sonra da cep telefonumu arayın."

Avery, "Yapacağım, Şef," dedi ve Lon eşyalarını almak için ofisine dönerken bir çağrıya cevap vermek için telefona uzandı.

* * *

Rankin çiftliğine döndüklerinde Junior, Albert'ın yokluğunda ortaya çıkan boşluğu doldurmak için her gün iki kat fazla iş yapıyordu ama hiç şikâyet etmiyordu. Koca Tom eve gidip yardım etmek için Ethel'le daha az vakit geçirmeye başladığında bile Junior onu başından savıyordu.

"Ben hallederim baba. Albert'a bakarak ve bazı ev işlerini yaparak en çok sen yardımcı olabilirsin." "Elbette, oğlum!" Koca Tom dedi ki. "Pek aşçı sayılmam ama süpürme ve temizlik işlerinde çok iyiyimdir.

Paspas. Çamaşırları da ben yıkarım."

Başlangıçta Albert'ın ağırları, fark edilme endişesinin önüne geçti, ancak birkaç gün sonra ayakları daha iyi hissetmeye başladı ve üzerlerine baskı yapmadığı sürece iyiydi. Ödünç aldığı bir tekerlekli sandalyesi ve ona binip inmek ve yapması gereken diğer işleri halletmek için yeterli üst beden gücü vardı. Ancak günün büyük bölümünü sırt üstü yatarak geçiriyordu ve kendini ne kadar

iyi hissederse endişeleri de o kadar artıyordu.

* * *

Elliot Graham'ın Gray Goose Gölü'nde bulunmasının üzerinden birkaç gün geçmişti. Şerif Ryman hâlâ hastanedeydi ve ameliyatının ardından iyileşmeye çalışıyordu. Şerif yardımcısı Hunt Terrell, iki soruşturma ekibi oluşturmak için ilçedeki diğer davalarda çalışan yeterince memuru serbest bıraktı. Ve bu sabah onları Blessings'in dışındaki Gray Goose Gölü'ne gönderdi. Ekipler gölün tüm çevresini araştırarak ve umarız bu cinayete teşebbüs davasını ilerletmeye yardımcı olacak cevaplar ya da bilgiler bulacaklardı.

Elliot'ın arabasını bulan kadın Millie Powers, ilçe şerif departmanından gelen tüm arabaların evinin önünden geçtiğini gördü ve bunun Elliot Graham'a yapılan saldırıyla bir ilgisi olduğunu tahmin etti. Ne yapacaklarını bilmiyordu ama göl kenarı manzarası vardı, bu yüzden kendine bir bardak tatlı çay ve dürbün aldı ve izlemek için arka güvertesine çıktı.

Çok geçmeden en az yarım düzine polis memuru evinin önündeki ormandan çıkıp göl kıyısı boyunca yürümeye başladı. Evinin önünden geçtikten sonra ormanın ötesine doğru yayıldılar.

Onlar geçerken el salladı, sonra soğuk çaydan büyük bir yudum aldı ve dürbünden onlar gözden kaybolana kadar izledi. Yıllardır yaşadığı en büyük heyecandı bu.

Bu arada, ormanın dışında, iki arama ekibine, Elliot Graham hava yoluyla Blessings Hastanesi'ne kaldırıldığında hazır bulunan Memur Butler ve Treat liderlik ediyordu.

Yaşlı adamın kafasının arkasındaki acımasız yarayı görmüşlerdi ve bundan sorumlu olan adamı bulup parmaklıklar ardına koymaktan mutluluk duyacaklardı.

Göl büyüktü ama iki ekip olduğu için iş yarı yarıya azalmıştı. Ve tesadüfe bakın ki Memur Butler'ın ekibindeki adamlardan biri Rankin kardeşlerin ektiği ilk ekin tarlasına doğru yürüdü. Hemen durdu ve telsizle arama ekiplerine haber verdi. On iki kişinin bir araya gelmesi uzun sürmedi ve ikinci ekim alanını bulmaları daha da kısa sürdü.

Ancak telsizlerinden bilgi vermemeleri konusunda emir almışlardı, bu yüzden County'yi arayan Memur Butler oldu.

Şerif yardımcısı gelen çağrının arama görevlilerinden birinden geldiğini görünce hemen cevap verdi. "Şerifin ofisi. Hunt Terrell konuşuyor."

"Ben Memur Butler. Graham'ın cesedinin bulunduğu gölün karşı tarafında iki büyük marihuana ekili alan tespit ettik. Bunun ona olanlarla bir ilgisi olduğunu söyleyemem ama hikayenin bir parçası olduğunu tahmin ediyorum."

"İyi işti!" Terrell dedi ki. "Fotoğraflarını çekin. Onlara kimin baktığını bize söyleyebilecek herhangi bir şey arayın ve iz kameraları yerleştirin. Hasat için geri geldiklerinde en azından kime ait olduğunu bileceğiz."

"Evet, efendim," dedi Butler. Bağlantıyı kesti, sonra arkasını döndü. "İz kameraları kimde?" Birkaç memur ellerini kaldırdı. "Bizde."

"O zaman elinizde ne varsa dağıtın. Şunları kaldıralım ve buradan gidelim. Eğer şanslıysak, bir kimlik buluruz."

Bir saat içinde harekete duyarlı iz kameralarının hepsini kurup hazır hale getirdiler. Sonra devriye arabalarını park ettikleri yere geri döndüler ve geldikleri gibi hızla oradan ayrıldılar.

Millie Powers onları ayrılırken gördüğünde bir arkadaşıyla konuşuyordu ve ona gördüklerini anlatmaya başladı. Kanun adamlarının Gray Goose Gölü'nde olduğu haberinin yayılması uzun sürmedi.

Bölüm 8

Oscar Langston ellili yaşlarının ortasında uyuşturucu satmayı hiç planlamamıştı ama bu kadar uzun süre işsiz kalmayı da beklemiyordu.

Dört yıl önce, her zamanki gibi petrol rafinerisinde çalışmaya gitti ve günün sonunda, ona ve vardiyasındaki herkese son bir maaş çekiyle birlikte pembe bir fiş verildi. Ellinci doğum gününden beş gün sonraydı. Önceden hiçbir uyarı yapılmamıştı. Otuz dört adamın hepsi şoktaydı ve sonra yerlerini makinelerin alacağını öğrendiler, bu da yüzlerine çifte bir tokat oldu.

Zamanında başka bir iş bulamayacağını hiç hayal etmemişti ama olmuştu. İşsizlik ödeneği bittikten sonra, kayınbiraderi ona bir iş fırsatıyla yaklaştı. Önce kızdı, dört ay sonra isteksiz davrandı ve iki ay sonra evet dedi ve gerisi tarih oldu.

Şimdi, bu onun normal rutiniydi. Önemli bir şey değil. Sadece iş. Ve şu anda işi daha fazla ot gerektiriyordu, bu da tedarikçileriyle teslimat tarihlerini ayarlamak anlamına geliyordu. Junior ona işten ayrıldıklarını söylediğinden beri Rankin kardeşlerle temas kurmamıştı ama diğer ekim alanlarının hasada hazır olması gerektiğini tahmin ediyordu ve o da bunu istiyordu. Masasındaydı, bu yüzden kişi listesini tarayarak Junior Rankin'in numarasını buldu ve onu aradı.

* * *

Junior, Albert'ı tekerlekli sandalyesinden kaldırmış, mutfak masasına oturtmuş ve kahvaltılarını masaya koymuştu. Junior yemeğe oturduğunda biraz endişeyle Tropik Fırtına Fanny hakkındaki gelişmeleri dinliyorlardı.

Albert kaşlarını çattı. "Ne düşünüyorsun, Junior? Şu anki rotasında kalırsa Savannah'ya çarpacak ki bu da kucağımıza düşmesi kadar iyi bir şey."

"Biliyorum," dedi Junior. "Sürüyü ahıra götürmek için uyarılarla yeterince zamanımız olacak, ama şu anda çatıda gevşek bir teneke var ve sanırım onu tamir ettirsem iyi olacak."

Albert başını salladı. "Keşke size yardım edebilseydim."

"Biliyorum, ama bu öğleden sonra başlayacağım ve sonra bunun için endişelenmemize gerek kalmayacak," dedi Junior. Bir parça kızarmış ekmeğe uzanıp tereyağladı, sonra da yaptığı çırpılmış yumurta ve sucuğu yemeye başladı.

Junior'ın telefonu çaldığında Albert ikinci bir tost parçasına uzanıyordu. Telefon tereyağı tabağının solundaki masanın üzerindeydi ve Junior arayanın kimliğini görünce kaşlarını çatı.

"Bu Oscar," diye mırıldandı.

"Onu çoktan aradığını sanıyordum," dedi

Albert. "Aradım," diye mırıldandı, sonra cevap verdi. "Merhaba."

"Hey, Junior, ben Oscar. İkinci yama nasıl gidiyor? Umarım fikrini değiştirmişsindir."

"Bilmiyorum. İşi bıraktık, unuttun mu? Sanırım hala orada. Ancak tahminimce ilçe kanunu yaşlı adamı bulduktan sonra onu da buldu."

Oscar'ın gözleri kısıldı. "Meraktan soruyorum, bırakmaya karar vermene ne sebep oldu?"

"Beni bıraktıran neydi? Beni bir adamı öldürmeye ikna etmen bırakmama neden oldu. Artık kendimi pek sevmiyorum ve bu benim suçum. Ama bizi bir daha arama. Duydun mu?" Ve sonra Oscar'ın konuyu tartışmasına fırsat vermeden telefonu kapattı.

Albert kardeşinin yüz ifadesine baktı. Artık onu okuyamıyordu ve bu onu üzüyordu.

Albert iç çekti ve Junior bunu duydu. "Merak etme, küçük kardeşim. Ben senin arkadayım. Eğer tüm bunları bizim üzerimize yıkacak bir şey ortaya çıkarsa, suçu ben üstleneceğim. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun. Aptal rolü yap ve öyle kal. Orada olduğuna dair asla kanıt olmayacak."

Albert'in gözleri yaşlarla doldu. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," dedi.

Junior elini masaya vurarak bardaklardaki buzları tıkırdattı. "Kesinlikle yapmalısın... Baban için. Ailenin adı için, beni duyuyor musun?"

Albert ürperdi. "Seni duyuyorum, Junior."

Ama Junior tatmin olmamıştı. "Söz veriyor musun? Tatlı annemizin mezarı üzerine yemin ediyor musun?" Albert hıçkırıklara boğuldu. "Evet! Kahretsin, evet, söz veriyorum. Yemin ederim."

"Tamam o zaman," dedi Junior. "Şimdi... o pisliğin kahvaltayı mahvetmesine izin vermeyeceğiz. Yumulun."

"Evet, efendim," dedi Albert. Peçetesini aldı, gözlerini sildi ve bir ısırık alıp ağzına tıktı, öğürtse bile yutmaya kararlıydı.

Oscar'a gelince, omuz silkti ve başka bir arama yaptı. Yetiştiricilerin sayısı bir düzineydi. Gelirler, giderler ve bazıları hapse girerdi. Tek yapması gereken birkaç telefon görüşmesi yapmaktı.

* * *

Sonraki günler hızla geçti ve Patty'nin Leggitt çiftliğindeki yaprak toplama gezisinin sabahı geldi. Charlie öğle yemeğini hazırladı ve beslenme çantasına koydu, bugün yemekhaneden süt alamayacağı için bir şişe de su ekledi.

Gün gri ve bulutluydu, bu yüzden Alice ona mavi kot pantolon, uzun kollu bir kazak ve hafif bir ceket giydirdi ve sonra Charlie Patty'nin saçlarını at kuyruğu yaptı.

Alice, Patty'nin kıpırdanmalarına rağmen onun sabırla saçlarını taramasını ve düzeltmesini izledi.

şikayet ediyordu. Yüzünde sakin ve konsantre bir ifade vardı ve bandı çevirirken ellerinin ne kadar büyüdüğünü fark etti. Büyükbabası gibi uzun parmakları olacaktı. Onun boyuna zaten sahipti.

"İşte şimdi," dedi Charlie.

"Doğru yaptı mı anne?" Patty sordu.

"Tabii ki doğru yaptı," dedi Alice. "Şimdi ona teşekkür ettiğimi söyle." Patty sırıttı. "Teşekkür ederim, Charlie."

Kızın burnunu cimcikledi. "Bir şey değil. Şimdi annenle otur ve okula gitmeden önce Booger'ı beslememi bekle."

"Tamam," dedi Patty ve Alice kollarını onun etrafına dolayıp onu geriye doğru kucağına çekene kadar annesinin omzuna yaslandı.

"Bugün iyi bir kız olacağına ve öğretmeninin her dediğini yapacağına dair annene söz vermelisin." "Söz veriyorum," dedi Patty.

Mutfaktaki televizyon açıldı ve Alice arka planda hava durumu sunucusunun Tropik Fırtına Fanny hakkında bilgi verdiğini duydu. Fırtınanın beş günden fazla bir süredir yön değiştirmemiş olması endişe vericiydi ama bu tür fırtınaların karaya yaklaştıklarında genellikle yön değiştirdiği gerçeğine tutunuyordu. Fırtınanın ön kenarı Savannah'ya yaklaşmaya başlamıştı ama göz hâlâ denizdeydi.

Charlie birkaç dakika sonra döndü ve ellerini yıkamak için doğruca lavaboya gitti. "Hey, anne, bugün işe gidecek misin?"

"Bay Bloomer'a yarım günlüğüne gelip nasıl gittiğine bakacağımı söyledim. Sezonun ilk futbol maçı bu akşam, değil mi?"

Charlie gülümsedi. "Evet, hanımefendi. Gelmek ister misiniz?" "Hayatta kaçırmam," dedi.

"Ben de!" Patty söyledi.

"Elbette sen de," dedi Alice. "Şimdi... herkes sırt çantalarını ve öğle yemeklerini alsın. Bu benim için bir iş sabahı, unuttunuz mu?"

Eşyalarını almak için çabaladılar ve sonra kapıya yöneldiler. Dışarı çıktıklarında, Alice evi kilitlerken Charlie Patty'yi arabanın arka koltuğuna oturttu ve sonra sürücü koltuğuna geçti.

"Keşke senin yerine araba kullanacak yaşta olsaydım," dedi Charlie, sonra eğilip annesinin emniyet kemerini onun yerine bağladı.

"Çok yakında olacaksın," dedi, ona sarılma ve öpme dürtüsüne direnerek.

Ailenin erkeği olmak için o kadar çok çabalıyordu ki, ona toplum içinde çocukmuş gibi davranmak istemiyordu. Ama eğer ona sarılırsa, bu tamamen başka bir hikayeydi.

Arabayı geri geri sürmeyi başardıktan sonra ilkokula doğru yola koyuldu.

Kalay rengi gökyüzünde birkaç bulut toplanmaya başlamıştı ve geziyi iptal edip etmeyeceklerini merak etmekten kendini alamadı, sonra da omuz silkti. Ne olursa olsun doğru kararı vereceklerine güveniyordu.

İlkokula vardıklarında Charlie küçük kız kardeşini tüm eşyalarıyla birlikte dışarı çıkardı ve onu içeri götürdü. Birkaç dakika sonra koşarak dışarı çıktığında Alice onu bu gece futbol sahasında böyle koşarken görüp görmeyeceğini merak etti. Bu hava pek çok planı durdurabilirdi.

Arabayla uzaklaştılar ve ortaokula varır varmaz Charlie eşyalarını toplayıp kapıyı açtı. Arkasına baktığında yolu yarılamıştı. "Seni seviyorum anne. Bugün elini incitme."

"Ben de seni seviyorum ve evet, dikkatli olacağım," dedi Alice.

Adam içeri girene kadar bekledi ve sonra Ana Cadde'ye doğru yola koyuldu. Yağmur yağsın ya da yağmasın, Bloomer's Hardware'de işe başlama vakti gelmişti.

* * *

Dan bu sabah Elliot'tan kafasındaki zımbaların çıkarıldığını, taburcu edildiğini ve eve bırakılması gerektiğini bildiren bir telefon almıştı.

Dan şimdi hastaneye doğru yola çıkmıştı. Yaşlı adamı dışarıda görmeyi özlemişti ve eve gelebilecek kadar iyileştiği için mutluydu.

Dan arabayı sürerken gökyüzüne baktı ve kaşlarını çatı. Bu hava muhtemelen tropik fırtınaya bağlı olarak yaklaşan cepheyle ilgiliydi. Duyduğu son rapora göre, fırtına kasırga hızına ulaşmak üzereydi, ancak gözün karaya ulaşmasına birkaç gün vardı.

Fırtına panjurlarını çoktan asmış ve panjuru olmayan pencerelere kontrplak kaplatmış olmasına rağmen, yeniden kontrol etmek istediği bazı boş kiralık evler vardı ama Elliot'ı eve götürüp yerleşene kadar beklemesi gerekecekti. Hastaneye varır varmaz ön girişe yakın bir yere park etti, içinde Elliot'ın kıyafetlerinin olduğu çantayı kaptığı gibi içeri koştu.

Elliot yatağının kenarında oturmuş Dan'in getireceği kıyafetleri bekliyordu ve Dan'in hemen arkasında bir hemşireyle odaya girdiğini görünce ellerini çırpı. "Nihayet! Çekmecelerim olmadan kalmaya alışık değilim," dedi.

Dan güldü.

Hemşire, "Bunlar onun giysileri mi?" diye sordu.

Dan, "Evet, hanımefendi," dedi ve onları uzattı. "Ben dışarıda bekleyeceğim-"

"Saçmalık!" Elliot dedi ki. "Bu hanımefendi zaten çıplak popomu benim hoşuma gitmeyecek kadar çok gördü."

Başka bir erkeğin önünde soğukkanlılığımı kaybetmeden giyinebilirim."

Dan gülmemeye çalışarak, "Evet efendim," dedi ama Elliot hastane önlüğünü öyle bir aceleyle çıkarınca sırtıttı.

Hemşire giyinmesine yardım etmeye başladı ve iç çamaşırını çıkardığında şortunu okşayıp iç geçirdi.

"Sonunda terbiyeli oldum," dedi ve hemşireyi işaret etti. "Sizin hassasiyetleriniz için çok geç olsa da."

Kıkırdadı. "Elliot, bu konuşmayı zaten yapmıştık. Bu hemşirenin işinin bir parçası ve seni endişelendirecek bir şey değil."

"Sanırım," dedi Elliot.

Birkaç dakika sonra çoraplarını giyiyor ve ardından ev ayakkabılarını giymesine yardım ediyordu.

"Pekâlâ. Gitmeye hazırsın," dedi hemşire. "Ben tekerlekli sandalye getirene kadar bir dakika oturun."

Elliot bugün ayrılacağı için o kadar rahatlamıştı ki, *tartışmak* sözlüğünde yoktu. Pencerede durmuş, çoğu Main'deki bazı işyerlerinin arka taraflarından oluşan manzarayı seyreden Dan'e baktı.

"Dan, burada kalma kararından memnun musun?" diye sordu.

Dan'in dikkati yaklaşmakta olan havadaydı ama pencereden uzaklaştı ve tüm dikkatini Elliot'a verdi. "Evet efendim, öyle. Aslında, kiralık emlak işini ve Preston'ın evini satın almak için Aidan Payne'e bir teklif gönderdim."

Elliot sırtıttı. "Bu harika bir haber! Tebrikler!" Dan gülümsedi.

"Teşekkür ederim. Çok mutluyum."

Elliot başıyla onayladı. "Preston'ın evi aile kurmak için harika bir yer. Düşünülmesi gereken bir şey." Dan'in göğsünde küçük bir acı hissi belirdi ve sonra kayboldu.

Dan, "Evet efendim," dedi ve hemşire tekerlekli sandalye ve yaşlı adamın taburcu kâğıtlarıyla geri döndü.

"Onu ön lobiden çıkaracağım," dedi.

Dan başıyla onayladı. "Aşağı inip kamyonetimi ön kapıya kadar süreceğim. Böylece dışarı çıktığında seni bekliyor olacağım. Aşağıda görüşürüz."

Elliot ona başıyla onay verdikten sonra tekerlekli sandalyeye oturdu ve eve gidebilmesi için evrakları imzalamaya başladı. Hemşire, doktoru kendi başının çaresine bakabileceğinden emin olana kadar bir hafta boyunca evde sağlık hemşiresinin kendisini kontrol edeceğini söylediğinde kaşlarını çattı ama bu, bağımsızlığı için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Birkaç dakika sonra asansöre binmişler ve lobiye iniyorlardı.

* * *

Bayan Milam müdürün odasındaydı ve okul gezisinin iptal edilip edilmemesini tartışıyordu. Karar verici faktör, çiftliğin kasabaya olan yakınlığı oldu. Yağmur yağmaya başlarsa, Blessings'e sadece iki mil uzaklıktaydılar ve oraya giden ve dönen tüm yollar asfalttı. Çocukları yükleyip geri getireceklerdi.

O noktada, saha gezisi başlamıştı.

Okul servisi okulun bahçesine park etmişti ve şoför sabırla bekliyordu. Ya iptal edecekler ve onu arayacaklardı ya da planlandığı gibi devam edecekler ve çocuklar planlandığı gibi geleceklerdi. Ve haklıydı da. Son ders zilinin çalmasından on dakika sonra ön kapılar açıldı ve Bayan Milam ile ikinci sınıf öğrencileri kaldırımdan otobüse doğru bir sıra halinde yürümeye başladılar.

Şoför kapıyı açtı ve indi, ardından küçüklerin merdivenlerden çıkmasına yardım etmek için kapıda durdu. Bazıları gözlerini ona dikip sırtıttı. Birkaçı da omuzlarının üzerinden nereye

baktıklarını görmek için

Öğretmenleriydi, sonra onlara yardım ederken kıkırdadılar. Birkaçı konuştu ama sonra öğretmen tarafından susturulular.

"Konuşmak yok, unuttun mu?" Bayan Milam söyledi.

Dışarıda anlık bir sessizlik vardı ama otobüsün içinde çocuklar konuşuyor ve gülüyorlardı.

Patty Conroy sondan bir önceki sıradaydı ve şimdiden ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Kasabaya geldiklerinde birinci sınıfa uyum sağlamakta hiç zorlanmamıştı ama bu yıl ikinci sınıftaydı ve sınıfındaki kızlar eşleşmeye ve onu oyun alanında yalnız bırakmaya başlamışlardı. Bugün de farklı değildi. Annesine ya da Charlie'ye bundan bahsetmemişti, çünkü diğer kızların da birinci sınıfta olduğu gibi yakında onu seveceklerinden emindi.

Connie Milam bunun farkındaydı, ancak on sekiz yıllık öğretmenlik deneyimi ona, zorbalık ya da tamamen dışlama olmadığı sürece, çocukların bu tür şeyleri kendi başlarına çözmelerine izin vermenin en iyisi olduğunu öğretmişti. Bu noktada, genellikle komplocuları gözyaşları içinde bırakacak şekilde müdahale etti.

Bugün, müdahale etmek için bir adım atacak ve Patty ile oturmayı isteyecekti. Öğretmenle birlikte oturmak her gezide imrenilen bir yerdi. Belki bu, sınıftaki küçük elebaşlarından bazılarının Patty'ye karşı daha nazik davranmasına yol açabilirdi.

Connie otobüse en son binen kişiydi. Çocukları tekrar susturdu ve otobüs hareket etmeden önce tüm sınıfın otobüse bindiğinden emin olmak için saymaya başladı. On dokuz küçük kafa saydı ve ardından şoföre başıyla onay verdi.

"Bu hepimizin," dedi ve sonra dönüp Patty'nin omzuna dokundu. Küçük sarışın ona baktı ve gülümsedi. "Sizinle oturabilir miyim?" Connie sordu.

Patty'nin gözleri büyüdü ve gülümsemesi de değişti. "Evet, hanımefendi," dedi ve sevinçle kıpırdanarak yana kaydı.

Connie'nin bu kararının bir etki yarattığını anlamak için arkasına bakmasına gerek yoktu çünkü otobüste bir mırıldanma sesi duyabiliyordu. Elini kaldırdı ve şoför hareket edince mırıldanmalar kesildi.

Dışarıda bulutlar hâlâ oradaydı. Öncekinden daha fazla değil, ama kesinlikle dağılmıyor.

Connie bu konuşkan küçük kızdan beklediğinden daha çok hoşlandı ve annesinin elini nasıl incittiğini, odasındaki yatak örtüsünün neye benzediğini ve köpekleri Booger'ın kaybolan insanları nasıl bulduğunu öğrendi. Patty konuştuğu kadar konuştu ve Leggitt çiftliğine vardıklarında Connie Milam biraz aşık olmuştu. Otobüs durur durmaz ayağa kalktı.

"Pekala çocuklar, unutmayın yapraklarımızı ekipler halinde arıyoruz. Öğle yemeklerinizi almayın. Onlar otobüste kalacak. Yapraklarınızı toplamak için getirdiğiniz çuvalı yanınızda getirin. Hepimiz otobüsten iner inmez sizi takımlara ayıracağım. Şimdi beni takip edin ve sessizce lütfen."

Connie ayağa kalktı, koridora çıktı ve Patty'nin sıraya ilk girmesini bekledi. En son binen ilk inen oluyordu. Böylece onları otobüsten indirerek Frank Leggitt'in ailesinin bazı üyeleriyle birlikte beklediği yere götürdü. Ormanın arama yapacakları bölümünü kordon altına almıştı. Bu

geniş bir alan değildi ve onları bir arada tutmaya yarayacaktı.

Hepsi otobüsten iner inmez Bayan Milam listesini çıkardı. "Sizi dörder kişilik takımlara ayıracağım, son takım hariç, onda sadece üç öğrenci olacak. İsminizi söylediğimde takım arkadaşlarınızın yanında durun. Patty Conroy, Bay Leggitt'in yanında dur. Ve çağırdığım sonraki üç isim ona katılacak. Siz bir numaralı takım olacaksınız."

Patty birinci olduğu için kendinden geçmişti ve çenesi yukarıda, elinde sıkıca tuttuğu yaprak çuvalıyla çiftçinin durduğu yere doğru yürüdü.

Sonraki üç isim kızdı: Judy Rowland, Ruthie Wells ve Carlene Treat. Connie bunun akıllıca olup olmadığını tartışmıştı ama bunun Patty'nin ihtiyacı olan buzları eriteceğini umuyordu. İlk takım kurulur kurulmaz kenara çekildiler ve tüm öğrenciler bir takımda yer alana kadar beklediler.

Bu noktada Bay Leggitt, etrafı çevrili alan içinde kalmaları ve herhangi bir sorunla karşılaşmaları halinde seslenmeleri halinde kendisinin koşarak geleceğini söyledi. Daha sonra eşi Gertie ve iki yetişkin oğlu Ron ve Archie'yi tanıttı, onlar da sınıfın takımlarıyla birlikte yetişkin olacaktı.

Patty heyecanlandı ve kızlarla konuşmaya başladı, ancak onlar ya onun sorularını ve yorumlarını görmezden geldiler ya da sanki o orada değilmiş gibi kendi aralarında konuştular.

Connie Milam onların etkileşimini yakından izliyordu ve bu şekilde başladığında hayal kırıklığına uğradı. Ama gün daha yeni başlamıştı. Değişim için her zaman bir şans vardı.

Ekipler Frank Leggitt'in liderliğinde arama alanına doğru ilerledi. Onlara bölgeyi belirlemek için kullandığı büyük sarı ipi gösterdi ve ipin ötesine geçmemelerini yoksa kaybolabileceklerini söyledi.

Tüm çocuklar başlarıyla onayladı ve ekipler dağılırken her birinin yanına bir yetişkin verildi. Frank her yetişkine el telsizi dağıtmıştı, böylece herhangi bir acil durum olursa yardım almakta gecikme yaşanmayacaktı.

Connie Milam, bir arkadaşlığı başlatan köprü olma umuduyla bir numaralı takımla gitmeyi seçti. Ormana doğru ilerlediklerinde kızlar yerde yaprak aramaya başladılar.

"Unutmayın, farklı yapraklar arıyorsunuz, bu yüzden aynı ağacın altından bir demet toplamayın. Eğer zaten sahip olduğunuz bir yaprağa benzeyen bir yaprak bulursanız, onu bırakın ve aramaya devam edin."

Patty başını salladı. "Bazı ağaçları bilirim, Bayan Milam. Buraya taşınmadan önce ormanda yaşıyorduk ve kardeşim Charlie bana bir şeyler öğretti."

Judy kıs kıs güldü. "Ormanda mı yaşıyordun? Hayvanlar gibi mi?" Patty kaşlarını çatı. "Hayır, bir evimiz vardı ama ormanın içindeydi-"

Judy gözlerini devirdi ve araya girdi. "Her neyse. Haydi kızlar. Burada güzel yapraklar görüyorum."

Patty çantasını aldı ve onu takip etti.

Connie o nefret dolu küçük kızların üçünü de dizlerinin üzerine çöktürmek istiyordu ama ne yazık ki o günler öğretmenler için çoktan geride kalmıştı. Patty gibi o da arkadan geliyordu.

Arama alanında hareket ettiler ve zaman geçtikçe sık sık diğer ekiplerin üyeleriyle karşılaştılar.

gölüyor ve kendi aralarında konuşuyorlardı. Aramanın üzerinden yaklaşık bir buçuk saat geçmişti ki Connie arkasında bir yerden kan donduran bir çığlık duydu ve telsizini eline aldı.

"Ben Connie. Sorun nedir? Tamam."

"Ben Gertie Leggitt. David adında küçük bir çocuk düşüp başını kesti ve burnu kanıyor. Tamam."

Connie'nin kalbi küt küt atmaya başladı. "Konumunuz nedir? Tamam."

"Girişin biraz solundayız. Halatı takip edin, sizi doğruca bize götürecektir. Tamam." Connie

ekibine döndü. "Çuvallarınızı alın ve beni takip edin!" dedi, sonra da onları

Patty onun arkasında, sonra da Ruthie, Carlene ve Judy. "Tam arkamda kalın. David yaralandı, gidip ona yardım etmeliyiz, tamam mı?"

"Evet, hanımefendi," dediler hep bir ağızdan.

Kızlar çığlığı duymuşlardı ve öğretmenleri ipe doğru yürümeye başladığında, Patty de dahil olmak üzere hepsi ona yetişmek için koşmaya başladı. Connie ipi görür görmez giriş yönüne doğru yöneldi ve sonra tekrar kızlara döndü.

"Her biriniz arkamda kalın. Acele etmem gerekiyor, bu yüzden benimle ipi takip edin."

"Evet, efendim," dedi Patty. Yine öğretmenin henemen arkasından sıraya girmeye başlamıştı ki Ruthie onu kenara itti ve yerini aldı. Patty sıranın sonuna gelene kadar her kız Ruthie'yi takip etti.

Patty'nin duyguları incinmişti ve gözleri yaşlarla dolmasına rağmen ağlamamaya çalışıyordu. Yetişmek için acele ederken önündeki her şey gözyaşlarıyla dolu bir bulanıklıktı. Bir keresinde Judy'yi gözden kaybetti ve paniğe kapıldı.

"Judy! Bekle!"

Sonra sarı bir ışık gördü ve bunun Judy'nin ceketi olduğunu anlayıp ona yetişmek için koşmaya başladı. Judy, Patty'nin arkasından koştuğunu duyunca omzunun üzerinden baktı ve dilini çıkardı.

Patty irkilerek tökezledi, sonra nereye gittiğine bakmadan ayakkabısının altından yuvarlanan bir kayaya bastı ve bileğini döndürdü. Dengesini kaybedince bacağında bir acı hissetti ve ne olduğunu anlayamadan geriye doğru düşmeye başladı. İpin üzerinden düştü ve arazinin yamacından aşağı sırt üstü kaymaya başladı.

"Yardım et, Judy, yardım et!" diye bağırdı.

Judy onu duydu ve durdu, Patty'nin çok hızlı düştüğünü gördü ve sonra arkasını dönüp tek kelime etmeden koşmaya devam etti.

Patty ağaçlara ve çalılara tutunarak yavaşlamaya çalışıyordu. Sonunda kendini yan çevirmeyi başardı ve bu gerçekleştiği anda tepeden aşağı yuvarlanmaya başladı. Bir ağaca çarparak yuvarlanırken bir kez bağırdı ve sonra aniden gözden kayboldu.

Olanlardan habersiz olan Connie Milam olay yerine vardığında David'i başında küçük bir kesik ve kanlı bir burunla otururken buldu.

"Ah, tatlım! Aman Tanrım!" diye bağırarak onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Sonra kızlarının hepsinin orada olduğundan emin olmak için arkasını döndü ve kaşlarını çattı. "Patty nerede? O haklıydı

arkamda!"

Kızlar biraz gergin görünüyordu.

Ruthie, "Ben daha hızlı koşabiliyorum, bu yüzden onun önüne geçtim," dedi. "Judy'nin arkasındaydı," dedi Carlene.

Connie küçük çocuğa baktı, sonra ayağa kalktı. "Bayan Leggitt, ben dönene kadar David'le oturursanız çok memnun olurum."

"Elbette Connie. Çok fazla yaralanmamış. Ron ilk yardım çantasını getirmeye gitti. Onu temizleyeceğiz ve kesiğine bir şeyler koyacağız."

Connie küçük kızlara ters ters baktı. "Ee Judy, Patty nerede?"

Judy omuz silkti. "O da düştü."

Connie onu iki omzundan yakaladı. "Ve sen bana söylemeyi uygun görmedin?"

"Annem o kızın ailesinin uyuşturucu satıcısı olduğunu söylüyor. Ondan uzak durmamız gerektiğini söylüyor," dedi Judy.

"Benim annem de öyle diyor," dedi Carlene.

"Benimki de öyle," dedi Ruthie.

Connie dehşete kapılmıştı. "Hepiniz. Hemen oturun. Patty ile döndüğümde bununla ilgileneceğim."

"İşte Ron ilk yardım çantasıyla geliyor. Biz çocuklara bakarız," dedi Bayan Leggitt. "Archie, sen Connie'yle git."

Archie Leggitt, Connie Milam'ın arkasından koşar adımlarla yola koyuldu. Connie gruptan ayrılırken çoktan müdürle telefonda konuşmaya başlamıştı. "Bayan Winston, ben Connie. Çiftlikte bir sorun yaşıyoruz. David Walters düştü. Alnında yara bandı yapıştırılabilecek kadar küçük bir kesik ve burnunda kanama var ama Bayan Leggitt bununla ilgileniyor."

Arlene, "Ah canım, David'in annesini aramam gerekecek," dedi.

"Henüz değil. Daha büyük bir sorunumuz var. Patty Conroy okul başladığından beri bazı sınıf arkadaşları tarafından zorbalığa uğruyor ve dışlanıyor ama nedenini bir türlü çözemedim. Bugün Judy Rowland, Ruthie Wells ve Carlene Treat'i onunla bir araya getirdiğimde birbirlerini biraz daha iyi tanıyacaklarını ve sorunun çözüleceğini düşündüm. Ama sonra David yaralandı ve hepimiz David'i kontrol etmek için gruba katılmak üzere koşarken, diğer üç kız Patty'yi tam arkama aldıktan sonra ekibin arkasına ittiler ve buraya geldiğimizde Patty yoktu. Judy Rowland onun düştüğünü gördüğünü ve bana söylemeye zahmet etmediğini bildirdi. Archie Leggitt ve ben onu almak için geri dönüyoruz, sonra da eşyalarımızı yükleyip okula döneceğiz. Oraya vardığımızda kızların ailelerini ofise getirirseniz çok memnun olurum."

Arlene Winston içini çekti. "Bu ses hoşuma gitmiyor."

"En kötüsü bu değil," dedi Connie. "Takımındaki üç kız da annelerinin onlara Patty'yle hiçbir şey yapmamalarını çünkü ailesinin uyuşturucu sattığını söylediğini anlattı."

"Aman Tanrım!" Arlene mırıldandı. Birkaç yıl önceki olayla ilgili hayalleri vardı.

Pine kardeşler. Bu karmaşa mahkemeye taşınmış ve öğrencilerinden üçü Johnny Pine'ın küçük kardeşi Beep'e yaptıkları yüzünden şartlı tahliye edilmişlerdi ve tüm bunların nedeni Pine ailesinin şehrin yanlış tarafında yaşaması ve babalarının hapiste olmasıydı. "Geri dönmekten önce Patty'nin nasıl olduğunu bana haber ver. Annesini de aramam gerekecek."

"Evet, hanımefendi," dedi Connie, sonra telefonunu cebine koydu ve sınır ipini takip ederek Patty'nin beklediğini tahmin ettiği yere doğru koşmaya başladı. Ama dehşet içindeydi, Patty hiçbir yerde görünmüyordu ve Connie Milam not ettiği yer işaretlerinden Archie'yle birlikte onu çoktan bulmuş olmaları gerektiğini anlayabiliyordu. "Burası zaten başladığımız yerden daha uzak," dedi Connie.

"Belki de düştükten sonra geri dönmüş ve ipi yanlış yönden takip etmiştir," dedi Archie. "O yoldan gitmeye devam edeceğim ve onu bulduğumda sana haber vereceğim."

"Tamam," dedi Connie. "Ama bu arada ben de geldiğimiz yoldan geri döneceğim. Belki de çok hızlı hareket ediyorduk ve bariz bir ipucunu gözden kaçırdık."

"Anlaştık," dedi Archie ve hızla uzaklaşırken, Connie arkasını dönüp adımlarını geri atmaya başladı, ama bu kez Patty'nin adını çağırıyordu. Yürüdü, seslendi ve sonra grubun oturduğu girişe kadar durup dinledi.

Kalbi küt küt atıyordu ve üç kıza attığı bakış sonunda başlarının büyük belada olduğunu anlamalarını sağladı.

"Onu bulamadınız mı?" Bayan Leggitt sordu.

"Hayır. Archie ipi diğer yöne doğru takip ediyor, kızın geri döndüğünü ve yanlış yöne gittiğini varsayıyor. Onu bulduğunda buraya getirecek."

"İşte geliyor," dedi Bayan Leggitt, işaret ederek. "Ama yalnız." "Hayır!"

Connie inledi ve ona doğru koştu. "Bir şey yok mu?"

"Bir işaret yok," dedi Archie ve sonra gökyüzüne baktı. "Yağmur yağacak gibi görünüyor." Connie tekrar üç kıza döndü. "Judy! Düştüğünü gördünüz mü?"

Judy Rowland başını salladı.

"Nereye düştü? En son ne gördün?" "Ağaçların arasına doğru kayıyordu," dedi Judy.

"Ve bunun bana söyleyecek kadar önemli olduğunu düşünmedin mi?" Connie çığlık attı ve sonra yavaş bir nefes aldı. "Ya o sen olsaydın? Hepimizin okula dönmesini ve sen yokmuşsun gibi davranmamızı ister miydin?"

Judy'nin çenesi titredi. "Hayır, ama-"

"Boş ver! Seninle sonra ilgileneceğim," dedi. "Bay Leggitt! O kadar dik bir yer var mı? Birinin bu büyük tepeden düşebileceği bir yer?"

"Birkaç yerde," dedi. "Bu yüzden her zaman iple bağlarım."

Connie gözyaşları içindeydi. "Bu çocukları okula geri götürmem gerekiyor ama bir çocuğu geride bırakamam."

Tüm Leggitt'ler girişte toplanmış, bir çocuğun arazilerinde kaybolmasından korkuyorlardı
-Onların gözetimi altında.

Frank Leggitt, "Hemen Şef Pittman'ı arayacağız ve buraya bir arama ekibi göndereceğiz," dedi. "Bu arada ailesini aramanızı tavsiye ederim."

Connie başıyla onayladı. "Evet, öyle yapacağız ama çocukları okula gönderir göndermez aramaya yardım etmek için geri döneceğim."

"Evet, efendim," dedi Ron. "Telsizin sende kalsın o zaman. Muhtemelen yerimizi bulmak için ona ihtiyacınız olacak." Frank Leggitt'in rengi solmuş ve sarsılmıştı. "Bu daha önce hiç olmamıştı. Anlamıyorum."

"Bu sizin hatanız değil Bay Leggitt. Korkarım bunun suçlusu Patty'nin takım arkadaşları." Sonra Connie çocukları işaret etti. "Ayağa kalkın. Yaprak torbalarınızı yanınıza alın ve doğruca otobüse yürüyün."

"Ama pikniğimizi yapamadık!" Judy ağladı.

"Ve sen, Ruthie ve Carlene suçlusunuz. Hepiniz sıraya girin."

Otobüs şoförü girişte duruyordu, bir şeyler olduğunun farkındaydı ama bunu hayal bile edemezdi. "Sorun ne?" diye sordu Connie'nin yanında otobüse doğru yürürken.

"Patty Conroy kayıp. Takım arkadaşlarından biri onu yamaçtan düşerken görmüş ve kimseye söylemeyi uygun görmemiş. Korkarım bu uzun ve çirkin hikâye iyileşmeden önce daha da kötüleşecek."

Öğrencileri bindirirken başını salladı.

Connie otobüse bindi, sonra otobüsün önünde durdu ve kafaları saymaya başladı. "On sekiz," diye mırıldandı, sonra şoförün omzuna vurdu. "İşte bu kadar. Bizi bir an önce okula geri götür."

Sonra bir koltuğa oturdu, telefonu eline aldı ve Arlene Winston'ı tekrar aradı. İş bittiğinde yüzünü kapattı ve ağlamaya başladı.

Bölüm 9

Alice cep telefonu çaldığında bir müşteriyi kontrol ediyordu. Arayanın ilkokuldan olduğunu görünce bir an paniğe kapıldı.

Fişi müşterisinin çantasına bırakırken "Teşekkür ederim," dedi ve müşteri kapıdan çıkarken telefona cevap verdi. "Merhaba. Ben Alice."

"Bayan Conroy, bu Arlene Winston."

Alice bir iniltiyi bastırdı. Kalbinin derinliklerinde bunun iyi bir haber olmayacağını biliyordu. "Sorun nedir?

Patty'ye ne oldu?"

Müdür derin bir nefes aldı. "Bu çok üzücü ama size Patty'nin Leggitt çiftliğinde kaybolduğunu söylemek zorundayım. Şu anda onu arıyoruz ama tabii ki hemen haberdar olmanızı istedik."

"Aman Tanrım! Bebeğimi sana emanet etmiştim. Onu nasıl kaybettin?"

"Bu noktada kesin olarak bildiğimiz tek şey, bir kızın onun düştüğünü gördüğü ve sonra söylediği zaman onu bulamadığımız. Eminim bulacağız-"

"Bana bu çiftliğin tam olarak nerede olduğunu söyle," diye tersledi Alice.

Arlene ona açık talimatlar verdikten sonra ekledi: "Paniğe kapılmanı istemiyorum. Biz-"

"Asıl panikleme gereken sensin," dedi Alice. "Bulunduğunda bebeğimin güvende ve zarar görmemiş olması için Tanrı'ya dua etsen iyi olur." Sonra telefonu müdürün kulağına kapattı ve tekrar telefona sarılıp ortaokulu aradı, ardından sekreterin cevap vermesini bekledi.

"Blessings Ortaokulu."

"Hanımefendi, ben Alice Conroy. Acil bir aile durumumuz var ve oğlum Charlie'yi almak için okula gidiyorum. Lütfen oraya vardığımda onu ofiste bekletin."

Sekreter, "Evet, elbette," dedi.

Alice, Fred'in öğle yemeği yediği arka odaya koştu. "Fred, az önce okuldan aradılar. Patty'nin sınıfı Leggitt'in çiftliğine geziye gitmiş ve onu kaybetmişler."

Fred aniden ayağa kalktı. "Ciddi misin sen?"

Alice başını salladı ve sonra gözyaşlarına boğuldu.

"Gitmek zorundayım." "Elbette gitmelisin! Yalnız mı gidiyorsun?"

"Hayır, Charlie benimle gelecek," dedi. Sonra koşarak dolabına gitti, çantasını ve ceketini aldı ve hızla mağazadan çıktı.

O kadar çok titriyordu ki arabayı zar zor kullanabiliyordu ve ağrıyan eline bakacak vakti yoktu. Ana caddede hızla ilerledi, Curl Up and Dye'dan hemen önce sağa döndü ve kalbinin her atışında dua ederek ortaokula doğru sürdü. Okula varır varmaz kayarak durdu ve koşmaya başladı.

Charlie'nin ofiste durduğunu görebiliyordu ve onun ofise doğru koştuğunu görünce bembeyaz kesildi ve kapıyı açıp onu karşılamak için koşmaya başladı.

"Anne! Neyin var?"

"Patty'yi gezi sırasında Leggitt çiftliğinde bir yerde kaybetmişler. Booger'ı bulmaya gidiyoruz" dedi ve ardından ofise koştu. "Kızım okul gezisinde kayboldu. Onu nereye kaydettireceğim?"

Sekreter, "Git! Ben çıkışını imzalarım!" dedi ve iki saniye sonra anne ve oğul kapıdan çıkıp arabaya doğru koşmaya başladılar.

"Bunun olmasına izin verdiklerine inanamıyorum!" Charlie mahalleden geçip evlerine doğru giderlerken şöyle dedi.

"Ben de öyle," dedi Alice. "Bir kızın onun düştüğünü gördüğünü ama kimseye söylemediğini ve söylediğinde de Patty'yi bulamadıklarını söylediler."

Charlie kaşlarını çatı. "Muhtemelen ona kötü davranan kızlardan biridir," dedi. "Sana bu konuda bir şey söyledi mi?"

Alice dehşete kapıldı. "Hayır! Bir kere bile! Ciddi misin sen?"

"Evet. Bazen eve yürümeden önce onu almak için ilkokula gittiğimde ya tek başına oturuyor ya da kızlar etrafta dikilip ona sataşıyor. Onlara kaybolmalarını ve onu rahat bırakmalarını söylüyorum ama benden korkmuyorlar. Kızlar birbirlerine kötü davranıyor, kaç yaşında oldukları umurumda değil," diye mırıldandı.

"Keşke içinizden biri bana bundan bahsetseydi," dedi Alice.

Charlie ikisini de hayal kırıklığına uğratmış gibi hissetti. "Seninle konuştuğumu sanıyordum."

Alice, "Ama yapmadı," dedikten sonra arabayı evlerinin önüne çekti ve ön kapının kilidini açmak için koştu. "Sen git Booger'ı getir. Ben de Patty'nin geceliğini getireyim. Daha bu sabah çıkardı. İz sürmek için iyi bir koku olur."

Charlie, "Evet, hanımefendi," dedi ve sırt çantasını bırakıp eve doğru ilerledi. Birkaç dakika sonra tasmalı büyük tazi ile geri döndü.

Alice onu kapıda karşıladı. "Yükleyin onu," dedi. "Kaybedecek zamanımız yok. Gökyüzü bulutlanıyor. Yağmur yağarsa Booger'ın yolda kalması zorlaşır."

Charlie, "Evet, hanımefendi," dedi ve büyük köpeği arabalarının arkasına koydu.

Alice geri çekildi, sonra şehir dışına çıkarken kaldırımında lastik izleri bıraktı.

* * *

Otobüs okulun önüne yanaştı ve yanaştığında Connie Milam ayağa kalktı. "Bildiğiniz gibi acil bir durum var! Sınıf arkadaşlarınızdan biri kayboldu, bu yüzden aptallık için zamanım yok. Sen gidebilirsin.

Sessizce sıraya girip konuşmadan doğruca müdürün odasına giderek bana ve Patty'ye yardım edin. Ben hemen arkanızda olacağım."

Çocuklar ayağa kalkarken solgun ve iri gözlüydüler, kaybolan kişinin kendileri olduğunu hayal ediyorlardı. Baş belası üçlü ayağa kalktığında Connie işaret etti. "Siz üçünüz benimle yürüyeceksiniz. Herkes otobüsteki tüm eşyalarını alsın. Geride hiçbir şey bırakmayın."

Birkaç dakika sonra, yürüyüş yolunda sıraya girmişlerdi ve binaya girdiklerinde doğruca ön büroya yürüdüler.

Arlene Winston, Connie Milam'ın öğrencilerini sınıfa geri götürmesini bekliyordu ve Connie söz konusu üç kızla birlikte en son içeri girer girmez müdür kızları işaret etti. "Hepiniz, hemen ofisime gelin."

Gözyaşları yuvarlanmaya devam ederken başlarını eğdiler. Connie öne çıktı. "Aileleri henüz gelmedi mi?" "Henüz değil," dedi Arlene.

Connie kaşlarını çattı. "Önce onlarla konuşmak istiyorum, sonra ortalığı sana bırakacağım. Ama işim biter bitmez arama alanına geri döneceğim. Bunları geri almak için bir çocuğu geride bırakmak zorunda kaldım ve bunun nasıl bir his olduğunu hiç sevmedim," dedi.

Arlene sekreterine döndü. "Mavis, planlama döneminde olan bir öğretmen bul ve ona ofise gelip bu çocukları Bayan Milam'ın odasına geri götürmesini söyle."

Mavis, "Evet, hanımefendi," dedi ve öğretmen programlarını kontrol etmeye başladı.

Birkaç dakika sonra öğretmenlerden biri koşarak geldi, bir çocuğun kaybolduğunu öğrenince dehşete düşmüştü. Aramaya yardım edemezdi ama bu konuda memnuniyetle yardım edebilirdi ve çocukları sınıflarına geri götürdü.

O sırada aileler de gelmeye başladı ama Connie Milam kızlarla birlikte müdürün odasına girmişti bile, Bayan Winston da onlara odasına kadar eşlik etti.

Ebeveynler kızlarını gözyaşları içinde görünce onlara doğru koşmaya başladılar, ancak müdür onların yerine oturmalarını istedi.

Judy Rowland'ın babası sinirlendi. "Burada neler oluyor ve kızım neden ağlıyor?" İki anne de cevap isteyerek araya girdi.

Bayan Winston Connie'yi işaret etti. "Öğretmenlerinin sizi bilgilendirmesine izin vereceğim. Bayan Milam, söz sizde."

Connie ayağa kalktı. "Bu kızlar sınıf arkadaşlarından birine, Patty Conroy adında küçük bir kıza zorbalık yapıyorlar. Davranışlarının farkındaydım ve bu yıl dersler başladığından beri onları birkaç kez yönlendirdim, kendiliğinden düzeleceğini düşündüm. Bugün, yaprak aramaya giderken onları aynı takıma koydum ve liderleri ben oldum. Uzun lafın kısası, kaba, hatta nefret dolu davranmaya devam ettiler. Ve ben bunlarla uğraşmadan küçük bir acil durum yaşadık. Çocuklardan biri düşüp kafasını çarptı ve burnu kanadı, bu yüzden hep birlikte ana gruba geri dönmeye başladık.

"Kızları sıraya dizdim, Patty arkamdaydı ama Ruthie onu sıranın dışına itmeyi kendine görev

edindi,

ve benim haberim olmadan arka tarafa geçmiş. Yaralı çocuğun yanına vardığımızda, onlara nereye oturacaklarını söylemek için arkamı döndüğümde Patty'nin orada olmadığını gördüm. Judy isteksizce de olsa sonunda bana Patty'nin düştüğünü söylemeye karar verdi. Aslında Judy onu dik bir yamaçtan aşağı yuvarlanırken görmüş ve bana söyleyecek kadar önemli olduğunu düşünmemiş çünkü hepiniz çocuklarınıza Patty Conroy ile oynamamalarını çünkü ailesinin uyuşturucu sattığını söylemişsiniz!"

Üç ebeveynin de beti benzi attı ve ardından Ruthie'nin annesi Charlotte sinirlendi. "Bu gerçek ve -"

Arlene Winston elinin tersiyle masasına vurdu. "Hayır! Gerçek bu değil. Hepsiniz dedikoduları duyduunuz ve çocuklarınıza aktardınız ve şimdi Patty Conroy'un kayıp olmasından hepiniz sorumlusunuz!"

"Ne demek istiyorsun? Belki de kaçıp gitmiştir!" Bayan

Rowland dedi ki. "Bir dağdan yuvarlanarak mı? Ciddi misin?"

Connie bağırdı.

"Patty hiçbir şeyden suçlu değildi. Sizin ve çocuklarınızın aksine, onun saklayacak hiçbir şeyi yoktu," dedi Bayan Winston. "Patty'nin şimdi nerede olduğunu sadece Tanrı bilir, ama ölmemiş olmasını umsanız iyi olur. Fırtına yaklaşıyor. Bir çocuk kayboldu. Kızlarınızı buradan güvenli evlerine götürdüğünüzde, hepiniz küçük bir kızın sizin yüzünüzden annesiyle birlikte evde güvende olmadığını bilerek gidebilirsiniz. Şimdi onu aramaya yardım etmek için geri dönüyorum, tıpkı sizden biri olsaydı yapacağım gibi. Bilin ki bu iş daha bitmedi."

Sonra arkasına bile bakmadan odadan çıktı.

* * *

Fred Bloomer ön tezgâhtaydı ve kapı zili çalınıp Dan Amos içeri girince başını kaldırıp baktı.

"Günaydın Dan. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Dan, "Alice'in işe döndüğü ilk gün nasıl olduğunu görmek için uğramıştım," dedi.

"O burada değil," dedi Fred. "Az önce okuldan küçük kızının bir okul gezisinde olduğunu ve gruptan ayrılıp kaybolduğunu söyledi. Alice buradan kaçıp gitmiş."

Dan'in kalbi sıkıştı. "Bu nerede oldu ve oraya nasıl gidebilirim?"

"Frank Leggitt'in çiftliği, kasabanın iki mil doğusunda. Görmemeniz mümkün değil. Tam asfaltın üzerinde. İki katlı beyaz bir ev. Arkasında büyük kırmızı bir ahır var."

Dan saniyeler içinde kapıdan çıkıp kamyonetine geri döndü. Patty'nin ne kadar korkmuş olabileceğini ya da Alice'in ne kadar dehşete düşmüş olabileceğini hayal bile edemiyordu ama onu bulmasına yardım etmesi gerekiyordu.

İçindeki düğümle arabayı sürdü, oraya vardığında Alice'in çoktan bulunmuş olacağını umuyordu. Ama oraya vardığında Alice'in arabası, aralarında Blessings Polisi'nden iki arabanın da bulunduğu yarım düzine arabayla birlikte evin biraz uzağına park edilmişti ve arabanın içinde bir kadın vardı.

Frank Leggitt'in karısı.

"Patty Conroy'u nerede arıyorlar?" Dan sordu.

İşaret etti. "Şu sarı ipi takip et. Onlara doğru koşacaksın. Senden yaklaşık beş dakika öndeler."

Dan şapkasını kamyonete attı ve koşmaya başladı. Koşarken insan sesleri ve bölgede bir yerde bir köpek sesi duydu ve bunun Charlie'nin köpeği olup olmadığını merak etti.

Birkaç dakika sonra sağındaki ormandan çıkan arama ekibiyle karşılaştı. Polisi, Alice'i, köpeğiyle Charlie'yi, başka bir kadını ve tanımadığı birkaç adamı gördü. Yaşlı tazı burnu yere yakın bir şekilde ağır ağır ilerliyordu ve Charlie de onun hemen arkasında, tasmaına tüm gücüyle tutunuyordu.

Dan'ın Charlie'yi gördüğü anda Charlie de onu gördü. Charlie'nin yüzündeki rahatlamayı görmek onu duygulandırmıştı. Sonra Alice onu gördü ve doğruca kollarına koştu.

Yeniden bir araya gelmelerinin ortasında, Booger böğürdü ve ipin altından fırladı. "Durdurun onu!" Şef Pittman bağırdı. "Bu koşmak için dik bir yokuş!" Charlie Booger'ı geri çekti. "Dur, Booger! Dur!"

Köpek itaat etti ama titriyor ve sızlanıyordu. Avı bitirme içgüdüğü güçlüydü ama Charlie'nin tasmayı tuttuğu kadar güçlü değildi.

Alice, "Nasıl öğrendin bilmiyorum ama burada olmana sevindim," dedi.

Dan ona sıkıca sarıldı. "Ben de burada olduğum için mutluyum."

Şef Pittman Booger'ı aylar önce iş başında görmüştü. Köpek Patty'nin gittiği yönü tespit edince cep telefonuna sarıldı. "County'den buraya gelen bir kurtarma ekibi var. Tahmini varış sürelerini kontrol edeyim," dedi ve sonra arama yapmak için birkaç adım uzaklaştı.

Konuştuğunu duymuyorlardı ama yüzündeki ifadeyi izliyorlardı ve geri döndüğünde cesaretleri kırılmıştı. "Ekip hâlâ en az otuz dakika uzakta," dedi.

Alice inledi. "Hayır. Ya Patty'nin hayatı zamanlamaya bağlıysa? Fırtına giderek yaklaşıyor. Bu otuz dakika onun için ölümle yaşam arasındaki fark olabilir."

Dan Alice'i serbest bıraktı ve bir adım öne çıktı. "Tırmanma ve iple inme konusunda iyiyimdir. Eskiden bunu eğlence olsun diye yapmam için insanlara para verirdim. Bırak yardım edeyim."

"Neye ihtiyacınız var?" Lon sordu.

"Peki, tırmanma ekipmanınız var mı, ki sanırım yok?" Lon başını salladı. "Hayır, yok."

Dan başıyla onayladı. "O zaman, bunu anında yapacağımıza göre, uzun bir ip, bir çift deri eldiven ve telsizlerinden birini alacağım."

Frank Leggitt ceketinin cebinden eldivenleri çıkarıp Dan'e verdi, sonra da önlerindeki sarı naylon ipi işaret etti.

"İşte ipiniz. Çocuklar, gidip çözün ve en kısa zamanda geri getirin." Frank konuşmaya devam ederken oğulları gruptan ayrılıp kaçmaya başladı. "İstediğiniz uzunlukta kesebilirsiniz bayım ya da benim onayım la hepsini kullanabilirsiniz. Bunun bizim evimizde olması beni hasta ediyor."

Frank'in oğulları ipi almak için koşarken Connie Milam öne çıktı. "Bunların hiçbiri onun değildi."

Hata. Onlar benim gözetimimdeydi. Patty'nin çocuklarla bazı sorunlar yaşadığını biliyordum, bu yüzden ekibindeki yetişkinin ben olduğumdan emin oldum, ancak kızların bu kadar duygusuz davranabileceklerini bilmiyordum."

"Neler oluyor?" Dan sordu.

Alice o kadar öfkeliydi ki titriyordu. "Bu Connie Milam, Patty'nin öğretmeni. Patty'nin takımındaki kızlar onunla dalga geçiyor ve onu dışlıyorlar."

Connie başıyla onayladı. "Başka bir çocuk daha yaralandı, bu yüzden tüm ekipler aramayı bıraktı ve girişte buluştu. Ben de ekibimi o tarafa götürdüm. Patty'nin grubumuzla birlikte olmadığını fark ettiğim anda kızlara nerede olduğunu sordum."

Alice sözünü kesti, hâlâ o kadar öfkeliydi ki titriyordu. "İçlerinden biri öğretmene Patty'nin düştüğünü gördüğünü söyledi... aslında onu bir yamaçtan aşağı kayarken görmüş, ama onu uyarmak için seslenmemiş ve gruba dönene kadar ne gördüğünü bile söylememiş."

Connie hikâyeyi yeniden anlatmaya başlarken Alice'e sarıldı. "Bu doğru ve onunla yüzleştikimde, sonra diğer ikisi de, ailelerinin onlara Patty ile oynamamalarını söylediğini, çünkü ailesinin uyuşturucu sattığını söylediler. Patty bana ya da annesine hiç söylemedi."

Dikkati öğretmene kayınca Dan'ın gözleri öfkeyle kısıldı. "Yıllardır ceza hukuku uygulamıyorum ama yine de bir avukatım ve ihtiyaç duyulursa o ebeveynlere Tanrı korkusu verebilirim."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Connie.

Booger hâlâ tasmaını çekiştiriyor ve mızımızlanıyordu; Charlie'nin dikkati yetişkinlerin konuşmasına kayınca, yaşlı köpek tasmaındaki gerginliğin azaldığını hissetti ve kaçtı.

"Hayır! Booger! Geri gel!" Charlie bağırdı. Dan onu yakaladığında köpeğin peşinden gitmeye başlamıştı.

"Bekle, Charlie! Baksana! Bana ipi getiriyorlar. Onu alacağım ve aldığında köpeğin de yanında olacak, değil mi?"

Charlie'nin omuzları çöktü. Kız kardeşini kaybetmişti. Booger'ı da kaybetmek istemiyordu. Ama Dan haklıydı. "Evet, efendim. Patty'yi bulabilir ve onu bırakmaz."

Dan, "O zaman bırak ben yapayım," dedi.

Charlie annesine baktı ve sonra başını salladı.

Dan onun sırtına adam boyu bir yumruk indirdi. "Sen annene göz kulak ol. Booger Patty'yi bulacak ve ben de ikisini senin için geri getireceğim."

Charlie gözlerini silmek için arkasını döndü. Sonunda gözyaşlarına teslim olduğunu kimsenin bilmesini istemiyordu.

Leggitt'lerin oğulları aynı anda ama ayrı yönlerden geldiler, her biri omuzlarında aslında tam bir uzunlukta olan kocaman bir halat bobiniyle.

"Bunun bir ucunu şu ağaca bağla," dedi Dan, yokuş aşağı inen yamaçtaki sağlam bir çamı göstererek.

Kardeşler birlikte aşağı inip onun dediğini yaptılar ve ipin geri kalanını bir kangal halinde yerde bıraktılar.

Şef Pittman Dan'e bir telsiz uzattı. "Bunu halledebileceğinden emin misin?" diye sordu.

"Aksi takdirde gönüllü olmazdım," dedi Dan. "Sadece bana güven."

Sonra ayağı kaydı ve çam ağacına doğru ilerledi. Bobinin gevşek ucunu yakaladı, kaldırdı ve yamaçtan aşağı sarkıttı, havada çözülmesini izledi. Sonra deri eldivenlerini ellerine geçirdi, diğer bobini yakaladı, bir kısmını oynattı ve beline doladı. Ağaca bağlı ipi kavradı, ön kolunun etrafına üç kez gevşekçe sardı, sonra diğer eliyle arkasından çekti, bir elini bıraktığı uzunluğu kontrol etmek için, diğer elini de iniş hızını kontrol etmek için kullandı. Yamaçtan geriye doğru inmeye başladı, çalılıkların arasında gözden kaybolana kadar ipin giderek daha uzağa düşmesine izin verdi.

"Aman Tanrım," dedi Alice ve sonra ayakta duramayacak kadar titreyerek dizlerinin üzerine çöktü.

* * *

Dan bir ağaca çarpmadığından emin olmak için inerken sürekli arkasına bakıyordu. Bu sporla birlikte gelen tırmanma teçhizatı için çok şey verebilirdi ama acil durumlar idare etmeyi gerektirirdi ve bu kesinlikle acil bir durumdu.

Bir an durup ne kadar ilerlediğini görmek için yukarı baktığında hâlâ geri çekiliyordu. Sonra ağır çalıları itti ve sert zeminden çıktı. Bir an yamaçtaydı, sonra yamaç kayboldu ve iki eliyle halatı kavrayarak boşluğa doğru sarktı.

"Hayır, Tanrım, hayır," diye fısıldadı, tekrar aşağıya bakıp Patty'nin küçük bedeninin aşağıdaki kayalıklarda parçalandığını görmekten korkuyordu.

Ve sonra bir köpek viyaklaması duydu. Booger altı metreden daha alçak bir çıkıntının üzerindeydi ve Patty de onun yanında, yukarı bakıyordu.

Dan usulca, "Teşekkürler Tanrım," dedi ve kendini dikkatle aşağıya doğru indirdi. Patty'nin yanaklarındaki gözyaşı izlerini görebiliyordu ve gözleri hâlâ akmamış yaşlarla parlıyordu. "Hey, bebeğim. İyi misin? Bir yerin acıyor mu?"

Bacağını ovuşturarak başını salladı. "Bileğimi döndürdüm. Bu yüzden düştüm." Çorabının altında şişmiş olduğunu görebiliyordu.

"Başının ağrıdığı bir yer var mı?"

"Birazcık."

Kan yoktu ama parmaklarını dikkatle saçlarının arasında gezdirerek yumru aradı ve acil bir şey hissetmedi. "Ayağını oynatabiliyor musun?" diye sordu.

"Biraz, ama acıyor," dedi.

"Başka bir yerin ağrıyor mu? Peki ya kolların?"

Onları başının üzerine kaldırdı ama biraz yüzünü buruşturdu. "Peki ya sırtın? Bacaklarını oynatabiliyor musun?"

Başını salladı ve sonra ileri geri makaslayarak ona gösterdi. "Her yerim biraz acıyor," dedi.

"Nefes almak acı veriyor mu?" diye sordu.

Küçük göğsünü okşadı. "Hayır," dedi ve ona göstermek için nefes alıp verdi.

"Bu çok harika," dedi ve sonra yaşlı köpeğin başını okşadı. Köpeğin atladığından mı yoksa düştüğünden mi emin değildi ama o da iyi görünüyordu. "Aferin, Booger Conroy. Sen inanılmaz bir adamsın."

Sonra Patty onu şaşırtacak şekilde dizlerinin üzerine çöktü, kucağına tırmandı, kollarını boynuna doladı ve ağlamaya başladı. Bu onun kalbini kırdı. "Bir şeyin yok tatlım, bir şeyin yok. Annen, Charlie ve bir grup insan yamacın tepesinde. Öğretmenin bile seni arıyor. Sen sadece bana tutun. Onlara seni bulduğumu söylemem gerek." Çıkıntının altına gelene ve çıkıntıdan olabildiğince uzaklaşana kadar geriye doğru kaydı.

O hareket ettiğinde, Booger da onlarla birlikte hareket etti. Patty'yi bir kez kokladı, sonra yanlarına çökmeden önce Dan'i kokladı.

Dan, Booger'ın başını tekrar okşadı ve sonra el telsizini belinden çıkarıp tuşladı. "Ben Dan. İkisini de buldum. İyiler. Tamam."

Alice onun sesini duydu ve ağlamaya başladı. Connie Milam onun yanında oturuyordu ve onunla birlikte ağlıyordu.

Connie, "Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür," dedi ve Alice'in elini okşamaya devam etti.

Şefin telsizini açmasını dinleyen Charlie'nin de içini bir rahatlama kapladı.

"Ben Pittman. Bir kurtarma ekibi yakında burada olacak. Hepinizi ayağa kaldırmak için neye ihtiyacımız var?"

Tamam."

Dan bir an düşündü. "Şu yamacın sonundan yaklaşık altı metre aşağıda bir çıkıntının üzerindeyiz. Ayak bileği döndü, düşmesine sebep olan da bu, bu yüzden tekrar yukarı yürüyemez. Onlara bir sedye getirmelerini ve onu bağlamalarını söyle. Tamam."

"10-4. Kendinizi bu çıkmazdan kurtarmak için herhangi bir kaynağınız var mı? Tamam."

"Olumsuz. Kurtarma ekibi bir şeyler bulana kadar köpek ve ben buradayız. Patty için bir şişe su getirmelerini söyle. Tamam," dedi Dan.

"10-4. Kurtarmaya haber vereceğim. Tamam."

Dan telsizi bir kenara bıraktı ve Patty'ye hızlıca sarıldı. "Yardım geliyor tatlım, tamam mı?"

Başıyla onayladı ve Booger sızlanınca ona uzandı. Birkaç dakika sonra tazı da Dan'in kucağındaydı ve bacaklarının üzerine uzanmıştı. Dan köpeğin başını okşadı ve ardından Patty'yi göğsüne yasladi. Böylesine ciddi bir olay için mümkün olan en iyi sonuç buydu ve Patty başını Dan'in omzuna yasladığında Dan gözlerini kapattı. Sanki oğlunu yeniden kucağına almış gibiydi.

Çok geçmeden Dan rüzgârın yön değiştirdiğini hissetti. Şimdi yüzüne doğru esiyordu. Yukarı baktı. Bulutlar toplanıyor ve gökyüzü giderek kararıyordu.

Hadi çocuklar. Fırtına vurmadan önce gitmeliyiz.

Bunu düşünür düşünmez sesler duymaya başladı. Kurtarma ekibi aşağı iniyordu. "Aşağıdayız!" diye bağırdı. "Düşüşe dikkat edin!"

Birkaç dakika sonra, kenardan sarkan bir halat gördü, kırmızı tulumlu bir adam da onu takip ediyordu.

tam ortalarına düştü.

Booger havladı.

"Sakin ol evlat. Yardım etmek için buradalar," dedi Dan ve sonra kenardan bir çöp geldi. Kurtarma ekibinden bir adam onu kaptı ve önlerine yerleştirdi.

"Ben Matt," dedi Patty'ye bakarak. "Sen Patty misin?" Patty başıyla onayladı.

Bir şişe su açtı ve ona uzattı. Kadın iki eliyle şişeye uzandı ve açgözlülükle büyük yudumlarla iğerken, fazlası ağızının iki köşesinden ve gömleğinin önünden aşağı aktı. Nefes almak için bir kez durakladı ve sonra geri vermeden önce bir yudum daha içti. Acil yardım görevlisi kapağı tekrar yerine taktı ve Dan'e uzattı.

"Tamam, Patty. Sana yamaçtan yukarı çıkmanın kolay bir yolunu getirdim. Annene geri dönmeye hazır mısın?"

Dan'e baktı ve o da başıyla onay verince rahatladı. "Evet, ben hazırım. Dan ve Booger'ı da getirecek misin?"

"Emin olabilirsin, ama her seferinde bir tane ve ilk sen gideceksin çünkü en uzun süredir sen bekliyorsun, tamam mı?" "Evet, tamam," dedi ama Dan'i bırakmak konusunda hâlâ isteksizdi.

"Booger'a yardım edeceğine söz ver.

geri dönelim mi?" diye sordu.

"Söz veriyorum," dedi Dan. "Charlie'ye yukarıda bizi beklemesini söyle." "Tamam," dedi Patty.

"Bu yumuşak battaniyeyi görüyor musun?" Matt onu uzun sepetin dibine sererken sordu. "Seni bu battaniyenin içine yatıracağım. Küçük bir yatak gibi. Sonra üşümemen için üzerini örteceğim, çünkü rüzgâr gerçekten esmeye başladı, değıl mi? Ve seni seven herkes için çok özel olduğun için, yatağından düşmemen için seni sıkıca bağlayacağım, tamam mı?"

"Tamam," dedi Patty.

Dan onu yatağa yatırdı, sonra Matt battaniyeleri üzerine çekip onu bağlamaya başladı. Dan, "şimdi seni yukarı çekmeye başlayacağız Patty, istersen gözlerini kapat ve annenin sesini duyunca aç," dedi.

"Tamam," dedi Patty.

Dan çöpün üzerine diz çöktü. "Yukarıda görüşürüz," dedi ve sonra eğilip onu alnından öptü. "Harika gidiyorsun ve çok cesur olduğun için teşekkür ederim."

Matt telsizle kurtarma ekibine kaldırma işlemini başlatmalarını söylerken, Patty'nin gözleri onun yüzüne sabitlenmişti. Önce Matt'i çöpü tutmasına yardım edebilmek için çıkıntıdan yukarı çektiler ve o yukarı çıktıktan sonra da Patty'yi yukarı çekmeye başladılar.

Dan'in boyu o kadar uzundu ki, ayağa kalktığında sepetin çıkıntının altında sallanmasını kolayca önleyebiliyordu ve kadın kalkıp gözden kaybolur kaybolmaz köpeğın yanına oturdu.

"Sadece sen ve ben varız, evlat. Elinden gelenin en iyisini yap. Hadi çıkıntının altına geri dönelim.

Eve dönene kadar ıslanacağımıza eminim."

Tazı hem Patty'nin görüş alanından çıkması hem de yaklaşan fırtına nedeniyle endişeliydi ama Dan, Booger'ın içmesi için suyun geri kalanını eline döktükten sonra Dan'in yanına yerleşti.

* * *

Yukarıdaki arama görevlileri kurtarma ekibinin Patty'yi yukarı çıkardığını fark ettiklerinde ayağa fırladılar. Girişte bir ambulans bekliyordu ve şoför telsizle haberi aldığı anda hastasını almaya hazırды.

Ağaçların arasından çıkan kırmızı tulumlu adamları gördüklerinde Charlie annesinin elini tutuyordu ve sonra aralarında taşıdıkları çöpü gördüler.

Alice'in kırıdamadan durabilmesi için yapabileceği tek şey buydu.

Connie Milam dua ediyor ve bu duaya cevap verdiği için Tanrı'ya şükreliyordu.

Dik yamaçta ilerleyişlerini izlemek sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi, sonra birdenbire beş kişilik kurtarma ekibi çöpü düz zeminde ayaklarının dibine getirdi.

Alice Patty'nin gözleri kapalı yattığını görünce neredeyse paniğe kapılıyordu. "Patty! Bebeğim?"

Patty'nin gözleri birden açıldı ve annesiyle Charlie'yi görünce yüzündeki ifade rahatlamaya dönüştü. "Dan senin sesini duyduğumda gözlerimi açabileceğimi söyledi," dedi Patty ve sonra ağlamaya başladı.

"Lütfen efendim, küçük kız kardeşimi buradan çıkarabilir miyim?" Charlie sordu.

Pittman sağlık görevlilerine baktı. "Ambulans olay yerinde. Eğer bu şekilde hareket ettirilebiliyorsa, ona izin verin.

Fırtına başlamadan önce Dan ve köpeğin sağlam bir zemine çıkmasını istiyorum."

Kızı aşağıda tutan kayışları çözdüler ve Charlie onu kucağına aldı.

Charlie Patty'yi kalbine yakın tutarken kurtarma ekibi yavrularla birlikte aşağı indi. Alice ikisini de kucaklıyordu. "Böyle olduğu için çok üzgünüm, Pitty-Pat. Doğruca doktora gidiyoruz," dedi.

"Booger beni buldu anne, Dan de bizi buldu."

"Biliyorum," dedi Alice. "Dan çok özel, çok cesur bir adam, değil mi?" Patty başıyla onayladı. "Bence onu sonsuza dek arkadaşımız olarak tutmalıyız."

Alice iç çekti. *Bebeklerin ağzından.*

Ve sonra Patty öğretmenini gördü. "Bayan Milam! Benim için geri gelmişsiniz! Judy sana düştüğümü söyledi mi?" Patty sordu.

"Olması gerektiği zaman değil. Ama Judy için endişelenmene gerek yok," dedi Connie, Patty'ye hızlıca sarılırken. "Aslında, artık o kızların hiçbiri için endişelenme. Ne yaptıklarını biliyorum ve buna bir son verecekler, tamam mı?"

Patty'nin alt dudağı titredi. "Geçen yıl beni sevmişlerdi. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum," dedi ve ağlamaya başladı.

"Sen yanlış bir şey yapmadın!" Alice öyle dedi. "Charlie, gidelim."

Patty ağabeyinin göğsüne yaslandı, ağabeyi de onu kucağına aldı.

Leggitt kardeşler, çıkış yolunu gösterdiler.

Yürürlerken Patty birden hatırladı. "Charlie, Dan sana onları yukarıda beklemeni ve Booger'ın sana sağ salim dönmesini sağlayacağını söyledi."

"Tamam, tatlım," dedi Charlie.

Dışarı çıktıklarında rüzgâr esen bir sise dönüşmüştü. Sağlık görevlileri Patty'yi ambulansa yüklediler ve Alice'in hemen arkalarında olacağına dair verdiği sözlerle Patty Conroy kendini bir kez daha yabancılara teslim etti.

"Hadi gidelim!" Alice Charlie'ye söyledi.

"Sen git anne. Ben Dan ve Booger'ı bekleyeceğim. Onların da sağ salim kalkmasını sağlamalıyım. Hastanede ya da evde görüşürüz."

Alice kaşlarını çattı. "Emin misin?"

"Mecburum anne. Booger'ı buraya ben getirdim. Onu geri getirmesi gereken kişi benim. Dan bizi eve getirecek."

"Evet, tamam," dedi Alice ve sonra onun ormana doğru geri dönüşünü izledi.

Bir rüzgâr daha çıktı ve beraberinde yağmur damlalarını da getirdi. Arabasına bindi ve Blessings'e doğru yola çıktı.

Bölüm 10

Charlie kurtarma alanına döndüğünde yağmur yağıyordu ve tam zamanında gelmişti. Telsiz trafiğinden duyabildiği kadarıyla Booger'ı yukarı getiriyorlardı ve yaşlı köpek bu yolculuğu istememişti. Aşağıya kendi başına inmişti ve belli ki aynı yoldan geri dönmek istiyordu.

Booger'ın kimseyi ısırmaaya çalışmadığını umuyordu. Daha önce hiç ısırılmamıştı ama yabancılarla birlikte o çıkıntıda sıkışıp kalmıştı. Charlie onun nasıl davranacağını bilmiyordu. Bu yüzden endişeyle izledi, sağanak yağmuru görmeye çalıştı. Sonunda çöplerin geldiğini görünce rahatlamaya cesaret etti. Booger'ı tasmasıyla Charlie'nin yanına getirdiklerinde Charlie dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını yaşlı köpeğin boynuna doladı.

"Aferin oğlum! Yürü be! Patty'yi buldun, değil mi?"

Booger Charlie'nin göğsüne yaslandı ve başını onun omzuna koydu. Oğluna kavuştuğu için çok mutlu olduğu belliydi.

Şef Pittman, "O tam bir köpek," dedi.

"Evet efendim," dedi Charlie, sonra rüzgâr ensesinden aşağı soğuk bir yağmur gibi eserken ürperdi. "Sırada Dan var mı? Bu yağmurda yukarı çıkmak gerçekten tehlikeli olacak," dedi.

"Evet. Önce onu yukarı çıkarmalarına yardımcı olacak bazı normal tırmanma ekipmanlarını ona götürüyorlar. Endişelenme, Charlie. Dan Amos pek çok açıdan fevkalade bir adam olduğunu kanıtlıyor."

Charlie başını salladı. "Evet, efendim."

"Girişteki kruvazörlerden birinde beklemek istemediğinize emin misiniz?"

"Hayır, efendim. Zaten sıırıslıklamım, o yüzden Dan'i burada bekleyeceğiz. O da ailesi tarafından karşılanmayı hak ediyor ve şu anda sahip olduğu tek şey ben ve Booger."

Şef, "Bu sizin çağrınız," dedi ve cep telefonu çalmaya başlayınca sığınmak için ağaçların altına geri döndü.

* * *

Dan için hava durumu kurtarma operasyonunu çok tehlikeli bir Rus ruleti oyununa dönüştürmüştü. Rüzgâr, sağanak yağış ve periyodik olarak çakan şimşekler arasında, bu çıkıntıdan tek parça halinde kurtulup kurtulamayacağı belli değildi. Yukarı çıkmak çok zor olacaktı ama yine olsa yine yapardı.

Patty'nin artık bu çıkıntıda kapana kısılmadığını biliyordu.

Birinin adını haykırdığını duyduğunda çıkıntının altında durduğu süre sanki sonsuzmuş gibi geldi. Geri dönmüşlerdi! Tanrı'ya şükür. Yağmurun içine doğru yürüdü ve yukarı baktı. Öncekinden farklı bir adam ona bakıyordu.

"Hey, Dan, ben Roscoe. Tırmanış malzemeleri getirdik. Bunu nasıl takacağını biliyor musun?"

Dan adamın kenarda sallandığı şeyi gördü ve ona başıyla onay verdi. Roscoe onu eline bıraktığında, Dan teçhizatı takmak için çıkıntının altına geri adım attı ve sonra tekrar görüş alanına çıktı.

"Hadi yapalım şunu!" diye bağırdı.

Bunu dört gözle beklemiyordu, çünkü onu yukarı çıkarmak için çıkıntidan kaldırmaları gerekecekti ve kısa bir süre için havada sallanacak, fırtına tarafından savrulacak, hiçbir koruma olmadan ve tırmanışa yardımcı olmak için kendini desteklemenin bir yolu olmadan.

Ayakları sert zemini terk ettiğinde, ipi kavradı ve onu yukarı çekmeye başladıklarında tutundu. Aşağıdaki tepelerin arasındaki boşluktan bir şimşek çaktı ve çarptığı çam ağacını parçaladı. Dan, yıldırımın kendisine çarpmaya ne kadar yaklaştığını düşünerek dişlerini sıktı ve dikkatini aşağıda değil yukarıda olanlara verdi.

Kendisine doğru uzanan elleri gördüğünde göz hizasındaydı. İpten kurtuldu ve onları yakaladı. İnsanüstü bir çabayla onu yukarı ve yamaca çektiler. Kalbi çarpıyordu ve vücudu o kadar soğuktu ki kasları düğümlenip duruyordu ama altında sağlam bir zemin hissetmekten hiç bu kadar memnun olmamıştı.

"Dan? İyi misin?" Roscoe sordu.

"Ben iyiyim," dedi Dan, sonra tekrar ipe tutundu ve kendini yukarı çekti. Tırmanış malzemelerini ayarladıktan sonra, gerçekten de kaygan bir yokuşa dönüşen tırmanışa başladılar.

* * *

Charlie bu akşam oynayacakları futbol maçını düşünüyordu. Sezonun ilk maçıydı ve Fanny Tropik Fırtınası yüzünden iptal edilmişti. Annesi ve Patty'nin hâlâ hastanenin acil servisinde mi yoksa evde mi olduklarını merak ediyordu.

Gök gürledi ve ardından oturdukları yerin çok yakınına düşen bir şimşek patladı. Yağmur ve rüzgâr hiç dinmiyordu. Blessings'e ilk geldiklerinden ve kiraladıkları evde elektrik için paraları bittiğinden beri hiç bu kadar üşümemiş ve rahatsız olmamıştı. Blessings halkı onları kurtardığında birkaç dilim ekmek ve biraz fıstık ezmesine kadar düşmüşlerdi. Yavaşça, titreyerek nefes aldı, ağlamamaya çalıştı ama kasaba halkının ailesini en çok ihtiyaç duydukları anda tekrar kurtardığını bilmek onu çok duygulandırmıştı. Şimdi tek istediği Dan'ın o yokuştan yukarı çıktığını görmektir.

Booger ayağa kalkıp mızımızlanmaya başlayınca Charlie de ayağa kalktı, yağmurun ve ağaçların arasından dikkatle baktı. İlk başta, yağmurun arasından zar zor görünen hayalet ağaç şekillerinden başka bir şey göremedi.

Sonra kırmızı tulumlu adamları gördü ama Dan neredeydi? *Tanrım, lütfen onsuz gelmelerine izin verme! Lütfen iyi olsun!*

Sonra birdenbire başka bir adam belirdi. Diğerlerinden daha uzun boyluydu ve kırmızı tulum giymiyordu. Bu Dan'di! Charlie onun tırmanırken yokuşun eğimine karşı zorlandığını görebiliyordu ve o kadar rahatlamıştı ki ağlamaya başladı. Bu bir günde iki kez olmuştu ama önemli değildi. Bu fırtınada kimse gözyaşlarını yağmur damllarından ayırt edemezdi.

"Evet! Evet!" diye bağırdı ve Tanrı'ya yumruk sallayarak havaya sıçradı. "Teşekkürler Tanrım, teşekkürler!"

* * *

Dan o kadar yorgundu ki bir ayağını diğerinin önüne atmaktan başka bir şey yapamıyordu. Ne kadar daha gitmesi gerektiğine karar vermek için başını kaldırdı ve Charlie'nin uzakta zıplayıp güldüğünü gördü. Dan zafer işareti olarak bir yumruğunu havaya kaldırdı ve tepeye doğru ilerlemeye devam etti.

Sonunda yukarı çıktığında Charlie kollarını açmış onu bekliyordu. "Başardın Dan! Başardın!" diye bağırdı.

Lon Pittman hâlâ oradaydı. Charlie gibi o da Dan Amos'a kamyonuna kadar eşlik edene kadar hiçbir yere gitmiyordu. "Yürü be adam!" dedi Lon ve Dan'ın sırtına sertçe vurdu. "Kamyonuna kadar yürüyebilecek misin?"

Dan bir kolunu Charlie'nin omuzlarına doladı. "Eğer titrersem, buradaki esas adamıma yaslanacağım," dedi. "Ben yanıdayım," dedi Charlie. Booger'ın tasmağını bileğine doladı ve sonra diğer kolunu

Dan'ın beline sarıldı. "Hadi bu havadan kurtulalım!"

Frank Leggitt de hâlâ oradaydı. Herkes güvenli bir şekilde arazisinden çıkana kadar vicdanen olay yerinden ayrılamazdı ama tehlikedeki son kişi de kurtarıldığı için o kadar rahatlamıştı ki, sağanak altında bile gülümsüyordu. "Beni takip edin," dedi ve Charlie ile Dan'e yol gösterdi, Booger da yanlarında tırıs gidiyordu.

Lon en son ayrılan kişi olacaktı ve sağanak yağmurun altında durmuş, Dan Amos'un uzaklaşmasını izliyordu. Yanılmıyorsa, Charlie Conroy kendine bir kahraman bulmuştu ve belki de sonunda çocuğun babasının kirli şöhretine son vermesine yardım edebilecek bir adam.

Pittman'ın bakışlarından habersiz olan Dan, bir ayağını diğerinin önüne atmaya odaklanmıştı ve Charlie'nin varlığına minnettardı. Ağaçların arasından giriş kapısını gördüğünde bacakları lastiğe dönmüştü.

Yağmurdan kurtulma düşüncesiyle yenilenerek Charlie'nin omzunu sıktı ve kamyonetini işaret etti. "Başardık," dedi.

Charlie başını salladı.

Frank Leggitt girişte durakladı. "Bayım, araba kullanabiliyor musunuz?" diye

sordu. "Bana Dan deyin ve evet, iyi olacağım. Yardımınız için teşekkür ederim."

"Keşke bunlar hiç yaşanmamış olsaydı," dedi Frank. Onların ellerini sıktı ve salona geri döndü.

Odunlar.

"Köpeğini yükle," dedi Dan. "Kamyon kilitli değil."

Charlie, Booger'ı da yanına alarak koşar adımlarla yolcu tarafına geçti. Köpeğini arka koltuğun döşemesine bıraktı ve Dan direksiyonun arkasına geçerken o da ön koltuğa oturdu.

Fırtınadan aniden kaçış ürkütücüydü. Fırtınayı görebiliyorlardı ama artık onun bir parçası değillerdi.

Dan anahtarı kontağa taktı ve sonra durakladı, önce omzunun üzerinden döşeme tahtasında yatan büyük köpeğe, sonra da doğrudan Charlie'nin gözlerinin içine baktı. "Bugün iyi iş çıkardın evlat. Bir gün çok iyi bir adam olacaksın. Umarım bunu görmek için buralarda olurum."

"Umarım sen de öylesindir," dedi Charlie. "Büyüdüğümde ben de senin gibi olmak istiyorum."

Dan bu sözün acısını hissetti ama onur duydu. "Teşekkür ederim, Charlie. Şimdi eve gidelim." "Annemi arayabilir miyim?" Charlie sordu.

Dan aralarındaki konsolu işaret etti. "Cep telefonum orada. Buyurun." Sonra motoru çalıştırdı, geri geri gitti ve arabayı Leggitt çiftliğinden uzaklaştırıp doğruca Blessings'e sürdü.

* * *

Alice oturma odalarında durmuş, pencerelerden fırtınayı izliyor ve endişelenmemeye çalışıyordu. Omzunun üzerinden Patty'nin kanepede uyuduğu yere baktı. Çizik, morluk ve şişmiş bir ayak bileği dışında bebeğinin durumu iyiydi. İlkokul müdürünün odasında neler olup bittiğini merak etmekten kendini alamıyordu ama Connie Milam'ın hastanede ayrıldıklarında söylediklerine bakılırsa bu olay henüz kapanmamıştı. Sonra Alice omuz silkti. Şu anda tek istediği herkesin sağ salim geri dönmesiydi.

Telefonu çaldığında hâlâ pencerenin önünde duruyordu. Cebinden çıkardı, Dan'den geldiğini gördü ve o kadar mutlu oldu ki ağlamak istedi.

"Merhaba!" dedi.

"Anne, benim! Eve gidiyoruz."

"Oh, Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Alice. "İkiniz de donuyor olmalısınız. Bu fırtına korkunç. Dan iyi mi?"

"Evet, hanımefendi. Sadece ıslandık ve üşüdük, Dan'in de yorgun olduğunu biliyorum. O fırtınada yukarı çıkmak zordu... çok zordu."

Sonra bir duraklama ve Charlie tekrar hatta olmadan önce alttan alta konuşan sesler duydu. "Dan iyi olduğunu söylemenizi istiyor ve Patty hakkında bilgi almak istiyor. O iyi mi?"

"Oh...evet, kırık yok. Ayak bileği şişmiş. Biraz sıyrılmış ve morluklar oluşmaya başlamış."

Charlie mesajı Dan'e ilette.

"Ciddi bir yaralanma olmadığını öğrendiğim için çok mutluyum," dedi Dan. "Ona şehir sınırları içine döndüğümüzü ve birkaç dakika içinde evde olacağınızı söyleyin."

Charlie bu mesajı da ilettili ve sonra telefonu kapattı.

Alice telefonunu yere bıraktı ve ön kapının kilidini açmak için koştı. Ayaklarındaki çamuru ve giysilerinden damlayan suyu tutmak için kapının önüne fazladan kilim sermişti bile. Booger'ın banyosu için kullandıkları büyük havluyu da kapının yanındaki şapka askısına asmıştı.

Dan'ın kamyonetinin sokaktan dönüp yola çıktığını görünce kapıyı açtı ve Booger'ın havlusuyla birlikte geniş verandaya koşarak dışarı çıkmalarını bekledi.

"İşte annen," dedi Charlie ve sonra sırtıttı. "Hey, Booger, işte annen elinde banyo havlunla. Hepinizi kurutacağız ve doyuracağız. Bu gece kesinlikle evde uyuyacaksınız." Dan arabayı park edip motoru durdurduğunda, Booger ayağa kalktı.

"Sen köpeği al," dedi Dan. "Annenin onu içeri girebilecek kadar kurutmasına yardım edeceğim." "Ben onu kuruturum," dedi Charlie. "Bir gün için bizim için yeterince şey yaptın."

Dan yine de dışarı çıktı, Alice ve Patty'nin daha fazlasına ihtiyacı olmadığından emin olana kadar eve gitmek istemiyordu. Booger merdivenlerden yukarı sıçradı ve sonra sanki iyi bir masaj bekliyormuş gibi başını eğerek durdu.

Charlie havluyu alıp işe koyuldu ve köpeğin ayaklarını temizleyip kuruladıktan sonra işini bitirmesi için onu içeri götürdü ve yetişkinleri verandada bıraktı.

Alice Dan'ın yüzündeki yorgunluğu gördü. Bugün onlar yüzünden hayatını tehlikeye atmıştı. "Sana asla yeterince teşekkür edemeyeceğim," dedi ve sırlıslıkla olduğu gerçeğini görmezden gelerek kollarını onun boynuna doladı ve onu öptü.

Kadının sıcak dudakları adamın soğuk ağzına yerleştiğinde içini çekti, sonra onu kendine çekti ve öpücüğe karşılık verdi.

Alice, Dan Amos'tan çok etkilendiği gerçeğiyle barışık olmayı çoktan öğrenmişti ama o gün ve onun da kendisini öpüyor olması, çekiciliği arzuya, arzuyu da ihtiyaca dönüştürdü.

Dan için bu eve dönmek gibi bir şeydi, ama kadının ve komşularının itibarını düşünerek, istediğinden çok daha erken durdu. "Bu şimdiye kadar aldığım en iyi teşekkürdü ama şimdi giysilerin hem ıslak hem de çamurlu."

"Yıkanacaklar," dedi. "Sana borçluyum. Hem de çok."

Eğildi ve kızın kulağına fısıldadı. "Başka bir gün toplanım. Git Charlie'ye sıcak bir duş aldır ve Patty'ye onunla gurur duyduğumu söyle."

"Söyleyeceğim ama bilmen gereken bir şey var," dedi Alice ve Dan'ın kucağına istenmeyen bazı haberler bıraktı. "Bildiğiniz gibi, tüm bu rüzgar ve yağmur tropik fırtınanın bir parçası. Ama şimdi bir kasırgaya yükseltildi ve son tahminlere göre göz önümüzdeki iki ya da üç gün içinde karaya vuracak."

"Lanet olsun. İlk nerede karaya çıkacağını söylüyorlar?"

"Rotasını değiştirmedeği sürece, Savannah ve her iki yönde yaklaşık yüz mil boyunca kuzey ve güneyi işaret eder."

Gözleri büyüdü. "Olamaz! O zaman hepinizin burada tek başınıza kalmanızı istemiyorum. Elliot'ı benimle kalması için evime getireceğim. Preston Williams'ın evi birçok fırtınaya dayandı.

ve su basmaması gereken bir yükseklikte. İçinde birkaç fırtına daha olduğuna inanmak için nedenlerim var ve sizin de güvende olduğunuzu bilmem gerekiyor. Evet deyin, bu gece bavullarınızı en az dört beş günlük kıyafetlerle hazırlayın, sabah hepinizi almaya geleceğim."

Alice rahatladığını gizleme zahmetine girmedi. "Ciddi misin? Çok endişelendim. Bu harika o l u r d u ama bizi oraya götürebilirim."

"Orada arabanız için barınak yok. En azından burada garajınız var. Açık bir garaj olduğunu biliyorum ama arabanızı üç taraftan koruyor."

"Evet, tamam," dedi Alice. "Yarın bu tarafa doğru yola çıktığında beni ara. Bu gece toparlanırım, teşekkür ederim."

"Bir şey değil, eğer istersen yarın bana bir öpücükle daha teşekkür edebilirsin." Alice kızardı ama gülümsüyordu.

Dan güldü, ona kısa bir süre sarıldı ve sonra fırtınanın içine doğru koşarak uzaklaştı.

Alice, bu kasırgayla çocuklarıyla yalnız başına yüzleşmeyeceği için rahatlamış ve minnettar bir şekilde içeri girdi.

* * *

Albert Rankin tekerlekli sandalyesinde, Junior ve babası akşam işlerini yaparken endişeyle hava raporlarını izliyordu. Küçük sığır sürülerini fırtınadan korumak için ağıllardan ahıra taşımışlardı bile. Endişeliydi ama kasırganın yön değiştirmesi için dua etmekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

* * *

Blessings'in yirmi mil dışında, Alice Conroy'un büyüdüğü tepelerde Gatlin ailesi de fırtınaya karşı hazırlık yapıyordu. Beulah tavuklarını yerleştirmiş, Moses ve J. B. de çeşitli hayvanlarını barındırmak için barakalar ve kapılar yapıyordu. Kasaplık olarak besledikleri bir domuzun ahırda kendine ait küçük bir kulübesi vardı. Beulah'nın her gün sağdığı birkaç keçiyi de ahırlarında barındırıyorlardı.

Beulah fırtına çantasını hazırlamıştı. Bahar fırtınaları sırasında önemli evraklarını ve hatıralarını mahzene taşımak için kullandığı küçük bir spor çantaydı ve bu kasırga da farklı değildi. Eğer uçup gideceklerse, en azından onu bulduklarında cesedi teşhis edebileceklerdi.

İçinden gelen bir dürtüyle Patty'nin bez bebeğini çantanın dibine yerleştirdi, sonra da üzerine kıyafetlerini ve kâğıtlarını koydu.

Soğutmadan saklayabilecekleri bazı yiyecekler pişiriyordu ve J. B. eski süt tenekelerinden bazılarını kuyularından su ile dolduruyordu. Eğer suları biterse, her zaman evlerinin yukarısındaki dereden su içebilirlerdi.

Fırından sıcak, hafif ekmek tepsilerini çıkarırken, Alice'i düşünmeden edemedi ve

Güvenli bir yerde olduklarını umarak çocukları aradım.

Ve sonra oğulları arka kapıdan girdiler, fırtınaya karşı kapıyı kapatmaya çalışırken sırlıklam olmuşlardı. Beulah onları görür görmez, bir kenara attığı ailesini bırakıp elinde tuttuğu ailesine odaklandı.

Gece çökerken, hepsi oturma odasında oturmuş, sürekli hava durumu güncellemelerini takip ediyor ve herkes gibi karanın Savannah'dan başka bir yerde olması için dua ediyorlardı.

Bölüm 11

Dan duştan çıkmış, temiz, sıcak ve kuruydu. Giydiği eşofmanlar yumuşak ve çok eskiydi. Eskiden yaşadığı hayatın bir parçasıydı.

Elliot'la daha önce konuşmuş, onu kasırğa boyunca kalmaya davet etmiş ve hastaneden yeni çıktığı için yalnız kalmaması gerektiğini hatırlatmıştı. Dan, Elliot'ın içten içe memnun olduğundan şüpheleniyordu ama yaşlı adam kabul etmeden önce biraz telaşlanarak bağımsızlık görüntüsünü korumak zorunda kalmıştı. Dan ona sabah Conroy ailesini alıp kendi evine getireceğini, onları yerleştirir yerleştirmez de Elliot'ı alacağını söyledi.

"İki çantam olacak," dedi Elliot. "Biri giysilerim. Biri de hatıralarım olacak."

"İstediğin kadar getirebilirsin," dedi Dan. "Nasıl olsa seni arabayla alacağım. Hâlâ yağmur yağıyor olabilir."

"Ah... evet, elbette, bunu düşünmemiştim," dedi Elliot ve sonra kıkırdadı. "Bunu yaşlılığa değil, kafama aldığım darbeye bağlıyorum."

Dan sırtıttı. "İyi karar, Elliot. Şu andan itibaren bir şeye ihtiyacın olursa beni aramaktan çekinme. Aksi takdirde, sabah görüşürüz."

"Evet ve teşekkür ederim," dedi Elliot ve telefonu

kapattı. Dan mutfağa doğru giderken hâlâ gülümsüyordu.

Kısa bir süre sonra, az önce yaptığı ızgara peynirli sandviçin yanına koymak için bir kutu çorba ısıtıyor ve Laurel Lorde'un geçen hafta temizlik için geldiğinde üst kattaki misafir odalarıyla ilgilenmesinin ne kadar tesadüfi olduğunu düşünüyordu.

Yarın daha fazla yiyecek ve su getirecekti. İlk yardım rafı oldukça doluydu ve kilerde Sivil Savunma radyosu için bol miktarda pilin yanı sıra büyük mum ve kibrit stoku da bulmuştu, ancak bu evde elektriğe bağlı büyük bir jeneratör vardı. Işıklar kesilirse, eski sahibinin kurduğu jeneratör otomatik olarak devreye girerek ışıkları korumaya devam ediyordu. Preston Williams'ın öngörüsüne duyduğu hayranlık artmaya devam ediyordu. Onunla tanışma fırsatı bulmuş olmayı diliyordu.

Dan çorbayı ocaktan alıp bir kâseye doldurdu ve yemek için oturdu. O sırada kardeşlerinden birinden gelen bir mesajı fark etti ve bunun da bir başka "güvende ol" mesajı olduğunu tahmin etti. Ailesi daha önce onu aramış, kasırğa vurmadan önce eve dönmesi için yalvarmıştı ama bunu

yapmak hiçbir zaman

Aklından geçti ve teklifi reddetti. Blessings'e attığı kökler çok derinlere inmişti. Ayrıca, satın alma teklifi kabul edilene kadar hâlâ kiralama müdürüydü ve kiracılara yardımcı olmak onun işiydi.

* * *

İlkokul müdürü Arlene Winston, son bir saattir avukatları Peanut Buttermann, okul müdürü ve okul yönetim kurulu başkanıyla konferans görüşmesi yapıyordu.

Bayan Milam'ın ikinci sınıfında neler olduğunu ve bugün okul gezisinde neler yaşandığını anlatmıştı. Alice Conroy'un aileleri karaktere hakaretten dava etmeyi seçebileceği *ya da* zorbalık durumunu ele almadığı için okul bölgesini dava *edebileceği* gerçeğini tartıştılar.

Ancak kanıtları dinledikten sonra Peanut onların endişelerini yanıtladı. "Eğer tüm gerçekler bunlarsa, o zaman benim tavsiyem şu, çünkü bu okul yılı başlayalı bir aydan az oldu ve zorbalıktan haberdar olduğunuzu kanıtlayacak yeterli delil yok. Patty Conroy öğretmeniyle bu konuda hiç konuşmadı, doğru mu?"

"Bu doğru," dedi Arlene. "Öğretmeni Bayan Milam, aralarında bir anlaşmazlık olduğundan şüpheleniyordu ama zaman geçtikçe, çocukların sıklıkla yaptığı gibi, bunu çözeceklerine inanıyordu. Patty öğretmeniyle ya da annesiyle hiç konuşmadı."

Peanut, "Böyle bir davayı destekleyecek hiçbir emsal yok," dedi. "Benim görüşüme göre Blessings Okul Bölgesi bir mahkemede asla suçlu bulunmayacaktır. Okul yılı daha yeni başlamıştı. Ve bir önceki okul yılından kalma bir sorun olmadığı sürece, bu davranışların farkındalığı muhtemelen bu kadar kısa sürede ortaya çıkmazdı. Alice Conroy'un ailelere dava açıp açmamasına gelince, bu onun kararı olacaktı." Peanut tereddüt etti, sonra ekledi, "Ve şahsen, dava açarsa onu suçlamam."

Arlene, "O halde endişelerim cevap buldu," dedi.

Müfettiş, "Avukatımızın değerlendirmesinden memnunum," dedi ve okul yönetim kurulu başkanı da aynı fikirdeydi.

Böylece telefon görüşmesi ve Arlene'in endişeleri sona erdi.

Ancak çocukların bu gezide yaptıkları ve okulda Patty Conroy'a söyledikleri onun gözetimindeydi. Çocuklara gerekli gördüğü her türlü cezayı vermek onun hakkı ve göreviydi.

Kazaya tanık olan ve öğretmenlerine hemen haber vermeyi bilerek ihmal eden Judy Rowland, bir hafta süreyle okuldan uzaklaştırılacaktı.

Carlene Treat ve Ruthie Wells de aynı süre boyunca teneffüs haklarını kaybedecek ve okul haftasını kurum içi uzaklaştırma cezasıyla geçireceklerdi. Okul kasırga geçene kadar kapalı kalacaktı, belki de verdikleri hasarın miktarına bağlı olarak daha da uzun süre kapalı kalacaktı. Fakat

Arlene, Blessings'in elektrikleri kesilmeden önce bu gece ailelerine mektupları gönderecek ve okul yeniden açıldığında onları nelerin beklediğini kızlara ve ailelerine bildirecekti. Ayrıca onlara bu cezanın okul açısından sorunu sona erdirecek olsa da, Alice Conroy'un, en küçüğü kişiliğe hakaret olmak üzere, bir dizi suçlamayla onlara dava açma hakkı olduğunu hatırlatacaktı.

Sesini kısıtğı televizyon programının alt kısmındaki parşömende akan kasırğa güncellemelerine hızlıca bir göz attıktan sonra, işini halletmek üzere evindeki ofisine yöneldi.

* * *

Charlie annesini aramak için Dan'in telefonunu kullandığı için Dan artık Alice'in numarasına sahipti ve yatmadan önce onun sesini duymak, kendisinin ve çocukların iyi olduğundan emin olmak istiyordu.

Saate baktı. Aramayı yaptığında saat akşam 8'i biraz geçiyordu.

* * *

Çocukların her ikisinin de çantaları Dan'lerde kalmak için hazırlanmıştı ve Alice cep telefonu çaldığında kendi çantasını hazırlamaya başlamıştı. Arayanın patronu olmadığını biliyordu çünkü patronu çoktan aramıştı; önce Patty'yi sormuş, sonra da fırtına geçene kadar dükkânı kapatacağını söylemişti. Ama sonra arayanın kimliğini gördü ve biraz nefes nefese cevap verdi.

"Merhaba."

Dan iç çekti. Kadının sesi bile onu gülümsetmişti. "Merhaba, sen. Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Çoğunlukla. Çocuklar kasırğa konusunda endişeli."

"Peki ya sen? Sen de endişeli misin?" Dan sordu.

Alice elindeki bir avuç iç çamaşırını bavula attı ve yatağın kenarına oturdu. "Onlarla tek başıma kalacağımı düşündüğüm zamanki gibi değil. Davetiniz için gerçekten minnettarım."

"Sizinle daha fazla zaman geçirebilmek için kasırğa olması gerektiği için üzgünüm ama bu fırsat için minnettarım. Sizi yerleştirdikten sonra Elliot'ı buraya getireceğim."

"Durumu nasıl?" Alice sordu. "Aslında oldukça iyi."

"Ve hala bunu ona kimin yaptığını bilmiyorlar mı?" Alice sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Dan. "Sizin ya da çocukların özellikle herhangi bir yiyeceğe alerjisi var mı ya da yemeyi kesinlikle reddettikleri bir şey var mı?"

"Hayır. Biraz seçici değiller ve hiçbirimizin gıda alerjisi yok," dedi Alice.

"Harika," dedi Dan. "Elliot da hazır ama meyvelerini ve yoğurtlarını sevdiğini biliyorum." "Ama ya elektrikler kesilirse ve bu tür şeyleri buzdolabında saklayamazsanız?" Alice sordu.

"Preston Williams'ın öngörüsü sayesinde, bu evde dahili bir jeneratör var ve dondurucuları ve buzdolaplarını çalıştırmak için fazlasıyla yeterli güç üretiyor. Tek yapmam gereken

çalışmasını sağlayacak kadar yakıt var."

"Gerçekten mi? Eğer fırtına karada durursa bu çok işimize yarayabilir."

"Bunun olmayacağına güveniyorum," diye mırıldandı Dan.

Alice iç çekti. "Biliyorum ama hiçbir şeye bel bağlamamayı uzun zaman önce öğrendim. Belki senin iyimserliğinin bir kısmı bana da bulaşır."

"Çatınız altında zaten bir güç merkezi var. Adı Charlie," dedi Dan.

Bir an sessizlik oldu ve sonra Alice kabul etti. "Haklısın. Charlie korktuğunda bile kaya gibi sağlam. Bunu her zaman söylüyorum ama doğru. Büyükbabama çok benziyor ve bunun için minnettarım."

"Sende hiçbir sorun yok," dedi Dan. "Sen hayatta kalan birisin Alice. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum ve yürümesi kolay bir yol değil, tamam mı?"

"Tamam, teşekkür ederim." Sonra güç biraz titredi ve nefesi kesildi. "Oh, burada güç dalgalanmaları var. Işıklar titriyor. Hâlâ görebiliyorken toplanmayı bitirmeliyim," dedi. "Buraya geldiğinizde hazır olacağız. Umarım Booger'ı getirmemizde bir sakınca yoktur. O ve Charlie birbirlerinden ayıramazlar."

"Şaka mı yapıyorsun?" Dan öyle dedi. "Booger benim kahramanım. Tabii ki sorun yok. Kendine iyi bak. Bana ihtiyacın olursa ara."

"Hoşça kal Dan. Aradığına sevindim," dedi Alice.

Dan, "Ben de öyle yaptığıma memnunum," dedi ve isteksizce bağlantıyı kesti.

Ama şimdi fazladan yakıtı düşündüğü için, bir yağmurluk ve botlarını giyip bu gece almaya karar verdi. Elektrikler kesilmeden önce. Benzin istasyonları artık benzin pompalayamaz hale gelmeden önce.

* * *

Alice'in evinde yine elektrikler kesildi. Rüzgâr elektrik hatlarını koparacak kadar sert esiyordu. Eşyalarını toplamayı bitirmeli ve çocukları uyutmaya çalışmalıydı ama tedirgin oldukları için onları suçlayamazdı. Bu sıradan bir fırtına değildi. Bu fırtınadaki rüzgâr, yaklaşmakta olanın sadece soluk bir versiyonuydu.

* * *

Bölge Şerifi Joe Ryman hastaneden eve dönmüş ve koltuğunda rahatça dinlenirken, Şerif Yardımcısı Terrell ve çok sayıda memuru günü Georgia Otoyol Devriyesine Georgia'da bir araba kovalamacasında yardım ederek geçirmişti. Florida'dan kendi çocuklarını kaçıran bir adamı yakalamaya ve bunu kimseye zarar vermeden yapmaya çalışıyorlardı. Sonunda Georgia'nın merkezindeki bir otoyolda benzini bitince onu yakalamışlardı.

Ama Ryman hâlâ Elliot Graham davasına odaklanmıştı. Körlemesine çalışıyorlardı. Yardımcısının ve memurlarının gölde yaptıkları aramada buldukları suç faaliyetleriyle ilgili tek

ipucu iki marihuana yetiştirme alanıydı. Alanlara kimin baktığını yakalayacaklarından emin oldukları için iz kameraları yerleştirmişlerdi, ancak bu bile boşa çıktı. Arazilerin terk edildiğine inanmaya başlamışlardı.

eve döndüğünde Ryman'a da aynı şekilde rapor etmişti.

Sanki Elliot Graham'a yapılan saldırı saldırganın içinde onu kaçmaya iten bir şeyi tetiklemiş gibiydi. Ryman saldırganın bölgeden çoktan uzaklaşmış bir geçici olduğuna yarı yarıya ikna olmuştu. Marihuana yamalarının varlığının saldırıyla bir ilgisi olduğuna dair ellerinde kanıt yoktu. Dolayısıyla bugün iki korkmuş çocuğu annelerine kavuşturmanın bir parçası olmak şerif yardımcısının hayal kırıklığını hafifletmek için uzun bir yol kat etti.

Hâlâ Koca Tom Rankin'le görüşmek ve Albert'ın nasıl yaralandığının hikâyesini bizzat dinlemek istiyordu ama bunun için beklemesi gerekecekti. Şu anda, her şeyden daha öncelikli olan bir kasırğa enselerindeydi.

Gece memuruyla, nöbetçi gardiyanla ve nezarethanelerdeki üç mahkûmla son bir kez görüştüktan sonra Terrell telefonu kapattı. Mutfaktan harika kokular geliyordu. Karısı Nell belli ki akşam yemeği için güzel bir şeyler pişirmişti.

* * *

Judy Rowland'ın babası Barton, akşam yemeğinden sonra ofisinde çalışırken bilgisayarından yeni bir e-posta geldiğini bildiren bir ses duydu. İşle ilgili bir e-posta bekliyordu, bu yüzden hemen açtı. Ama işle ilgili değildi. Kızının okul müdüründen geliyordu ve okudukça midesi bulanıyordu, sonra tekrar okudu. Okuldaki toplantıya katılmıştı ama bunun bu hale geleceğini hiç tahmin etmemişti.

Sonra sandalyesinde arkasına yaslandı ve duvardaki bir resme aslında görmeden baktı. Bu konuda zaten bildiği şey, kendisinin ve karısının tamamen sorumlu olduğuydu. Alice Conroy'u yargılayanlar onlardı. Judy'nin evdeki bencil, şımarık küçük kız davranışlarının yanına kâr kalmasına izin veren onlardı ve sonunda tüm bunlar onun masum bir çocuğa karşı acımasız olmasıyla sonuçlanmıştı.

Mektuba göre, Patty Conroy bir uçurumdan aşağıdaki bir çıkıntıya düşmüştü. İnledi. Kız ölebilirdi. Judy onu itmemişti ama onu kurtarmaya da yardım etmemişti. Davranışının ne kadar iğrenç olduğunu ve küçük bir kızın hayatını tehlikeye atmakta rol oynadığını ona nasıl anlatabilirdi? Eğer Patty'nin düşüşü ölümcül olsaydı, Judy ruhunda korkunç bir lekeyle büyüyecekti. Mektuba tekrar göz attı, sonra çıktısını aldı ve oturma odasına götürüp karısına gösterdi.

Beklendiği gibi, ilk içgüdüğü Judy'nin yaptıklarını açıklamak oldu ve sonra tekrar Conroy'ların itibarına saldırmaya başladı. İşte o zaman onu durdurdu.

"Kapa çeneni, Renée. Küçük kız ölebilirdi. Bir uçurumdan aşağıdaki çıkıntının üzerine düştü. Çocuğumun annesi gibi şirret bir kadına dönüştüğünü bilmek hoşuma gitmiyor."

Renée'nin nefesi kesildi. "Bana kaltak mı diyorsun?"

"Evet. Sizi neyin yönlendirdiğini bilmiyorum ama ikimizle de gurur duymuyorum. Ebeveyn olarak şu anda tamamen başarısızız. Bu öğleden sonra Judy ile müdürün odasından çıktıktan sonra biraz araştırma yaptım.

Alice Conroy'un isminde ya da itibarında tek bir leke bile yok. Kocas1 her zaman uyuşturucuya bulaşmamıştı ama kuzeniniz Jazz gibi o da denedi ve bağımlısı oldu. şimdi dua et de karaktere hakaretten dava açılmasın. Patty Conroy'un annesinin buna hakkı ve kanıtı var. O yüzden çeneni kapatacaksın. Judy bir hafta okuldan uzaklaştırılacak ve eve gelince, Noel sonrasına kadar ayrıcalıklarını kaybedecek. Okuldaki o 'kötü kızlardan' biri olacak bir çocuğumuz olacağını hiç düşünmemiştim."

Renée omuz silkti ve sonra gözlerini kaçırdı. Onun suçlamasına verecek bir cevabı yoktu. Bilmediği şey, Judy'nin de tıpkı onun gibi olduğuydu. Renée büyürken kötü bir kız olmuştu ve hiç kimse ona bunu söylememişti. Ta ki şimdiye kadar.

Barton, "Git Judy'yi getir," dedi.

"Oh, Barton, yarına kadar bekleyelim. Bu kesinlikle onun dinlenmesini bozacaktır."

"Eğer Patty Conroy ölmüş olsaydı, Judy'nin istirahati sorunlarımızın en küçüğü olurdu."

* * *

Ruthie Wells'in babası Jack, olayı sadece karısının bakış açısından duymuş ve üzerinde fazla düşünmemişti. Bu sadece okulda kavga eden çocuklardı ve bunu atlatacaklardı.

Sonra Bayan Winston'ın mektubunu aldı ve ofisinden yükselen öfke kükremesi karısını ve üç çocuğunu da korkuttu.

Charlotte koşarak geldi. "Jack! Jack! Jack! Neyin var senin? Sesini alçalt. Komşular duyacak."

"Herkesin duyabildiği tek şey o lanet fırtına ve sen de bunu biliyorsun," dedi ve ardından kanepeyi işaret etti. "Otur." Beau ve True, onuncu sınıf ikizleri, koşarak geldiler. "Baba! Baba! Ne oldu?" diye bağırdılar.

Kanepeyi işaret etti. "Oturun. İkiniz de yakında öğreneceksiniz ve Ruthie hangi cehennemde?"

Charlotte'un kalbi küt küt atmaya başladı. *Olamaz. Bunun okuldaki olayla bir ilgisi olmalıydı.*

"şimdi Jack,

yapma-"

Jack döndü, parmağıyla onu işaret etti ve sonra başını salladı.

Charlotte onun bu davranışı karşısında o kadar şaşırmıştı ki, başka bir şey söylemeden kanepeye geri çöktü.

"Ruthie! Hemen buraya gel!" Jack kükredi.

Ruthie, hâlâ birlikte uyuduğu bebek battaniyesini taşıyarak koridora çıktı.

Jack, o geçerken bebeği kollarından çekip aldı. "Artık bebek değilsin," dedi. "Yakınından bile geçmiyorsun. Git şuraya otur! Hayır, annenin yanına değil. Kendi başına. Benim sandalyeme."

Ruthie annesine yalvaran bir bakış attı. Annesi gözlerini kaçırdığında, bu aile toplantısının kendisi için pek de iyi geçmeyeceğini tahmin etti.

Jack battaniyeyi koridordaki masanın üzerine attı ve oturma odasına doğru yürüdü. "Ruthie! Az önce müdürün Bayan Winston'dan bir mektup aldım. Sen ve arkadaşlarının Patty Conroy'a kötü

isimler taktığınız doğru mu?"

Ruthie omuz silkti.

"Bu bir cevap değil," dedi Jack. "Konuş ve yalan söyleme, çünkü ne yaptığını zaten biliyorum. Sadece ağzından çıkanı duymak istiyorum."

Ruthie sandalyenin kenarına doğru kaydı. "Annemin bize yapmamızı söylediği şeyi yaptık. Patty'nin ailesinin uyuşturucu sattığını ve onunla oynamamamızı söyledi. Judy ve Carlene'in anneleri de onlara aynı şeyi söyledi."

Charlotte ters ters bakmayı denedi ama bunu yapacak cesareti yoktu.

"Peki Charlotte, bunu gerçekten söyledin mi ve bu bilgiyi nereden aldın?"

Charlotte oturduğu yerde kıpırdandı ve sonra gözlerini çocuklarına doğru devirdi.

Jack hafifçe homurdandı. "Üzgünüm, bu aileden kimseyi barındırmıyoruz, çünkü hazırlıklı olmaları gerekiyor."

Kasabadaki herkes bunu öğrenecek." "Neyi

bilecekler, baba?" Beau sordu.

Kız kardeşi True, "Annemin Conroy'lar hakkında kötü konuştuğunu biliyordum,"

diye mırıldandı. "Biliyor muydun?" Jack sordu.

Omuz silkti. "Baba! Sen hiç burada değilsin. Bu çatının altında olup bitenlerin yarısını bile bilmiyorsun." Jack döndü ve sanki bir yabancıymış gibi karısına baktı. "Aydınlat beni, Charlotte."

"Neden herkes bunu bilecek?" Charlotte sordu.

Jack ona ateş püskürdü. "Müdürün e-postasına göre, Ruthie ve Carlene okul yeniden başladığında bir hafta süreyle evden uzaklaştırma cezası alacaklar ve bu süre zarfında teneffüs haklarını da kaybedecekler. Judy ise bir hafta boyunca okuldan tamamen uzaklaştırılacak ve bu durum tıpkı diğerlerinin olduğu gibi onun da siciline işlenecek."

"Hayır!" Ruthie feryat etti ve ağlamaya başladı.

Charlotte ona doğru gitmeye başlamıştı ki Jack onu durdurdu. "Onu küçük bir kabadayıya dönüştüren sensin. Sen yerinde kal."

"Aman Tanrım, baba! O ne yaptı?" True sordu.

Jack arkasını döndü ve konuşurken doğrudan Ruthie'ye baktı. "Annesi ona Patty Conroy ile oynamamasını çünkü ailelerinin uyuşturucu sattığını söyledi... bu arada bu bir yalan. Sonra Ruthie ve arkadaşları bu yalanı herkese söylemekle kalmayıp ona zorbalık yapmaya başladılar. Bugün, Patty Conroy okul gezisindeyken uçurumdan düştü. Judy onun düştüğünü gördü ama söylemedi."

Ruthie başını kaldırdı. "Ben değildim! Düştüğünü görmedim." "Ona kötü mü davrandın?"

Hâlâ burnunu çeken Ruthie omuz silkti.

Jack iç çekti. "Çocuklarımdan biri beni hiç bu kadar hayal kırıklığına uğratmamıştı. Senin bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Şunu bil ki bu evde sahip olduğun her ayrıcalığı kaybediyorsun ve buna oynadığın her şey de dahil. Şimdi yatağına git. Annen seni sonra yatıracak."

"Battaniyemi istiyorum, baba. Battaniyem olmadan uyuyamam."

"Anlamıyorsun. Bana kalırsa, bütün gece uyanık kalıp Patty'yi düşünebilirsin."

Conroy ve okulda onu ağılattığın onca zaman." Ruthie

feryat etti. "Battaniyem... Battaniyemi istiyorum."

"Git! Şimdi!" Jack söyledi.

"Başımız belada mı baba?" Beau sordu.

Jack, "Aynı hikâyeyi anlatmadığınız sürece hayır," dedi.

"O insanların kim olduğunu bile bilmiyorum. Adlarını hiç duymadım ama ben olsam bunu yapmazdım," dedi ve kalkıp odadan çıktı.

True ayağa kalktı ama annesine tiksintiyle bakıyordu. "Sağ ol anne. Şimdi herkes bizim ucube olduğumuzu düşünecek. Bunu yaptığina inanamıyorum. Ruthie daha çocuk. Hâlâ senin söylediklerine inanıyor," dedi ve odadan çıkıp gitti.

Jack şok olmuştu. "Charlotte, neden bahsediyor bu? İkinizin arasında neler oluyor?" Charlotte bir elini uzun sarı saçlarının arasından geçirdi. "Bir şey yok. Sadece aptalca bir yanlış anlaşılma." "O yanlış anlamanın ne olduğunu bilmek istiyorum. Hemen şimdi."

"Bildiğiniz gibi erkek arkadaşı Grayson bütün yaz boyunca ara sıra buradaydı. Bana küçük aptalca bir aşk beslediğini, benim de bunu bildiğimi ve teşvik ettiğimi söylüyor. Hiç bu kadar saçma bir şey duymuş muydun?"

Bu Jack'in duymayı beklediği son şeydi. İnançsızlıkla ona baktı ve saniyeler içinde yalan söylediğini anladı. Affedilemez bir şey yapmıştı. Bu sadece evlilikleri dışında başka erkeklerle flört etmekle ilgili değildi, ki buna defalarca tanık olmuştu, aynı zamanda bunu kızlarının sevdiği biriyle de yapmıştı.

"Evlilik hayatımız boyunca bunu başka erkeklerle yaptığını gördüğüm için, bunu yaptığından bir kez bile şüphe etmedim. Ve bilginiz olsun, kızınızın erkek arkadaşıyla flört etmeniz affedilemez."

Ruthie'nin battaniyesini de yanına alarak odadan çıktı.

* * *

Birkaç blok ötede, şehir parkının yakınındaki iki katlı düzgün bir evde yaşayan Treat ailesi kriz modundaydı. Lance Treat ekmek dağıtım işinden eve geç dönmüş, yorgun ve yaklaşan kasırgadan endişeli bir haldeyken karısını gözyaşları içinde, kızları Carlene'i de merdivenlerde oturmuş bir ölüm perisi gibi ulurken bulmuştu.

Birinin öldüğünü sandı.

"Deidre! Tatlım! Ne oldu?" dedi karısı kollarına girerken. Onu teselli etmeye ve yine de cevaplar almaya çalışıyordu. "Carlene iyi mi? Yaralandı mı? Neler oluyor?"

Deidre gözlerini silip burnunu silerken adamın kollarından kurtuldu ve bilgisayarından çıkardığı mektubu ona gösterdi.

Lance mektubu taradı, sonra nefesi kesildi ve tekrar, bu kez yavaşça okudu. Başını kaldırdığında gözlerindeki şok açıkça görülüyordu. Merdivenlerin dibine doğru yürüdü ve kızına baktı.

"Carlene, bu doğru mu?"

Carlene feryadının sesini yükseltti.

Lance bu numarayı biliyordu ve ne ona ne de kendisine boyun eğecek durumda değildi. "Carlene! Hemen ağlamayı kes ve soruma cevap ver!" diye bağırdı.

Carlene bir feryatla boğuldu. Babası ona hiç bağırmasıydı. "Ne sorusu?" diye sordu ve burnunu tişörtünün kuyruğuna sümkürdü.

"Bu mektup doğru mu?" diye sordu. "Sınıfınızdaki bir kıza zorbalık mı yapıyordunuz?"

Carlene soruyu kendi cevap versiyonuyla geçiştirdi. "Ona hiç dokunmadım. Düşüğünü görmedim."

Lance merdivenlerden çıktı, onu kolundan yakaladı ve ne olduğunu anlamadan aşağıya indirdi, sonra da oturma odasındaki bir sandalyeye oturttu. "Bu doğru cevap değil," dedi.

Carlene gözlerini kırptırdı. Gerçekten sessizdi. Onu hiç böyle görmemişti. "'Zorbalık' ne demek bilmiyorum," diye mırıldandı.

Lance ikisine de ters ters baktı. "Ona kötü mü davrandınız? Bir kereden fazla mı? Judy ve Ruthie'ye?"

Carlene annesine baktı. "Ne dediysen yaptım. Bana onunla oynamamamı söyledin, ben de oynamadım.

Neden herkes kızgın?"

Lance sanki karnına yumruk yemiş gibi sarsıldı, sonra yavaşça karısına döndü. "Tanrı aşkına sen ne yaptın? Neden ona böyle bir şey söyledin ki?"

Deidre de ağlamaya başlamıştı. "Renée ve Charlotte, Patty'nin ailesinin uyuşturucu sattığını söyledi. Kızlarına onunla oynamamalarını söylemişler. Biliyorsun onlar benim en iyi arkadaşlarım, ben de Carlene'e aynı şeyi söyledim."

"Ve şimdi, bu mektuba göre, bunun bir yalan olduğunu biliyorsunuz. Bu yalan yüzünden küçük bir kız ölebilirdi ve sen ve en iyi arkadaşların hepimizi dava edilmeye açık hale getirdiniz." Carlene'i işaret etti. "Annen sana doğru olmayan bir şey söyledi ve şimdi ailemizin başı dertte. Patty'nin ailesinin değil. Bizim ailemizin. İnsanların bizi parmakla göstermesi ve bize isimler takması nasıl hissettirecek sence?"

Carlene tekrar ağlamaya başladı. "Bilmiyorum," diye feryat etti.

"İkiniz de öğrenmek üzeresiniz. Bayan Conroy'un bizi dava etmemesi için dua etseniz iyi olur, çünkü bunu ödemek için evimizi satmak zorunda kalırız."

"Özür dilerim, Lance!" Deidre ağladı.

Omuzları çöktü. "Ben de öyle, Deidre. Ben de öyleyim."

* * *

Patty Conroy, düşmesinin ardından yaşanan dramdan habersiz, topallayarak odasından çıktı ve annesinin odasına girdi.

Alice yarı uykuluydu ve kapı aralığında bebeğinin silüetini gördüğünde hiç şaşırmadı. "Neyin var

bebeğim? Korktun mu?"

Patty başını salladı. "Seninle yatabilir miyim?"

Alice yorganı geriye atıp yatağı okşadığında Patty topallayarak yatağa doğru yürüdü.

Kızının acı çektiğini görmek Alice'in canını yakıyordu. Hayatları yıllardır olduğundan daha iyi olsa da Patty hâlâ çok zayıftı ve yan yattığında Alice onu karnına doğru çekti ve üzerlerini örttü. Patty biraz kıpırdandı ve sonra yerleşti. Alice, Patty'nin şampuanının odayı dolduran tatlı kokusuyla uykuya daldı.

Koridorun sonunda, Booger Charlie'nin yatağının yanındaki halıya kıvrılmıştı ve özellikle yüksek sesli bir gök gürültüsünün ardından mızızlanıyordu.

Charlie yuvarlandı ve köpeğini bulana kadar yatağın kenarından uzandı ve sonra onu okşadı. "Sorun yok, Booger. Sadece rüzgâr."

Birkaç dakika sonra, rüzgâr esmeye ve yağmur yağmaya devam ederken evin içi sessizdi.

Gece geçti ve yeni gün tıpkı dün gecenin bittiği gibi doğdu. Rüzgar ve yağmurla.

Bölüm 12

Saat sabahın yedisiydi ve Piggly Wiggly'nin park yeri arabalarla doluydu. Herkes Dan'le aynı nedenle oradaydı ama aslında Dan dört gün önce, tropik fırtına rotasından sapmamışken kendisi için alışveriş yapmıştı. Ama o zaman misafir getirmeyi düşünmemişti, bu yüzden raflarda hâlâ dört kişiyi daha doyuracak kadar yiyecek olduğunu umuyordu.

Park alanındaki boş bir alışveriş arabasını kaptı ve yağmurdan kurtulmak için koşmaya başladı. Kalabalık mağazaya girdiğinde konserve reyonuna yöneldi. Yıllardır bunları yememişti ama bunlarla büyümüştü. Viyana sosisleri, Spam, folyo paketlerde ton balığı, saksı etleri... Sonra şarküteri bölümüne geçti; orada hâlâ raflarda duran ekmekleri ve dürümleri atıştırdı, hazır paketlenmiş sandviç etleri, birkaç çeşit peynir ve Elliot için yoğurt aldı. Eski moda tuzlu krakerler dışında neredeyse hiç kalmamış olan ekmek ve kraker reyonuna ilerledi. Bir kısmını sepete koydu, ardından çorba reyonuna, oradan da konserve meyve reyonuna yöneldi. Gerekirse kamyonundaki kamp ocağında yemek pişirebileceğini biliyordu, bu yüzden yirmi kiloluk bir torba patates attı. Hiç yumurta yoktu ama evde birkaç düzine vardı. Raflarda sadece birkaç galon yağsız süt vardı. Üç tane aldı ve geri kalanını ihtiyacı olanlara bıraktı. Üç kasa şişe su vardı. İki tane aldı ve takviye olarak konserve meyve suları ekledi. Daha sonra kâğıt ürünlerinin bulunduğu reyona yöneldi ve üç büyük paket tuvalet kâğıdı aldı, ardından fazladan alkol şişeleri ve reçetesiz satılan ağrı kesiciler için eczaneye uğradı.

Kiracılarından biri onu koridorda gördü, sepetine baktı ve Dan'in tüm bunları kendisi için aldığını düşünerek kaşlarını çattı. "Pansiyoner falan mı alıyorsun?" diye söylendi.

Dan, "Şimdiye kadar dört ve bir köpek," dedi ve adamı yüzünde mahcup bir ifadeyle bırakarak yoluna devam etti.

Dan çıkışını yaptığında ve tüm aldıklarını kamyonuna yüklediğinde saat yedi kırk beşti. Yağmur altında aceleyle eve gitti, her şeyi boşalttı ve sadece soğutulması gereken şarküteri etlerini ve peynirleri yerleştirdi. Geri kalanıyla döndüğünde ilgilenecekti.

Telefonu bip sesi çıkararak hava durumu güncellemesini işaret etti. Okuduktan sonra Alice'i aradı. O kadar çabuk cevap verdi ki, bunu beklediğini tahmin etti.

"Alo?"

"Benim," dedi Dan. "Hepiniz hazır mısınız?"

"Evet," dedi.

"O zaman sana doğru geliyorum. Birazdan görüşürüz."

Kapıdan çıkarken evi kilitledi ve sonra alarmı kurdu. Taşındığından beri gündüzleri bunu yapmamıştı ama insanlar zor zamanlarda garip şeyler yaparlardı ve böyle bir durumda stok yapacak parası olmadığı için aç kalacak insanlar olduğundan hiç şüphesi yoktu. Bazıları arkadaşlarının ya da ailelerinin yanında kalmak için ayrılacak, bazıları da hırsızlık yapacaktı.

Dan kamyonetine geri döndüğünde rüzgâr biraz hızlanmaya başlamıştı. Alice'in evine vardığında, rüzgara karşı yürümek çok zordu.

Charlie önde üç çantayı taşıırken ve Alice Booger'ın tasmaını tutarken aceleyle dışarı çıktılar.

Dan çantaları aldı ve kamyonetin arka koltuğuna koydu, sonra Patty'yi taşımak için geri döndü ve onu arka koltuğa oturttu. Alice öne oturduğunda, tutması için yiyecek kutusunu ona uzattı.

Charlie geri koştu ve elinde büyük bir köpek maması torbasıyla dışarı çıktı, kapıyı arkasından kilitledi ve arka koltuğa doğru fırladı. "Hepsi bu kadar," dedi.

Alice'in tüm tavırları sakindi. "Önemli olan her şey," dedi ve arkadaki ailesini işaret etti.

"O zaman bekleyin," dedi Dan. "Ayağımızı yerden kesmeden önce sizi içeri almak istiyorum."

Geri dönmek için dikiz aynasına bakarken Patty'nin yüzünü bir an için gördü. Patty dikkatle onun başının arkasına bakıyordu. Ona gülümsedi, sonra göz kırptı ve Patty kıkırdamasını engellemek için elini ağzına götürdü. Caddeye ulaşp vites değiştirdiğinde Alice'e baktı. Kızın profili durgunlaşmış, elleri yiyecek kutusunu gevşekçe kavramıştı.

"Elin nasıl?" diye sordu.

Elini kaldırdı ve parmaklarını oynattı. "İyileştğine inanıyorum. Doktorun ofisine hiç geri dönemedim. Sizinle kaldığımız için çok minnettarız, değil mi çocuklar?"

"Evet, hanımefendi," dedi

Charlie. "Ben de," dedi Patty.

"Ve ben, üç," dedi Alice.

Dan, "Ve ben, dört," deyince Patty güldü.

Booger aniden havladığında, hepsi güldü. Yaşlı köpeğin bile söz hakkı vardı. Dan ön cam sileceklerini sonuna kadar açtı ve hızlandı.

Eve vardılar ve onlar revağın altından geçerken güvenlik sistemini devre dışı bıraktı, sonra da onları mutfaktan içeri aldı. Charlie köpeğini ve ailesinin geri kalanını dışarı çıkarıp eve sokarken o da kamyonetinin arka koltuğundan çantaları aldı. Sonra Charlie köpek maması çuvalını almak için geri dönerken Dan de paylaşmak için getirdikleri yiyecek kutusunu almaya gitti.

Dan, içinde giysileri olan çantaları merdivenlerin başına kadar taşıdı ve sonra onları yere bırakıp üst kattaki koridoru işaret etti.

"Benim yatak odam ana oda. Koridorun sonunda sağdaki son yatak odası. Elliot'ı koyacağım

Sağ yanımdakinde. Sizler nerede kalmak istediğinize göre diğer dördünü seçebilirsiniz. Alice, eğer Bayan Patricia'yı yanınızda tutmak isterseniz, yatak odamın hemen karşısındaki en uçtaki odanın bir sonraki en büyük oda olduğunu ve ayrıca bir kral yatağı bulunduğunu şimdiden söyleyeyim."

Patty'nin yüzü güldü. "Anne! Bana Patricia dedi." "Bunu duydum," dedi.

"Bavullarınızı taşıma işini Charlie'ye bırakacağım, böylece gidip Elliot'ı alabileceğim. Sorun olur mu, Charlie?"

"Kesinlikle!" dedi Charlie. Booger'ın tasmağını Patty'ye uzattı ve Dan aşağı inerken çantaları aldı.

Alice onun gidişini izledi, sonra Dan mutfak kapısını çarparak kapatıp sileceklerini sonuna kadar açarak sokağın karşısındaki Elliot'ın evine doğru ilerlerken çocuklarını koridorda takip etti.

* * *

Lovey bu sabah Granny's'i açıp açmama konusunda kendi kendine tartışmıştı ama kasabada kahvaltı için ona muhtaç olan çok fazla insan olduğunu hissetmişti ve bu yüzden açmıştı ama kapıda saat 10:00'da kapanır yazısı vardı, bu da müşterilere hızlı yiyip aynı şekilde evlerine gitmeleri için bir uyarıydı.

Mercy işe Lon geldiğinde gelmişti. Saat sabahın 5'iydi ama Lovey genellikle sabah 6'da açıldığından, bisküvileri karıştırıp pişirmek için o zamanın her parçasına ihtiyacı olacaktı.

Sabah saat 7:00'de üç adam farklı yönlerden gelip arabalarını park ettikten sonra birlikte içeri girdiler. Barton Rowland, "Üç kişilik masa," dedikten sonra Lovey'yi masalarına kadar takip etti.

O masaya oturur oturmaz

Jack Wells ve Lance Treat menülerini aldılar. Seçenekleri gözden geçirdiler ve garson elinde kahveyle gelip siparişlerini aldıktan sonra kısık sesle konuşmaya başladılar.

Barton önderlik etti, çünkü bu toplantıyı organize eden oydu. "Müdürün mektubu hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Jack Wells başını eğdi. "Utaniyorum."

Lance başını salladı. "Hemen hemen aynı şekilde," dedi.

"O zaman hepimiz aynı fikirdeyiz," dedi Barton. "İtiraf etmeliyim ki eşimin Judy'ye okulda bir kızla oynamamasını söylediğinin farkındaydım ama kızların bunu bambaşka bir seviyeye taşıdıklarını bilmiyordum."

Jack iç çekti. "Bunların hiçbirinden haberim yoktu. İşkolik olduğum için suçun bir kısmını üstleniyorum. Evdeyken aileme yeterince ilgi göstermediğimi şimdi fark ediyorum."

Lance başını salladı. "Ben de aynı şekilde. Tamamen şok oldum, utandım ve dehşete düştüm, duygularımı hemen hemen özetliyor. Kızların okul cezalarıyla ilgili bir sorunum yok ama arkadaşlarının kararlarını etkilemesine izin verdiği için karıma isyan ediyorum."

Jack Barton'a baktı. "Bayan Winston, Bayan Conroy'un bizi dava etme hakkı olduğu konusunda bizi uyardı.

Eğer isterse birkaç suçtan yargılanabilir. Sanırım en büyüğü karaktere hakaret olur" dedi.

Barton titreyen elini saçlarının arasından geçirdi. "Bence Bayan Conroy'la konuşmalıyız. Sadece bunun yaşanmış olmasından duyduğumuz dehşet ve pişmanlığı dile getirmekle kalmayıp, kızlarımızın bir daha asla kızını taciz etmeyeceğine dair onu temin etmeliyiz."

"Sanırım," dedi Lance. "Ama ne zaman? Şu an pek zamanı değil ve onun için herhangi bir iletişim bilğimiz yok, bu yüzden arayamayız."

"Ben bilgiyi alırım," dedi Barton. "Bence onu şimdi aramalıyız, dün yaşadığı bu dehşet zihninde tazeyken, samimiyetimizi kanıtlamak için. Eğer beklersek, bana bunu sonradan düşünmüşüz gibi gelecektir."

"Sanırım haklısın," dedi Jack. "Sen bana bir numara ver, ben de memnuniyetle onu arayayım. Daha sonra eşlerimiz ve kızlarımızla bir grup toplantısı yapabilir ve küçük kızdan ve annesinden bizzat özür dilemelerini sağlayabiliriz."

"Ben kesinlikle buna varım," dedi

Barton. "Ben de," diye ekledi Lance.

"O zaman karar verildi mi?" Barton sordu.

Onu başparmaklarıyla onayladılar ve ardından kahvaltıları geldi. Yükselen rüzgârın farkında olarak hızlıca yemeklerini yediler, bu havada sadece yemeklerini servis etmek için işe gelen garsonlarına fazla bahşiş verdiler ve sonra evlerinin yolunu tuttular.

Barton Rowland evine ve ofisine girer girmez Arlene Winston'ın evini aradı. Alice Conroy'un telefon numarasını istediğinde, kadın reddetti.

"Hayır. Bir ebeveynin özel numarasını izin almadan başka bir ebeveyne vermeyeceğim. Ve siz bana onu neden aradığınızı söyleyene kadar arayıp sizinle konuşmak isteyip istemediğini bile sormayacağım. Hiçbirinizin tacizine daha fazla katlanmayacağım."

"Oh, hayır! Hayır! Kendimi doğru ifade edemedim," dedi Barton. "Olanlar karşısında dehşete düştük. Kızlarımızın üçü de önümüzdeki aylarda evdeki tüm ayrıcalıklarını kaybedecek. Kararınızı ve ceza seçiminizi destekliyoruz. Eşlerimize de nefret dolu dedikodularının yol açtığı durumdan duyduğumuz büyük hoşnutsuzluğu ifade ettik. Eşlerimizden ve kızlarımızdan da toplu özürler gelecek ama fırtına geçene kadar değil. Ancak, Lance, Jack ve ben Bayan Conroy'a ne kadar dehşete düştüğümüzü ifade etmek için derhal bir şeyler söylenmesi gerektiğini düşünüyoruz. Eğer bunu sonraya bırakırsak, bu bize sonradan düşünülmüş bir şey gibi gelecektir."

"Anlıyorum," dedi Arlene. "Peki, işte yapabileceğim şey. Alice Conroy'u arayacağım ve eğer isterse size üç erkeğe *sadece* telefon numarasını vereceğim. Ama hayır derse, isteğini yerine getirmenizi bekliyorum."

Barton, "Evet, evet, bu adil ve çok teşekkür ederim," dedi. "Aramanızı bekleyeceğim."

Arlene bağlantıyı kesti, sonra dizüstü bilgisayarına girip okul kayıtlarına erişti ve Alice'in numarasını alıp aradı.

Saat sabah 10'u biraz geçiyordu.

* * *

Saat onda, Granny's'deki ekip elektrik kesintisine dayanamayacak olan bisküvi ve unlu mamul artıklarını bölüştürüyordu. Lovey'nin derin dondurucuya bağlı küçük bir jeneratörü vardı. Kızartma aşçısı Elvis dolduğundan emin olduktan sonra eve gitmek için sabırsızlanarak ayrıldılar.

Lovey kapı aralığında durdu ve yemek alanına baktı.

"Lütfen Tanrım, fırtına dindiğinde bu hâlâ burada olsun," dedi usulca, sonra kapıyı kilitledi ve arabasına doğru koştu.

Blessings'in etrafındaki diğer işyerleri çoktan karanlığa gömülmüştü. Neon Açık tabelaları kapalı, gece ışıkları açıktı. Ana caddenin her iki tarafındaki dükkânlar da kapalı tabelalarıyla kapatılmıştı.

Blessings başına geleceklere olabildiğince hazırды.

* * *

Dan, Elliot'ın iki katlı tuğla evinin yan kapısından onu izlediğini gördü ve arabasıyla bir U dönüşü yaptıktan sonra Elliot'ın evinden Dan'in kamyonetine yürümesi için on beş metreden fazla yolu kalmayacak şekilde park etti ama Elliot'ın yağmurda yürümek zorunda kalacak olmasından nefret ediyordu. Bu yüzden aceleyle kapıya gitti ve kapıyı çaldı.

Elliot hemen cevap verdi. "Ben hazırım. Burada kutulanmış iyi bir yiyecek stoğum var. Alalım mı?"

Dan somun ekmekler, çok sayıda çorba ve et konservesi gördü ve gülümsedi. Bu kesinlikle o sabah satın aldıklarını destekleyecekti. "Bu harika. İhtiyacımız olursa kullanırız, tamam mı? Yanınıza sadece bu iki bavulu mu alacaksınız?"

"Evet," dedi Elliot ve yağmurluğunun düğmelerini ilikledikten sonra kapüşonunu başına kadar çekti.

Dan, "Önce seni kamyona bindirelim," dedi ve kapıdan çıktı, sonra Elliot'ı kamyona götürüp yolcu koltuğuna oturturken dirseğinden tuttu.

"Bunlar benim evimin anahtarları," dedi Elliot. "Her şeyi yükledikten sonra lütfen kapıyı kilitler misin? Sürgülü olduğu için mavi anahtara ihtiyacınız olacak."

"Peki efendim," dedi Dan ve eve dönerken anahtarları avucunun içine aldı.

Dan iki çantayı da tek seferde alıp arka döşemeye koydu, ardından yiyecek kutusunu arka koltuğa yerleştirdi ve kapıyı kilitlemek için geri döndü.

"İşte anahtarların," dedi ve motoru çalıştırmadan önce onları Elliot'ın uzattığı eline bıraktı.

Elliot kamyonun koltuğundan güvenlik sistemini kurdu ve sonra Dan arabayı caddenin karşısına geri sürdü. Bu kez portikonun altına park ettiğinde Charlie kapıda yardım etmek için bekliyordu.

Dan, Elliot'ı dışarı çıkardı ve sonra yaşlı adam her ikisine de el salladı.

"Ben eve girip sizi kapıda bekleyeceğim," dedi ve Dan ile Charlie'yi tüm eşyalarını tek bir yükte içeri taşımaları için bıraktı.

Charlie yiyecek kutusunu aldığıında Dan omzunu sıvazladı. "İnanılmaz bir iş ahlakın var, Charlie. Yardımın için minnettarım."

"Rica ederim," dedi Charlie ve aceleyle içeri girdi.

Dan iki çantayı alıp peşinden gitti. İçeri girdikten sonra kamyonetini merdivenlerden kilitledi ve içeri girerken mutfak kapısını kapatıp kilitledi.

Elliot mutfağın ortasında durmuş, etrafındaki tanıdık eşyalara bakıyordu. "Preston dışında her şey hâlâ burada," dedi ve sonra içini çekti. "Ah, hayat böyle işte. Nereye gitmemi istersin?" diye sordu.

"Merdivenler hakkında ne düşünüyorsun?" Dan sordu.

Elliot gülümsedi. "Onlar konusunda kendimi iyi hissediyorum. Yatak odam evin üst katında. Hiçbir sorun yaşamayacağım."

"Harika," dedi Dan. "Charlie, yemek kutusunu mutfak tezgahının üzerine koy. Ben daha sonra ilgilenirim. Elliot, beni takip et."

Charlie, "Çantayı ben taşıyayım," dedi ve Dan'in elinden çantayı alıp merdivenlere doğru ilerlerken Dan de Elliot'ın adımlarına ayak uydurdu.

* * *

Alice ve Patty, Dan'in tavsiyesine uyarak onunkinin karşısındaki yatak odasını seçmişlerdi. Büyük boy bir yatak ve bir de en-suite banyo vardı.

Charlie'nin odasında tam boy bir yatak ve daha küçük bir banyo vardı, ancak her iki odada da perdelerin ve örtülerin altına gizlenmiş iç fırtına panjurları vardı. Bunları evin içinden kapatabilmek üst kattaki pencereler için bir güvenlik özelliği idi.

Bavullarını duvara dayadılar ve hızla aşağı indiler. Patty bebeğini taşıyordu ve Charlie de onlar aşağı inerken onu taşıyordu. Ayak bileğindeki şişlik biraz inene kadar merdivenler iyi bir fikir değildi. Alice'in elinde evden getirdikleri ve Booger'ın üzerinde yatmayı sevdiği battaniye vardı. Oturma odasına geçer geçmez Charlie Patty'yi kanepeye yatırdı, sonra da Booger'ın yatağını oturma odasındaki kalorifer peteğinin yanına serdi.

Yaşlı köpek battaniyeyi kokladı, yakındaki sıcaklığı hissetti ve garip çevreye rağmen battaniyenin üzerine uzanıp gerindi.

Charlie ve annesi mutfağa yönelirken Patty hemen kanepenin arkasında evcilik oynamaya, dizlerinin üzerinde sürünmeye ya da pantolonunun koltuğunda bir yerden bir yere gitmeye başladı.

"Sanırım Dan döndü," dedi Charlie, sonra dışarı baktı ve onların geldiğini gördü. "Anne, ben gidiyorum.

Bay Graham'ın eşyalarını içeri taşımaya yardım et."

"O zaman geri dönüp Patty ile kalacağım. Tek sağlam elimle burada ayak bağı olurum."

Telefonu çalmaya başladığında mutfaktan çıkmak üzereydi. Arayanın kimliğine baktı. Patty'nin müdürüydü. Tanrım, uğraşacakları başka bir şey olmadığını umdu ve cevap verdi

ihtiyatlı

bir

şekilde.

"Alo?"

"Alice, ben Arlene Winston. Sizi evinizde rahatsız ettiğim için üzgünüm ama Judy Rowland'ın babasından bir ricam var. Benden telefon numaranızı istedi. Senden ve Patty'den özür dilemek için olduğunu söyledi. Bence samimi. Onu birkaç yıldır tanıyorum ama bu tamamen sizin kararınız."

Alice iç çekti. "Sanırım sorun yok."

"O zaman ona haber veririm," dedi Arlene. "Siz ve çocuklar iyi olacak mısınız? Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Biz iyiyiz. Dan Amos bizi yanında kalmamız için davet etti ve yaşlı komşusu Bay Graham'ı da burada kalması için davet etti. Dürüst olmak gerekirse, çocuklarımla evde yalnız kalacağım için gerçekten endişeliydim ama şimdi daha rahat hissediyorum."

"Bu harika," dedi Arlene. "Bay Amos tam bir kahraman."

"O bizim için öyle," dedi Alice. "Patty'yi sıyrıklar, çürükler ve şişmiş bir ayak bileğinden daha kötü bir şey olmadan geri getirdim."

"Elbette," dedi Arlene. "Artık onayınızı aldığım a göre, numaranızı Bay Arlene'e ileteceğim. Rowland. Bu arada, onun adı Barton."

"Tamam," dedi Alice ve Patty'nin yanına dönerken telefonunu cebine attı.

Alice'in telefonu tekrar çaldığında Dan yukarıda Elliott'ı odasına yerleştiriyordu. Arayanın kimliğini gördüğünde kalbi küt küt atmaya başladı. Patty'nin oyun oynadığı yere gitmek yerine, cevap vermek için boş olan mutfığa döndü.

"Merhaba," dedi.

"Bayan Conroy, ben Barton Rowland. Aramama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Sizinle konuşmadan ve eşimin yaptıklarından, kızımıza küçük kızınızı dışlamasını söylemesinden ve hatta onun ve arkadaşlarının okulda yaptıklarından ne kadar dehşete düştüğümü söylemeden bir gece daha geçiremezdim."

Alice iç çekti. "Evet, şey... teşekkür ederim."

Barton onun pek etkilenmediğini söyleyebilirdi ve onu suçlayamazdı. "Judy'nin Noel sonrasına kadar evdeki tüm ayrıcalıklarını kaybettiğini bilmenizi isterim. Ayrıca karımın davranışını iğrençlikten başka bir şey olarak görmediğimi de bilmenizi isterim. Bu bir daha olmayacak ve bu fırtına geçip hayat biraz durulduğunda, karım ve kızım sizden şahsen özür dileyecek."

Alice, "Patty'den de özür dilemeleri gerekiyor," dedi.

"Evet! Kesinlikle... ve yapacaklar. Bu yüzden sizi tutmayacağım ve gerekmediği halde bu kadar nazik davrandığınız için teşekkür ederim. Kendinize dikkat edin ve Carlene ile Ruthie'nin babaları da sizi ararsa şaşırmayın. Bu sabah bir toplantı yaptık ve çocuklarımızın yarattığı bu karmaşa karşısında ilk işimizin özür dilemek olması gerektiği konusunda mutabık kaldık."

Alice şaşırmıştı. Görünüşe göre iki telefon daha alacaktı. "Teşekkür ederim," dedi. "Son bir şey daha," diye sordu Barton. "Kızınız nasıl? Bize ayak bileğini incittiği söylendi."

"Yaşıyor, ki bu bir mucize. Bileği kırık değil ama şişmiş ve dağdan o çıkıntıya düştüğü için çizilmiş ve morarmış."

Barton ürperdi. "Tekrar özür dilerim."

Alice bağlantıyı kesti. Onunla konuşmayı bitirmişti ve telefonu kulağına kapatması hakkında ne düşündüğünü pek umursamıyordu.

Ancak Barton pek de cesaretli değildi. Lance ve Jack'i ararken boğazındaki yumruyu yutkunarak geçiştirdi.

Birkaç dakika içinde Alice bir telefon daha aldı, bu seferki Jack Wells'ten geliyordu ve onun aramasının hemen ardından Lance Treat özür diledi, eşlerinin ve kızlarının Patty'den ve ondan şahsen özür dileyebileceklerine dair üçüncü bir yemin etti.

Aradıkları için teşekkür etti ve konuyu kapattı. Şu anda listesinin en başında bu kasırgadan kurtulmak vardı.

Dan yiyecekleri yerleştirmek için mutfığa gitmiş, sonra onu telefonda görmüş ve onu yalnız bırakmak için ayrılmıştı. Dan'ın gittiğini görmüş ve telefonu kapatır kapatmaz onu aramaya çıkmış ve onu oturma odasında oturmuş sürekli hava durumunu dinlerken bulmuştu.

"Dan, eğer bana nereye gittiklerini söylersen, yiyecekleri kaldırmama memnuniyetle yardım ederim."

"Bu harika olur," dedi ayağa kalkıp onunla birlikte mutfığa dönerken. "Daha önce yapmaya başladım ama sonra aramalarını bölmek istemedim. Her şey yolunda mı?"

Omuz silkti. "Bunların hepsi kızların babalarından gelen telefonlardı. Eğer onlara inanılacaksa, eşlerinin ve kızlarının davranışları karşısında dehşete düşmüşler. Hepsi bol bol özür diledi. Ve fırtına dindikten sonra, eşleri ve kızları hepimizden yüz yüze özür dileyecekler."

Dan yorum yapmadan dinledi. Bu tamamen onun rodeosuydu, ama kimsenin kuralları değiştirmedikten emin olacaktı.

Sonra Alice tuvalet kâğıdı paketlerini aldı. "Bunlar kilere mi gidiyor?"

"Evet, kağıt ürünleri sağınızdaki rafta," dedi ve birlikte her şeyi yerleştirdiler.

Çalışırlarken oturma odasından gelen kahkaha sesleri Dan'i gülümsetti. Taşındığından beri bu evde hiç kahkaha duyulmamıştı.

Alice, "Onlar bu kadar eğlenirken ben de neler olup bittiğine baksam iyi olur," dedi ve onu kendi haline bıraktı.

Mutfak şimdi sessizdi ve çok durgundu. Güzel Alice enerjisini de yanında götürmüştü.

Dan yeni bir hava durumu güncellemesi almak için mutfaktaki televizyonun sesini açtığında hâlâ gülümsüyordu ve sonra bunu yaptığına memnun oldu. Fırtına Atlantik'te oluşmaya başladığından beri ilk kez rotasını değiştiriyor gibi görünüyordu. Göz karaya doğru yaklaştıkça daha fazla kuzeye yöneliyordu. Şu anda, karaya varış için yeni tahminler, merkezi fırtına dalgasının her iki Karolina'yı da vuracağı yönündeydi. Bu Georgia'yı hiçbir şekilde tehlikenin dışında bırakmıyordu, ancak gözün kıyıdan daha uzakta olması harika bir haberdı. Kötü haber ise gözün karaya ulaşmasına hala iki gün olmasıydı.

Dan sorumluluğun ağırlığını hissetti. Bu tür bir havanın ne kadar süreceğini tahmin etmenin bir yolu yoktu.

ama Blessings'i kesinlikle elektriksiz bırakacaktı ve ne kadar sele dayanacakları belli değildi. Savannah kesinlikle sele maruz kalacaktı ama Blessings bir saat kadar güneybatıdaydı ve sahilden çok daha yüksekte bir karadaydı. Yine de oturma odasına girdiğinde bir erteleme gibi hissetti. Kendisi bunun bir parçası olmadan burada çok fazla eğlence oluyordu.

* * *

Lon Pittman hâlâ karakoldaydı. Eve, Mercy'ye dönmek için sabırsızlansa da kurtarma çalışmaları sona erene kadar fırtına boyunca görevinin başında kalacaktı. Herkesi evine göndermişti, sevk memurlarını bile. Şu an itibariyle, onunla birlikte görev yapan sadece bir şerif yardımcısı daha vardı.

Harold ve Myra Franklin çiçekçi dükkanlarının camlarını kapatmış, evlerindeki televizyonun etrafında toplanmış, tüm haberleri ve gelişmeleri izliyorlardı.

Johnny ve Dori Pine yeni evlerinde güvendeydiler, üç oğulları ise çalışma odasında oynuyordu. Dori, Johnny'nin küçük kardeşleri Marshall ve Beep ne oynuyorsa, yürümeye başlayan çocukları Luther'in muhtemelen her şeyi berbat ettiğini biliyordu. Ama çocukların umurunda değildi. Luther'in yaptığı her şeyin komik olduğunu düşünüyorlardı. Johnny her zamanki gibi hepsine çok iyi bakıyordu. Evleri olabildiğince sağlam ve fırtınaya karşı korumalıydı, bu yüzden Dori'nin tek endişesi fırtınanın kendisiydi.

Mike ve LilyAnn Dalton dün spor salonlarını ve spa merkezlerini kapatmışlardı. Rachel Goodhope ve kocası da fırtına geçene kadar pansiyonlarını kapatmışlardı. Kasabanın dışında Jake ve Laurel Lorde, kızları Bonnie ve Jake'in ahırdan getirdiği boş bir köpek kulübesinde yaşayan evcil tavukları Lavonne ile birlikte evin içinde kasırgayı atlatmaya çalışıyorlardı.

Peanut ve Ruby Butterman başlarına geleceklere hiç olmadıkları kadar hazırdılar.

Curl Up and Dye'daki kızlar dağılmıştı. Manikürcü Mabel Jean Doolittle iki gün önce ailesinin yanında kalmak üzere Atlanta'ya gitmişti. Dükkândaki diğer iki stilist Vesta ve Vera Conklin ise ablaları ve kocasıyla birlikte kalmak üzere Tulsa, Oklahoma'ya kadar gitmişlerdi.

Lovey Cooper evine kapanmış, biraz endişeliydi ama bu onun ilk kasırgası olmaktan çok uzaktı.

Melissa Dean kendisine miras kalan iki katlı büyük tuğla ev için çok minnettardı ve fırtına hazırlıklarını iki gün önce tamamlamıştı.

Blessings'teki herkes hazırды.

Blessings, Georgia'daki Ana Cadde hayalet bir kasabaya benziyordu. Bazı evlerde hala yanan ışıklar olmasa, tüm kasaba terk edilmiş gibi görünecekti.

Çevredeki çiftliklere ve evlere gelince, onların sahipleri de durum tespiti yapmışlardı.

Koca Tom Rankin ve oğlu Junior, hâlâ tekerlekli sandalye kullanan küçük oğulları Albert ile birlikte içerideydi. Hayvanları barınaklardaydı ama Koca Tom rüzgâr şiddetlenirse hepsinin dayanabileceğini sanmıyordu. Kız arkadaşı Ethel Shook'u kontrol etmek için aramış, ancak oğlunun dün onun peşinden geldiğini ve onu daha iç kesimlerdeki evine götürdüğünü öğrenmişti. Koca Tom

evlerinde kendini oldukça güvende hissediyordu ama

Çiftliğin bir kısmı sele meyilli bir yerdeydi.

Blessings'ten yirmi mil içeride Beulah Gatlin ve oğulları Moses ve J. B. evin tüm kepenklerini kapatmış, müştemilatı desteklemiş ve tüm hayvanlarını koruma altına almışlardı.

Şimdi sadece bir bekleme oyunuydu.

Bölüm 13

Hava bu kadar erken kararmamalıydı ama yağmur yanlara doğru esiyor, gün batımı da dahil olmak üzere her şeyi yok ediyordu.

Blessings sakinleri tecrit altındaydı. Bebekler ağlıyor, rüzgarın ve yağmurun uğultusundan uyuyamıyorlardı. Daha büyük çocuklar fırtınayı görmezden gelmek için oyunlar oynamaya çalışıyor ve gençler hala arkadaşlarına mesaj atıyor, onlara ne kadar korktuklarını itiraf ediyor ama ebeveynlerinin önünde hiçbir şey olmuyormuş gibi davranıyorlardı.

Ruby Dye'ın Peanut Buttermen'la evlenmeden önce yaşadığı evin arka bahçesindeki portatif barakanın çatısı bir saat önce çökmüş ve çatının çökmesiyle birlikte baraka çökerek komşunun çitini aşp tuğla evlerinin arka tarafına uçmuştu.

İşyerlerinin tabelaları uçmuştu.

Mahallelerde ışıklar yanıp sönüyordu.

Açık alana park edilmiş bir araba yan yatmış ve garaj yolundan aşağıya, caddeye doğru kayarak yolu her iki yönden de kapatmıştı.

Mahremiyet çitleri yok olmuştu. Ağaçlar devrilmişti ve Blessings'teki Ana Cadde'de kaldırım yüksekliğinde ve dışarıya doğru yayılan bir su nehri vardı.

Judy Rowland'ın evinde akşam yemeği sessizlik içinde yeniyordu ve ağlamaktan gözleri şişmiş olan Judy, şiddetli fırtınanın başına inen cezanın bir parçası olduğundan emindi.

Ruthie Wells'in evinde, babası annesine ondan daha çok kızıyordu ve Ruthie bunun nedeninden emin değildi.

Carlene Treat ağlamayı bırakamıyordu. Davranışlarının sonucu karşısında o kadar aşağılanmış ve dehşete düşmüştü ki bir daha asla okula dönmek istemiyordu. Deidre de kızların başını belaya sokan kıskırtıcılardan biri olduğu için köpek kulübesindeydi ve kimseye söyleyecek başka bir şeyi yoktu.

Carlene akşam yemeğinde sandalyesinde oturmuş, salata solana ve patates püresindeki sos soğuyup tabağında donana kadar hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ederken başını masaya eğmişti. Lance kızı için üzülüyor ve karısına kızıyordu. Sonunda Carlene'i yemek masasından kaldırdı ve onunla birlikte oturma odasındaki koltuğuna oturdu. Sallanmaya başladığında Carlene hala kollarındaydı, onunla yumuşak, alçak bir sesle konuşuyor, basit kelimelerle onu hala sevdiğini açıklıyordu. Onu

sevmekten asla vazgeçmeyeceğini ama bir daha asla kimseye böyle kötü davranamayacağını söyledi.

Kadın dinledi ve adam sallanmaya devam ettikçe gözleri ağırlaştı ve sonunda kollarında uykuya daldığında, adam gözlerini kapadı ve onunla birlikte ağladı.

* * *

Kasabanın öbür ucunda, Dan'in çatısı altındaki herkes mutfakta sıcak çorba ve soğuk sandviçler yiyor ve dışarıda olanları duymamış gibi davranıyordu.

Alice dondurucudan iki turtla getirmişti ve vişneli turtalardan biri fırında yeniden ısıtılmıştı ve yenmeye hazır halde tezgâhın üzerinde soğuyordu. Mutfağın hemen dışındaki hizmet odasında, Booger'ın mamasını yerken çıkardığı sürekli çıtırtıları duyabiliyorlardı.

Alice, Patty'nin aniden sessizleştiğini fark ettiğinde hepsi gülüyor ve konuşuyorlardı. Acı çektiğinden korkan Alice ona doğru uzandı. "Patty? İyi misin? Kötü mü hissediyorsun, tatlım?"

Patty başını salladı ama şimdi herkes sessizdi. Önce annesine, sonra Charlie'ye baktı ve sonra bakışları Dan'in üzerinde yoğunlaştı. "Babam geleceğini söyledi."

Dan yüzündeki kanın aktığını hissetti. Önce Alice'e, sonra da inanamayarak Patty'ye baktı.

Alice bir elini Patty'nin omuzlarında gezdirdi. "Ne dedin sen tatlım?"

Patty sandalyesinde arkasına yaslandı, bakışları Dan'in yüzüne sabitlenmişti. "Babamın kollarında uyandım," dedi. "Bana korkmamamı, çünkü beni almaya geleceğini söyledi."

"Yüce İsa," diye fısıldadı Dan, onu ilk gördüğünde ne kadar sakin olduğunu hatırlayarak.

"Düştüğünde kendini bayılttığını bize söylemedin," dedi Alice.

Patty omuz silkti. "Sadece uyuyordum ve sonra babamın kollarında

uyandım." "Booger sana ulaştığında uyanık mıydın?" Dan sordu.

Patty başıyla onayladı. "Yukarıdan bana havladı ve sonra aşağıya,

yanıma atladı." Dan iç çekti. "Merak ettim."

Alice Charlie'ye baktı. O kadar hareketsiz oturuyordu ki nefes alıyor gibi görünmüyordu. Uzun zamandır babasına o kadar kızgındı ki ne düşündüğünü merak etti.

"Sadece rüya görüyordun," diye mırıldandı Charlie.

Patty kaşlarını çatı. "Hayır. Babamla konuşmadan önce uyandım. Ona kızgın olduğunu ama sorun olmadığını söyledi. Seni incittiği için üzgün olduğunu söyledi."

Charlie ürperdi. Koşmak istedi ama bacakları hareket etmiyordu. Gözyaşlarının yüzünden aktığını hissettiğinde, onları hızla sildi.

Patty hâlâ Dan'e bakıyor ve bir yanıt bekliyordu.

Dan Patty'ye baktı ve sonra kendi kendine gülümsedi. "Eminim sana yardım etmeye gelen insanlar olduğunu bilmek seni daha iyi hissettirmiştir."

Başını salladı.

Charlie'nin gözleri kısıldı. "Onu tanıyor olsaydın bunları söylemezdin."

Dan başını salladı. "Belki... belki de değil. Ama kesin olarak bildiğim bir şey var. Artık her şey affedildi."

"Ne demek istiyorsun?" Charlie sordu.

Alice inledi. "Charlie, bırak artık. Bugün ailede bir ömür boyu sürecektir kadar dram yaşandı ve fırtınanın seslerine bakılırsa, bitmesine daha çok var."

Charlie başını eğdi. "Özür dilerim."

Dan ayağa kalktı ve tabakları toplamaya başladı. "Charlie, masayı temizlememe yardım et ki annenin turtasını kesebilelim. Soğutmak için dondurmam bile var."

Patty ellerini çırparken o an geçti. "Pielamodel. Yaşasın."

Elliot o ana kadar sessiz kalmıştı ama Patty'nin pie à la mode'u yanlış telaffuz ettiğini duymak komik geldi. Kıkırdadı ve sonra yüksek sesle güldü. "Ben de şu pielamodelden biraz alayım, lütfen." Alice oğlunun tabakları toplamaya başlamasını izledi ve sonra onları lavaboya koyarken

Dan'ın Charlie'ye bir şeyler söylediği bir an oldu. Ne olduğunu bilmiyordu ama Charlie Başını eğdi ve yukarı baktığında omuzları sanki bir yükten kurtulmuş gibi dikleşti.

Sonra Dan akşam yemeği misafirlerine döndü. "Kim sade turta ister, kim üzerine bir top vanilyalı dondurma ister? Elliot ve Patty'nin tercihlerini zaten biliyorum. Bayan Alice, sizin zevkiniz nedir?" diye sordu.

Neredeyse "*Benim için zevk sensin*" diyecekti ama kendini tuttu. "Herkes ne yiyorsa ben de ondan alayım, lütfen."

Charlie artık onlarla birlikte o anın içindeydi. "Benim için Pielamodel, iki kepçe, lütfen."

Dan güldü. "Ben de üç tane alacağım. Turtayı ben keseceğim. Charlie, sen de dondurma ile bu şerefe nail ol."

"Evet efendim," dedi ve dondurucudan aldı. O anda ışıklar titredi ama hiç sönmedi.

"Sanırım hızlı yesek iyi olacak, yoksa karanlıkta yemek yiyeceğiz,"

dedi Elliot. "Preston'ın dahili jeneratörünü unutuyorsun," dedi Dan.

Elliot'ın kaşları kalktı. "Evet! Evet, unuttum ama sadece bir anlığına. Yıllar önce üniversite playoffları sırasında o jeneratörün ne kadar kullanışlı olduğunu anlatayım. Noel'den hemen sonraydı ve hepimiz oturma odasında Alabama-Georgia maçını izliyorduk. Maçın son dört dakikasıydı. Elektrikler kesildiğinde berabere kalmışlardı. Yemin ederim iniltileri tüm kasabadan duyabilirdiniz. Preston'ın jeneratörü hemen devreye girdi ve biz de oradaydık. Kasabada kablolu elektriği olan ve maçın sonunu izleyebilen tek ev."

"Kim kazandı?" Charlie sordu.

Elliot gözlerini devirdi. "Oh, şu Bama'lı çocuklar. Bir saha golüyle. Görülmesi gereken korkunç bir şeydi," dedi ve herkesi güldürdü. Charlie ona ilk tatlıyı servis ederken karnını sıvazladı. "Teşekkür ederim evlat," dedi Elliot.

Alice gülümsedi. Çocuklarına önce büyüklerine hizmet etmelerini öğretmişti ve o da bunu onun hatırlatmasına gerek kalmadan yapmıştı.

Herkes tatlıya yumulurken mutfak sessizleşti.

Dan başını kaldırdı ve Patty'ye göz kırptı. "Bundan sonra bütün turtalarımı böyle yiyeceğim," dedi. Patty zevkle kıpırdandı ve akşam geçti.

Daha sonra Alice çocuklarıyla birlikte üst kata çıkıp onları yatağa yatırırken, yorganı Charlie'nin göğsüne kadar çekti ve sonra yatağının kenarına oturdu. "Bugün kelimenin tam anlamıyla bir erkektin oğlum. Seninle ne kadar gurur duyduğumu bilmeni istiyorum."

Charlie gözlerini kapadı ve tekrar açtığında gözleri akmamış yaşlarla doluydu.

"Dan de öyle dedi. Babamın, dönüştüğüm adamla kesinlikle gurur duyduğunu ve bir gün yeterince zaman geçtiğinde benim de bunu görebileceğimi söyledi. Gerektiğinde kızgın olmamın her zaman sorun olmayacağını, ama bu şekilde kalarak hayatımı boşa harcamayacağımı söyledi."

Alice'in boğazında yutulamayacak kadar büyük bir yumru vardı ama ağzını açtığında eriyip gitti. "Dan çok bilge bir adam bence," dedi.

Charlie başını salladı. "Ondan hoşlanıyorum anne. Hem de çok. Bir gün dışarı çıkmanız benim için sorun olmaz, mesela bir randevuya çıkmanız."

Alice kızardı ve odanın gölgeler içinde olmasına şükretti. "O halde, ihtiyaç duyulması halinde, desteğiniz için teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Bir şey değil anne. Ben sadece hepimizin mutlu olmasını istiyorum."

Eğildi ve onun alnından öptü. "Bil diye söylüyorum, Dan de karısını ve oğlunu bir patlamada kaybetti."

Charlie'nin gözleri büyüdü. "Neden?"

Alice omuz silkti. "Eskiden ceza hukuku ile uğraşırdı. Sanırım ödeşmek isteyen kötü bir adamı hapse attı. Dan'ın arabasına bomba koymuş ama arabayı önce karısı ve oğlu kullanmış ve ölenler de onlar olmuş."

Şimdi Charlie fısıldıyordu. "Bu yüzden mi yüzünde o yara izi var?"

Başını salladı. "Şimdi uyu, büyükler hakkında endişelenmeyi bırak ve olman gerektiği gibi bir çocuk ol, tamam mı?"

Charlie onun kolunu tuttu. "Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, Charlie Conroy. Hem de tahmin edemeyeceğin kadar çok." "Fırtına bizi uçuracak mı?" diye sordu.

"Sanırım burada, bunu atlatmak için olabildiğince güvendeyiz. Sadece inancını kaybetme. İyi uykular, oğlum. Eğer korkarsan, ben hemen yan taraftayım, tamam mı?"

Başını salladı.

"Gece lambasının açık kalmasını ister misin?" diye sordu banyonun açık kapısına bakarken.

"Olabilir, böylece etrafı görebiliyorum."

"Booger'ı daha önce dışarı çıkardın mı?"

"Evet. Dan bana rüzgar ve yağmurdan uzak, eve bitişik güzel bir yer gösterdi." "Tamam o zaman. İyi uykular."

Charlie kapıyı arkasından kapatırken, "Tahtakurularının ısırmasına da izin verme," dedi.

Alice gülümsedi, sonra odasına doğru birkaç adım yürüdü ve içeri girdi. Her zamanki gibi Patty yatağın üçte ikisinde uyuyordu, bu yüzden Alice onu kendi tarafına çekti ve sonra içeri girip ikisini de örttü. Bebeğinin yüzündeki gölgelere baktı ve Marty'nin ruhunun o çıkıntıda kendisiyle birlikte olduğu gerçeğini aklına getirmeye çalıştı. Uyuyana kadar bir süre geçecekti ve uyuduğunda rüyasında boğulduklarını gördü.

* * *

Gece elektrikler kesilmişti, çünkü Dan ertesi sabah uyanıp kahve yapmak için aşağı indiğinde jeneratörün çalıştığını duyabiliyordu. Devasa bir jeneratördü ve yeniden doldurması gerekmeden önce saatlerce çalışabilirdi.

"Teşekkür ederim Preston," dedi hazneye su koyup filtreyi kahveyle doldururken ve demlemeye bırakırken.

Rüzgâr artık uğultu değildi. Bir uğultuydu ama tüm pencereler kapalı olduğu için ev kasvetli hissediyordu. Kendi güvenlikleri için olsa da dışarıyı göremiyordu. Mutfak masasına oturdu ve son durumu öğrenmek için televizyonu açtı.

"...saatte yüz yirmi mil hıza ulaştı ve fırtınanın şiddeti hafifçe kuzeye doğru ilerlemeye devam ediyor. Son tahminlere göre göz önümüzdeki yirmi dört saat içinde karaya ulaşacak. Georgia'nın kıyı bölgesi boyunca su baskınları şimdiden yaşanmaya başladı ve su yükselmeye devam edecek. İnsanlara evlerinde kalmaları tavsiye edilmektedir. Eğer seyahat ederseniz, bu sizin sorumluluğunuzdadır. Acil durum hizmetlerine kimse ulaşamamaktadır."

"Yeni fırtına yolu bu mu?" Alice mutfığa girerken sordu.

Dan'ın kalbi onun sesini duyunca yerinden fırlayacak gibi oldu. Yeni bir günün başlangıcında onun evinde, onun mutfığında olduğuna inanmak zordu. "Günaydın Alice. Evet, yeni yolumuz bu."

"Bu iyi, değil mi? Yani, en kötüsü kuzeye taşındı, değil mi?"

Dan ayağa kalktı ve ona oturması için bir sandalye çekti. "Evet, bu bizim için iyi haber, kasırga açısından. Ama o dönen canavarın yan çekimleri genellikle kendi cehennem versiyonlarına neden olur. Büyük hortumlar, sert ve düz rüzgarlar... ve seller. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde doğanın bizim için neler hazırladığını göreceğiz. İşte o zaman göz karaya ulaşacak."

Kahvenin demlenmesi bitmişti ve ikisine de birer fincan doldurup tekrar oturdu.

"Umm, teşekkür ederim," dedi.

"Uyuyabildin mi?" diye sordu.

Gözlerini devirdi. "Çok değil, ama fırtına yüzünden değil. Patty ile uyumak küçük bir kuzuyla uyumak gibi. Nasıl zıplarlar, hoplarlar ve her yerde çırpınırlar bilir misin?"

Dan güldü. "O kadar kötü, değil mi?"

Alice başıyla onayladı. "Evet, hazır konuşuyorken, bu ses de ne?"

"Oh... bu jeneratör. Elektrikler kesik. Muhtemelen tüm bölgede. Sadece kasabada değil."

Alice takırdayan panjurların sesiyle ürperdi. "Tanrım, her şeyin yolunda gitmesi için dua

ediyorum."

Dan masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini tuttu. "Bozulan her şey tamir edilebilir ya da değiştirilebilir. Biz sadece güvende kalmaya odaklanalım... hayatta kalmaya, tamam mı?"

"Evet. Tamam," dedi ve kahvesini soğutmak için üfledi, çünkü hâlâ içilemeyecek kadar sıcaktı.

"Hey, bu soğurken ben de neler olduğunu görmek istiyorum," dedi Dan. "Dışarıya bakmak için benimle yukarı gelmek ister misin? Panjurları içeriden açabiliriz."

Başını salladı.

Birlikte kalktılar ve mutfaktan çıkıp merdivene gitmek için koridoru geçerlerken, hiç düşünmeden, sanki kör bir adammış ve kadın da onun gözleri olup ona tuzaklarda yol gösteriyormuş gibi elini kadının sırtının ortasına koydu.

Alice onun elini sırtında hissetmekten hoşlanıyordu. Bu ona aralarında bir bağ olduğunu düşündürdü. Dan gibi bir adama bağlanmak, başlarına ne gelirse gelsin birlikte göğüs gereceklerini bilmek harika olurdu.

İkinci kata çıkan merdivenleri birlikte tırmandılar ve sonra doğruca soldaki ilk yatak odasına girdiler, çünkü odanın pencereleri sokağa bakıyordu.

Rüzgâr burada, daha yükseklerde daha gürültülü görünüyordu. Tam bir sessizlik içinde pencerelere doğru ilerlediler ve Dan panjurları açmadan hemen önce durakladı. "Geri çekil tatlım. Bunu yapmak için yeterince güvenli olduğundan emin olmama izin ver."

Kadın kenara çekildi ama gözleri endişeyle açılmıştı, Dan'ın mandalları çevirmesini ve ardından panjurlardan birini duvara doğru savurmasını izliyordu. "Yüce Tanrım," diye fısıldadı Dan, ikinci panjuru da kenara iterken.

"Bir bakayım," dedi Alice ve dışarı bakmak için onun kolunun altına girdi.

Görüş mesafesi yaklaşık elli metreydi. Ondan sonra, yağmur duvarı ötesinde ne varsa yok etti. Elliot'ın evini görebiliyordu ama ötesinde hiçbir şey yoktu. Onlar izlerken, büyük bir kırmızı oluklu demir parçası o kadar hızlı geçti ki, üzerindeki yazıyı okuyamadılar.

Alice irkildi ve Dan'ın göğsünün sert kayasına doğru geri sıçradı. "Ah!

Özür dilerim," dedi. "Bu beni korkuttu."

Dan panjurları hızla kapattı ve sonra ellerini onun omuzlarına koydu. Kız geri çekilmeyince ellerini kollarından aşağı kaydırды ve onu kendine çekti.

Alice gevşedi ve vücut ağırlığının ona yaslanmasına izin verdi.

"Eğer bu kötü bir fikir gibi geliyorsa, bana hayır deyin. Alınmayacağım," dedi Dan.

"İyi bir fikir gibi geliyorsa ne diyeyim?" Alice fısıldadı ve sonra bir kahkaha olabilecek yumuşak bir gümbürtü duydu.

"Başlangıç olarak, evet cevabına razıyım."

Sonra Alice onun kucağında yüzünü ona döndü. Pencereden gelen ışık engellendiği için yine gölgeler içindeydiler ama gözlerindeki parıltı ve dudaklarındaki hafif ayrılık birer fener gibiydi. Adam onun yanaklarını avuçladı ve başını eğdi.

İlk başta öpücük sıcak ve nazikti ama kısa süre sonra sert ve aç bir hal aldı. Düşünce geçti

Dan'in zihninde bunun garip hissettirmesi gerekirdi ama öyle olmadı. Sadece doğru hissettirdi.

Bir erkeğin dudakları onunkilere bu şekilde değmeyeli iki yıl olmuştu ve Dan onu öpen sadece ikinci erkekti. Nalburdaki o ilk öpücük ikisini de ürkütmüştü ama bunun olacağını görmüşlerdi ve ikisi de buna engel olamamıştı.

Sonunda durduklarında Dan kollarını ona doladı. "Lütfen bana bunu benim kadar hissettiğini söyle," dedi.

"Fitalin ateşlendiği ve roketin doğrudan kafamın tepesinden geçtiği kısmı mı kastediyorsun?"

"Evet, o kısım," diye fısıldadı ve onu tekrar öptü, ama daha hızlı ve kasıtlı olarak daha az güçlü.

Alice iç çekti. "Sanırım kahvaltıya falan başlamamız gerekiyor."

"Oh, zaten bir şeylere başladık, o yüzden sırada kahvaltı olmalı," dedi.

Alice güldü, kollarını onun beline doladı ve ona sarıldı. "Bana kendimi nasıl hissettirdiğini seviyorum," dedi. "Sanki yeniden gerçekmişim gibi."

Sonra yatak odasından çıktılar ve aceleyle merdivenlerden indiler. Birkaç dakika içinde Elliot da onlara katıldı ve kısa bir süre sonra Charlie, Patty'yi kucağında taşıyarak aşağı indi. Mutfığa varır varmaz onu sandalyelerden birine oturttu.

"Günaydın," dedi Dan, tereyağı ve jöle arasında bir tabak tostı masaya koyarken. "Günaydın Dan," dedi Charlie.

Patty sessizdi, dinliyordu. "Bu ses de ne?" diye sordu.

Elliot bugün kahvesini yudumluyordu ve hayat doluydu. Masaya doğru eğildi ve Patty'ye fısıldadı. "Bir ejderhanın kükremesine benzeyen sesi mi kastediyorsun, yoksa evin içinde ileri geri giden ve park edecek bir yer arayan küçük bir palyaço arabasının sesini mi?"

Patty kıkırdayarak yere yığıldı. "Ejderhalar gerçek değil," dedi.

Elliot sahte bir şaşkınlıkla bacağını tokatladı. "O zaman park edecek bir yer arayan palyaço arabası olmalı." Kıkırdadı. "Arabalar evlere giremez."

Elliot'ın koyu renkli, gür kaşları kalktı. "O zaman ne olabilir ki?"

Alice masaya kâseler taşıdı, Dan de mısır gevreği ve süt getirdi. "Bu jeneratör, Patty. Bu evdeki elektriğin çalışmasını sağlayan büyük bir motor."

Patty kaşlarını çatı. Hâlâ oynamak istiyordu. "Sanırım bir devin boş midesi hırlıyor olabilir."

Charlie masanın üzerindeki iki kutuyu göstererek, "O zaman seninki de onunki kadar yüksek sesle hırlamaya başlamadan önce kahvaltını yapsan iyi olur," dedi. "Ne tür mısır gevreği istiyorsun? Bunu mu, yoksa bunu mu?"

"Üç elfli olan," dedi.

"Snap, Crackle ve Pop," dedi Elliot. "Onları iyi tanırım. Komik adamlardır ama kesinlikle gürültücüdürler." Patty büyülenmişti.

Ve böylece yemek ilerledi. Daha da kötüleşmesi kaçınılmaz olan bir güne başlamak için bu kadar çok aptallık olması iyiydi.

Charlie annesini ve Dan'i mutfığı temizlerken izledi ve sonra kendi kendine gülümsedi.

Birbirlerinden hoşlandılar. Bu bir başlangıçtı.

Elliot evi konusunda endişeliydi, bu yüzden Dan onu tekrar yukarı çıkardı ve yaşlı adamın dışarı bakabilmesi için panjurları tekrar açtı.

"Hâlâ tek parça!" diye böbürlendi. "O da bunun gibi güçlü, yaşlı bir kız. Güvende olacağız."

Ama Dan daha çok sokaklara odaklanmıştı. Sel seviyesinde değildi ama su kaldırımına kadar çıkmıştı.

Lütfen Tanrım, daha fazla yükselmesine izin verme.

* * *

Şef Pittman dün gece yarısından önce tüm memurları görevden almış ve evlerine göndermişti ama şimdi evinde volta atıyor, kasabasındaki insanlar için endişeleniyordu. Kasabadaki herkesle birlikte onlar da elektriği kaybetmiş ama sabaha kadar bunun farkında olmamışlardı.

Mercy önce uyandı ve parmak uçlarında evin içinde ilerledi, uzun, çıplak bacakları hızla hareket ederek mutfığa gidip buzdolabının üstündeki dondurucuda ne olduğuna baktı ve hepsini hizmet odasındaki derin dondurucuya taşıdı. Bunların hepsi daha uzun süre donmuş kalacaktı. Ev serindi ve en azından kot pantolon giymiş olmayı diledi ama Lon'u uyandırmaktan korkuyordu.

İyi bir günde olsa kahve ve kahvaltıya başlayabilirdi ama bugün için umabileceği en iyi şey yatağa girip ısınmaktı.

Lon tüm pencereleri kapatmıştı, bu yüzden dışarıda neler olup bittiğini görmesi mümkün değildi ve korkuyordu. Yemeği hazırlar hazırlamaz aceleyle yatağına gitti ve ısınmak için yorganın altına girdi.

Lon uykusunda döndü. Ona uzanmak tamamen içgüdüseli.

Mercy gözlerini kapadı ve ona sarıldı, dışarıda olmak güvenli olana kadar tüm acil durum hizmetlerini durdurma kararı aldığı için minnettardı. Elliot'ın evde tek başına olduğunu düşündü ama hayatındaki diğer tüm fırtınalar gibi bu fırtınayı da atlatacağına inanmak zorundaydı.

Kız kardeşi Hope'u, kocası Jack'i ve kardeşi Duke'u düşünüyordu; hepsi de aile çiftliğindeki iki katlı güzel evlerinde yaşıyorlardı. Nasıl geçindiklerini ve bakmak zorunda oldukları tüm hayvanları merak ediyordu. Sonunda tekrar uykuya daldığında sığırların ne kadar iyi yüzebildiğini merak ediyordu.

Bölüm 14

Blessings'te yıkılan ilk ev Blue Ivy Bar'ın karşısındaki sokaktaydı. Alice ve çocukları Blessings'e ilk geldiklerinde bu eve taşınmışlardı. Bahçedeki büyük ağaçlar kasırga yüzünden kökünden sökülmişti. Bir tanesi rüzgârla savrulup eve çarpmış, bir diğeri de üzerine düşmüştü. Evin boş olması büyük bir şanstı, çünkü dolu olsaydı içeride kimse kimseye ulaşamazdı. Blessings'in her yerinde elektrik direkleri devrilmiş ve tahtalarla kapatılmamış pencereler de yok olmuştu.

Lovey evde yalnızdı ve keşke Ruby'nin davetini kabul edip onunla ve Peanut'la kalsaydı diyordu. Banyonun penceresi henüz kapatılmamıştı, bu yüzden küvetin içinde durmuş, harika kasabalarının parçalanışını izlerken çaresizce ağlıyordu. Orada durmaması gerektiği aklına geldi ama kıpırdayamadan yakındaki bir ağaç köklerinden koparak evinin yan tarafına çarptı. Darbenin etkisiyle önündeki cam kırıldı ve ağacın bir kısmı artık evinin içindeydi. Küvetin dışına fırlamış, düşerken yüzünün yan tarafını lavaboya çarpmış ve ardından sağ kolu altında garip bir şekilde bükülmüş halde küvet ile komodin arasındaki zemine düşmüştü.

Kemiklerin kırıldığını hissetmişti ama acı o kadar keskin ve şiddetliydi ki, banyoya yağan yağmurun ya da küvetin üzerindeki açıklıktan gelen rüzgâr ve yağmurun şiddetiyle kapanan banyo kapısının farkında olmadan kırık camın içinde kendinden geçmişti. Kendine geldiğinde ayağa kalkmaya çalıştı ama hareket ettiği anda acıdan tekrar bayıldı.

* * *

Jeneratör gücünden tasarruf etmek için Dan'in evindeki tüm ışıklar sönmüştü, oturma odasındaki hariç. Elliot uyumak için üst kata çıkmıştı ve Booger sessiz bir havlama sesi çıkardığında Alice'in iki çocuğu da televizyonun önünde göbek atıyordu.

Charlie ayağa fırladı. "Booger'ın dışarı çıkması gerekiyor. Dan, onu eski hizmetkârların odasından çıkarmak hâlâ güvenli mi?"

Dan, "Emin olmak için seninle geleceğim," dedi ve ayağa kalkarken Alice'in dizine hızlıca bir şaplak attı.

Patty sırt üstü dönerek onların gidişini izledi, sonra yerde sürünerek kanepeye çıktı ve Alice'in kolunun altına girdi.

Patty ona yaslanırken Alice onu kendine yaklaştırdı ve başının üstünü öptü. "Ne düşünüyorsun?" Alice sordu.

Patty omuz silkti. "Sadece eşyalar, anne." "Okul gibi şeyler mi?"

Patty başını salladı.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Alice. "Zorbalığa maruz kaldığın günler geride kaldı. Güven bana."

"Gerçekten mi?" Patty söyledi.

Alice gülümsedi. "Evet, gerçekten."

Patty iç çekti. Alice vücudunun gevşediğini hissetti.

Birkaç dakika sonra adamlar geri döndü. Booger battaniyesini daire içine aldı ve sonra üzerine uzandı. Charlie köpeğinden farklı olarak tekrar yere uzandı ve Dan tekrar kanepeye oturdu.

Patty gözlerini açtı. Dan ona göz kırptı ve Alice ne olduğunu anlayamadan Patty dizlerinin üzerinde yuvarlanarak Dan'ın kucağına çıktı ve başını onun çenesinin altına soktu.

Alice, Dan'ın kanepenin arkasından yorganı çekip onu örtmesini izledi. Sonra kollarını ona doladı ve iç çekti.

Bir şey söylemesi gerektiğini hissetti ama Dan onun aklından geçenleri okumuş gibiydi ve başını salladı. "Sanırım fırtına yüzünden. Kurtarılmayı beklerken böyle oturuyorduk. Korktuğunu biliyorum ama bana güvendi. Sanırım yine korkuyor ama ben onu güvende hissettiriyorum. Ve garip olan şu ki... o da beni güvende hissettiriyor, çünkü bunu nasıl yapacağımı zaten biliyorum... ve bunu özledim. Hem de çok."

Charlie belli etmeden dinliyordu ama Dan bunu söylediğinde yuvarlanıp doğruldu. "Ne demek istiyorsun? Bunu nasıl yapacağını bilmek hakkında. Neyi yapmayı?"

Dan omuz silkti. "Çocukları nasıl seveceğimi zaten biliyorum."

Charlie önce Dan'e, sonra da annesine baktı. "Peki, annelerini nasıl seveceklerini de biliyor musun?" Alice'in yüzü kızardı.

Ama Dan sırtıttı. "Evet, nasıl olduğunu biliyorum ama bu işin sadece yarısı. Anneler de kimi sevip sevmeyecekleri konusunda söz sahibi olmayı severler, yani senin fikrin iyi ama yeterli değil. Tüm bunları yetişkinlere bırak, tamam mı?"

Alice rahatladı ama Charlie'ye bir bakış attı. Charlie sırtıttı ve sonra tekrar karnının üzerine yuvarlandı.

Birkaç dakika içinde o da uyuyakaldı.

Alice ayağa kalkmaya başladı ve sonra sargılı eline çarptı. "Lanet olsun. Bu iyileştiğinde çok mutlu olacağım. Korkarım dikişleri aldırma zamanı geldiğinde hâlâ bu kasırgayla uğraşiyor olacağız."

"Onları dışarı çıkarabilirim. Bunun için endişelenmeyin," dedi Dan.

Alice güldü. "Tabii ki yapabilirsin. Benim neyim var ki?"

Dan biraz mahcup görünüyordu. "Her *şeyi* bilen biri gibi görünmek istememiştim."

Alice onun kolunu dürttü. "Yani... başka bir mucize gerçekleştirmek için dağdan aşağı mı indi?"

Sırıttı. "Daha çok işi bitirmek için atımdan inmiş gibiydim, ama senin sözlerin, benim değil."

Alice yaklaştı ve başını Dan'in kalçasına yaslayarak yan yattı, kıvrıldı ve gözlerini kapattı.

Dan'in içinde kabaran duygular inkâr edilemezdi. Tüm bu insanlar onun çatısı altındaydı. Dışarıda bir kasırga kopuyordu ve ona uyuyacak kadar güveniyorlardı. Kendi başına yapamadığı şeyi yapmışlardı. Bir adamın amaca ihtiyacı vardı ve ona ihtiyaç duyulmasına ihtiyacı vardı. Ve tüm bunların en iyi kısmı

-Onların da ona ihtiyacı vardı.

Kucağındaki küçük kıza, sonra ayaklarının dibinde yere uzanmış uzun bacaklı çocuğa baktı. Ve sonra Alice'e uzandı. Saçları avucunun içinde yumuşacıktı. Onu öpmenin nasıl bir his olduğunu zaten biliyordu. Onunla sevişmenin, sıcaklığının derinliklerine dalmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu. Altında onunla parçalanmak. Ona yaşamak için bir sebep vermişti, gerçekten yaşamak için. Ve onun hakkında bu kadar çok şey bildiğine göre, gerçekten kırık bir kalbi onarmak için ne gerektiğini de biliyor olmalıydı.

* * *

Üst katta, Elliot irkilerek uyandı. Kalbi küt küt atarak yatakta doğruldu. O kadar net görmüştü ki bunun bir rüya olmadığını biliyordu. Kadın yalnızdı, küçük bir odada kapana kısılmıştı ve ağır yaralıydı. Ve onu tanıyordu.

Titrek bacaklarıyla yataktan kalktı ve hava durumunu kontrol etmek için panjurları yeterince açmadan önce pencereye doğru sendeledi. Yana doğru esen yağmuru, devrilmiş ağaçları ve çimlerin üzerinde bir nehirdeki akıntı gibi hareket eden suyu gördüğünde başını iki yana salladı. Kurtarma neredeyse imkânsızdı.

"Diyorum ki, Tanrım, eğer bana yardım etmenin bir yolunu göstermeyeceksen, o zaman bana ihtiyacı olanları göstermeye hakkın yok, tamam mı? Bu yüzden bir cevap istiyorum ve zaman bizim tarafımızda değil."

Elini yüzünü yıkadıktan sonra ev ayakkabılarını giydi ve aşağı indi. Oturma odasına girdiğinde herkesin uyuduğunu görünce arkasını döndü ve mutfığa gitti.

Elliot tatlıları severdi ve yoğurdu çoktan görmüştü. Şeftali aromalı yoğurttan tek servislik küçük bir kutu seçti, üstünü soydu ve çekmecedен bir kaşık aldı.

Mutfaktaki televizyonun kumandası masanın üzerindeydi. Televizyonu açtı ve fırtınayla ilgili gelişmeleri izlerken bir yandan da yoğurdunu yedi.

* * *

Lovey suyun içinde ve dayanılmaz bir acı içinde yatarken kendine geldi. Kırık pencereden içeri giren rüzgârın uğultusu sadece sağır edici değil, aynı zamanda nefesini kesecek kadar güçlüydü.

"Yardım edin! İmdat!" diye bağırdı ve kendi sesini bile duyamadı. "Aman Tanrım, lütfen bu şekilde ölmeme izin verme."

Camdan ve sudan kalkması gerekiyordu ama tekrar bayılacağı korkusuyla hareket etmekten korkuyordu. Kırık kolundan kurtulması gerekiyordu. Ayağa kalkmak için tek şansı buydu ama Tanrım, çok korkuyordu.

Sonunda ayaklarını küvete doğru iterek hareket etmenin bir yolunu buldu ve sonra sırt üstü yuvarlandı, yüzüne vuran yağmurda boğulana kadar her nefeste çığlık attı.

Tamam kızım, boğulmadan önce ayağa kalkmalısın ama nasıl? Sonra iç çekti. Kendini buraya düşürmüştü. Şimdi kalkması gerekiyordu. Hâlâ yarı düzenli olarak mekik çektiğine şükrederek sağlam kolunu kırık olan kolunu sabitlemek için kullandı ve ayağa kalktı.

Sonra bunu yaptığı anda oda dönmeye başladı. Çenesini göğsüne indirdi ve dönme durana kadar gözlerini kapattı, sonra tekrar denedi. Başı dönüyordu ama önceki kadar değil. Lavaboya çarptığında beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceği aklına geldi ve başının yan tarafını ve yanağını yokladı. Elmacık kemiğinde kocaman bir düğüm ve yüzünde düzinelerce cam kırığı vardı ama yağmur yüzünden ne kadar kanadığını anlayamadı. Ama ayağa kalkma hedefine giden yolu yarılamıştı ve bu odadan çıkması gerekiyordu, bu yüzden hareket etmeliydi.

Nasıl yapacağını düşünmeden küvete uzandı, kendini küvete yaklaştırabildiği kadar yaklaştırdı ve sonra küvetin içine doğru eğildi. Vücudunun ağırlığının yer değiştirdiğini hissettiğinde, kırık kemikler de yer değiştirdi. Dizlerinin üzerine çöktüğünde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Tanrı yardımcım olsun!" diye bağırdı ve kendini kaldırmak için sağlam kolunu kullandı.

Ayağa kalktığı anda, pencereden gelen rüzgâr onu neredeyse tekrar aşağıya savuruyordu. Panik içinde odadan çıkmak için kapı koluna uzandı ve kapıyı açamadığını fark etti. Rüzgârın gücü onu kapana kısırmıştı ve yine başı dönmeye başlamıştı. Tekrar yere düşmekten korkarak komodinin kapağına oturdu ve yanındaki duvara yaslandı.

"Tanrım, bana yardım et. Lütfen yardım gönder."

* * *

Dan mutfakta hamburger pişiriyordu. Charlie onun yanındaki tezgâhta domates ve marul dilimliyor, Alice ise buzdolabından mayonez ve hardal alıyordu. Patty çoktan oturmuş, kendisini dinleyenlerle sohbet ediyordu ama bu kez sessiz olan Elliot'tı.

Dan bunu fark etti ama bir şey söylemekte tereddüt etti. Ama son burgerleri pişirmeyi bitirir bitirmez tabağa ekledi ve masaya taşıdı.

Elliot başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi ama Dan onun dalgın olduğunu anlayabiliyordu. "Ne var ne yok?" Dan sordu.

"Birisi yaralanmış ve ciddi yardıma ihtiyacı var ama henüz kimse ona ulaşamıyor." Dan kaşlarını çatı. "Kim yaralanmış?"

"Granny's Country Kitchen'in sahibi olan kadın."

Alice ne konuştuklarını duydu ve nefesi kesildi. "Lovey mi? Lovey Cooper'dan mı bahsediyorsunuz?"

Elliot başını salladı.

"Ona ne oldu?" Dan sordu.

"Evine bir şey çarptığında pencereden dışarı bakıyormuş ve camı kırmış. Ayrıntıları bilmiyorum ama birden fazla kesik, beyin sarsıntısı ve kırık bir kolu var."

"Olamaz," dedi Dan. "Demek ki kırık pencereden içeri rüzgâr ve yağmur da giriyor."

Elliot sanki Lovey'nin başına gelenleri izliyormuş gibi boşluğa baktı. "Odada kapana kısıldı. Dışarı çıkamıyor," dedi.

"Neden olmasın?" Alice sordu.

"Rüzgâr kapıyı çarparak kapatmış ve kendini dışarı atmak için kapıyı açacak gücü yok. Yerde birkaç santim su var ve rüzgarın uğultusu o kadar yüksek ki kimse onu duyamayacak."

"Bir şeyler yapmalıyız," dedi Dan. "Şef Pittman'ı aramalıyım, yeterince güvenli olur olmaz onu alıp acil servise götürecektir."

"Gözün karaya ulaşması ne kadar sürer?" Alice sordu.

"Emin değilim," dedi Dan. "Hey, Bayan Patricia, lütfen televizyonu açar mısınız?"

Patty yardım etmekten mutluluk duyarak kumandayı eline aldı ve birkaç dakika sonra sahil boyunca farklı yerlerin ve halihazırda uğradıkları hasarın filmi izliyorlardı. Ama iyi bir haber de vardı. Göz sabaha karşı karaya ulaşacaktı. Bu gerçekleştiğinde rüzgar dinecek ve eğer sokaklar çok sular altında kalmazsa, Lovey'e ulaşabilecek ve kasırganın arka tarafı kıyıya vurmadan önce onu acile götürebileceklerdi.

"Şefi arayacağım. Bensiz başlayın. Uzun sürmez."

"Bekleyeceğiz," dedi Alice ve Dan odadan çıkarken masaya oturdu.

* * *

Mercy Pittman garajlarında cep telefonunu arabadaki şarja takmış, kız kardeşi Hope ile konuşuyor ve hepsinin iyi olduğundan emin oluyordu.

Cep telefonu çaldığında Lon oturma odasında oturmuş pilli radyosundan fırtına haberlerini dinliyordu. Bu, her şey kapandığından beri aldığı ilk telefondtu ve Dan Amos'un kimliğini görünce hemen cevap verdi.

"Hey, Dan. Ben Lon. N'aber?"

"Elliot Graham, Conroy ailesiyle birlikte burada benimle kalıyor ve az önce bir sepet dolusu kötü haber verdi."

"Sorun nedir?" Lon sordu.

"Onun bir şeyler bildiğini biliyorsun, değil mi?" Dan söyledi.

"Evet. Bunu nasıl yaptığını gerçekten anlamıyorum ama anlamadığım bir şeyi de küçümsemem. Sana ne söyledi?" Lon sordu.

"Kısa keseceğim. Lovey Cooper evinin içindeki bir odada mahsur kalmıştır. Fırtına evine bir şey fırlatmış. Bulunduğu odanın camını kırmış ve kapıyı uçurmuş. Yaralanmış, muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmiş ve kolu kırılmış."

Lon inledi. "Bu benim en kötü kâbusum. Bu fırtınada dışarı çıkabilecek kadar ağır bir aracım bile yok."

"Hepsi bu kadar değil. Kapıya çok fazla baskı uygulandığı için kendini dışarı atamıyor. Kapana kısıldı."

"Hayır, hayır, hayır," dedi Lon. "Bir şeyler bulmam lazım. Haber verdiğin için teşekkür ederim."

"Evet, rica ederim, ama bir fikrim var. Eğer organize edebilirsen, belki de göz karaya ulaştığında onu kurtarabilirsin..."

"Evet. Eğer caddeleri su basmazsa, kolayca itfaiye ve ambulans gönderebiliriz, ama su basarsa, B planını bulmam gerekiyor."

"Elektriğimiz var. Preston Williams bu eve büyük bir jeneratör bağlattı ve onu çalışır durumda tutmak için bol miktarda yakıtım var. Eğer sen ve Mercy barınağa ihtiyaç duyarsanız, fazladan yatak odalarım var."

"Oh, bu iyi," dedi Lon, "ve teşekkürler. Şu ana kadar iyiyiz ve Lovey hakkında beni bilgilendirdiğin için teşekkürler. Bu işi çözeceğim. Siz çocuklar güvende kalın ve Elliot'a teşekkür ettiğimi söyleyin."

Dan, "Yapacağım," dedi ve sonra bağlantıyı kesti. Ellerini ovuşturarak mutfağa geri döndü. "Mesaj iletildi. Şef teşekkür ediyor, Elliot."

"Başımızın üstünde yeri var," dedi

Elliot. "Artık yemek yiyebilir miyiz?" Patty sordu.

Dan, "Evet, artık yiyebiliriz," dedi ve sonra hepsi el ele tutuştu.

Alice, Dan'ın yemeklerini kutsarken sesinin yumuşak bir şekilde yükselip alçalmasını dinledi ve bunu yaparkenki rahatlığından onun bu şekilde büyüdüğünü anladı. Lovey için özel bir koruma kutsaması ekledi ve bir aminle bitirdi.

"Amin," diye yankılandı Elliot ve sonra peçetesini gömleğinin yakasına soktu. Patty kıkırdadı ama sonra onunkini de aynı şekilde yaptı.

Alice bu noktayı tartışmayacaktı. Muhtemelen Patty için tam olması gereken yerdeydi. Hamburgerlerin damlama eğilimi vardı ve Patty hamburgerinin üzerine sadece ketçap istiyordu, bu da bu akşamki yemeğini gerçekleştirmeyi bekleyen bir kaza haline getiriyordu.

Booger, Dan telefonda konuşurken mamasını bitirmişti ve şimdi kapı aralığında uzanmış, onların yemesini izliyordu.

Dan hamburgerini hazırlarken, kapana kısılmış ve korkunç bir durumda olan Lovey'yi düşünmeden

edemiyordu. Yıllarca Blessings halkını beslemişti ve yardıma ihtiyacı olduğunda kimse ona ulaşamamıştı. Şefin kurtarmayı gerçekleştirmenin bir yolunu bulmasını umarak onun için fazladan dua etti.

Lon'un telefonunun şarjı azalıyordu ve birkaç arama yapması gerekiyordu, bu yüzden arabaya yöneldi ve bir el feneriyle evin içinde ilerledi. Kapıyı açtığı anda Mercy zıpladı ve ciyakladı, bu da kız kardeşi Hope'u alarma geçirdi.

"Sorun nedir?" Hope sordu.

"Aman Tanrım, Lon az önce beni korkuttu," dedi Mercy ve sonra Lon'un yüzüne baktı. "Hope, bir saniye bekle. Sorun ne?" diye sordu.

Sonra da bunun onu çok etkileyeceğini bilerek ona söyledi.

Mercy gözyaşları içindeydi ve kız kardeşinin duyabilmesi için telefonu hoparlöre verdi. "Hope, bütün bunları duydun mu?"

"Evet, öyle," dedi Hope. "Tıbbi yardım almadan öylece kapana kısıldığını düşünmeye

dayanamıyorum." Mercy Lon'un koluna uzandı. "Ne yapabilirsin ki? Onu orada öylece bırakamayız."

"Şu anda Blessings'te bırakın şehrin bir ucundan diğer ucuna gitmeyi, garaj yolundan çıkabilecek bir araç bile yok. Ancak göz karanın üzerinden geçtiğinde bir durgunluk olacak. Artık doğrudan üzerimizden geçmese bile rüzgar azalacak. O zaman onu yakalayacağız."

"Ne kadar sürecek?" diye

sordu. "En az dört saat," dedi

Lon.

"Aman Tanrım," diye inledi Mercy. "Zavallı Lovey. Korkunç bir acı çekiyor olmalı. Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Hey, Lon," dedi Hope. "Jack ve Duke da burada duruyorlar. Jack sana bir şey söylemek istiyor." "Elbette. Buradayım," dedi Lon.

"Hey, Lon... Ben Jack. Rüzgâr dinene kadar sizi götürecek herhangi bir araç olmadığını söylemişsiniz ama bu tam olarak doğru değil. Büyük bir dozer -hatta büyük tarım traktörlerinden biri- daha derin sularda rahatlıkla ilerleyebilir ve rüzgârdan normal araçlar kadar etkilenmez. Özellikle de gerçekten büyük bir dozer. Sadece bilginiz olsun" dedi.

"İyi karar, Jack. Bilgi için teşekkürler. Seninle sonra konuşuruz. Şarjım bitmek üzere."

"Oh! Telefonumu kullan!" Mercy dedi ki. "Şu anda yüzde seksen beş gücü var. Hope, seni daha sonra kontrol edeceğim. Dikkatli ol." Sonra telefonu kapattı ve Lon'a telefonunu uzattı. "Yalnız kalmak ister misin? Gitmem gerekiyor mu?" diye sordu.

"Hayır, hiç de değil. Eve geri dönmek istemiyorsan, sorun yok." "O zaman ben kalıyorum," dedi Mercy. "Dozer kullanan birini tanıyor muyuz?"

"Evet, var," dedi Lon ve cep telefonunu şarja takıp Google'da Pine's Dozer Service'in telefon numarasını aradı.

Johnny ve Dori Pine üç oğullarını gece için sakinleştirmeye çalışmakla meşguldü. Çocuklar

Rüzgar ve yağmur başladığından beri korkuyorlardı, bu yüzden Johnny'nin iki küçük kardeşi Marshall ve Beep için ana yatak odasında paletler yapmışlardı ve yürümeye başlayan çocukları Luther de onlarla birlikte uyuyacaktı.

Dori hizmet odasında çocukların yatakta yanlarında bulundurmaları için birer el feneri alıyordu ve Johnny'yle birlikte el fenerlerini yatağın yanındaki masanın üzerine koymuşlardı.

Dori yatak odasına geri döndüğünde Johnny yerde çocuklara el feneriyle kitap okuyordu. Her çocuğa bir fener uzattı ve fenerleri açıp Johnny'nin okuduğu kitabı sanki bir spot ışığının altındaymış gibi aydınlattıklarında yüzlerindeki sevinç açıkça görülüyordu.

Dori sıırttı.

Sonra Johnny'nin cep telefonu çaldı. "Hey, tatlım, bak bakalım kim arıyor, tamam mı?"

Dori koşarak yatağın etrafında döndü. "Alo? Evet, kendisi burada. Bir dakika," dedi ve telefonu Johnny'ye geri verdi. "Ben Şef Pittman."

"Benimle yer değiştir," dedi ve Dori hikâyeyi bitirmek için otururken telefonunu aldı. "Ben Johnny," dedi koridora çıkarken.

"Johnny, bu Lon Pittman. Sana bir soru sormam gerekiyor, sonra da belki bir iyilik." "Sor bakalım," dedi Johnny.

"Evinizde dozerlerinizden biri var mı? Sokağın aşağısında değil. Yarım blok ötede bir depoda değil. Evinizde."

"Evet, var. İki gün önce arka bahçeye boşalttım çünkü kasırga geçtikten sonra Blessings'te temizlik için gerekebileceğini tahmin ettim. Neden?"

"Lovey Cooper'ın yaralandığı haberini aldık. Beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceği, çok sayıda kesik ve kolunda kırık olduğu bildirildi. Kasırganın tüm şiddetiyle estiği ve yağmurun üzerine yağdığı bir odada mahsur kalmış durumda."

"Olamaz!" Johnny dedi ki. "Neden dışarı çıkamıyor? Kapı enkaz tarafından mı kapatıldı?"

"Rüzgarın gücü yüzünden. Açamıyor. Eğer yardım etmek isterseniz, yapmak istediğim şey şu. Yaklaşık dört saat içinde, göz karaya ulaştığında rüzgarın azalması bekleniyor. Bir süreliğine, dışarı çıkmak için yeterince güvenli olacak. Ona ulaşmak için en iyi şansımızın bu olacağını düşündüm ama selin nasıl olacağından emin değilim."

"Dozerle oldukça derin sulardan geçebilirim. Motor yüksekte duruyor... neredeyse rayların üzerinde." "Ben de bunu umuyordum," dedi Lon.

"Ama dört saat mi Şef? Bu, onu kurtarmakla bir cesedi kurtarmak arasındaki fark olabilir," dedi Johnny.

"Biliyorum, ama-"

"Şef, o dozerde büyük bir kabinim var. Benden en fazla beş blok ötede oturuyor. Ona ulaşabilirim. Kapıda bir delik açıp onu oradan çıkarabilirim. O dozerle onu hastaneye götürebilirim. Yapabilirim, Şef. Bunu yapabilirim."

"Genç bir ailen var Johnny. Ya o rüzgar seni durdurursa... Ya seni devirirse?"

"Hayır, efendim. Böyle bir şey olmayacak, çünkü buradaki beş tondan daha ağır. Şu anda en yüksek rüzgar hızı nedir?"

"Belki saatte yüz yirmi beş mil. Belki daha fazla."

"Beş ton, Şef. Bu rüzgar onu hiçbir yere savuramaz. Onu taksiye bindirdiğimde sana haber veririm, sen de hastanedekilere onu acil servise getireceğimi haber ver. Orada çalışan en iri, en güçlü insanları benimle buluşturmalarını söyle. Onu sedyeye koymaya çalışmak yok. Onu rüzgârdan koruyarak içeri taşıyın."

"Bundan hoşlanmıyorum. Bu benim sağduyuma tamamen aykırı," dedi Lon. "Yolda kalırsanız, size yardım edebilecek ya da gelip sizi alabilecek kimse kesinlikle yok."

"Evet, kasırga canavar gibi bir fırtına ama ben canavar gibi kamyonlar kullanıyorum. Her şey yoluna girecek," dedi Johnny. Telefonu kapattı ama arkasını döndüğünde Dori yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle yatak odalarının kapısında duruyordu.

"Oh, Johnny, az önce ne yapmaya söz verdin?"

"Lovey yaralandı. Kendi evindeki bir odada mahsur kaldı. Yaralanmış, beyin sarsıntısı geçirmiş ve kolu kırılmış. Fırtına kapıyı çarparak kapatmış ve dışarı çıkmak için kapıyı açması mümkün değil. Yaralı ve kapana kısılmış durumda. Başının etrafında bir kasırga dönüyor, Dori. Gitmek zorundayım. Bunu yapabilirim. Büyük Kedi'nin bu yolculuğu yapabileceğini biliyorsun." Sonra kollarını ona doladı. "Lovey bizim için çok şey yaptı, hatırladın mı?"

"Evet, hatırlıyorum," dedi Dori.

"Şimdi ona yardım etme zamanı," dedi Johnny.

Kaçınılmaz olanla yüzleşen Dori korkularından sıyrıldı. "Kayganlaştırıcını al. Büyük spot fenerini al. Bir balta al. Cep telefonunu unutma, her an cep telefonu gücünü kaybedebiliriz."

"Teşekkür ederim, bebeğim. Geri geleceğim. Söz veriyorum."

"Yapacağını biliyorum," dedi Dori. "Onu acil servise götür ve onun için dua ettiğimizi söyle."

Johnny başını salladı, iş botlarını giymek için yatak odasına koştu, kapüşonlu ağır bir ceket ve el feneri aldı ve sonra şömineleri için odun kesmekte kullandığı baltayı bulana kadar garajı karıştırdı. Giydiği son şey kapüşonlu ceketiydi ve Dori hâlâ peşindeydi. Arkasını döndü ve onu omuzlarından yakaladı.

"Ben şimdi çıkıyorum. Kapıyı kapatacağım. Sen çocukların yanına dön ve onlara iyi olacağını söyle."

"Yapacağım," dedi, sonra kollarını onun boynuna doladı ve onu öptü. "Seni seviyorum, Johnny Pine."

Bize tek parça halinde döneceksin. Duydun mu?"

"Seni duyuyorum. İyi olacağım. Söz veriyorum. Cat D9'um evde olmasaydı bunu yapmayı teklif etmezdim. O dozerlerin ne kadar büyük ve güçlü olduğunu biliyorsun, değil mi? Şimdi git. Sen mutfaktan çıkana kadar bu kapıyı açmayacağım."

Odadan koşarak çıktı.

Sonra baltayı ve spot ışığını kaptığı gibi kapıdan dışarı çıktı. Kapıyı açmak için itmesi, sonra da

kapatmak için daha fazla itmesi gerekti ve Dori'nin yemek kitaplarının raftan uçtuğunu görebiliyordu.
Her ne kadar

Fırtınanın şiddeti evlerinin önüne vuruyordu, rüzgar her yerdeydi.

Johnny havanın kötü olduğunu biliyordu ama elinde balta ve büyük fenerle dozerin üzerine tırmanırken rüzgârın gerçek şiddetine hazırlıklı değildi. Kabine girdikten sonra paspasın altından anahtarı aldı ve dozeri çalıştırdı. Ses fırtınada neredeyse kayboluyordu ama vites taktığında motorun titreşimini ayaklarının altında hissedebiliyordu.

Birkaç dakika içinde garaj yolundan çıkmış ve caddeye doğru ilerlemeye başlamıştı. Su en az on beş santim derinliğindeydi ama rüzgâr ilerlemesini hiçbir şekilde yavaşlatmıyordu. Johnny'nin dikkat etmesi gereken şeyler devrilen hatlar ve uçuşan enkazlardı. Sonunda Lovey Cooper'ın evine ulaştığında ve evinin önündeki ağacın büyük bir kısmını gördüğünde, ağacın içinde de dallar olduğunu tahmin etti.

Araba yoluna girip evin arka tarafına doğru ilerlerken gerildi. İçeri girmek için arka kapıyı zorlaması gerekecekti ama evdeki hasar çoktan meydana gelmişti. Sadece onu oradan çıkarması gerekiyordu.

Dozeri kadının arka bahçesine olabildiğince yakın bir yere park etti, sonra alet çantasından birkaç tornavida çıkardı, baltayı ve spot ışığını aldı ve kabinden indi. Bunu yaparken o kadar güçlü bir rüzgârla karşılaştı ki neredeyse üzerinde durduğu dozer paletlerini uçuracaktı. Yere çömeldi ve sürünerek kurtuldu, sonra da arka kapıya koştu. En büyük tornavidasını kaptı ve arka kapıyı iterek açtı. Saniyeler sonra içerideydi. Kapıyı iterek kapatmaya çalıştı ama rahatlamıştı. Sonra aletlerini cebine koydu, baltayı ve ışığı aldı ve Lovey'nin adını bağırarak bilmediği düzende ilerlemeye başladı.

* * *

Lovey'nin bilinci gidip geliyordu. En büyük korkusu tekrar yere düşmektir ve eğer düşerse bir daha kalkacak gücü asla bulamayacaktı.

Su ayak bileklerine kadar gelmişti ve evin içinde başka nerelere yayıldığını ancak hayal edebiliyordu. Rüzgârdan kısmen korunuyordu ama kendini baygın hissediyordu. Tam tuvaletten kaymak üzereyken kendini yakaladı ve bu sırada kırık kolunu çarptı. Çığlık attı - Johnny'nin duyduğu tiz bir çığlık. Johnny'nin tüyleri diken diken oldu ve sonra sese doğru koşup ona seslendi.

Aynı anda Lovey birinin bağırdığını duyduğunu sandı. Tekrar ağlamaya başladı. Kimse onun kapana kısıldığını bilmiyordu. Yaralı olduğunu bile bilmiyorlardı. Rüzgar yüzünden olmalı.

Yardım et Tanrım, yardım et!

Sonra bir ses duyduğunu sandı, sanki biri banyo kapısına vuruyordu. Ve sonra çok zayıf bir şekilde bir adamın onun adını haykırdığını duydu.

"Buradayım!" diye bağırdı. "Buradayım!"

"Kapıdan uzak dur," diye bağırdı. "Beni duydun mu? Kapıdan uzak dur."

"Evet, evet!" diye bağırdı ve sonra sabit durmak için lavaboya tutunarak banyo kapısının açılmasını izledi.

Aniden parçalandı ve sonra tekrar tekrar parçalandı, ta ki birinin kapıda onu dışarı çıkaracak kadar büyük bir delik açtığını fark edene kadar.

Bir adamın elinin içeri uzandığını ve kapının büyük parçalarını çekmeye başladığını görünce ağlamaya başladı. "Teşekkür ederim, Tanrım, teşekkür ederim."

Adam kapının orta kısmı yok olana kadar parçaları kesmeye, çekmeye, kesmeye ve koparmaya devam etti.

Şimdi delik rüzgâra esmesi için başka bir yer açmıştı ve durumu değerlendirmek için eğilen adamın rüzgârla mücadele ettiğini görebiliyordu. Ve işte o zaman adamın yüzünü gördü.

"Johnny? Johnny Pine?"

Ağzının hareket ettiğini gördü ama onu duyamadı. Kırık kolu sallanıyordu, ama onu tutmak için uzandığında, sağlam kolunu boynuna doladı ve tutundu.

Lovey yüzünü onun yanağına gömdü ve bir şekilde kendilerini onun salonunda buldular. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim," deyip duruyordu.

"Bir şey değil hayatım," dedi Johnny, sonra baltasını ve spot ışığını salondaki masanın üzerine bıraktı ve onu kollarının arasında sallayarak bir acı çığlığı daha atmasını sağladı.

Baltayı bıraktı ve spot ışığını kapıldığı gibi koridordan mutfığa doğru gitti. Onu tekrar ayağa kaldırarak verandaya çıkmalarını sağladı. Rüzgâr ve yağmur banyoda olduğu gibi burada da şok ediciydi ama burada daha fazlası vardı.

Lovey, Johnny kapıyı kapatmaya çalışırken ona tutundu, sonra da onu duyabilmesi için kulağına yaklaştı. "Seni taksiye bindirirken canını yakabilirim," dedi.

Anladığına dair başını salladı ve adam onu tekrar kucağına alırken dişlerini sıktı. Verandanın altından çıktıklarında, hava koşullarından gelen patlama şok ediciydi. Adam yukarı tırmanıp taksiye binmeye başladığında, kadın kolunu mümkün olduğunca hareketsiz tutmak için ona tutundu. Onun tırmanışı çok daha zordu. Sadece savrulmamak için dozere tutunmakla kalmıyor, aynı zamanda ona da tutunmak zorunda kalıyordu. Rüzgâr ve vücudunun sürekli sağa sola sallanması onun için gerçek bir işkenceydi.

"Özür dilerim, çok özür dilerim," diye devam etti Johnny, sonunda taksiye kadar gelene kadar mücadele etti. Sonunda tek eliyle kapıyı açtı ve kapıyı kapatıp onları içeri alacak kadar uzun bir süre eğilip onu koltuğuna oturttu.

Su geçirmez kabin sesleri bastırdı ve Lovey yaralandığından beri ilk kez kendi sesini duyabildi. "Nasıl bildin? Beni nasıl buldun?" diye sordu.

"Bu uzun bir hikaye, Bayan Lovey. Şu anda sizi acil servise götürmem gerekiyor, tamam mı? Bu da koltuğumu geri almam gerektiği anlamına geliyor."

"Nerede olmamı istiyorsun?" Lovey söyledi.

"Bence sen yanımda yerde yatarken başlarsak daha güvende olursun." "Nasıl istersen. Sana ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin."

Johnny önlüğünü ve ceketini çıkarıp yere serdikten sonra onu koltuktan kaldırdı, sonra da kendisi

için hazırladığı palete yatırdı.

"Tamam mı?" diye sordu.

Lovey yine ağlıyordu ama bunlar rahatlama gözyaşlarıydı. "Evet, evet, ben iyiyim. Sadece orada öleceğimi düşünmüştüm."

Johnny onun başına dokundu, parmaklarının altında cam kırıkları hissetti ve irkildi. Bunun olmasına çok yaklaşmıştı, diye düşündü, sonra işe koyuldu ve şefi aramadan önce motoru bir kez daha çalıştırdı.

Telefon iki kez çaldı ve sonra Johnny Lon'un sesini duydu. "Alo? Johnny?"

"Evet, benim, Şef. Onu taksiye bindirdim. Hastaneye gidiyoruz, epey uzakta ama onlara geldiğimizi söyleyin."

Lon, Johnny'nin sırtımasına neden olan bir çığlık attı. "Johnny Pine, sen tam bir erkeksin!" dedi Lon. "Dikkatli ol ve eve döndüğünde beni tekrar ara."

"Evet efendim, hala servisimiz varsa yaparım."

"Bunu yapabilmemiz tam bir mucize," dedi Lon. "Ve eğer Fanny Kasırgası kuzeye dönmeseydi, başımız çok daha büyük belada olurdu."

"Evet, efendim. Şimdi kapatıyorum." Sonra Johnny dozerin vitesini taktı ve araba yolundan aşağı indiler, ana caddeye doğru ilerlerken sola döndüler.

Bölüm 15

Johnny bir kavşağa ulaştığında kendi kendine "Oha," dedi.

"Neyin var?" Lovey sordu.

Johnny, "Laurel Caddesi'nin karşısında bir ağaç devrilmiş ama sorun değil tatlım," dedi. "Bir blok doğuya doğru koşup Main'e o yoldan geri döneceğiz. Sen iyi misin?"

Titriyordu ama bunun acıdan mı yoksa uzun süre ıslak kalmaktan mı kaynaklandığını bilmiyordu. "Yaşıyorum. Sonra iyi olacağım," dedi Lovey. "Benim için endişelenme. Ata bindiğim için mutluyum."

"Evet, hanımefendi," dedi Johnny ve yavaşça Ana Cadde'ye çıktılar, sonra da kuzeye, hastaneye doğru ilerlemeye başladılar. "Ana Cadde'deyiz. Fazla uzun sürmez," dedi.

Lovey onaylarcasına inledi. Artık rüzgârın ve yağmurun dışında olduğuna göre, uçup gitmek dışında bir şeye konsantre olabilirdi. Ve bunu yaptığında, ilk fark ettiği şey acı oldu. Yüzüne dokunduğunda etinden cam parçalarının çıktığını hissetti ve tekrar inledi.

Johnny konuşmanın işe yaramayacağını biliyordu, bu yüzden sessiz kaldı ve Cat'i sürmeye devam etti, sokaklardaki su akıntısının gücüne ve alçakta asılı duran elektrik hatlarına baktı. Granny's Country Kitchen'ın önünden geçerken, çatıdaki büyük tabelanın yerinde olmadığından bahsetmedi. Ama pencerelerin hâlâ tahtalarla kaplı olduğunu görebiliyordu ve çatıda bir hasar olmadığına göre hâlâ iyi durumdaydı. Su burada daha derindi. Caddelerde en az bir karış, alçak noktalarda ise daha fazla su vardı ama bu onu ya da seyahat tarzlarını etkilemiyordu. Büyük dozer yerden o kadar yüksekte duruyordu ki su basma tehlikesi yaşamıyorlardı.

Sonunda hastaneye inen caddeye ulaştığında, dönmek için yavaşladı. "Dönüşü hissettin mi? Sana yardım getirmemize beş blok kaldı."

Lovey uzandı ve onun kolunu kavradı. "Beni kurtardın Johnny. Hayatımı kurtardın."

"Teşekkür ederim Bayan Lovey, ama bunu tek başıma yapmadım. Tanrı buraya kadar bana eşlik etti."

Adam arabasını acil servisin önündeki üstü kapalı arabalı geçişin altına çektiğinde kadın sessizce hıçkırıyordu. Yağmurun içinden, girişte duran iri yarı dört adamı görebiliyordu. Onların gelişini bekliyorlardı.

Johnny, "Bir dakika oturun Bayan Lovey," dedi ve adamlar koşarak dışarı çıkarken kalkıp taksiyi

açtı.

Biri hemen dozerin üzerine tırmandı ve kapıyı tutarak biraz eğildi.

duydum. "Onu aşığı indireceğız," dedi.

"Kötü yaralanmış," dedi Johnny, rüzgârın sesini duyurmak için bağıarak. "Ve sağ koluna çok dikkat edin. Görebildiğim kadarıyla en az iki yerinden kırılmış."

Emir eri başını salladı, Johnny Pine'ın kendini doğru şekilde konumlandırmasını ve sonra çömelip onu kucağına almasını izledi. Onu teslim etmeden hemen önce yanağına hafifçe bir öpücük kondurdu.

"Sizi uzmanlara teslim ediyorum, Bayan Lovey," dedi ve kız hâlâ kollarındayken taksiden dışarı çıktı, sonra onu ilk hademenin yanına indirdi.

Emir eri Lovey'i güvenli bir konuma getirir getirmez, onu dozerin daha aşağısında duran bir diğerine vermek için arkasını döndü. Bunu yaparken neredeyse ayakları yerden kesiliyordu. Hâlâ onlara tutunmaya çalışan Johnny olmasaydı, çoktan gitmiş olacaktı.

Sonra o emir eri döndü ve kızını sonuncusuna verdi. Kız onun kollarına girer girmez hepsi dozerden indi ve girişe doğru koşmaya başladı.

Johnny onları artık göremeyene kadar taksinin içinden izledi, Şef Pittman'a "paket teslim edildi" yazılı bir mesaj gönderdi ve eve doğru yola çıktı.

Ancak evini görünce rahat bir nefes almaya başladı. Evin garaj yolunu su seliyle yıkayarak yukarı çıktı ve daha önce dozerin bulunduğu arka verandaya kadar park etti. Motoru durdurdu, anahtarları paspasın altına geri koydu ve ardından tüm hava koşullarına uygun giysilerini giydi. Sahne ışığını aldı ve kapıdan dışarı çıktı, tutunduğu yerden sundurma direğine tırmandı.

Merdivenleri tırmandı ve arka kapıya doğru koştu. Tokmak ellerinin altında döndü ve sonra içerideydi ve kapıyı kapatıp yeniden kilitlemek için tüm gücünü kullanıyordu.

Pançosunu ve ağır ceketini çıkarmaya başladı, ardından ağır hizmet tipi botlarını çıkardı. Dori elinde bir el feneri ve büyük boy yataklarındaki battaniyelerden biriyle görüldüğünde ıslak Levi'larına kadar inmişti. "Çocuklar uyuyor. Dualarım kabul oldu. Buna sarın ve yatağa gel. Başka türlü ısınamazsın."

Kız yaklaşıp kadar ağladığını anlayamadı. Yumuşaklığı ve sıcaklığı hoş karşılayarak battaniyeyi kendi etrafına çekti, sonra kollarını açtı ve onu kendine doğru çekerek örttü.

"Tatlım... Dori, seni korkuttuğum için üzgünüm ama o yaşıyordu. Şu an acil serviste ve buna değdi."

Dori sadece başını salladı ve ona sarılmaya devam etti, sonra onu yatağa götürdü ve her şeyi anlatırken ona yakın durdu. Lovey'nin iki yerinden kırılan kolundan, yüzünde ve saçında hissettiği camdan bahsederek uykuya daldı.

* * *

Lon Pittman gece yarısından hemen sonra Danner Amos'a bir mesaj gönderdi. Tek söylediği Lovey'nin hastanede olduğu ve Elliot'a onun hayatını kurtardığını söylemesiydi.

Dan kendi kendine "Tanrı'ya şükür," dedi ve kalkıp pantolon ve ayakkabılarını giydi. Jeneratörün yakıt göstergesini kontrol etme zamanı gelmişti.

* * *

İki doktor, jeneratörün aydınlattığı ışıklar altında bir ameliyat masasının iki yanında durmuş, hastalarının yüzündeki camları temizlerken, iki hemşire de başının iki yanında durmuş, saçlarını yavaşça keserek doktorların kafa derisinden çıkardığı camları ortaya çıkarıyordu. Kolundaki kırık kemikleri titanyum çubuklar ve vidalarla yerine oturtmuşlardı.

CT taramasını yapmak için değerli güçlerini kullanmışlardı, başının ve yüzünün yan tarafına aldığı darbeden kaynaklanan bir iç kanama olmadığından emin olmak için ve sonunda Lovey Cooper iyileşecekti.

Ama asla eskisi gibi olamayacaktı. Bir kulağı duymuyordu ve kolu asla eskisi gibi hareket edemeyecek ve çevik olamayacaktı. Yüzündeki yara izleri derisinden silinecekti ama anısı -kabus- asla silinmeyecekti. O rüzgârı hayatının sonuna kadar duyacaktı.

Boynundaki son cam parçasını çıkardıklarında gün ışıdı. Rüzgar durmuştu.

Göz karaya ulaştı. Sahte sakinlik.

Güvenecek bir şey yok.

İnsanlar kapıları açarken acele panik yarattı, uzun sürmeyecek bir ışığa karşı gözlerini kısarak baktılar.

Su diz boyu derinlikteydi. Birçok evi su basmıştı ve artık ev sakinlerinin dışarı çıkma vakti gelmişti. Sırtlarında taşıyabildikleri suyun içinde ilerliyor, yüksek yerlere, arkadaşlarının evlerine, okula, kiliselere... sığınabilecekleri herhangi bir yere ulaşmaya çalışıyorlardı.

Bitmemişti.

* * *

Dan fırtınanın verdiği hasara bakmak için evinin ön kapısından çıktı. Alice onun arkasından dışarı çıktı ve avucunun altındaki güçle rahatlatarak sırtının küçük kısmına uzandı.

Charlie, iyileşmekte olan ayak bileğini korumak için Patty'yi taşıyarak dışarı çıktı. Elliot en son çıktı ama hızla öne doğru ilerledi. Eğer Dan onu durdurmasaydı, eve yürüyerek dönecekti.

"Henüz değil, Elliot," dedi Dan.

Elliot, "Hasar olup olmadığını kontrol edeyim dedim," dedi.

"Başının arkası hâlâ iyileşirken buradan iyi görünüyor." Elliot içini çekti, sonra başını salladı. "Evet, evet, elbette haklısın."

Geri adım attı ama Dan onun gözlerindeki özlemi gördü ve onu izlemek zorunda olduğunu anladı.

Onlar dururken, altı kişilik bir aile sokaktan aşağıya doğru yürüyerek önlerine geldi. Kadının başında bir bandaj vardı. Çocuklardan birinin kolunda bandaj vardı. Sersemlemiş gibi görünüyorlardı.

"Hey! Siz iyi misiniz?" Dan sordu.

Adam durakladı. "Evimizin üzerine ağaç düştü," dedi. "Baptist kilisesine gidiyoruz. Yerinden edilmiş sakinleri kabul ettiklerini duyduk."

Birden Elliot anahtarlığını çıkardı. "Garaj dairem. Asla su basmayacak. Elektrik yok ama güvenli ve kuru. Söyle onlara Dan. Orada kalabileceklerini söyle. İşte anahtar."

Anahtarlıktan ayrı bir anahtarlık çıkardı ve iki siyah anahtarı işaret etti. "İki anahtar. Ver onlara."

Dan anahtarları aldı ve çoktan yola çıkmış olan aileye bağırdı. "Hey! Hey!" Adam durdu ve döndü. "Ne?"

Dan caddenin karşısındaki garaj dairesini işaret etti. "Bay Elliot size garaj dairesini öneriyor. Su basmaz. Elektrik yok ama güvenli, kuru ve tamamen mobilyalı."

Adam geri çekilmeye başladı, kolunu çoktan uzatmıştı.

Dan arkasını döndü ve Charlie'ye bağırdı. "Git şu kutulardan birinden yiyecek al. Isıtılması ya da soğutulması gereken hiçbir şey olmasın. Fıstık ezmesi, kraker, konserve et, ekmek."

Charlie Patty'yi annesine teslim etti ve Dan adamı karşılamak için suya girerken arkasını dönüp koşmaya başladı.

"İşte anahtar. Durumu göz önünde bulundurarak Bay Graham'ın mülküne mümkün olduğunca iyi bakacağınızı biliyorum."

Adam Dan'in eline tutuşturduğu anahtarı kavradı ve sonra giydiği ceketin iç cebine koydu. "Benim adım Ellis Martin. Mesleğim tesisatçılık ama şu anda işsizim. Bunun için minnettarız," dedi gülümseyerek ve Elliot'a el sallayarak.

"Charlie sana yemek getiriyor. Bir saniye beklerseniz, size getirecek." "Bu harika!" dedi Ellis. "Teşekkür ederim, çok yaşayın bayım."

"Ben Dan Amos. Blessings'te yirmi kadar kiralık ev işletiyorum. Tüm bu karmaşa sona erdiğinde, geri gel ve konuşalım. İlgilenirseniz nöbetçi bir tesisatçıya ihtiyacım olabilir."

Ellis Martin bakakaldı. "Her şeyi kaybettiğimizi sanıyorduk. Bu bir mucize. Bir mucize için dua ettim ve işte bu."

Charlie kutuyla birlikte koşarak geldi. "Su derin değil, Dan. Onlar için seve seve taşıyım." "Onlar için ben taşıyım," dedi Dan. "Annemi strese sokmak ve kendini incitmek istemezsin,"

Charlie omzunun üzerinden baktı. Dan haklıydı. Annesi şimdiden gergin görünüyordu. "Evet, haklısın. İyi karar," dedi ve kutuyu Dan'e uzattı.

"Şimdi geri dön ve o sudan iki kasa al ve buradan daha uzağa gitme. Bunun için geri geleceğim."

"Peki efendim," dedi Charlie ve ayak bileği derinliğindeki suda debelenerek eve doğru koşmaya başladı.

Dan Alice'e el salladı. "Hemen döneceğim. Bu arada, yetki sende." Alice sırtıttı.

Dan güldü. "Tamam, Ellis. Hadi gidelim. Sen aileni topla ve onları caddenin tam karşısındaki garaj dairesine götür."

Ellis suyu olabildiğince hızlı itti. Dan onu ağlamaya başlayan karısıyla konuşurken gördü. Ona sarıldı ve ardından yeni barınaklarına giden yolu göstermeye başladı.

Elliot verandadan onları izledi ve kendi kendine gülümsedi. Onlar mutluydu, bu da onu paylaşacak bir şey bulduğu için mutlu ediyordu. Dan'ın hepsini merdivenlerden yukarı çıkarmasını, sonra kutuyu merdivenlerin yarısına kadar yerleştirmesini ve suya doğru geri dönmesini izledi.

Charlie bekliyordu ve iki çantayı teslim eder etmez annesinin durduğu yere geri döndü, Dan ise suyu aileye taşıdı ve iki çantayı da merdivenlere bıraktı.

Ellis yiyecekleri çoktan getirmişti ve Dan ailenin konuşmalarını duyabiliyordu. İki kutu suyu basamakların üzerine koydu ve Ellis'e bağırdı.

"Suyu unutma!"

Ellis kafasını dışarı çıkarıp Dan'e başıyla onay verdi ve Dan caddenin karşısına geçerken o ve en büyük oğlu dışarı çıkıp çantaları içeri taşıdılar.

Neredeyse kaldırımın olması gereken yere gelmişti ve yukarı çıkarken takılmamak için yavaşlamıştı ki, küçük plastik bir küvetin süzülerek geçtiğini gördü. Sonra içindeki bir şeye göz ucuyla baktı ve yanından geçip gitmeden önce dönüp onu yakaladı. İçinde bir parça kâğıt olan küçük bir konserve kavanozuydu. Plastik küveti bıraktı ama kavanozu eve geri taşıdı, basamakları tırmandı ve ayakkabılarını çıkarmak için en üst basamağa oturdu.

"Bu da ne?" Alice dışarı çıkıp onun yanına otururken sordu.

"Bilmiyorum. Plastik bir küvetin içindeydi ve caddede yüzüyordu. Sanırım kağıdın üzerinde bir yazı var." Dan kapağı açtı, kâğıdı çıkardı ve ona uzattı. "Ne yazıyor?" dedi ıslak çoraplarını çıkarmaya başlarken.

Alice onu taradı, sonra nefesi kesildi. "Aman Tanrım, Dan! Bu bir mesaj! Birinin yardıma ihtiyacı var. Bir isim ve bir adres var."

Dan cep telefonuna uzandı. Sinyal yoktu. "Kahretsın," dedi. "Sorun ne?"

Alice sordu.

"Sinyal yok. Bunun olması kaçınılmazdı."

Elliot Dan'ın diğer tarafına oturdu ve evini işaret etti. "Evimde bir telsiz var. Kamyoncuları her zaman dinlerim. Eğer polis telsizi açıksa, sinyallerini nasıl bulacağımı biliyorum."

Dan iç çekti. "Ne olursa olsun evine dönmeye kararlıydım, değil mi?" "Benimle gelebilirsin elbette," dedi Elliot.

"Elbette," dedi Dan ve önce ıslak çoraplarını sonra da botlarını giydi. "Bunları çıkarmak çok daha kolay," diye mırıldandı, sonra gökyüzüne baktı. "Acele etmeliyiz ve evinizin içinde oyalanmak yok."

"Oyalanmak yok," dedi Elliot.

Alice Dan'ın dizini okşadı. "Biliyorum. Siz ikiniz dönene kadar sorumluluk yine bende. Sadece bunu yaptığınızdan emin olun."

Dan eğildi ve o daha ne olduğunu anlamadan onu dudaklarından öptü. "Acele edeceğiz," dedi.

"Artık pek acele etmiyorum," dedi Elliot.

"Sırtınıza bineceksiniz bayım, o yüzden şikayet etmeyin."

Yaşlı adamın gözleri büyüdü. "Bunu yapabilirim tabii ki. Çok ağır olmayacağıma emin misin?"

Dan sırtıttı. "Eminim. Şimdi kollarını boynuma dola ve ayağa kalktığımda bacaklarını tutacağım.

Onları belime dola ve sıkı tutun."

Elliot sırtıyordu. "Bunu yıllardır yapmamıştım," dedi ve Dan ayağa kalkarken Elliot kollarını onun boynuna doladı. Dan tamamen ayağa kalktığında, Elliot'ı güvenli bir şekilde sabitlemişti.

"İşte başlıyoruz," dedi. "Alice, şu kağıdı gömleğimin cebine koy lütfen."

Alice onu güvenli bir şekilde gömleğinin cebine soktu. "İkiniz de dikkatli olun ve bilmenizi isterim ki yol boyunca ikinizi de izliyorum."

Dan, suyun altındaki kaldırımını aramak zorunda kalmamak için araba yolundan aşağı indi ve sonra sokağa girdi. Daha fazla insan görmeden karşıya geçmeyi başardılar ve sonra Elliot'ı ön merdivenlere bıraktı. Aceleyle ön kapıya gittiler. Elliot güvenlik kumandasını doğrultup alarmı devre dışı bıraktı, sonra da kapının kilidini açıp aceleyle içeri girdi. Elliot onu durdurduğunda Dan ayakkabılarını çıkarmaya başlamıştı.

"Onlar iyi. Beni takip edin. Telsiz kütüphanemde. Ana koridorun sonunda sağda." Dan onu evin içinde takip etti, sonra da kütüphaneye girdi.

Dan, "Göndermek ve almak için bir antene ihtiyacınız olduğunu sanıyordum," dedi.

Elliot başıyla onayladı. "Üçüncü kattaki tavan arasında. Kaldırmam gerekirse elle yapabilirim. Oturun. Eğer geçebilirsem, uzun sürmez. Kağıdı alabilir miyim lütfen?"

Dan mesajı ona verdi ve sonra oturup izlemeye başladı. Elliot kısa süre içinde gündüz sevkıyat görevlisi Avery Ames ile bağlantı kurdu. "Evinde bir telsizi var," dedi Elliot. "Bazen geceleri konuşuyoruz."

Dan sadece başını salladı ve arkasına yaslanıp dinledi. Çok geçmeden Avery'nin şefin evine gitmek için kullanabileceği eski bir Hummer'ı olduğunu öğrendi. Bu araçların dingil yüksekliği sokaklardaki suyun içinden geçmek için yeterince yüksekti. Elliot notu Avery'ye okudu, sonra Avery her şeyi yazarken tekrar okudu.

"Onları tanıyorum. Mesaj iletilecek. Straight-Aim tamam." "Neden Straight-Aim?" Avery kapatırken Dan sordu.

Elliot sırtıttı. "Soyadı Ames. Yani, Ames, Aim. Polis karakolunda çalışıyor, o yüzden sanırım bu lakabın uygun olduğunu düşündü. Her CB'linin bir tutacağı olmalı."

"Peki, ne iş yapıyorsun?" Dan sordu.

"Paint-Job. Yakıştı tabii."

Dan sırtıttı. "Tabii ki."

Elliot her şeyi kapattı ve ayağa kalktı. "Bu iş bitti. Şimdi sakıncası yoksa, hızlıca bir

odalara bakabilirim. Eğer bir şeyler sızıyorsa, en azından sızıntıların altına kova koyabilirim." "Yardım edeceğim," dedi Dan.

Birkaç dakika içinde tüm evi gözden geçirmişlerdi ve karar iyiydi. "Sızıntı yok," dedi Dan.

Elliot en yakındaki duvarı okşarken başını salladı. "İyi bir yaşlı kadın ve iyi dayandı. Buna hiç şaşırmadım."

"Öyleyse buradan gidelim," dedi Dan. "Bu sakinlik çok uzun sürmeyecek. Aslında, sanırım rüzgâr şimdiden biraz hızlandı."

"O zaman gidelim," dedi Elliot ve ön kapıdan çıkmalarına öncülük etti. Uzaktan kumandayla güvenlik alarmını tekrar kurdu.

Dan ilk iki basamağı indi. "Tamam, Elliot. Kovboy olmaya alışkınım ama bugün at olmaktan mutluyum. Atla bakalım."

Ve yaptı da.

Caddeyi tekrar geçtiler ve Dan'in araba yoluna geri döndüler. Ön verandaya varana kadar Elliot'ı yere bırakmadı.

"Vay, Silver! Dur bakalım koca oğlan!" Elliot dedi ki.

Elliot atından inip kendini evin içine attığında Dan hâlâ gülüyordu.

Dan tekrar en üst basamağa oturdu ve ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarıp içeri taşıdı. Onları kurumaları için arka odaya bıraktı, sonra da üstünü değiştirmek için odasına çıktı.

Alice onu merdivenlerin başında karşıladı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Mesajı polis memuruna ilettik, o da biz evden çıktığımızda şefe iletmek üzere yola çıkmıştı. Oradaki işimiz bitti," dedi ve tepeye ulaştığında onu kollarına alıp öptü.

Kollarını adamın boynuna doladı ve bir selamlaşmadan çok daha fazlasına dönüşen öpücüğe doğru eğildi. Adam onu serbest bıraktığında yanakları kızarmış ve dudakları hâlâ ayırdı.

Sırıttı. "Ne demiştim ben? Ah evet... 'Buradaki işim bitti.'"

Alice kollarını onun beline doladı ve bakışlarıyla buluşacak kadar geriye eğildi. "Peki, sana ne kadar seksi olduğunu söylesem ateşle oynamış olur muyum?" diye fısıldadı.

Dan'in yüzündeki gülümseme kayboldu. Onu yatağa götürme arzusu o kadar güçlü ve ani olmuştu ki, içini acıtmıştı. Kadının gök mavisi gözlerine baktığında kendi yansımasını gördü. Sanki kalbini çoktan çaldığı için büyüünün içine hapsolmuş ruhunun hayaletine bakıyor gibiydi. Ama kendini kapana kısılmış hissetmiyordu. Kendisine yeniden aşık olma şansı verildiği için kutsanmış hissediyordu.

"Ben oyun oynamam, bu yüzden yanmayacaksın. Ama bir şey istediğimde onun peşinden gittiğimi ve seni istediğimi zaten bildiğimi bilmen adil olur."

Alice iç geçirdi. "Kasırga olmasaydı buraya gelmemiz ne kadar sürerdi merak ediyorum."

"Bu zaten olacaktı. Birbirimiz hakkında öğrendiğimiz şey, tehdit ya da tehlikeyle karşı karşıya kaldığımızda kaçmadığımızdır."

Alice bir elini onun yanağına götürerek hafifçe yara izinin şeklini çizdi. "Hayat bize yara izleri verir. Bazıları görünür, bazıları değildir ama ne olursa olsun savaşçıyı onurlandırırız."

Dan onun elini sıktı, sonra dudaklarına götürdü ve öptü. "Hazır olmadığın bir şey için seni acele ettirmek istemiyorum. Dul kalalı bir yıl bile olmadığımı biliyorum ve-"

Alice kaşlarını çattı. "Bu doğru değil. Üç yıl önce Marty'yi uyuşturucu yüzünden kaybettiğimde dul kalmıştım. Hâlâ nefes alıyor olması ve aynı çatı altında yaşıyor olmamız hiçbir şey ifade etmiyordu. Bir yemin yüzünden oradaydım... aşktan değil."

Hikâyesindeki dokunaklılık yürek parçalayıcıydı. "'Ölüm bizi ayırana dek' mi demek istiyorsun?" Dan sordu. Alice'in gözleri parladı. Bunun öfke mi yoksa pişmanlık mı olduğunu anlayamadı.

"Bu kadar yeter," dedi. "Git kıyafetlerini değiştir. Kuru ve rahat ol ve işin bittiğinde lütfen şu bandajları açmama yardım eder misin?" Dikişli elini havaya kaldırdı. "Doktor bandajı taktığından beri bir kez bile bakmadım. Üç gün sonra tekrar gidip bakmasını ve yeni bir bandaj koymasını bekleyecektim. Ama tabii ki bu olmadı. İyi olduğundan emin olmalıyım."

Dan kaşlarını çattı. "Bu hiç iyi değil. Evet, elbette yardım edeceğim. Bana birkaç dakika verin, ilk yardım çantasıyla birlikte mutfakta buluşalım."

Bölüm 16

Şef Avery'nin getirdiği notu okudu, sonra birlikte Avery'nin Hummer'ıyla Pearl Patton'ın evine gittiler. Dan Amos'un sel sularında yüzerken bulduğu SOS notunu o göndermişti.

Avery arabayı önce onun arabasına çekti ve indi. Şef Pittman da hemen arkasındaydı ve kadının alt basamağına kadar suyun içinden geçerken büyük bir el feneri taşıyordu. Ondan sonra ön kapıya kadar her yer kuruydu.

Avery, "Neyse ki bu evin altında bir boşluk bırakılarak inşa edilmiş," dedi. "Aksi takdirde evi su basabilirdi."

"Blessings'te bunun gibi bir sürü ev var. Eski evlerin hepsinde boşluklar var, hatta bazılarının bodrumları bile var," dedi Lon ve sonra kapıyı çaldı.

Uzun bir sessizlik oldu, sonra tekrar kapıyı çaldı. Bu kez ayak sesleri ve bir kadının ağlama sesini duydu. Gerildi. Bir kadının ağlaması asla iyi bir şey değildi.

Kapı açıldı ve yaşlı kadın bir elinde el feneri, diğerinde tabancasıyla evden çıktı.

Lon irkildi. "Uh... Bayan Pearl, o silah dolu mu?"

"Evet, öyle umuyorum. Yoksa o yılanı nasıl öldüreceğim? Koridordaki banyoda. Muhtemelen kasırga onu evimin altına sürükledi ve o da içeri girmenin bir yolunu buldu. Onu orada kısırdım ama içeri girmeye korkuyorum ve kesinlikle işlemem gerekiyor."

Lon bir sırtışı bastırdı. "Evet, hanımefendi. Ne yapabileceğimize bakacağız. Sadece silahı almama izin verin, siz de burada bekleyin."

Tabancayı ona uzattı, kanepeye oturdu, sonra zıpladı ve altına bakmak için dizlerinin üzerine çöktü. Kanepede saklanan yılan olmadığından emin olduktan sonra tekrar yerine oturdu.

"Bunun ne tür bir yılan olduğunu biliyor musun?" Lon sordu.

"Bu büyük, çirkin bir pamukağız. Onu son gördüğümde küvetimin arkasındaydı. Gitmesi lazım, yoksa bir daha bu evde uyuyamam" dedi ve ciddi ciddi ağlamaya başladı.

"Banyo hangisi?" Lon sordu. "Koridorun sonunda. Sağdaki ilk kapı."

Lon ve Avery koridorda ilerlemeye başladılar. Göz anlık bir sükûnet getirmişti, ama tahtalar

Evin pencereleri karanlıktı. El fenerleriyle köşeleri taradılar ve kapıya ulaştıklarında yavaşça açıp içeri süzıldüler. Sağ tarafta bir çamaşır dolabı vardı. Lon onu açtı, ışığını yaktı ve katlanmış bir yığın çarşaf ve bir yığın yastık kılıfı gördü.

"Çantalardan birini al," dedi Lon. "Yılanı öldürmeye çalışırken yerde bir delik açmaktansa, onu bir çanta içinde buradan taşımak daha iyi olur."

"Yılanlardan korktuğuma eminim," dedi Avery.

"Ben de öyle," dedi Lon. "Yastık kılıfını sıkı tut ve açmaya hazır ol."

"Evet, efendim," dedi Avery. "Yılanın burada saklanabileceği çok az yer var ve o da küvetin arkasında olduğunu söyledi."

İkisi de orada durup eski ayaklı küvete baktılar ve sonra geri çekilip altına göz attılar.

"Kahretsin," dedi Avery. "İşte orada, Şef. Küvetin altında, arkasında değil ve kocaman bir yılan. Kolum kadar büyük."

"Ve bu kadar uzun," dedi Lon. Sifonu çekecek bir şey bulmak için etrafına bakındı, tuvaletin arkasında bir tuvalet pompası gördü, kolu lastik başlıktan söktü ve sonra kolu küvetin altına soktu.

Yılan tıslayarak geriye doğru kayd.

Avery, "Ah dostum, ah dostum, yılanlardan nefret ederim," dedi.

Lon küvete tırmandı, birkaç dakika bekledi ve sonra kolu duvarla küvetin arkası arasına soktu.

"Anladım!" Lon söyledi.

"Neyi anladın?" Avery söyledi.

"Kafayı tutturdum. Şimdi eğer sadece... Oh kahretsin! İşte gidiyor!" Lon bağırdı.

Su mokaseni küvetin altından fırlarken Avery çığlık attı ve komodinin kapalı kapağının üzerine sıçradı.

Lon küvetten dışarı sıçradı, büyük çizmesiyle yılanın sırtına indi ve uzanıp onu tam kafasının arkasından yakaladı.

"Yastık kılıfını aç!" Lon bağırdı.

Avery kapıyı açtı ve elinden geldiğince uzağa uzattı.

Lon yılanı derinliklere bıraktı ve sonra Avery'den çantayı alıp üstünü düğümledi.

"Tamam, anladık," dedi Lon sırtarak. "Artık tuvaletten inebilirsin." Avery ters

ters baktı. "Sana yılanları sevmediğimi söylemiştim."

"Evet, evet yaptın," dedi Lon. "Şimdi şu fırtına yeniden başlamadan gidelim."

"Emredersiniz, efendim," dedi Avery.

Çantadaki yılanı taşıyarak banyodan çıktılar. Bayan Pearl koltuğunda top gibi kıvrılmış, gözleri faltaşı gibi açılmış ve titriyordu. "Kim çığlık attı?" diye sordu.

Avery başını eğdi. "O ben oluyorum." "Seni ısırdı

mı?" diye sordu.

"Hayır, hanımefendi. Ben iyiyim."

"Yılanını bulduk," dedi Lon. "Yastık kılıflarından birinin içine koyduk. Birkaç gün içinde size geri getireceğim."

"Onu geri istemiyorum," dedi. "İçinde bir yılan olduğunu bilerek asla uyuyamam." "Evet, hanımefendi," dedi Lon. "Şimdi gidiyoruz. Güvendesiniz."

"Teşekkür ederim!" Pearl ağladı.

"Rica ederim, Bayan Pearl. İçeride kalın. Fırtınanın diğer yarısı her an geri dönebilir."

"Evet, evet, yapacağım," dedi. "Ama önce hepinize çok teşekkür ederim."

Koşarak onları dışarı çıkardı, sonra da kapıyı yüzlerine çarptı. Merdivenlerden inerken onun koştuğunu duyabiliyorlardı.

"İşemesi gerekiyordu. Hatırladınız mı, Şef?" Avery söyledi. Lon kıkırdadı. "Demek öyle."

"O yılanla ne yapacağız?" Avery sordu.

"Kasabanın kenarına bırakın. Sel sularının aktığı yön orası. Akıntıyla birlikte aşağıya doğru sürüklenecektir."

O yöne doğru gittiler ve iyi bir noktaya ulaşır ulaşmaz Lon dışarı atladı, yastık kılıfını çözdü ve yılanı hızla akan suya atarak gözden kaybolmasını izledi.

Avery şefi eve götürdü ve arabasına bindirdi.

Lon onun omzuna hızlıca bir şaplak attı. "Evine git Avery ve yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Emredersiniz efendim," dedi Avery ve evine dönmek için sabırsızlanarak suya doğru ilerlerken, şef de kamyonetinin anahtarlarını almak için yola çıktı ve evine geri döndü. Suyun derinliklerini görmüştü ve kontrol etmesi gereken bir kişi ve yapması gerektiğini düşündüğü bir bildirim daha vardı.

* * *

Şef Pittman arabasına yanaştığında Peanut dışarıda pencerelerden birinin üzerindeki kontrplağa fazladan çivi çakıyordu. Evinin konumunun artılarından biri de üzerinde bulunduğu tepeydi. Sokaklarda su akıyordu ama evine yakın bir yerde değildi.

"Hey, Peanut, Ruby nerede?" Lon sordu.

Peanut kaşlarını çattı. "İçeride. Ne oldu?"

"Lovey ameliyatta."

Peanut'ın kalbi yerinden fırladı. "Ne oldu böyle?"

"Fırtına yüzünden bir şekilde yaralanmış, sonra da evinin bir odasında mahsur kalmış."

"Oh, Tanrım," diye fısıldadı Peanut. "Ruby kendini kaybedecek. Onu nasıl buldun? Onu nasıl dışarı çıkardınız?"

Lon, Elliot Graham hakkında bir dedikodu başlatmak istemiyordu, bu yüzden o kısmı atladı. "Bu uzun bir hikaye ama

Sonuç olarak Johnny Pine'ı arayıp göz karaya çıktığında onu çıkarmak için dozerlerinden birini kullanıp kullanamayacağımızı sordum ama o beklemedi. Arka bahçesinde beş tonluk bir Cat vardı ve üzerinde büyük bir kabin vardı ve fırtınada dışarı çıktı ve onun peşinden gitti. Banyo kapısına bir balta indirdi ve onu dışarı çıkaracak kadar büyük bir delik açtı, sonra da dozerle fırtınanın iinden geçerek acil servise kadar gitti. Az önce hastaneden geldim. Hâlâ ameliyatta."

"Cipimle sokağa çıkabilir miyim? Biraz yüksek su alabilir. Ne kadar derin?"

"Yaklaşık bir metre. Yavaş yavaş azalıyor, ama göz geçtiğinde bu uzun sürmeyecek."

"Fırtınanın son yarısını nerede geçireceğimizi biliyorum, o yüzden harekete gesek iyi olacak," dedi Peanut. "Bize haber verdiğın için teşekkürler. Lovey, Ruby'nin kız kardeşi gibidir."

"Biliyorum," dedi Lon. "Sadece dikkatli ol ve acele et."

şef hareket eden suya geri geri girip yavaşça uzaklaşırken, Peanut tahtaya son çiviye çaktı ve aletlerini kaptı. Ruby'nin adını söyleyerek eve koştu.

Elinde fazladan battanilerle salondan çıktı çünkü rüzgâr evi çok soğuk yapmıştı. "Neyin var?" Ruby sordu.

"Lovey ameliyatta. Giderken her şeyi açıklayacağım."

Ruby battanileri bıraktı ve yatak odalarına koştu. Ev terliklerini botlarla değıştirdi, her hava koşuluna uygun bir palto ve çantasını aldı ve kapıda onun arabaya binmek için revağa çıkmasını bekledi.

"Hayır. Jeep'i garajdan çıkarıyorum. Sen revakta bekle," dedi. "Ve acele etmeliyiz. Ortalık sakinleşmeden hastaneye gitmeliyiz. Orada kalmak zorundayız, biliyorsun."

"Lovey'i zaten bırakmazdım. İstersen beni bırakıp eve dönebilirsin."

Peanut onu kollarının arasına aldı ve uzun uzun öptü. "Bizi artık hiçbir şey ayıramaz. Lanet bir kasırğa bile. Burada bekle. Seni ciple alacağım."

Peanut kükreyerek eve geldiğinde Ruby'nin dudakları hâlâ karıncalanıyordu. Ruby n koltuğa atladı, kemerini bağladı ve Peanut arabadan inip su dolu sokaklarda ilerleyerek şefın ona söylediklerini anlatırken onu tuttu.

"Yolu yarılادık," dedi Main'den sola dönerken. "Dua et de bu suyun altında bir sürpriz olmasın."

Ruby'nin nefesi kesildi. "Sürprizler mi? Ne tür sürprizler?"

"Caddenin yıkandığı ve bu cipi iine saklayabilecek kadar büyük bir delik bıraktığı türden."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Ruby ve Main'e, oradan da hastaneye kadar dua etti.

Peanut acil servisin etrafından dolaştı, onu suyun indiğı yere bıraktı, sonra birkaç metre uzağa park etti. Koşarak dışarı çıktı, giderken su sıçrattı ve birlikte acile girdiler.

Lovey'nin hâlâ ameliyatta olduğunu ama ameliyat bittiğinde ikinci katta olacağını öğrendiklerinde merdiven boşluğuna koştular.

Ruby hemşirelerin masasına kadar gitti, iskelet halindeki personeli ve yüzlerindeki asık ifadeyi gördü ve ne kadar bitkin olduklarını anladı.

"Ne zamandır görevdesiniz?" diye sordu.

"Otuz altı saattir," dedi biri.

"Gönüllü olduk. Buradayız çünkü evde çocuklarımız ya da kocalarımız yok," diye ekledi bir diğeri. "Tanrı sizi korusun," dedi Ruby. "Lovey Cooper'ın durumu hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Aileden misiniz?" diye sordu içlerinden biri.

Ruby, "Bu dünyada sahip olduğu tek aile benim," dedi. "Şimdi bana bildiklerini anlat ve cerrahının bu katta bir ailesi olduğunu bilmesini sağla."

On beş dakika sonra, Peanut ve Ruby bir kanepede birlikte oturuyor, konuşmadan el ele tutuşuyorlardı. Tüm konuşmalar hemşire odasında yapılmıştı. Şimdi kendilerine söylenenlerin dehşetini özümsemeye çalışıyorlardı.

Sonunda Ruby başını Peanut'ın omzuna yasladı. "Bir kulağı sağır olsa da fark etmez."

Peanut başını salladı. "Ve kolu asla tam gücüne kavuşmasa da fark etmez."

"Saçları uzayacak," diye ekledi Ruby.

"Ve yara izleri solar," dedi Peanut.

"En azından hâlâ ona sahibim," diye fısıldadı Ruby.

İşte o zaman yağmur sesini duydular. "Geri döndü," dedi Peanut.

Ruby'nin elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Gözleri akmayan yaşlarla parlıyordu. "Lanet olası Fanny Kasırgası. Eğer gerçek bir kadın olsaydı, ben de onun kafasını kazıttırdım."

Peanut güldü, sonra eğildi ve onu tekrar öptü. "Sadece seni seviyorum," dedi.

Ruby iç çekti. "Ben de seni seviyorum. Büyükanneme ne olacağını merak ediyorum."

"Hiçbir şeyden şüphelenmiyorum," dedi Peanut. "Geri dönecek kadar iyileşene kadar onun için bir arada tutacaklar. Bekle ve gör."

Yaklaşık bir saat sonra bir doktor bekleme odasına geldi, Peanut ve Ruby'yi gördü ve kısa bir süre durdu. "Merhaba, Peanut. Lovey Cooper'ın ailesinin burada olduğunu söylediler."

Ruby ayağa kalktı. "Sahip olduğu tek aile biziz, Dr. Quick. O nasıl?"

Bununla birlikte, açıklamaya başladı ve iyimser bir notla bitirdi. "Ameliyatı beklediğimizden çok daha iyi atlattı. Az önce bahsettiğim sorunlara rağmen, Lovey hala istediği gibi çalışabilecek ve son otuz yıldır yaptığı şeyleri yapabilecek. Sadece iyileşene kadar değil."

"Onu ne zaman görebiliriz?" Ruby sordu.

"Hâlâ iyileşme sürecinde ama odasına girdiğinde gelip sizi alması için hemşire odasına haber bırakacağım."

"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim," dedi Ruby.

"Kasırga geçene kadar burada kalacağını biliyorsun, değil mi?" diye ekledi. "Başka bir yerde olmak istemezdim," dedi Ruby.

"İyi olacağız," dedi Peanut.

"O zaman temizlenip biraz uyumaya çalışacağım. Eminim tekrar konuşacağız," dedi doktor.

dedi ve dışarı çıktı.

"Benim zavallı Lovey'm," dedi Ruby.

Peanut kolunu onun omuzlarına doladı. "Hâlâ burada ve doktor iyileşeceğini söyledi. Her şey yolunda. Şimdi gel benimle otur. Onu nekahetten çıkarmaları en az bir saat daha sürecek."

Ruby oturdu.

Peanut onun yanına oturdu ve onu kolunun altına aldı. "Sadece şu fırtınayı dinle."

"Lovey sadece bir kurban. Acaba kaç tane daha olacak? Ah, Peanut, ya zamanında kurtarılamayan başkaları da olursa?"

"Ruby, sevgilim, sorun çıkarma."

"Evet, haklısın. Olumlu düşün. Olumlu düşüneceğim, cep telefonu hizmetini geri aldığımızda ne kadar harika olacağı gibi."

* * *

Alice mutfakta Dan'i bekliyordu ve yeni bir kahve pişirmeye karar verdi. Kurabiye kavanozuna göz attı, Oreo'ları gördü ve kapağını yerine koymadan önce bir tane aldı. Tam bir ısırık almıştı ki Dan elinde bir kucak dolusu ilk yardım malzemesiyle aceleyle odaya girdi.

"Kurabiye molası mı?"

dedi. "Isırmak ister misin?" diye sordu.

"Şimdi olmaz," dedi. "Eline bakmak istiyorum. Olayın olduğu günden beri bakılmadığını bildiğim için endişeleniyorum."

"Acımıyor ve kendimi hiç hasta hissetmedim" dedi.

"Masaya otur da bir göz atalım," dedi.

Alice oturdu ve Dan bandajı kesmeye başlamıştı ki Patty kolunun altına sıkıştırdığı oyuncak bebeğiyle mutfığa girdi.

"Ne yapıyorsun anne?" diye sordu.

"Gel yanımdaki sandalyeye otur ve izle," dedi Alice.

Charlie, Patty'nin sadece birkaç adım gerisindeydi. "Dan, bir Pepsi alsam sorun olur mu?"

Dan gazlı bezi açmaya başlarken, "Elbette, sormana gerek yok," diye hatırlattı ona.

"Charlie, gazozundan bir yudum alabilir miyim?" Patty sordu.

"İsterseniz kendi bardağınızı alabilirsiniz" dedi.

"Evet, lütfen," dedi Patty ve sonra masanın karşısındaki Dan'e doğru eğildi. "Charlie bana içkimi her zaman özel bir bardakta verir, çünkü onunkinde ters yıkandığımı söyler."

Dan Charlie'ye baktı, o da omuz silkti ve sonra yüzünü buruşturdu. Sonra tekrar Patty'ye baktı ve sırıttı. "Geri yıkama, ha? Bunu ileride kullanmak üzere bir kenara koyuyorum," dedi.

Alice kızına güldü. "Seni seviyorum çocuğum ve bu kadar cömert bir ağabey olduğun için sana teşekkür ederim oğlum."

Charlie sırtıttı. "Evet, hanimefendi."

"Ben de seni seviyorum anne," dedi Patty ve daha yakından bakmak için başını annesinin omzuna yasladı, tam o sırada Dan gazlı bezin son katını da çekerek avucundaki dikişleri ortaya çıkardı.

Patty dehşet içinde nefesini tuttu. "Anne! Elindeki de ne?"

"Bunlar dikişler. Derin kestim, bu yüzden doktor iyileşmesine yardımcı olmak için deriyi tekrar dikti." Patty'nin sesi titriyordu. "Elbisemin kenarını diktiğin zamanki gibi dikişler mi?"

"Sayılır," dedi Alice.

"Ama bu dikişler annenin elinde kalmayacak," dedi Dan. "Eli iyileştiğinde doktor eline küçük bir makas alıp dikişi kesecek ve sonra çekip çıkaracak. Annenin elinde küçük bir yara izi olacak, tıpkı benim yüzümde olduğu gibi, ama çok çok daha küçük, tamam mı?"

Patty dikkatle Dan'ın yara izine ve sonra da annesinin eline baktı ama Alice Dan'ın görüşüne odaklanmıştı. "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Dan elini ışığa doğru çevirdi ve dikişlerin etrafındaki bölgelere hafifçe bastırdı. "Bunu yaptığımda acıyor mu?"

"Fazla değil," dedi Alice.

Charlie elinde kız kardeşinin Pepsi bardağıyla geldi ve Alice'in omzuna eğilmeden önce bardağı onun önüne koydu. "Bir bakayım anne."

Elini kaldırdı.

Charlie, "Vay canına, bu harika bir yara izi olacak," dedi. "Havalı, ha? Harika," diye mırıldandı.

Ve bu sefer Dan güldü. "Tamam, Bayan Alice. Bana göre eliniz iyi iyileşiyor. Enfeksiyon kapmış gibi görünen bir şey görmüyorum. Dikişlerin etrafı hâlâ çok kırmızı ama bu normal. Lavaboya gel. Yüzeyi temizlemektense üzerine alkol döküp kurumaya bırakmayı tercih ederim."

Alice, Dan'i lavaboya kadar takip etti ve Charlie'yi Patty ile bıraktı.

Dan, kesiğin üzerine küçük ama düzenli bir alkol akışı dökerken, "Umarım bu acıtmaz," dedi.

"Hafif bir yanık var ama sadece bir noktada," dedi Alice.

"Tamam, bırakın hava ile kurusun. Havlu ya da kağıt havlu kullanmayın, sonra üzerine yeni bir bandaj koyacağım."

"Teşekkür ederim, Dr. Amos," dedi Alice ve sonra çocuklarının konuşmasına geri döndü ve hala ters yıkama hakkında olduğunu fark etti.

Patty, "Charlie, bir içki içtim ve gazozumda ters yıkama görmüyorum," diye mırıldandı. "Aferin sana," dedi Charlie ve ona bir kurabiye uzattı.

Sırtıttı, büyük bir ısırık aldı ve çiğnedi, sonra da gazozundan bir yudum daha içti. Charlie eğildi ve bardağına baktı. "Gazozunun içindeki ne?" diye sordu.

Patty baktı ve kaşlarını çatı. "Bu benim kurabiyemden bir parça." "Doğru. Geri yıka," dedi Charlie.

"Ama bu sadece kurabiye," dedi Patty.

Charlie burnunu çimdikledi. "Senin kurabiyen... benim değil. Senin çiğnenmiş kurabiyeni gazozumda içmeyeceğim, anladın mı?"

Patty başıyla onayladı ve Alice gelip tekrar yanına oturduğunda küçük bardağını kaldırdı. "Bir içki ister misin anne?"

Alice iç çekti. "Belki sadece bir yudum," dedi.

Charlie güldü. "Ew! Anne!"

Alice ona bir bakış attı. "Bardaktan içmeyi nasıl öğrendiğini sanıyorsun?"

"Uh... Bilmiyorum... Sanırım bize küçük içecekler verdin."

"Bingo," dedi Alice. "O zamanlar bu işte Patty'den daha iyi değildin."

Charlie'nin gözleri büyüdü. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Dan artık yüksek sesle gülmeye başlamıştı. "Ben ve kardeşlerim annemle ne paylaştık merak ediyorum," dedi.

"Eminim onunla birkaç hikâye paylaşabiliriz," dedi Alice.

"Seni çok sevecek," dedi Dan. "Elin kurudu mu?"

Dikkatini yıldırım hızıyla başka yöne çevirdiğinde Alice hâlâ ailesiyle tanışma düşüncesinin etkisindeydi. Şimdi de *ona* o bakışı atıyordu. "İnsanları kürsüde böyle mi tuzağa düşürüp kendilerini suçlamalarını sağlıyorsun?"

Sırıttı. "Buna asla kanmayacaksın, değil mi?" dedi ve taze bandajlara uzandı. "Pek olası değil ve evet, kuru," dedi.

Elliot mutfağa girdi ve yarayı da görmek istedi, o da son bir kez gösterdi. "İyi görünüyor," dedi.

"Başımdaki yara gibi güzelce iyileşiyor."

Dan kaşlarını çatı. "Alice'in kazara kendini yaralaması dışında." Sonra Patty'nin duymaması için sesini alçalttı. "Ve biri seni öldürmeye çalıştı."

Elliot omuz silkti.

Alice başını kaldırıp baktı. "Nasıl oluyor da her türlü şeyi görmeden biliyorsun ama sana ne olduğunu bilmiyorsun?"

"Benim gibi insanlar kendi hayatlarını ve tehlikelerini göremezler... sadece başkalarının başına gelenleri görürler," dedi. "Bu berbat bir şey olmalı," dedi Dan.

Elliot kıkırdadı. "Evet, sanırım bu da bir bakış açısı." Sonra çocuklara baktı. "Atıştırma zamanı mı?"

"Evet, efendim," dedi Charlie.

"Ters akıntıya dikkat et," diye fısıldadı Dan. Elliot şaşkın görünüyordu. "Ne?"

Alice güldü. "Güvendesin. Patty'nin bardağı boş."

Sohbet ederlerken yağmurun yağdığını duydular ve rüzgârın yeniden esmeye başladığını fark ettiler. Dan bandajı çabucak bitirdi ve jeneratörü kontrol etmek için koştu.

Alice bir an paniğe kapıldı. Bu kısa süreli sükûnet onları yanlış bir güvenlik duygusuna

sürüklemişti. O yüzden

olacaklardan korkuyordu.

"Charlie, Booger'ı en son ne zaman dışarı çıkardın?"

"Ben buraya gelmeden hemen önce, anne. Bir süre için iyi."

"İyi iş," dedi. "Artık fırtınayı duyabiliyorsun, değil mi? Bu da artık eve girip çıkmak yok demek.

Dan ya da ben sana sorun olmadığını söyleyene kadar olmaz."

"Olmaz anne. Biraz televizyon izleyebilir miyiz?"

"Bekle ve Dan'in ne diyeceğini gör. Şu anda jeneratörü kontrol ediyor."

Dan geri döndü, giderken yürüdüğünden daha yavaş yürüyordu.

"Her şey yolunda mı?" Alice sordu.

"Evet."

"Çocuklar biraz televizyon izleyebilir mi?"

"Kesinlikle," dedi Dan.

Elliot yanına almak için bir kurabiyeye uzandı. "Ben de onlarla gideceğim. Hey, çocuklar, dün yaptığımız gibi eski TV programlarını izleyebilir miyiz?"

Patty içini çekti. "Üzgünüm, Elliot. Bugün seçme sırası bende. Yarın Charlie'nin. Ondan sonraki gün senin."

"Pekâlâ," dedi Elliot. "Bugün ne izleyeceğiz?"

"*Benim Küçük Midillim*," dedi Patty ve yüzünde bir gülümsemeyle mutfaktan dışarı fırladı.

"Ah canım. Peki o zaman," diye mırıldandı Elliot. "Bunun için iki kurabiye ve paylaşmamam gereken bir Pepsi gerekiyor."

Dan, "Yatak odanızda bir televizyonunuz var," dedi.

"Biliyorum," dedi Elliot. "Ama uzun zamandır çocuklarla birlikte olmamıştım. Bu deneyimden gerçekten keyif alıyorum."

Ve sonra gitmişti.

Alice başını salladı. "Bu deneyimin tadını çıkarıyor. Bu şimdiye kadar duyduğum en nazik ifade şekli."

Dan cevap veremedi, arka kapının dışında rüzgârdan duyulacak kadar yüksek bir gümbürtü duyuldu.

"Aman Tanrım, Dan! O da neydi?" diye bağırdı.

Dan çoktan kapalı panjurlu en yakın pencereye doğru koşmaya başlamıştı. "Arazinin arka tarafındaki büyük ağaçlardan birine benziyor," dedi. "Nereye düştüğünü görmem gerek. Umarım eve doğru değildir."

Alice onu uşağın kilerine kadar takip etti. Eski hizmetkârların odalarının yanında içeriden kapanan panjurlu bir dış pencere vardı.

"Geri çekilin," dedi Dan. "Sonumuzun Lovey gibi olmasını

istemeyiz." Alice donakaldı. "Oh, Dan. Dikkatli ol."

Panjurların kilidini açtı, sonra yavaşça bir tarafı açtı. Pencere hâlâ sağlamdı.

ve her iki panjuru da geri açtı. En büyük canlı meşelerden biri evin arkasından yirmi metreden daha az bir mesafede devrilmişti. Bahçeye hızlıca bir göz atarak devrilmiş hat olup olmadığını kontrol etti, ardından panjurları tekrar kapatıp kilitledi.

"Neydi o?" Alice sordu.

"En büyük canlı meşe devrildi. Eve çok yaklaştı." Alice ürperdi.

"Gidip çocuklarımla oturacağım."

"Ben de seninle oturmaya geliyorum," dedi Dan. "Korkma tatlım. Birlikteyiz ve güvendesiniz. Bu kadar yeter."

* * *

"Lovey! Lovey! Beni duyabiliyor musun?" Lovey inledi.

"Duyuyorum," dedi.

Hemşire Lovey'nin kolunu sıvazladı. "Uyan, sevgilim. Benim için gözlerini açabilir misin?" Lovey'nin sesi soluklaştı. "Konuşmayı kes."

Hemşire güldü. "Yapamam. Benim işim gözlerini açmanı sağlamak."

Lovey iç çekti. Belki böyle yaparsa hemşire giderdi, bu yüzden bakmaya başladı ve sonra inledi.

"Sıkışmış," dedi.

Hemşire "Gözlerin mi sıkıştı?" diye sordu. "Sıkışmış," dedi Lovey.

Hemşire bir paket steril gazlı bezi yırtarak açtı ve Lovey'nin gözlerine hafifçe silmeye başladı.

"Tekrar dene," dedi hemşire. "Gözlerini benim için aç."

Ve öyle de oldu. "Seni tanıyorum," dedi Lovey. "Bisküvi üzerine sorgum."

Hemşire gülümsedi. "Benim adım Pauletta, ama bisküvilerimin üzerine sorgum ekmeyi çok severim. Şimdi bana adını söyle."

"Lovey Nell Cooper."

"Harika, Lovey. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hastanede mi?"

"Ne olduğunu hatırlıyor musun?" Pauletta sordu.

Lovey'nin yüzünden yaşlar süzüldü. "Kapana kısıldım.

Yaralandım."

"Ama artık güvendesin. Yakında seni bir odaya taşıyacağız."

"Evet, yakında," diye fısıldadı Lovey ve kendini acısız bir boşluğa bıraktı.

Bölüm 17

Bekleme odasının tavanında büyük bir yırtılma sesi duyuldu, hem Peanut hem de Ruby'nin ayağa fırlamasına neden olacak kadar yüksekti. Aynı anda bir hemşire kapıya geldi.

"Lovey şimdi odasında."

"Şunu duydun mu?" Peanut tavanı işaret ederek, "Bunu duydun mu?" dedi.

Hemşire başını salladı. "Muhtemelen çatının başka bir bölümü. Bu yüzden tüm hastalarımızı ikinci kata taşıdık. Yukarıdaki iki kat boş kalıyor, bu da hala burada olanları yataklarında yağmur suyuyla uyanmaktan koruyacaktır."

"Ne karmaşa ama," dedi Peanut.

Ruby, Peanut'ın elinden tuttu ve onu kapıya doğru çekmeye başladı.

"Hangi odada?" Ruby sordu.

"210 numaralı oda, hemşire odasının tam karşısında. Beni takip edin." Geldiklerinde odayı işaret etti. "Bilinci gidip geliyor ve dinlenmeye ihtiyacı var. İkiniz de onunla istediğiniz kadar oturabilirsiniz ama bugünlük konuşmayı minimumda tutun."

"Evet, hanımefendi," dedi Ruby.

Peanut onun elini sıktı ve sonra kapıyı açtı.

Ruby'nin tavrı sakindi, adımları emin ve kararlıydı. Ama içi titriyordu. Lovey'nin yatağına vardıklarında Ruby bir tarafa, Peanut da diğer tarafa geçti.

İkisi de sessizdi, manzarayı seyrediyorlardı. Lovey'nin saçları gitmiş, geriye kafa derisinde ve yüzünde camların olduğu yerlerdeki kanlı kesikler kalmıştı.

Ruby, Peanut'ın derin bir nefes aldığını ve sonra yavaşça verdiğini duydu. Lovey'nin yaralarının büyüklüğü karşısında o da en az kendisi kadar şok olmuştu. Sonra Ruby, Lovey'nin gözünün yanında üç dikişli bir yer fark etti ve duyma yetisini kaybettiği kulağın da aynı tarafta olup olmadığını merak etti.

"Yüzünü lavaboya çarptığı yer," diye fısıldadı Peanut.

Ruby başını salladı, arkadaşının kolundaki sert alçıya baktı ve iki kırığı düzeltmek için kaç tane çubuk ve vida kullanmak zorunda kaldıklarını merak etti.

Lovey inleyerek nefesini verdiğinde Ruby onun omzuna dokundu. "Lovey, hayatım, bu Ruby. Peanut ve ben buradayız."

Lovey gözlerini açtı. "Ruby. Kardeşim... nasıl-"

"Bütün bunları sonra konuşuruz," dedi Ruby. "Sadece burada yalnız olmadığını bilmeni istedim." Lovey'nin gözünün kenarından yastığının üzerine bir damla yaş yuvarlandı. "Çok korktum. Kapana kısıldım... Yapamadım-" "Biliyorum, sevgilim. Biliyorum. Ama artık güvendesin. Sadece dinlen. Tekrar uyandığında burada olacağım." "Güvende," dedi Lovey ve ağrı kesicilerin onu kendine çekmesine izin verdi.

Peanut sandalyeleri yatağının yanına çekti ve sonra oturdular. Şaşkınlıkla birbirlerine baktılar, sonra Peanut öne eğildi, Ruby'nin yanağını öptü ve kulağına fısıldadı.

"Şimdi sen kaçırıldığında ve geri geldiğinde nasıl hissettiğimi biliyorsun. Sen kurtuldun, o da kurtulacak. Sadece dinlen. Eğer tekrar uyanırsa, haberin olur."

Ruby başını salladı ama dinlenmek yoktu. Lovey işe geri dönene kadar Granny's'in başına kimi getireceğini planlamaya başlamıştı bile. Aklına gelen ilk isim Mercy Pittman oldu ve Ruby onu aklında tutmaya karar verdi. Mercy'nin eğittiği ve bisküvi ve turta yapmayı bilen iki çalışan vardı, dolayısıyla Mercy bir süreliğine ön tarafa geçerse boşluğu onlar doldurabilirdi.

Peanut Ruby'nin yüzünü izliyordu. Kafasının içinde dönen çarkları neredeyse görebiliyordu. Bir proje üzerinde çalışıyordu ve eğer bahse girecek olsaydı, bunun Lovey ve kafesiyle ilgili olduğuna bahse girerdi.

* * *

Büyük Tom Rankin'in çiftliğine sakinlik hakim olduğunda, o ve Junior hayvanları kontrol etmek için aceleyle ahıra gittiler. Makine kulübesinin çatısının bir kısmı çökmüştü. Garajın pencereleri hâlâ kapalıydı ama bir tanesi dışarıdan o kadar sert çarpmıştı ki kapladığı cam hâlâ kırıktı. Kırıklar beton zemine yayılmıştı.

Junior babasının birkaç metre önündeydi ve ağılın arka tarafının yok olduğunu ilk gören oydu, belli ki ahırın hemen altındaki dere taşmış ve eskiden ağılın olduğu yere kadar gelmişti.

"Baba! Bak!" Junior bağırdı ve Koca Tom koşarak geldi.

"Pekala. Lanet olsun," dedi Koca Tom. "Bütün bunları onarmak zor olacak. Umarım dere kıyısının altındaki toprağı da sürüklememiştir. Öyle olursa ağılı yeniden yapılandırmak zorunda kalırız."

Junior kasketini çıkarıp başını kaşıyarak önündeki manzarayı seyretmeye başladı, sonra bir buzağının böğürdüğünü duyup arkasını döndü. Buzağı ahırın hemen dışında ve tek başınaydı.

"Bu da ne böyle? Babacığım! Sığırlar gitmiş! Ahırın içindeydiler ama şimdi değil." Koca Tom aşağıya bakıp iz aradı ama yağmur yağmıştı.

"Lanet olsun. O fırtınada nereye gittikleri belli değil. Çoktan ölmemişlerse onları toplamak günler alabilir. Ama şimdi buzağıyı yukarı koyacağım."

Junior nehrin aşağısını işaret etti. "Etrafa bakmak için biraz aşağıya doğru yürüyeceğim."

"Hayır. Bırak öyle kalsın. İkinci dalga vurduğunda evden çok uzakta olmak istemeyiz."

"Çok uzağa gitmeyeceğim," diye söz verdi Junior.

"O zaman hemen arkanda olacağım," dedi Koca Tom ve aceleyle ahıra doğru koştu, giderken de buzağıyı barınağa geri itti.

Junior gökyüzüne baktı, sonra tırısyla akıntıya doğru ilerledi. Buzağıyı ahıra geri götürürken babasının homurdanıp küfrettiğini duyabiliyordu ama onun dikkati suda ve önündeki ağaçlardaydı.

"Aptal sığırlar," diye mırıldandı Junior. "Olmanız gereken güvenli bir yer vardı ve siz ne yaptınız? Fırtınanın içine daldınız. İçinizden biri bebeğini bile geride bıraktı. Aklınızdan ne geçiyordu?"

Ahıra döndüğünde Koca Tom tam buzağıyı eski at ahırlarından birine bağlamak üzereydi ki, bir gümbürtü ve ardından kalbini durduran bir tıslama duydu.

Etrafında dönerken açık bir tahıl ambarının hemen içindeki dirgene uzandı, ancak fırtınadan sığınmak için ahırını seçen bir puma ile yüz yüze geldi.

Kedi bir saman balyası yığınının üzerindeydi ve Koca Tom'la göz hizasındaydı, aralarında bir metreden az mesafe vardı. Ahırdan çıkmanın tek yolu adamın arkasındaki açıklıktı.

Koca Tom'un başı dönüyor, bu çatışmadan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Çiftlik hayvanlarını kontrol etmek için dışarı çıkarken tüfeğini evde bıraktığı birkaç seferden biriydi ve sonuç bu oldu. Geri geri gitmeye başladı, giderken de bağırarak yardım istedi.

* * *

Albert mutfaktaydı, babası ve ağabeyi binadan binaya yürürken tekerlekli sandalyesinden arka kapıyı izliyor ve onlarla birlikte orada olmayı diliyordu. Bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyordu. Sonra Junior'ın ahırdan çıkıp derenin aşağısına doğru yürüdüğünü ve gözden kaybolduğunu görünce kaşlarını çattı ve neler olduğunu merak etti.

Birkaç dakika oturup devrilmiş ağaçlara ve kırılmış dallara baktı, çatılarının ahırın çatısından daha iyi durumda olduğunu umuyordu ki birinin bağırdığını duydu. Ne dediklerini anlayamadı ama ses tonu paniklemiş gibiydi.

Öne doğru eğilip fırtına kapısını açtı ve tekerlekli sandalyeyi verandaya çıkardı. Sonra sesi tekrar duydu. Babasıydı, çığlık atıyordu... bağıırıyordu...

Albert tekerlekli sandalyede öne doğru eğildi. Junior hangi cehennemdeydi? Sonra babasının elinde bir dirgenle ahırdan çıktığını gördü. Peşinde ne ya da kim olduğunu bilmiyordu ve bunun bir önemi de yoktu. Babası tehlikedeydi.

Sonuçlarını düşünmeden tekerlekli sandalyeden kalktı ve acıyı görmezden gelerek eve koştu, silah rafından bir tüfek aldı, dolu olduğundan emin olmak için kontrol etti ve sonra dışarıya, ahıra doğru koştu. Birkaç saniye içinde panterin ahırdan çıktığını gördü ve kaçmıyordu. Koca Tom'un üzerine atlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Baba!" Albert çığlık attı ve tetiği çekti.

Büyük kedi doğruca havaya sıçradı ve çığlık atıp kıvranarak aşağı indi.

Albert bir kez daha ateş etti ve sonra yere düştü. Ayaklarının altında acı hissetmeye başladığında silah sesi hâlâ kafasının içinde yankılanıyordu.

Junior, birinin bağırdığını duyduğunu sandığında yaklaşık yüz metre uzaktaydı. Durdu,

Dinlemek için başını eğdi ama taşan suyun sesi ne duyduğunu ayırt edemeyeceği kadar yüksekti. Sonra sesi tekrar tekrar duydu ve ahıra doğru dönüp koşmaya başladı.

İlk silah sesini duyduğunda ahırın tepesi henüz görünmüştü. Şimdi gerçekten endişeliydi ve nereye gittiğine bakmadan daha hızlı koşmaya başladı. İkinci silah sesi duyulduğunda, ağaçların arasından yeni çıkmıştı. Babasını görebiliyordu ve Albert'ı elinde bir tüfekte gördü.

"Ne oldu?" diye bağırdı.

Koca Tom arkasına döndü, Junior'ın ağaçların arasından koşarak çıktığını gördü ve sonra dehşet içinde Junior'ın ayaklarının altından toprağın kayıp gittiğini gördü. Korktuğu gibi, sel suları zeminin altını oymuştu. "Hayır!" Koca Tom oğlunun geriye, sele doğru düşüşünü izlerken çığlık attı. Başladı koşuyor, Junior'ın adını haykırıyor ve yüzeye çıkmasını bekliyordu.

Ama o hiç yapmadı.

Koca Tom rüzgârın yükselmeye başladığını hissedene kadar koştu ve bir seçim yapması gerektiğini anladı. Ya bu oğluyla birlikte ölecek ya da geri dönüp diğerini kurtaracaktı. Geri döndü, bu sefer daha hızlı ve daha hızlı koşuyordu. Artık rüzgârda yağmuru hissedebiliyordu ve ağaçlık bir alandan geçip bir tepeye doğru koşmaya başladı. Daha dikti ama eve dönüş yolu çok daha kısaydı. Ağaçların arasından çıkıp eve doğru koşmaya başladığında rüzgâr onu itmeye başlamıştı.

Albert'in arka verandada durduğunu ve eve doğru savrulmamak için bir direğe tutunduğunu görebiliyordu. Koca Tom küçük oğlunun yüzündeki rahatlamayı gördüğünde, bu harekete devam etmesi için gereken itici güç oldu.

Merdivenlere ulaşması sonsuza dek sürecekmış gibi geliyordu ama ulaştığında bir sundurma direğine doğru hamle yaptı ve doğruca Albert'ın kollarına düştü. Kasırganın gücü arkalarındayken, fırtına kapısını açmak ikisinin de zamanını aldı ve açtıklarında, rüzgâr fırtına kapısını arkalarından öyle sert kapattı ki menteşeleri titredi.

"Kapıyı kapat, baba! Kapıyı kapat!" Albert çığlık attı.

Koca Tom ayağa kalkmak için dizlerinin üzerine yuvarlandı, sonra ağır ahşap kapıyı tuttu ve tüm ağırlığıyla kapıyı çarparak kapattı. Kapıyı kilitledi, iş ceketini çamaşır makinesinin üzerine bıraktı, botlarını tekmeledi ve duvardan aşağı kayarak feryat etmeye başladı.

Albert ne olduğunu bilmiyordu ama Junior'ın Koca Tom'la birlikte geri dönmemiş olması yeterince şey anlatıyordu.

"Baba, Junior'a ne oldu?" diye sordu.

Koca Tom ellerini yüzüne kapattı ve hıçkıra hıçkıra ağlarken başını sallamaya devam etti.

Albert artık cevabı biliyordu ama duyması gerekiyordu. Koca Tom'un ayağının altını tekmeledi ve çığlık attı.

"Babacığım! Ne oldu? Junior nerede?"

Koca Tom başını kaldırdı. "Boğuldu. Gitti. Dere kıyılarından taşmış, akan sularla dolmuş. Altına çöktü ve onu selin içine attı. Koştum, koştum ama hiç çıkmadı. İnekler gitti. Junior gitti. Sen hayatımı kurtarmasaydın ben de gitmiş olacaktım."

Sürünerek Albert'ın oturduğu yere gitti ve onu kollarıyla sardı. "Teşekkür ederim oğlum. Yaptığın şey için teşekkür ederim, hem de kendi pahasına." Sonra Albert'ın ayaklarından birine uzanırken gözyaşlarını sildi. "Bakalım kendine ne yapmışsın."

Albert uzandı ve babası giydiği kalın çorapları çıkarırken yüzünü buruşturdu.

"Gidip bir el feneri ve ilk yardım çantası almam gerekiyor," dedi Koca Tom. "Kımıldama evlat. Uzun sürmez."

Kendini ayağa kaldırdı, sonra titreyen bacaklarıyla eve doğru yürüdü. İlk oğlunun doğumunu izlemiş ve ölümüne tanık olmuştu. Bu dayanılamayacak kadar keskin bir acıydı ve yine de ilgilenilmesi gereken yaşayanlardı.

Yemek masasından bir el feneri aldı, banyoya gidip sargı bezi ve ispirto aldı, sonra kendi çoraplarından kuru bir çift alıp mutfığa geri döndü.

Albert hâlâ ağlıyordu ama kıpırdamamıştı.

Koca Tom tekrar oturdu ve temizlemeye başlamadan önce her iki ayağına da bir kez daha baktı. "Acıttıysa özür dilerim."

"Sorun yok, baba. İkimizin de canı yanıyor. Sadece beni temizle ki mikrop kapmayayım," dedi Albert.

"Elimden geleni yaparım," dedi Koca Tom ve Albert'ın ayaklarının altına katlanmış büyük bir banyo havlusu serip önce alkolle, sonra da reçetesiz satılan antiseptikle temizlemeye başladı.

"Sanırım puma ahıra sığındı ve sığındığı zaman da inekleri ürküttü. Artık onları da kaybettiğimize eminim. Ya ilk kasırga dalgasında öldüler ya da bu kasırgada ölecekler."

Albert yorum yapmadan dinledi, babasının cevaplara ihtiyacı olmadığını biliyordu. Sadece çılgılık atmamak için konuşuyordu. Junior'ı ve hayatının geri kalanını başkalarına yardım etmeye adanmıştı. İstediklerine dair söylediklerini düşünmeden edemiyordu ama onun yerine bu olmuştu. Junior'ın bu karmayı kendi başına getirip getirmediğini merak edip duruyordu. Bu onun cinayet cezası mıydı? Kabul, adam ölmemişti ama bunun Junior'ın yaptığı herhangi bir eylemle ilgisi yoktu. Adamın öldüğünü düşünerek oradan uzaklaşmıştı.

Sonunda babasının "Bitti" dediğini ve bacağının yan tarafını sıvazladığını duydu. "Sandalyen nerede?" diye sordu Koca Tom.

"Rüzgar esmeye başladığında onu içeri ittim. Burada mutfakta bir yerde," dedi Albert.

Koca Tom el fenerini odanın köşelerinde gezdirdi ve sandalyenin masaya doğru yuvarlandığını gördü. "İşte orada."

Ayağa kalktı, tekerlekli sandalyeyi aldı ve Albert'ın yattığı yere doğru itti.

Albert yavaşça doğrulup oturdu. Kendini sandalyeye çekmeye başlamıştı ki Koca Tom eğilip onu kaldırdı, sonra da iki ayağını da ayaklıkların üzerine koydu.

"İşte buradasın. Şunları bir temizleyeyim, sonra da ağırlık kesicilerini

bulayım." Albert kıpırdamayacak kadar sarsılmış bir halde, "Yatağımın yanındaki masanın üzerindeler," dedi.

Junior'ın bedeninin sel sularına kapılıp sürüklendiği düşüncesinden kurtulamıyordu. Ya onu hiç bulamazlarsa?

Çok üzgünüm, kardeşim. Böyle bir şey olduğu için çok üzgünüm ama artık kalbinde bu yükü yaşamadığına kendimi inandıracağım. Tanrı affeder ve ben de hayatımın geri kalanını kolay para kazanma yolunda ilerlediğimizi unutmaya çalışarak geçireceğim.

Babasının ayak seslerini duydu ve Koca Tom elinde iki hap ve Albert'in yatağının yanındaki şişeye bırakılmış suyla geri döndüğünde gözlerini sildi.

"Al bakalım, oğlum."

Albert, "Teşekkür ederim, baba," dedi ve onları mideye indirdi.

"Şimdi bir şeyler yemelisin, yoksa o ağrı kesiciler seni aç karnına hasta edecek," dedi Koca Tom.

Albert gözleri dolmuş bir halde babasına baktı. "Geri gelmeden bir şey indirebilir miyim bilmiyorum."

Koca Tom elini Albert'ın başına koydu ve kafa derisinin sıcaklığını ve saçlarının yay gibi dokusunu hissetti. Hayatı. Hâlâ bir oğlu vardı.

"O zaman birlikte bir şeyler yeriz. Ben bir kutu Viyana sosisi ve biraz kraker seçiyorum." Albert başıyla onayladı. "Evet, tamam. Seninle biraz yiyeceğim."

Koca Tom dolabın üzerindeki rulodan birkaç kâğıt havlu çıkarıp tabaklara koydu, sonra da kilerden iki küçük kutu Viyana sosisi ve bir kutu tuzlu kraker çıkardı. Kutuları açtı, sosislerin konserve edildiği suyu boşalttı ve sonra her ikisini de bir kâğıt tabağa koyup masanın üzerine koydu.

"Turşu ister misin?" Koca Tom sordu.

Albert'in gözleri anında yaşardı. Turşu yemeyi seven Junior'dı ama bunu babasına hatırlatmayacaktı.

"Eğer varsa dereotu, baba."

"Onları aldık," dedi Koca Tom ve masanın üzerine koydu, kavanozun yanına küçük bir çatal koyarak onları çıkarmaya yardım etti.

Albert küçük sosislerden birine uzandı, bir krakerin üzerine koydu ve bir ısırık aldı. Koca Tom da bir çift turşu uzattı ve tek kelime etmeden oturup yemeye başladılar.

Bir keresinde Koca Tom, buzdolabında sakladıkları taze suyu almak için izin istemişti, her ne kadar hava soğumamış olsa da. Albert, babasının o anı gözlerini silmek için kullandığını ve sonra yeni bir şişe suyla geri döndüğünü biliyordu.

Albert bırakmadan önce toplam beş sosis yedi. "Baba, daha fazla yiyemeyeceğim. Yemeği ziyan ettiğim için özür dilerim."

"Sen değilsin. En küçük soğutucuda biraz kuru buz var. Eti oraya koyacağım."

Albert kendini mutfaktan dışarı atıp koridordan banyoya giderken rüzgâr uğulduyor ve yağmur başının üstünden çatıya iniyordu. Ses sağır ediciydi ve

Ufaklığın orada kaybolması durumu daha da kötüleştirdi.

Orada uzun süre kalmadı ve dışarı çıktığında odasına gitti ve yatmadan önce kirli kıyafetlerini çıkarıp temiz olanları giymeyi başardı. Ağrı kesici haplar uykusunu getirmiş, uykuya dalması uzun sürmemiş ama rüyaları dehşetle dolmuş. Uyandığında, rüyasında gördüklerinin en kötüsünün çoktan gerçekleşmiş olduğunu üzümlere fark etti.

* * *

Charlie, Booger'la birlikte mutfakta belirttiğinde Dan jeneratöre yakıt ikmali yapmaktan yeni dönmüştü.

Charlie, "Onu dışarı çıkarmam gerek," dedi.

Dan uzanıp yaşlı köpeğin başını okşadı, sonra da o büyük, sarkık kulaklarından birinin arkasını kaşdı. "Ben de seninle geleceğim," dedi Dan. "Sadece güvenlik için."

"Minnettarım," dedi Charlie ve birlikte eski hizmetkârların odasından geçip, bir zamanlar iki bina arasında bir dogtrot olan yere gittiler. Yüz yıldan biraz daha uzun bir süre önce evin başka bir kanadı gibi görünmesi için tuğlalarla örülmüştü, ancak bu dogtrot hala kasırga gittiğinde temizlenmesi yeterince kolay olan yüceltilmiş bir salondan başka bir şey değildi.

Köpek işini bitirir bitirmez evin ana bölümüne geri döndüler. Mutfaktan geçerken bile bir tür kargaşa duyuyorlardı.

Charlie endişeli görünüyordu ama Dan çoktan koşmaya başlamıştı. "Ne oldu?" Dan oturma odasına koşarken sordu.

"Patty'yi bulamıyoruz," dedi Alice. "Burada, oturma odasındaydı ama şimdi yok."

"Nerede oynuyordu?" Dan sordu.

Elliot işaret etti. "Şöminenin yanında. Odadan çıkmadı, yoksa onu görürdüm." Alice gözyaşları içindeydi.

Dan kaşlarını çatarak şömineye doğru yürüdü ve sonra kitap raflarının yanında yerde duran bebeğini gördü ve nereye gittiğini hemen anladı.

"Ağlama," dedi Dan. "Onun tam olarak nerede olduğunu biliyorum. Kendini oraya soktu ve şimdi nasıl çıkacağını bulamıyor."

"Neyin dışında?" Alice ağladı.

"Bu ev eskiden Yeraltı Demiryolu güzergâhı üzerindeydi. Bu kitaplığın arkasında kaçak köleleri sakladıkları bir oda var," dedi Dan ve doğruca kitap raflarına gitti, çömeldi ve rafların her iki ucundaki ahşaba oyulmuş dekoratif bir parşömene bastı.

Hemen yaklaşık bir metre yüksekliğinde bir kapı içeri doğru açıldı. Patty yanaklarında gözyaşlarıyla birkaç kat toprak içinde oturuyordu.

Dan uzanıp onu dışarı çekti ve sonra ona sarıldı. "Tanrı kalbini korusun, tatlım. Neden seslenmedin?"

"Çok kirlendiğim için annemin bana kızacağından korkuyordum," dedi.

Alice dizlerinin üzerine çöktü. "Çocuğum, saçlarımı zamanından çok önce ağartacaksın. Ne zamandan beri kirlendiğin için sana kızıyorum?"

Patty burnunu çekti. "Hiç olmadığımndan beri, sanırım."

Alice onu kaldırmaya başlamıştı ki Dan onun yerine kaldırdı. "Temiz bandajını kirletmek istemezsin.

Biz takip edeceğiz. Siz önden gidin."

"Oh, doğru!" Alice dedi ki. "Sanırım yatak odamızdaki banyoya."

Patty merdivenlerden çıkıp annesiyle paylaştığı yatak odasına girene kadar yüzünü Dan'ın boynuna sakladı.

"İyisin," diye fısıldadı Dan. "Kimse kızmadı, tatlım. Sadece bizi korkuttun."

"Özür dilerim," dedi. "Sıkışmak istememiştim."

Sırtını sıvazladı ve sonra onu komodinin kapalı kapağına oturttu.

Fırtınanın uğultusu burada daha belirgindi ve Alice'in ürpermesine neden oldu. "Çocuklar ve ben Umut Evi'nde yalnız olsaydık bunun ne kadar zor ve korkutucu olacağını hayal bile edemiyorum. Bu ev bir kale gibi ve siz de kapıdaki muhafızsınız. Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Dan onun söylediklerinden çok etkilenmişti. Bir elini kızın koyu renk saçlarının altından geçirdi ve alnına bir öpücük kondurdu.

"Alice Conroy, siz ve çocuklarınız son birkaç gün içinde bana on yıldır yaşamadığım kadar neşe verdiniz ve hayatıma bir amaç kattınız. İnanın bana, başımın üstünde yeriniz var. Şimdi, başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Gerisini biz hallederiz. Tekrar teşekkür ederim. Yemin ederim, bu iş bittiğinde bizi bir daha asla görmek istemeyeceksiniz."

Dan onun yanağını avuçladı. "Bu doğru olmaktan çok uzak. Kimsenin gitmesini düşünmek istemiyorum.

Bir şeye ihtiyacın olursa ben aşağıda olacağım." Alice başıyla onayladı.

Banyodan çıkarken onun konuşmasını duyabiliyordu. Patty için Booger için kullandıklarına benzer bir tasma almakla ilgili bir şeyler söylüyordu ve bu Patty'nin kıkırdamasına neden oldu. Gülümsedi.

* * *

Akşam yemeğini hazırlarken hava durumunu dinlemek için mutfakta televizyonu açmışlardı. Haber spikerlerinin nihayet kasırganın iç kesimlere doğru ilerledikçe zayıfladığından bahsetmesi kutlama sebebiydi. Cep telefonu çekmediği için de yemek yerken masada sohbetin kendine has bir canlılığı vardı.

Dan için burası onun küçük ailesiymiş gibi gelmeye başlamıştı ve fırtına ve jeneratördeki sınırlama nedeniyle sadece toplandıkları odada bir ışık yanıyordu ve odadan odaya geçtiklerinde her

şeyi kapatıyorlardı. Karanlıkta ışık olması samimiyet ve güvenlik hissi veriyordu ve Dan jeneratöre her yakıt doldurmaya gittiğinde teşekkür ediyordu

Preston Williams bunu yaptırma öngörüsü için.

Bu akşam hamburger eti, soğan, patates ve bir torba karışık sebzeden yapılmış güveç yiyorlardı. Sade bir yemekti ama doyurucuydu ve sıcaktı. Elliot yemeği karıştırırken tadına baktı ve biraz daha tuz ekledi. Alice daha sonra karıştırıp tadına baktığında bir defne yaprağı ekledi. Dan daha sonra geldi, tadına baktı, birkaç yemek kaşığı Worcestershire sosu ekledi, karıştırdı, tekrar tadına baktı ve ateşten aldı.

Alice çocuklarını masaya çağırdı. Kaseler dolduruldu. Yanında peynir ve kraker servis edildi ve içecek olarak su tercih edildi.

Mutfak temizlendikten sonra Alice'in Patty'yi yukarı çıkarıp yatağına yatırması uzun sürmedi. Sadece birkaç saat önce banyo yaptıktan sonra bebeğini çenesinin altına sıkıştırdı ve uykuya daldı.

Charlie yorgundu ve Booger'ı televizyon izlemek için isteyerek üst kata çıkardı.

Elliot kütüphaneden bir kitap aldı ve Dan ile Alice'i yalnız bırakarak odasına gitti. Saat 21:00'i biraz geçiyordu ve ışık olarak sadece televizyon varken gölgede oturmuş, birbiri ardına hava durumu güncellemelerini izliyor, tahmincilerin fırtınanın iç kesimlere doğru ilerledikçe gücünü kaybettiğinden bahsetmeye başlayacağı anı bekliyorlardı.

Alice burada Dan'in yanında kendini güvende hissetse de, kıyı boyunca olup bitenleri izlemek onu endişelendiriyordu. Çok fazla yıkım vardı ve pek çok hayat sonsuza dek değişecekti. Sonunda canına tak etmişti.

Alice Dan'e baktı. "Uykun var mı?"

"Hayır. Sen?" dedi.

Başını iki yana salladı.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Omuz silkti. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Seninle sevişmek," dedi usulca.

Alice'in gözleri büyüdü.

"Bu seni korkuttu mu?" diye sordu.

"Hayır, masum ya da bakire değilim. Bu seni korkutuyor mu?" diye sordu.

"Hayır, ben de pek masum ya da bakire sayılmam," dedi. "Peki sen ne düşünüyorsun?"

Alice tereddüt etti. Bunu söylemek, henüz çok yeni olan ilişkilerindeki zayıf kavrayışı değiştirebilirdi ama adam sormuştu ve Alice yalan söylemeyecekti. "Sanırım seninle sevişmek benim için senin için olduğundan daha önemli olabilir ve ben uygun bir cazibe merkezi olmak istemiyorum."

Dan kanepeye doğru eğildi ve onu kollarının arasına aldı. "Karım öldüğünden beri bir kadına karşı böyle hissetmemiştim. Ben bir oyuncu değilim, tatlım."

Alice, "Ben de öyle, hem de belli nedenlerden dolayı," dedi.

Dan elinin tersiyle kızın yanağının şeklini çizdi. "Çocuklarınız için."

Başını salladı. "Hâlâ uyuşturucu satıcısı olarak etiketlenmenin ortasındayız. İsteyeceğim son şey

'müsait bir kadın' olarak görölmek."

Dan onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Ama eğer birlikte olsaydık, o zaman kesinlikle müsait olmazdın."

İç çekti. "Neden kendimi kürsüdeymişim ve arzularını itiraf etmek üzereymişim gibi hissediyorum?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Sana kendimden başka bir şey satmaya çalışmıyorum. Bu ilişkiye bir şans vermek istiyorum. Seni istiyorum... hepinizi... hayatımda istiyorum."

"Sessiz sevişebilir misin?" Alice sordu. "Uh...

Nereye varmaya çalıştığınızdan emin değilim," dedi.

"Yandaki çocuklarla seviştiğinizi hatırlıyorsunuzdur."

Yüksek sesle güldü. "Ah... sessizde. Buna bayıldım." Sonra kahkahası yerini sessiz bir gülümsemeye bıraktı. "Elbette hatırlıyorum. Bana bir şans verin, bunu kanıtlayacağım."

Ayağa kalktı ve yürümeye başladı. "Hey!

Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Durakladı, sonra arkasını döndü. "Üst katta. Ben fırsat eşitliği olan bir işverenim, ama bana neye sahip olduğunuzu göstermeniz gerekiyor. Küçük bir kanıt olmadan kimsenin sözüne inanmam. Geliyor musun?"

"Henüz değil. Ben kadınlara öncelik veren bir adamım," dedi Dan ve koltuktan sıçrayarak kalktı.

Bölüm 18

Alice, onlar kapının önünden geçerken Charlie'nin odasındaki televizyonun sesini duydu.

Elliot'ın odası sessizdi ama ışık hâlâ açıktı ve Alice'in odası da sessizdi, bu da Patty'nin hâlâ uyuduğu anlamına geliyordu.

Dan merdivenleri çıkarken onun elini tuttu ve odasına girip kapıyı kilitlediklerinde de hâlâ tutuyordu. Banyodaki gece lambası ihtiyaç duydukları tüm ışığı sağlıyordu. Ama kasırğa sırasında sevişmenin de bir riski vardı.

Dan yumuşak bir sesle, "Ön sevişme için söylenecek çok şey olduğunu biliyorum, ancak tüm bu olayı durdurabilecek faktörlerin sayısı göz önüne alındığında, bu gece riskli bir hareket olduğunu söyleyebilirim," dedi.

Ona bir başparmak işareti yaptı, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, ardından gömleğini başına çekti.

Dan kollarını kızın beline doladı, onu kendine çekti ve öptü. Kız Dan'in kemer tokasına uzandığında kalbi hızla çarpıyordu ve sonra Dan onun sütyenini çözüp çıkardı.

"Çıkar şunu Amos," diye fısıldadı Alice, kot pantolonunun düğmelerini açıp tek eliyle çıkarmaya çalışırken gömleğine bakıyordu.

Saniyeler içinde kendi giysilerini çıkardı ve ardından onunkileri de çıkardı. Birkaç dakika hareketsiz kaldılar, birbirlerinin şekillerine ve boyutlarına baktılar, sonra bakışları buluştu.

Alice iç çekti. "Bil diye söylüyorum, sen şimdiye kadar seviştiğim ikinci erkeksin, bu yüzden başvurabileceğim hiçbir numaram yok."

"Gerek yok," dedi.

Göğüslerinin dolgunluğunu avuçladı, ellerini çok küçük belinin kenarlarında gezdirdi ve sonra onu kaldırıp yatağına yatırırken kalçalarının kıvrımını takip etti.

Rüzgâr, pencerelerinin yanındaki tuğlalara çarparak paramparça olan bir şey savurdu. Kadın sıçradı. Dan bir dirseğinin üzerinde yükselip gözlerinin içine baktı... hâlâ gemide olduğundan emin olmak için.

"Hayır, fikrimi değiştirmedim," diye fısıldadı.

"Ben de öyle," dedi ve dışarıdaki dünya etraflarında parçalanırken onu uzun ve sert bir şekilde öptü.

Dan'le birlikte olmak bir rüya gibiydi. Alice için bunu gerçek kılan tek şey karnının derinliklerinde yükselen sıcaklık ve onu içinde hissetme ihtiyacıydı. Sonunda Dan bacaklarının arasına girdiğinde, Alice ayağa kalktı.

Onunla buluşmak için ayağa kalktılar, sanki yıllardır birlikte dans ediyorlarmış gibi onun liderliğini takip ettiler. Tutkuları, tepelerindeki fırtınayla birleşince hiç beklemedikleri bir afrodisyak etkisi yaratmıştı.

Alice bir an kafayı buldu, sonra bir başka rüzgâr eve başka bir şey çarptı ve çarptığında, doruk noktası ona da çarptı. Kasılmalar içinden geçerken her kası titriyordu ve o hâlâ doruk noktasındayken Dan sonunda kendini bıraktı. Zevk dalgaları dalga dalga içinden geçerken doruğa ulaştı.

Kalp atışlarının durması ve nabızların düzenli bir ritme dönmesi birkaç dakika sürdü. Aralarındaki sessizlik az önce olanlardan duydukları memnuniyetten kaynaklanıyordu.

"Gençliğin tatlı kuşu. Bu saf güzellikten başka bir şey değildi," diye fısıldadı Alice.

Dan dirseklerinin üzerinde yükseldi ve onun yüzüne baktı. Koyu renk saçları dağınıktı. Göz kapakları yarıya inmişti.

Dudakları birazcık şişmişti. Ve hâlâ onun kalp atışlarının ritmini hissedebiliyordu. "Sanırım bunu tekrar yapmak isteyeceğimi biliyorsun," dedi.

Başparmağını adamın alt dudağının kenarında gezdirdi. "Bunu dört gözle bekliyor olacağım," dedi. "Ama içgüdülerim giyinmem gerektiğini söylüyor."

İç geçirdi. "Not edildi," diye fısıldadı ve yataktan kalkmadan önce ona son bir öpücük verdi.

Kadının giysilerini toplamaya başlamasını izledi ama giyinmek için banyoya doğru yöneldiğinde birden durdu ve sanki kalçasının arka tarafına bakmaya çalışıyormuş gibi başını çevirdi.

"Ne arıyorsun?" diye sordu.

"Senin markan. Hâlâ yanıyor," dedi ve kapıyı kapatmadan önce ona yavaş, seksi bir gülümseme verdi.

Dan kalkıp giyinmeye başladığında yüzündeki gülümsemeyi atamamıştı ve beş dakika içinde aşağıya inmişlerdi. Alice çocukların oynadığı oyunları kaldırmaya başlarken Dan'ın jeneratörün yakıt göstergesini kontrol etme zamanı gelmişti.

Görevler arasında devam eden öpüşme ve kucaklaşmalar nedeniyle günün sona ermesi gerekenden çok daha uzun sürdü.

* * *

Gün ağardığında Koca Tom ve Albert hâlâ ayaktaydı.

Koca Tom yatağa gitmiyordu çünkü gözlerini her kapadığında Junior'ın sel sularına doğru geriye doğru düştüğünü görüyordu.

Albert bir ya da iki kez uyuyakalmıştı ama rüzgâr ya eve doğru bir şey savuruyor ya da evden bir şey koparıyordu ve bu durum sona erdiğinde hâlâ bir evleri olup olmayacağını merak ederek uyanık kalmasını sağlıyordu.

İkinci kez uyandıktan sonra babası için uyanık kaldı. Gecenin geri kalanını konuşarak, ağlayarak

ve biraz daha konuşarak, Junior'la ilgili en sevdikleri hikayeleri hatırlayarak geçirdiler ve tüm bu süre boyunca Albert, ne yaptıklarını ve Junior'ın yetiştirilme tarzından ne kadar uzaklaştığını bilmenin yükünü kalbinde taşıyordu.

Fırtına Beulah Gatlin'in iki katlı eski evini dövüyor, ağaçları kibrit çöpü gibi koparıp etrafa savuruyordu. Ağaçlardan biri verandaya düşmüş, verandanın direklerini ve üzerini örten çatıyı yerinden sökmüş, bu da aileyi evin arka tarafına taşınacak kadar korkutmuştu.

Moses ve J. B. kafese kapatılmış hayvanlar gibi volta atarken, Beulah yatağında giyinik bir şekilde yatıyor ve oyuncak bebeğini göğsüne bastırıyordu.

Oğulları ne zaman onu kontrol etmeye gelse, onları gönderirdi. Arkadaş istemiyordu. Hayatının bu hale gelmesinden dolayı yüreğinde hissettiği öfkeyi kendine acımaya dönüştürmekle meşguldü. Sonunda uyuyakaldığında, günahlarını kahramanca hareketlere dönüştürmenin bir yolunu bulmuş ve Marty'nin ailesini göndermenin, onun gözden düşüşünün anısını yok etmek için gerekli olduğuna kendini ikna etmişti.

Ruby'nin ısrarı üzerine Peanut sonunda uzun boyunu bekleme odasına götürmüş ve orada kanepeye uzanıp uyumuştı.

Ruby'ye gelince, bütün gece ve sabahın erken saatlerine kadar Lovey'i rahatlatmak, bir şeyler içirmek, üşüdüğü için üzerini örtmek, ağrı kesicilerin etkisini göstermesini beklerken dayanılmaz acılar içinde nefes alırken elini tutmak ya da yardım çığlıkları atarak uyandığında yatağının üzerindeki ışığı açıp onu sakinleştirmek ve hâlâ kapana kısılmış olduğunu hayal etmek için yatağından kalktı.

Sabah olduğunda Ruby, Lovey'nin pencerede durup dışarı baktığı andan, Johnny Pine'ın onu kurtarmak için kapıda bir delik açarken yüzünü gördüğü ana kadar olan her şeyin ayrıntılarını biliyordu.

Lovey, acil servise dev bir buldozerle gidişini ve Johnny'nin ne kadar güçlü bir adam olduğunu anlattı. Ölümünden bahsederken sessizce gözyaşı döktü ve hala burada olduğu için biraz şaşırdı.

Ruby, Lovey'nin kasırganın ne kadarına maruz kaldığını görünce şok olmuştu ve artık bir kulağındaki işitme kaybının yaralanmadan değil, banyoda çaresizce yerde yatarken rüzgârın şiddetinden kaynaklandığını biliyordu.

Bir keresinde Lovey uykuya daldığında Ruby koridordan bekleme odasına koştu, Peanut'ın uyuduğu kanepenin yanında dizlerinin üzerine çöktü ve başını onun göğsüne koyup ağladı.

Lovey'nin öldüğünü düşünerek uyandı, ancak Ruby'nin sadece arkadaşının yaşadıklarından dolayı bunaldığını öğrendi. Onu kanepeye oturttu ve otomatlara yöneldi, soğuk gazoz, tatlı çikolata ve bir paket tuzlu cipsle döndü. Birlikte sessizce oturdular, hayatlarını paylaşmayı öğrendikleri gibi yiyeceklerini de paylaştılar, hala birbirlerine sahip oldukları için minnettarlardı.

Gün ıdıktan hemen sonra hemşirelerden biri Lovey'ye bir doz daha ağrı kesici vermek için geldi. İlaçları seruma enjekte etti, su sürahisini yeniden doldurdu ve Lovey'nin kahvaltıya hazırlanmasına

yardım etmeden önce biraz buz ekledi,

Ruby sessizce izlerken.

Hemşire, "Yemek seçenekleri çok az ama kimsenin aç kalmasına izin vermeyeceğiz," dedi. "Oh...ve biraz da iyi haber. Son kasırğa güncellemesine göre kasırğa iç kesimlere doğru ilerliyor ve ilerledikçe şiddeti azalıyor."

"Tanrı'ya şükür," dedi Ruby. "Gidip Peanut'a söyleyeceğim."

Hemşire, "Henüz dışarı çıkmanın güvenli olduğunu sanmıyorum," dedi. "Lovey'nin kahvaltısını getirirken ikiniz için de soğuk mısır gevreği ve sıcak kahve getirebiliriz."

Ruby gülümsedi. "Bu çok makbule geçer. Çok teşekkür ederim."

"Asıl minnettar olan biziz. Hepimiz bu katta oldukça yorulduk ve Lovey'nin dün gece ihtiyaç duyduğu bakımın neredeyse tamamını omuzlarınıza aldınız."

Ruby, "O benim hiç sahip olmadığım kız kardeşim ve aileler birbirleri için bunu yapar," dedi. "Lovey, Peanut'ı almak için bekleme odasına gidiyorum. Hemen döneceğim."

Lovey başını salladı. Gözlerini kapadı ve derin nefesler alarak ağrı iğnesinin tekrar etkisini göstermesi için dua etti. Bir süre için hayatını ağrı iğnesinden ağrı iğnesine ne kadar sürede geçebileceğine göre ölçtü. Ruby ve Peanut döndüğünde tekrar uykuya dalmıştı. Ama işler iyiye gidiyordu.

Kısa bir süre sonra bir görevli odaya kahvaltı getirdiğinde gülümsüyordu. "Rüzgâr eskisi kadar güçlü değil. Belki de her şeye rağmen Bereket'ten geriye bir şeyler kalacak."

* * *

Alice, Patty'nin yanında uyandı, dün geceyi düşündü ve beklentiyle ürperdi. Bu, oldukça özel bir adamla yeni bir hayat -tam bir hayat- olasılığına atılan ilk adımdı. Sırt üstü dönüp gerindi ve bunu yaparken bir şeylerin büyük ölçüde farklı olduğunu fark etti.

Rüzgar o kadar güçlü değildi. Yağmur tufan gibi gelmiyordu. Ya bu Fanny Kasırgası için sonun başlangıcıysa? Ayağa fırladı, sargılı elini plastik bir poşetle kapatıp bir şerit maskeleme bandıyla bileğinden bağladı, sonra duş aldı ve dün giydiği kotu giydi. Temiz bir gömlek, birkaç çorap ve ayakkabı giydikten sonra saçlarını iyice taradı ve omuzlarına döktü.

Patty için temiz giysiler hazırladı ve kahveyi hazırlamak üzere aşağı indi. Jeneratörün uğultusu evin kalp atışları haline gelmişti. Alice bunca gündür şehir suyundan, kanalizasyondan, ısıdan ve ışıktan yoksun olmadıkları için ne kadar şanslı olduklarını çok iyi biliyordu.

Kahveyi ölçerken, Elliot'ın garajdaki dairesine sığınan ailenin ne durumda olduğunu merak etti. Evleri yoktu ve tüm eşyalarını kaybetmişlerdi. Normalde, Blessings halkı her zaman olduğu gibi bir araya gelir ve onları yeniden ayağa kaldırmak için yiyecek ve giyecek bağışında bulunurdu. Ancak Blessings yeniden güç kazanana kadar bunun mümkün olup olmadığını bilmenin bir yolu yoktu. Kaç kişinin evini su bastığını ve Lovey Cooper dışında kaç kişinin yaralandığını bilmenin hiçbir yolu yoktu. Tüm kasaba için korkutucu bir dönemdi.

Dan yüzünde bir gülümsemeyle mutfığa geldi ve onun ensesine bir öpücük kondurdu.

"Kokuyorsun

iyi," dedi. "Lavanta gibi."

"Güzel banyo sabununuz," dedi Alice ve sonra ona dönüp düzgün bir günaydın öpücüğü verdi.

"Benim tatlı Alice'im, sağduyunun ötesinde bir adamı baştan çıkarıyorsun. Jeneratördeki yakıtı kontrol edeceğim.

Döndüğümde kahvaltı hazırlamaya yardım edeceğim."

Alice domuz pastırmasını pişirmeye koyuldu çünkü vardı ve sonra biraz krep hamuru karıştırıp bir kenara koydu.

Charlie elinde tasmalı Booger'la mutfığa geldi. "Onu dışarı çıkarıyorum. Hemen dönerim," dedi.

"Patty uyandı mı?" Alice sordu.

"Şarkı söylediğini duydum, yani evet, uyandı. Giyiniyor mu? Hiçbir fikrim yok," dedi ve ardından Booger'ı da peşine takarak arka koridordan aşağı indi.

Alice krep yapmaya başladı ve her seferinde bir yığın hazırladıktan sonra onları ısıtma fırınına koydu. Charlie geri geldi ve Booger'ın yemeğini hizmet odasına koydu.

"Krep mi yaptın?" diye sordu. Kadın

başını salladı.

"Gidip Patty'yi getireyim," dedi ve mutfaktan çıkarken ona başparmağıyla bir

işaret yaptı. Alice gözlerini devirdi. "Yürü, Charlie. Arada bir yürümek iyidir."

Birkaç dakika içinde mutfak sohbet ve gülüşmelerle doldu. Alice hâlâ elinden geldiğince hızlı bir şekilde krep yapıyor ve krepleri çevirirken tabağından bir şeyler yiyordu.

Dan kahvesini doldurmak için ayağa kalktı, sonra ocağın yanına bıraktı ve Alice ile tabağını masaya taşıdı. "Sen otur. Ben son hamuru pişirmeyi bitireyim."

"Teşekkür ederim," dedi ve kısa yığınının biraz şurup ekledi, sonra da bitirdi. "Kim daha ister?" Dan sordu.

Elliot elini kaldırdı, Charlie de öyle. Patty başını kaldırıp onların ellerini kaldırdığını gördü ve kendi elini de havaya kaldırdı.

"Patty, tabağında hâlâ krep var. Neden elini kaldırdın?" Alice sordu.

Yüzündeki kızgınlık ifadesini fark etmemek mümkün değildi. "Onlar yaptı," dedi işaret ederek.

"Ben neden yapamıyorum?" Alice sırtıttı. "Ellerinin neden havada olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Patty kaşlarını çatı. "Hayır."

"Daha fazla krep istiyorlardı."

Patty nefesini tuttu ve sonra elini başının üzerinde ileri geri sallamaya

başladı. "Bu ne anlama geliyor?" Alice sordu.

"Evet'imi siliyorum," dedi Patty.

Dan güldü.

Elliot uzandı ve başını okşadı. "Çok tatlı bir çocuk, ama isteğimi geri almayacağım."

"Ben de öyle," dedi Charlie.

Dan tabağı aralarındaki masaya koydu. Üç tane krep vardı. "Bu sonuncusu. Aranızda halledin," dedi. Charlie önce tabağa uzandı ve tam Alice onu azarlayacakken tabağı Elliot'a uzattı. "Önce siz, efendim," dedi Charlie.

Elliot gülümsedi. "Teşekkür ederim, Charlie." Bir tane aldı ve tabağı Charlie'ye geri verdi, o da kalan iki taneyi hemen tabağına kaydırıldı.

"Anne, şimdi gidip oynayabilir miyim?"

Doydum." "Ağzını sil ve evet."

Patty kaydırıldı ve sonra ayağa fırladı.

"Patty! Bekle!" Alice dedi ki. "Dün öğleden sonra sana banyo yaptırırken ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

Patty başını salladı ama Alice bu numarayı daha önce görmüştü. "Ne demiştin?" diye sordu. "Bir daha tren yolunda oynamayalım mı?"

Dan kendini durduramadan güldü.

Alice bir kıkırdamayı bastırdı. "Hayır, dedim ki... o gizli odaya bir daha *asla* girme, bunu sen de biliyorsun." "Ve sen de yerin altında bir demiryolu olduğunu söylemiştin," dedi Patty. "Söz veriyorum! Bir daha oraya gitmeyeceğim. tekrar."

Alice kaşlarını çatı. "Charlie-"

"Gidiyorum anne. Ben gidiyorum. Hadi, bücür. Yine Chutes and Ladders oynamak ister misin?" Patty başıyla onayladı ve odadan çıkarken ağabeyinin elini tuttu.

Elliot bir yığın kirli bulaşığı tezgâha getirdiğinde Dan hâlâ gülümsüyordu. "Ben biraz odama gidip hava durumunu dinleyeceğim. Görünüşe bakılırsa bugün burada havanın nihayet durulacağı gün. Ve çok da erken değil, derim. Bayan Alice, bu harika kahvaltı için teşekkür ederim. O kadar şımaracağım ki kendi evime döndüğümde kendime yardım etmek için parmağımı bile kıpırdatmak istemeyeceğim."

Yalnız kaldıklarında Dan ve Alice birbirlerine şöyle bir baktılar ve kahkahalara boğuldular.

"Aman Tanrım... demiryolu rayları. Özür dilerim... ama kendimi kaybettim."

Alice gözlerini silerek, "Evet... Yeraltı Demiryolu hakkındaki dersim birkaç yıl erken gelmiş olabilir," dedi. "Bu çocukla konuşurken suratını asmamanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin."

Dan kollarını ona doladı ve kocaman sarıldı. "Bunca zamandır benim sana aşık olduğum gibi sen de bana aşık olmazsan bir daha asla mutlu olamayacağımı düşünüyordum ve şimdi öyle olduğunu biliyorum, ayrıca çocuklarının hayatıma ne kadar büyük bir neşe kattığını da fark ediyorum."

Alice'in görüşü bulanıklaştı, sesi fısıltının biraz üzerindeydi. "Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum."

Dan'ın kalbi küt küt atmaya başladı. "Neden bahsediyorsun sen? Sana tapıyorum. Çocuklarına tapıyorum. Neyi yanlış söyledim?"

"Hayır, hayır, kastettiğim bu değildi. Siz buraya gelmeden önce, ben dünyası duman olan bir kadındım. Sahip olduğumuz her şeyi yaktıktan sonra kocamı gömdüm ve bir hafta içinde

Ailesi tarafından Blessings'te bir sokak köşesine terk edilmişti ve bir aylık kirasını bile ödeyecek parası yoktu. Ve burada hava hala soğuktu. Üzerimizdekilerden başka giysimiz yoktu. Evde yiyecek yoktu ve ben hastaydım. Öleceğimi ve çocuklarımı yetim bırakacağımı düşünüyordum."

Dan sadece kollarını ona doladı ve konuşmasına izin verdi.

"Charlie bizi kurtardı. Kiralık bir köpeği olduğuna dair şehrin her yerine el ilanları astı. 'Eğer kaybettiyerseniz, Booger onu bulabilir,' diyordu ilanda. Ve bu hizmet için yirmi beş dolar alıyordu."

Dan'ın sırtının ortasından soğuk bir ürperti geçti. "Ciddi olamazsın."

"Evet, öyleyim. On iki yaşındaydı ve evin erkeği olmayı kendine görev edinmişti. Kaderin cilvesine bakın ki, polis şefi el ilanını görmüş ve yaşlılar merkezinde yaşlı bir kadın kaybolunca Charlie ve köpeğinin peşine düşmüş."

"Onu buldular mı?" Dan sordu.

"Evet. Sonrasında bir gün kadar yaşadı ama sonra vefat etti. Ama bu bizim ve durumumuzun dikkat çekmesine neden oldu ve biz farkına bile varmadan yiyecek ve giyecek almaya başladık, şef elektrik tesisatımızı açtırdı ve Peanut Buttermen bizi sosyal yardıma kaydettirdi. Çocukları okula kaydettirdim ve eve dönerken Bloomer's Hardware'in camında bir Yardım Aranıyor tabelası gördüm, gerisini biliyorsunuz. Demek istediğim, zor durumdaki bir hayırseverlik vakasından şu ana geldim... ve tüm bunlar... ve sen."

"Seni çok özel görüyorum. Seni kendinden ya da çocuklarından vazgeçmeyen bir kadın olarak görüyorum. Sevmesi çok kolay bir kadın görüyorum. Sen annemin deyiimiyle kanında 'pes etmeyen' bir kadınsın. Seninle ilgili her şeye hayranım."

"Teşekkür ederim," dedi Alice. "Sen benim parlak zırlı şövalyemsin. Küçük bir kızken onları hayal ederdim ama hiç tanımadım... ta ki sana kadar."

Dan kolunu onun omzuna doladı. "Buradaki işim bitti. Saray soytarılarının arasına oturalım mı leydim?"

Alice güldü, ki bu tam da onun yapmasını istediği şeydi ve adam mutfağın ışığını söndürüp çocuklarını bulmaya gittiklerinde hâlâ gülümsüyordu.

* * *

Kasırğa rüzgârları her geçen saat azalıyordu. Yağmur artık kör edici değildi ve güneyde gökyüzünün açık olduğuna dair bir ipucu vardı.

Koca Tom ön kapıyı açtı ve verandaya çıktı. Sular altında kalan dereden gelen su sesini duyabiliyordu ve irkildi.

Albert tekerlekli sandalyesini açık kapıya doğru yuvarladı ve dışarı baktı. "Ne düşünüyorsun baba?" "Junior'a olanları ilçe şerifine bildirmenin zamanı geldi diye düşünüyorum. Bu şekilde insanlar onu nehrin aşağısında arıyor olabilir."

"Seninle gelebilir miyim?" Albert sordu.

Daha önce Koca Tom küçük oğlunun geride kalması için ısrar ederdi. O iyileşmemiştir. Tom'un

sorunları olsaydı, Albert dışarı çıkamayabilirdi ama dün Koca Tom'un düşünce tarzını değiştirmişti.

Albert'ı sadece oğlu olarak değil, bir erkek olarak da görmüştü. Ve eğer Albert bu yolculuğun üstesinden gelebileceğine inanıyorsa, bu onun için yeterliydi.

"Elbette yapabilirsin," dedi Koca Tom. "Tüm yolu geçemeyebiliriz ama deneyeceğiz. Arabayı derin sulara sürmeyeceğime söz veriyorum. Yolun altının yıkanıp yıkanmadığını bilemeyiz ama yine de bir deneyelim."

"Gidip eşyalarımı alayım. Uzun sürmez."

"Dükkândan eski dörde dört çekiciyi çıkaracağım. Daha yükseğe çıkabilir, bu da işe yarayabilir," dedi Koca Tom. "Seni mutfak kapısında bekleyeceğim. Seni ve sandalyeyi oraya taşımak daha kolay olur."

Albert, "Evet efendim," dedi ve tekerlekli sandalyesiyle koridordan geçerek yatak odasına gitti.

Koca Tom eşyalarını topladı, Dually ile birlikte gelen anahtarları aldı ve arka kapıdan dükkana doğru yola çıktı. Yakıtı kontrol etti, sonra kamyonu dükkândan çıkarıp büyük çiftlik yakıtı depolarına götürdü ve traktörü için kullandığı yakıtla aynı olan dizelle doldurdu. Buzağıyı kontrol etmek için ahıra uğradı. Buzağı bağıırıyordu. Diğerlerine verdiği yemi yiyordu ve süten kesilebilecek kadar büyümüştü.

"Sütten kesilmek için zor bir yol, küçük dostum," dedi Koca Tom, sonra ahıra biraz yem koydu ve dışarıdaki varilden bir kova yağmur suyu alıp onu da ahıra bıraktı.

Arka kapıda durdu ve Albert'ın yüksek binek aracına binmesine yardım etti, tekerlekli sandalyesini katladı ve koltukların arasındaki arka döşemeye koydu.

"Hazır mısın? Ağrı kesici ya da başka bir şeye ihtiyacın var mı oğlum?" "Bu sabah biraz aldım.

Akşama kadar iyi olacağım."

Bununla birlikte Koca Tom direksiyona atladı. Ön cam silecekleri bir hula dansçısının kalçaları gibi ileri geri hareket ediyordu. Riskli bir yolculuktan ama bunu yapmak için büyük bir neden vardı ve Albert babasının bunu tek başına yapmasına izin verecek değildi.

İlk engelleri yolun üzerine devrilmiş bir ağaçtı ama Koca Tom hazırlıklıydı. Dışarı çıktı, kamyonun kasasından zincirli testeresini çıkardı ve yola devam etmeden önce tıkanıklığın üstesinden geldi.

Üzerinde Köprü Dışında yazan bir tabelanın bulunduğu bir yan yoldan geçtiler. Albert'in aklına köprünün altından akan suyun çiftliklerindeki dereden geldiği geldi. Babasına baktığında, bu düşüncenin onun da kafasında olduğunu fark etti.

Küçük bir tepeyi aştıklarında, aşağıdaki yolun karşısındaki suyu görebiliyorlardı. "Derin görünmüyor," dedi Koca Tom.

"En azından aşağı doğru sür. Oraya varınca anlarız," dedi Albert, onlar da öyle yaptılar ve yaklaştıkça derin olmadığını, sadece hızla ilerlediğini fark ettiler. Doğruca içinden geçtiler.

Liberty County'nin ilçe merkezi olan Hinesville'e varana kadar bir mil diğerine, sonra bir diğerine karıştı. Hinesville terk edilmiş görünüyordu. Kaldırımlar boyunca sel enkazları ve her türlü fırtına

döküntüsü vardı.

"Burada bekle de açık olup olmadıklarına bir bakayım," dedi Koca Tom, ama o daha arkasını dönmeden, ikisi de bir adamın binadan çıkıp kamyonetine binerek uzaklaştığını gördüler.

"Sanırım açıklar baba," dedi Albert. "Evet. Sıkı otur. Sandalyeni arkadan getireyim."

Albert emniyet kemerini çözdü ve kapıyı açarak beklemeye başladı. Birkaç dakika sonra babası sandalyeyi kurmuş ve hazırlamıştı.

Koca Tom Albert'i kaldırıp sandalyesine oturttu ve kamyoneti kilitledi. "Sıkı tutun," dedi Koca Tom ve Albert'ı sandalyesiyle birlikte sokağa çıkardı, sonra da polis karakoluna doğru itti.

İçeri girdikleri anda Koca Tom'un tavrı değişti. Evde olduğu gibi yine ağlamaklı ve gergindi. Albert bunun hikâyeyi tekrar anlatmak zorunda kalmasıyla ilgili olduğunu tahmin etti.

"Otur baba. Bu kadarını yapabilirim," dedi Albert ve sandalyesini tezgâha doğru yuvarladı. "Günaydın, size nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu tezgâhtar.

"Şerifle konuşmamız gerekiyor."

"Adınız nedir?" diye sordu.

"Ben Albert Rankin, bu da babam Koca Tom Rankin."

"İşiniz nedir?" diye sordu ve ardından ekledi, "Bu kadar yavaş olduğumuz için özür dileriz. Bilgisayarlarımız hala çalışmıyor, bu yüzden tüm bilgileri elle alıyoruz."

"Bir ölümü bildirmek için buradayız."

Kadın başını kaldırıp önce Albert'e, sonra da onun omzunun üzerinden arkasındaki iri adama baktı. "Merhumun adı nedir ve ölüm nedeni neydi?" diye sordu.

"Ona Junior diyorduk ama adını babamdan almıştı. Adı Thomas Ray Rankin'di. Ölüm nedeni... Sığırlarımızı ararlarken taşkın bir dereye düştü. Dibe battı ve bir daha çıkamadı."

"Kaybınız için üzgünüm," dedi tezgâhtar. "Lütfen burada bekleyin. Şerif Yardımcısı Terrell'in müsait olup olmadığına bakmam gerekiyor."

"Şerif Ryman'a ne oldu?" Koca Tom sordu.

"Kasırgadan önce ameliyat oldu. Hâlâ evde iyileşiyor. Bir dakika lütfen." Aceleyle koridora çıktı, sonra hemen geri döndü. "Beni takip edin," dedi.

Koca Tom ayağa kalktı ve Albert'i koridordan aşağıya, soldaki ikinci ofise doğru itti.

"Şerif Yardımcısı Terrell, bunlar Tom Rankin ve oğlu Albert."

Hunt Terrell ayağa kalktı ve ellerini sıkmak için masanın etrafına geldi. "Ben Şerif Yardımcısı Hunt Terrell. Oğlunuzu kaybettiğiniz için başınız sağ olsun. Oturun efendim. Küçük jeneratörlerle çalıştığımız için bilgisayarlar çalışmıyor. İlgili bilgileri kağıda dökeceğim, bu yüzden bana tahammül edin. Şimdi, bana ne olduğunu anlatın."

Koca Tom'un başı düştü.

Albert elini babasının koluna koydu ve sıktı. "Bunu yapabilirsin baba." Koca Tom başıyla onayladı, sonra derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı.

Bölüm 19

Öğleden sonra rüzgâr saatte otuz milden daha az hızla esiyordu ve yağmur aralıklarla yağıyordu. Elliot eve gitmek istedi ama Dan ona orada elektriksiz kalacağını hatırlattı.

"Ah...doğru ya," dedi Elliot. "Burada o kadar rahattım ki unutmuşum. Bu yüzden, Blessings tekrar güç kazanana kadar misafirperverliğinizi memnuniyetle kabul edeceğim."

"Güzel," dedi Dan. "Tüm bunlar başladığından beri sizin evinizdeydik, ama Alice kendi evini kontrol etmedi, bu yüzden şehrin o kısmına gidip gidemeyeceğimize bakacağız. Sokakların açık olup olmadığını söylemenin bir yolu yok, ama her halükarda uzun sürmez."

Elliot başını salladı. "O zaman biraz dinlenmek için yukarı çıkıyorum. Eğer uyuyakalırsam, akşam yemeği hazır olduğunda beni uyandır."

Alice gülümsedi. "Seni unutmayacağız," dedi ve sonra çocukları kontrol etmeye gitti. Onlar dönene kadar Charlie bebek bakıcılığı görevini üstlenmişti ve bundan mutluluk duyuyordu çünkü Dan onlar için patlamış mısır hazırlamıştı ve Disney filmi izlemek için yerleştiklerinde bir Pepsi daha paylaşıyorlardı.

"Uzun sürmeyecek," dedi Alice. "Patty, Charlie'ye iyi davran, tamam mı?"
Patty başını salladı. "Charlie için her zaman iyiyimdir. Onu çok seviyorum," dedi. Charlie'nin yanakları kızardı ama Alice onun gizliden gizliye memnun olduğunu anlayabiliyordu.

"Dışarı çıkmak yok."

"Sorun yok anne. Ben hallederim," dedi Charlie.

Alice ikisine de başıyla onay verdikten sonra Dan'i yan kapıdan çıkıp revağa kadar takip etti. Stetson'ını kafasına sıkıca yerleştirdi, Alice'in yolcu koltuğuna oturmasına yardım etti ve kemerini bağladı. O bunu yaparken Alice eğildi ve Dan'in yanağına bir öpücük kondurdu.

"Günlerdir bunu yapmak istiyordum," dedi.

"O zaman bunu yapmana gerçekten sevindim," dedi ve onu tam dudaklarından öptü. "Bu da benim dürtüye katkım." Sonra kamyonetin etrafında döndü ve içine bindi. "İşte bir şey yok, sevgilim. Hadi gidip Blessings'e bir göz atalım."

"Gerginim," dedi Alice. "Evi su basmaması ve eşyalarımızın iyi olması için dua ediyorum. Her şeye yeniden başlamak zorunda kalmak istemiyorum."

"Burada yeniden başlamak diye bir şey yok. Ne olursa olsun, geri dönmeyeceğiz, ilerleyeceğiz, tamam mı?"

Adamın profiline baktı - koyu renk saçlar, büyük kovboy şapkası, düz bir burun, güçlü bir çene ve çok

Öpülesi dudaklar ve düşündüm ki, *lanet olsun, ilerliyoruz.*

Dan sağına bakıp işaret ettiğinde beş bloktan fazla gitmemişlerdi. "Hey, bak, şu evin tamamı yıkılmış. Ağaçlar her iki taraftan da üzerine devrilmiş."

"Acaba bu ev Elliot'ın garaj dairesinde kalan aileye mi ait? Ağaçlar evlerinin üzerine düştüğünde her şeylerini kaybettiklerini söylememiş miydi?"

"Evet, öyle yaptı. Bu çok zor," dedi Dan, kırık bir pencereden sarkan parçalanmış perde kalıntılarına, bir kanepeye ve onun ötesinde bir mutfaktan geriye kalanlara bakarak.

"Hepsini öldürmediği için şanslılar," dedi Alice ve mahallesine yaklaşıp kadar kendisini nelerin beklediğini düşünerek sessizce yoluna devam etti. İşte o zaman koltuğunun kenarına kaydı.

Suyun ne kadar yükseldiğini görebiliyordu, çünkü enkaz nedeniyle su hattı görülebiliyordu. Ancak suyun evin içine girecek kadar yükseldiğine dair herhangi bir işaret göremedi.

"Buraya kadar her şey yolunda," dedi ve sonra Dan köşeyi döndü ve evinin çatısını gördü. "Çatı hâlâ evin ön tarafında. Garaj hâlâ ayakta."

Yolun kenarına yanaştı ve arabasını onun arabasının arkasına park etti. "Arabanızda bir şey yok," dedi. "Bitişik garaj dayanmış ve pencereleriniz hâlâ kapalı. İçeri girelim ve herhangi bir sızıntı olup olmadığına bakalım."

Alice emniyet kemerini çözdü ve Dan inmesine yardım etti. "Anahtarın yanında mı?" diye sordu. Güvenlik alarminin kilidini açtı, ardından Dan kapının kilidini açtı ve onun girmesi için kenara çekildi.

İçeri girerken bile dengeyi hissedebiliyordu. Hiçbir şey bozulmamıştı.

"Burada her şey yolunda," dedi ve sonra odadan odaya geçerek akan bir çatı ya da kırık pencereler olup olmadığını kontrol etti. Hiçbir şeyi gözden kaçırmadığından emin olmak için iki kez dolaştı ve sonra rahat bir nefes alarak oturma odasına oturdu. "Hizmet odasının penceresinde bir çatlak var ama hala tahtayla kapatılmış. Bunun dışında her şey yolunda."

"Camı değiştirmek fazla zaman almaz," dedi Dan. "Kolayca yapabilirim." Sonra kapısı çalındı ve sokağın karşısındaki komşusu Julia içeri baktı.

"İçeri girdiğini gördüm. Sadece seni ve çocukları kontrol etmek istedim. Evde olmadığını biliyordum ama endişelendim."

"Çok nazıksınız," dedi Alice. "Fırtına boyunca Bay Amos'un misafiri olduk. Ayrıca sokağın karşısındaki yaşlı komşusunu da barındırdı. Julia, Dan Amos'u tanıyor musun?"

"Sadece itibarım var. Teyzelerimden biri yönettiğiniz mülklerden birini kiraladı. Ben Julia Youngman."

Tanıştığımıza memnun oldum."

Dan, "Bayan Youngman, benim için bir zevk," dedi.

Alice ayağa kalktı. "Biz de tam ayrılmak üzereydik. Çocuklara uzun süre kalmayacağımızı söyledim, bizi düşündüğünüz için teşekkür ederim."

"Elbette," dedi Julia. Dan'e son bir kez gülümsedi ve sonra gitti. Alice sırtıttı. "Bir fetih yaptın."

"Şapka yüzünden," dedi ve ayrılmadan önce hızlı bir öpücük çaldı.

Kamyona geri döndüklerinde Dan, Main'e ne olmuş olabileceğini merak ederek oraya doğru yöneldi. Sokaklarda hâlâ su vardı ama sadece birkaç santim.

"Şu sel enkazına bak," dedi Alice, sonra nefesi kesildi. "Olamaz! Piggly Wiggly tabelası gitmiş. Granny's'in tabelası da gitmiş. Seyahat acentesinin çatısının bir kısmı hasar görmüş. Görünüşe göre bir tür uçan enkaz çarpmış."

"Bunların hiçbirisi kalıcı değil ve şu ana kadar herhangi bir ölüm haberi almadık. İşte mucize bu." "Haklısın," dedi Alice.

"Bloomer's Hardware'i kontrol edelim," diye önerdi Dan ve arabayı Main'de biraz daha ileriye sürdü. "Fred'in çatısı da hasar görmediyse iyi görünüyor."

Alice, "Elektriği geri aldıktan sonra, insanlar yıkılan şeyleri tamir etmeye veya yeniden inşa etmeye başladıkları için birkaç ay boyunca çok meşgul olacağız" dedi.

"Şu anda her şey oldukça üzücü görünüyor ama düzelecek. Hiçbir yer açık değil, eve gitmeye hazır mısınız?"

Başını salladı, Dan ev dediğinde aklına ne kadar kolay büyük evin geldiğini düşündü, sonra fark etti ki ev değil, evi ev yapan Dan'di.

* * *

Albert, Hinesville'den çıkarlarken babasının yüzünü izledi ve göreceğini hiç düşünmediği bir şey gördü. Babası yıkılmış bir adamdı. Oğlunun ölümüne tanıklık etmek onu derinden yaralamıştı.

Koca Tom boğazını temizledi. "Ya Junior'ı hiç bulamazlarsa? Ya-"

"Baba! Yapma!" Albert dedi ki. "Junior şimdi Tanrı'nın ve annemin yanında. Artık acı çekmiyor. O evinde. Üzgün olan bizleriz. Hayatımızın geri kalanını onsuz nasıl anlamlı kılacağımızı bulmak zorunda olan bizleriz."

"Ama-"

"Aması yok, baba! Denizciler denize gömülür, bu yüzden cesedini selde kaybetmek sadece daha sonra bir çukur kazıp onu içine koymayacağımız anlamına gelir. Biri öldükten sonra cesedine ne olduğu hiçbir şeyi değiştirmez. Merhumun artık umurunda değil. Anlamıyor musunuz? Aileler sevdiklerini nasıl toprağa vermeyi seçerlerse seçsinler, bu asla kaybettikleri için değildir. Her zaman geride kalanlar içindir. Bunu gün be gün çözeceğiz."

Koca Tom iç çekti. "Nasıl bu kadar zeki oldun?"

Albert omuz silkti. "Bu akıllı olmak değil. Bu sadece bildiğimi bilmektir."

Koca Tom konsolun karşısına uzandı ve Albert'ın omzunu sıvazladı. "Bugün benimle geldiğin için teşekkür ederim. Tek başıma gelseydim bu iki kat daha zor olurdu."

Albert başını salladı. "Evde yalnız kalmak benim için de daha kötü olurdu." Sonra eliyle işaret etti. "Bak, baba! Batıya doğru, bulutların inceldiği yere bak. Bu bir gökkuşağı!"

Bu manzara Koca Tom'un kalbini biraz daha hafifletti.

"Bu bir işaret, değil mi? Junior bize iyi olduğunu söylüyor," dedi Albert.

Babası başını kaldırıp baktı. "Junior mı bilmiyorum ama biri bize eninde sonunda her şeyin yoluna gireceğini söylüyor."

* * *

Şef Pittman onarım ekiplerini Blessings'e getirme görevindeydi. Elektrik şirketleriyle irtibata geçerek oksijen tüpü kullanan insanlarla ilgili bazı ölüm kalım durumlarının devam ettiğini bildirmiş ve elektrik şirketlerinin Blessings'i değerlendirip elektrik direklerini değiştirmelerini sağlamıştı. Aynı durumda olan şehirlerin bulunduğu listedeki pek çok küçük kasabadan yalnızca biri olduklarını biliyordu ama Blessings onun sorumluluğundaydı ve orayı ve insanları güvende ve iyi tutmak için her şeyi yapardı.

* * *

Moses Gatlin çiftlik evlerinin ön odasında sessizce duruyordu. Bir süredir etrafı dinliyordu ve rüzgârın eskisi kadar sert esmediğine ikna olmuştu. Şansını denedi ve dışarı bakmak için ön kapıyı açtı, sonra da rahat bir nefes aldı. Yağmur yağıyordu ama hafif hafif, fırtına gibi değil.

Teşekkürler Tanrım.

Ne düşündüğünü doğrulamak için pille çalışan bir radyoları yoktu ama bunun ölüm sancıları çeken kasırga olduğunu tahmin ediyordu.

J. B. arkasından yaklaştı ve sırtını sıvazladı. "Görünüşe göre başardık, Moses. Geçen hafta başaracağımızdan emin olmadığım birkaç an oldu."

Musa başını salladı. "Seni anlıyorum. Gidip anneme söyleyeceğim. Bu onu hemen neşelendirecektir." J. B., "Bir şeylere ihtiyacı var," diye mırıldandı.

"Yaşlı bir ayı kadar huysuz."

Musa kapıyı kapatırken başını salladı, sonra koridordan aşağı inerek kızın odasına gitti. Kapıyı çaldı ve kadın cevap vermeyince içeri baktı. Kadın kapıya bakacak şekilde yan yatmış, duvara bakıyordu.

"Anne! Fırtına geçiyor! Rüzgar azalıyor. Hala biraz yağmur yağıyor ama fena değil. Evden çıkmak iyi gelecek. Bizimle gelmek ister misin? Gidip hayvanları ve binaları kontrol edeceğiz."

Beulah Gatlin, "Kapıyı kapatın ve beni rahat bırakın," dedi.

"Anne, sorun ne?" Musa sordu. "Hasta mısınız? Bir doktora görünmen gerekiyor mu?"

"Çık dışarı! Çık dışarı! Çık dışarı!" Beulah çılgılık attı ve yan masadan bir kahve fincanı alıp ona fırlattı.

Moses eğildi ve fincan kafasına çarpmadan hemen önce kapıyı çarparak kapattı, sonra da koridordan ona bağırdı. "Neyin var senin?"

Cevap olarak kapıya başka bir şey fırlattı.

J. B. koşarak geldi. "Ne oluyor? Bağıran sen miydin?"

Musa titreyen elini saçlarının arasından geçirdi. "İkimiz de öyleydik. Annemin nesi var bilmiyorum ama kendini kaybediyor."

"Hâlâ hayvanları kontrol etmeye gidiyor muyuz?" J. B. sordu.

Moses başını salladı. "Birinin kendini toparlaması lazım. Sanırım bu biz olacağız."

İş botlarını ve yağmurluklarını giyip kapıdan çıktılar. Bir çitin yıkıldığını, kümesin bir kapısının menteşelerinin uçtuğunu ve tüm tavukların boğulduğunu gördüler. İç karartıcı bir manzaraydı ve Musa her şeye rağmen annesinin evde kalmasına sevinmişti.

Tavukları gömmek ve kapıları onarmak iki saatten fazla sürmüş, keçilerini ve samanlığın çatısını kontrol etmeye vakit bulamamışlar. İçinde bulundukları durumun gerçekliği, hayvanlarından geriye kalanların bakıma ihtiyacı olduğu ve annelerinin olmadığı idi. Bu yüzden çalışmaya devam ettiler.

* * *

Beulah kızgındı. Marty onu rahat bırakmıyordu. O uyurken ortaya çıkıyor ve hiç konuşmadan ona bakıyordu, uyandığında ise kafasının içinde onun sesini duyabiliyordu.

Beni sevdiğini sanıyordum anne, ama ailemin sana en çok ihtiyacı olduğu anda onları bir kenara attın.

Nedenini açıklamaya çalışıyordu ama bu onu durdurmadı. Her gün onu deşiyor, vicdanındaki yarayı deşiyordu. Esip duran ve hiç durmayan bir rüzgâr ve yağmaya devam eden ama günahlarını temizlemeyen bir yağmur vardı.

Gözlerini duvara dikmiş, rüzgârın duvarı üzerine yıkmasını ve ıstırabına son vermesini bekliyordu ama bunun yerine İki Numaralı oğlu ona rüzgârın hafiflediğini, kasırganın sona erdiğini söylüyordu.

Çok erken! Çok erken! diye bağırdı ve sonra çığlığın sadece kafasının içinde olduğunu fark etti. Marty yine yatağının ayak ucunda oturuyordu.

"Git buradan! Artık buraya ait değilsin."

Beni sevdiğini sanmıştım.

"Ben yaptım. Metamfetaminle her şeyi mahvettin. Bu senin hatan," dedi Beulah ve elleriyle yüzünü kapattı.

Madem benim hatamdı, o zaman neden ailemi cezalandırdınız? Onun yerine neden bana bir şey söylemedin?

"O senin karındı! Seni değiştirecek kadar güçlü olan o olmalıydı. Bu onun da hatası!" Beulah ağladı ve sonra yatağın kenarına oturdu. "Git buradan! Git buradan! Artık burada bulunmana izin yok."

Artık istediğim yerde olabilirim anne. Burada hiçbir gücün yok.

Beulah ayağa kalktı, sonra elinde tuttuğu eski bez bebeği yastığın üzerine bıraktı ve yatak odasından çıktı.

Nereye gittiğini biliyorum anne. Cehenneme gideceksin.

Koridorda sendeleyerek ilerlerken Beulah'nın yüzünden yaşlar süzülüyordu. "Konuşma. Konuşmayacak." kes."

Korkak. Sen bir korkaksın, anne. Ölmek istiyorsun ama bir şeyin ya da birinin bunu sana

yaptırmasını istiyorsun. Hiçbir duvar üzerine yıkılmayacak. Hiçbir kasırga seni uçurmayacak.
Hiçbir sel

seni yıkayıp geçecek. Hayatınızın geri kalanında bu anıyla yaşayacaksınız.

Beulah inledi. "Hayır, hayır, hayır," dedi ve sonra mutfığa kadar gitti.

Birkaç dakika durup seçeneklerini değerlendirdi. Aklında kaçmaktan başka bir düşünce yoktu. Ama nasıl? Sonra propan ocağına baktı ve iç çekti. *Evet. Evet. Evet, evet. Bu işe yarayacaktı.* Kontrollere uzandı ve her seferinde bir brülör olmak üzere onları açtı, sonra masaya gitti ve oturdu, kaçan gazın tıslamasını dinledi ve bu masada servis ettiği tüm yemekleri düşündü. Oğullarının doğum günü pastalarındaki mumları burada üflemelerini izledi. İlk torunu Charlie'ye fincandan nasıl su içileceğini öğretirken. Patty'ye ilk yulaf ezmesini yedirirken. Ve Alice'in genç kız kurnazlığıyla Marty'yi ondan almasını izlemek.

Artık gazın kokusunu alabiliyordu. Oda gazla doluydu. Ayağa kalktı, sonra arka kapıyı açtı ve eşikte durup fırtına kapısından içeri baktı. Bu dünyadaki son görüntüsünün en çok sevdiği şey olmasını istiyordu.

Moses ve J.B.'yi ahırın aşağısında görebiliyordu. Zarar görmeyecek kadar uzaktaydılar. Önlüğünün cebinden küçük kibrit kutusunu çıkardı, içinden bir kibrit çıkardı ve ateşleyiciye doğru çekti. Arkasında uyuyan bir dev aniden nefes almış gibi yüksek ve belirgin bir hava sesi duyuldu, ardından alev parladı. Evin duvarları avluya doğru havaya uçarken, üst kattakiler de ateşin içine düştü.

* * *

Musa patlamayı duyduğunda ve ayaklarının altında yerin sarsıldığını hissettiğinde ahırdıydı. "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

J. B. bakmak için dışarı koştu, sonra bağırmaya başladı. "Koş, Moses, koş. Ev havaya uçtu! Anne! Anne! Aman Tanrım, anne!"

Moses uzun, dev adımlarla ahırdan çıktı, çamurlu zeminde uçarken J. B.'ye yetişmeye çalışıyordu, koşarken onun gittiğini biliyordu.

J. Moses yetiştiğinde B. evden yaklaşık elli metre uzakta durmuştu. Nefes nefese kalmıştı ve steno diliyle konuşuyordu. "Çok sıcak. Yaklaşmayın."

Musa durdu, sonra eğildi ve yüzüstü düşmemek için dizlerini tuttu. Bayılacağını düşünmeden nefes alabildiğinde ayağa kalktı ve alevlerin tahtayı yiyip bitirmesine ve havaya yükselen dumana baktı.

Annem bunun neresinde? diye merak etti ve ona dışarı çıkmasını emrederken sesindeki çılgın çığlığı duymaya devam etti. Korkusunu asla dile getirmeyecekti ama bunların hiçbirinin kaza olmadığına dair son dolarına kadar bahse girebilirdi.

"Aman Tanrım, Musa! Ne yapacağız biz?" J. B. ağladı.

"Bu hiç mantıklı değil. Bir kasırga yaşadık ve şimdi de bu mu?" J. B. boşa kürek çekiyor, olanları anlamlandırmaya çalışıyordu. "Bekle! Ya kasırga yüzünden olduysa? Ya ocaktaki propan bağlantısını gevşettiyse? Ya gaz sızdırıyorsa ve annem ocağı ısıtmaya gittiğinde

kahve, patladı mı?"

Moses başını salladı. "Tek bildiğim, Marty evlerini ateşe verdiğiğinde Alice ve çocuklar ne kadar evsiz kaldıysa biz de o kadar evsiz kaldık. Tanrı bize borcunu ödüyor," diye fısıldadı ve dizlerinin üzerine çöktü.

"En azından kamyonet kulübede," dedi J. B..

"Ve anahtarlar da evdeydi," diye ekledi Moses.

J. B. ağlamaya başladı. "Ev gitti, kardeşim. Annem gitti. Biz ne yapacağız?"

Moses kendini ayağa kaldırdı. "Eğer yedek anahtarlar kamyonda değilse, düz kontak yapıp Hinesville'e gideceğim ve şerife haber vereceğim."

"Ben de seninle geliyorum," dedi J. B..

"Elbette öylesin. Seni geride bırakamam," dedi Musa.

* * *

Şerif Yardımcısı Hunt Terrell bir çağrıdan henüz dönmüştü ve katip ofisin kapısına geldiğinde yağmurluğunu asmış, şapkasındaki suyu silkeliyordu.

"Moses ve J. B. Gatlin ön taraftalar. Seninle konuşmak istiyorlar." Hunt kaşlarını çatı. "Bu isim neden tanıdık geliyor?"

"Kardeşleri Marty Conroy'du."

Hunt parmaklarını şıklattı. "İşte bu! Bu yılın ilk yarısında evini, kendisini ve ailesiyle birlikte sahip olduğu her şeyi havaya uçuran kişi o, değil mi?"

"Evet, efendim."

"O zaman onları geri gönderin. Bölgedeki onarım ekiplerinden haber var mı?" Hunt sordu. "Bildiğim kadarıyla yok, efendim."

"Tamam. Sadece kontrol ediyorum. Jeneratörümüz olduğu için şanslıyız ama ışıklara ve ısıtmaya ancak yetiyor. İletişimin çalışır durumda olması gerekiyor."

"Evet efendim," dedi memur ve odadan çıktı.

Adamlar kapıyı çaldığında Hunt kendine bir fincan sıcak kahve koymuş, şekerle karıştırıyordu.

"İçeri gelin," dedi Hunt. "Oturun. Size bir fincan kahve ikram edebilir miyim?"

Moses J.B.'ye baktı. Bir daha ne zaman kendilerine bir fincan kahve yapma lüksüne sahip olacakları belli değildi.

"Evet efendim, çok memnun oluruz," dedi Moses ve yardımcısının iki strafor bardağı doldurmasını izledi.

"Krema mı şeker mi?" Hunt

sordu. "Siyah iyidir," dedi J. B..

Hunt kahveyi önlerine koydu, sonra sandalyesine oturdu ve kendi kahvesinden hızlıca bir yudum aldı. "Evet beyler, sizi buraya getiren nedir?" diye sordu, sonra ikisi de gözyaşlarına boğulunca şaşırdı.

Moses, "Annemizin ölümünü bildirmek için geldik," dedi.

Hunt yüzünü buruşturdu. "Başınız sağ olsun. Onu hatırlıyorum. Ne olmuştu?"

"Emin değiliz," dedi Moses. "Kasırğa onun mizacını fena halde yıprattı. Rüzgar estikçe daha da içine kapanıyordu. Son birkaç gündür yemek yemek dışında odasından dışarı çıkmıyordu. Ama bu sabah, rüzgar biraz dinmeye başladığında ve yağmur sadece yağmur olduğunda, J. B. ve ben ona araziyi kontrol etmek için dışarı çıkacağımızı, hayvanlarımızı ve ek binalarımızı kontrol edip ne durumda olduklarını göreceğimizi söyledik. Onu da bizimle gelmeye ikna etmeye çalıştım ama o istemedi, ben ve J. B. de dışarı çıktık."

Hunt yorum yapmadan dinliyor ama notlar alıyordu. Moses Gatlin bir an durakladığında, kardeşi hikâyeye devam etti.

"Kümesin kapısının uçtuğunu ve tüm tavukların boğulduğunu gördük. Tüm leşleri gömmek ve kapıyı onarmak iki saatimizi aldı. Korkunç bir patlama duyduğumuzda çatıdaki sızıntılara bakmak için ahıra girmiştik. Yer ayaklarımızın altında sarsıldı. Bakmak için dışarı koştum ve evimizin yandığını gördüm. Musa'ya bağırdım ve sonra koşmaya başladım."

"Ben de tam arkasıdaydım," dedi Moses hikâyeyi yeniden ele alırken. "Yaklaşamadık. Ateş çok sıcaktı. Ama annemin gittiğini biliyorduk. Ne olduğunu bilmiyoruz. Sadece bir şey patladı."

"Gücün var mıydı?" Hunt sordu.

"Hayır, efendim. Günlerdir ne ışığımız ne de suyumuz var," dedi

Moses. "Ama eski bir propan ocağımız vardı," diye ekledi J. B..

"Kardeşin bu yılın başlarında evinin patlaması sonucu ölmemiş miydi?" Hunt sordu.

Moses'ın kalbi sıkıştı. Bir ailenin iki üyesinin aylar arayla aynı şekilde ölmesi çok büyük bir tesadüftü. "Evet efendim, öldü. Ama olay olduğunda kafası iyiydi."

Hunt notlarına bakarken kalemını masasına vurdu ve sonra başını kaldırdı. "Annen uyuşturucu kullanıyor muydu?"

Musa'nın nefesi kesildi. "Hayır, efendim! Sigara, çiğneme ya da alkol bile

kullanmıyordu." "Peki sizce patlamaya ne sebep oldu?" Hunt sordu.

"Kasırğanın bir şeye zarar vermiş olabileceğini düşündüm. Sobayı eve gelen propana bağlayan bağlantı parçası gibi mi?"

"Ocağınızı nasıl yaktınız? Elektrikli zamanlayıcısı var mıydı, yoksa-"

"Hayır," dedi Musa, sonra gözlerini silip burnunu sümkürdü. "Daha eski olduğunu söylemiştim. Ocağı açtık ve bir kibrit çakıp yaktık."

Hunt bir not daha aldı. "Adli tabibe haber vereceğim. Bu arada size nereden ulaşabiliriz?"

"Kalacak hiçbir yerimiz yok. Sahip olduğumuz her şey gitti. Sanırım şimdilik ahırda uyuyacağız... ya samanların üzerinde ya da kamyonetimizde."

"Evin sigortası var mıydı?" Hunt sordu.

"Küçük bir politika. Kaybettiklerimizin yerini tutacak bir şey değil."

"Pekâlâ," dedi Hunt. "Sanırım soruşturmayı başlatmak için yeterli bilgiye sahibim. Kımıldamayın ya da temizlemeyin"

herhangi bir şey. Olay yeri ekibi tüm kanıtları toplayana kadar her şeyi olduğu yerde bırakın."

J. B.'nin rengi soldu. "Suç mahalli mi? Suç mahalli falan yok. Sadece hayatlarımızdan geriye kalanlar var."

"Üzgünüm," dedi Hunt. "Ama biri açıklanamayan bir kazada öldüğünde, cinayet olmadığını kanıtlamak için araştırılması gerekir. Bunu kardeşin Marty'nin evini havaya uçurduğu zamandan hatırlaman gerekirdi."

Musa titreyen elini yüzüne sildi. "Evet, efendim. Sadece düşünemedim. Orada olacağız. Sence ortaya çıktıklarında bugün mü olacak?"

"Evet," dedi Hunt. "Bugün olacak."

"Yiyecek bir şeyler bulduktan ve birkaç erzak aldıktan sonra eve doğru yola çıkacağız."

"Hinesville'deki Baptist kilisesinde bir barınak var. Oraya git ve Vaiz'e söyle

Jordan, Hunt Terrell biraz yardıma ve yiyecek bir şeye ihtiyacın olduğunu söyledi. Henüz açık bir dükkan yok, bu yüzden yemek için bulabileceğiniz en yakın yer burası."

"Teşekkür ederim," dedi

Moses. "Evet, teşekkürler," diye ekledi J.

B..

Hunt, "Ben size eşlik edeyim," dedi ve koridordan ön lobiye kadar eşlik ettikten sonra onların gidişini izledi. Onlar gider gitmez kâtime döndü. "Ben adli tabibin ofisine gidiyorum. El telsiziyle olay yeri ekibime haber verin. Benimle burada, ofiste buluşmalarını ve patlamada bir ölüm vakası olduğunu söyleyin. Ne yapacaklarını bilirler."

"Peki efendim. Tamamdır," dedi ve adam arka kapıdan çıkarken masasındaki telsize uzandı.

Bölüm 20

Moses ve J.B. uyuşmuşlardı. Olanlar hakkında kanunla konuşmak gerçeküstü gelmişti, sanki başka birinin hayatı hakkında konuşuyorlardı. Ve her ikisi de sessizce aynı arazide meydana gelen bu ikinci patlamanın nasıl sonuçlanacağını merak ediyordu, çünkü her ikisi de bir ölümle sonuçlanmıştı.

Kiliseyi buldular ve yerel bakkal tarafından bağışlanan etlerle kamp sobasında pişirilen acılı yemeğe oturdular. Barınakta dağıtacak yiyecek yoktu ama Gatlin kardeşler oradan ayrıldıklarında karınlarını doyurdukları için minnettardılar.

Hinesville'den çıktıklarında Moses kardeşine baktı. "Sence Alice ve çocukları bulup onlara annemden bahsetmeli miyiz?"

J. B. şaşkınlığını gizleme zahmetine girmedi. "Neden?"

Musa içini çekti. "Bilmiyorum. Sadece yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyor."

"Marty öldüğünde onlar için bir kez bile doğru şeyi yapmadık. Yüzümüzü görmek istemeyecektir. Ve şu an onu avlamak için iyi bir zaman değil. Evinize gidin. Polisler geliyor."

"Evet, sanırım haklısın," dedi Moses ve dürtüsünden vazgeçti.

* * *

Ruby Lovey'ye öğle yemeğini yedirirken Peanut yüzünde bir gülümsemeyle odaya girdi. "Kasırga tropik fırtınaya indirildi ve iç kesimlere doğru ilerliyor. Elektriğin geri gelmesi ne kadar sürer bilmiyorum ama iyi haber şu ki süreç bugün başlayabilir" dedi.

"Bu harika!" Ruby, "Harika," dedi ve Lovey'nin ağzına bir lokma daha çorba koyarak hızla çiğneyip yutmasını sağladı.

Lovey, "Bu kesinlikle iyi bir haber," dedi. "Bu, evimi temizlemeye ve yeniden inşa etmeye başlayabileceğim anlamına geliyor."

"Bu sürece yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?" Peanut sordu. "Bana iyi bir inşaat ekibi bul yeter," dedi

Lovey.

"Bu konuda ne yapabileceğime bakacağım," dedi Peanut.

Ruby, Lovey'nin ağzına bir lokma daha attı ve ardından bir yudum tatlı çay içti. "Tatlım, Lovey

yemeğini bitirir bitirmez eve gidip temizlenmek ve biraz uyumak istiyorum, çünkü geceyi yine burada onunla geçireceğim."

Lovey kaşlarını çattı. "Hayır, bunu yapmana ihtiyacım yok. Zaten çoğunlukla ağrı kesici ilaçlarla uyuyorum ve bir şeye ihtiyacım olursa bir hemşire çağırabilirim. Bu sabah buraya vardiyaları değiştirecek kadar insan getirebildiler."

Ruby tartışmaya başladı ama Lovey başını salladı.

"Hayır, hayır. Ben ciddiylim. Dün gece hayatımı kurtardın ama ameliyattan yeni çıkmıştım ve kafam çok karıştı. Eve git. Dinlen. Yarın beni görmeye gel."

"Gerçekten mi?" Ruby sordu.

Lovey gülümsedi. "Evet, gerçekten. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, misafir istemiyorum, o yüzden soran olursa henüz buna hazır olmadığımı söyle. İnsanlar ne olduğunu öğrendiğinde, sadece meraktan gelip bana bakmak isteyeceklerdir. Kel kafamı ve kesiklerimi paylaşmaya hazır değilim. Freddy Krueger beni ziyaret etmiş gibi görünüyorum."

Ruby güldü. "Tamam, ama şu anda tatlıyı bitirmen gerekiyor. Bu puding." "Keşke Mercy'nin turtalarından bir parça olsaydı," diye mırıldandı Lovey.

Ruby, "İlerleyen günlerde onlar için yeterince zamanımız olacak," dedi. "Bugün puding var."

* * *

Koca Tom ve Albert şerifin ofisinden doğruca eve gitmek yerine Blessings'e doğru yola çıktılar. Patronuyla iletişim kurmanın başka yolu olmadığından, Koca Tom'un onun tekrar ne zaman açılmayı planladığını öğrenmesi gerekiyordu.

Kasabaya geldiklerinde yıkımı görmek hem şok edici hem de üzücüydü. Bazı evleri su bastığı belliydi, çünkü dış duvarlardaki su izlerini görebiliyorlardı. Ve rüzgâr, sokakları kaplayan güzel ve yaşlı ağaçların birçoğuna zarar vermişti.

Koca Tom geçerken polis karakolunun açık olduğunu fark etti ve durup Şef Pittman'a Junior'a ne olduğunu bildirmeye karar verdi. Sokaklar neredeyse bomboştı, bu yüzden bir U dönüşü yaptı ve park etti.

"Dışarı çıkmak ister misin, Albert?"

"Evet efendim. Bu işte birlikteyiz."

Tom yine tekerlekli sandalyeyle ilgilendi ve içeri girmeden önce Albert'ı sandalyeye bindirdi.

* * *

Kapı açıldığında Şef Pittman resepsiyonda durmuş Avery ile konuşuyordu ve gelenin kim olduğunu ve Albert'in Koca Tom ile birlikte olduğunu görünce Lon şaşırdı. Elliot'ın saldırısı hakkında konuşmak istediği iki kişi.

"İyi günler," dedi Lon. "Albert... nasılsın?" diye ekledi. Albert omuz silkti. "Zor bir gündü, efendim."

Koca Tom ekledi. "Vaktiniz varsa sizinle konuşmamız gerekiyor."

"Elbette var. Geri gelin," dedi Lon ve yolu gösterdi.

Oturur oturmaz Koca Tom konuşmaya başladı. "Şerifin ofisinden yeni geldik ve patronumla iş hakkında konuşmak için buraya geliyorduk ki aklıma size de haber vermem gerektiği geldi."

"Bana ne hakkında bilgi vereceksin?" Lon sordu.

Koca Tom sandalyesinde arkasına yaslandı, sanki söyleyeceklerinin yaratacağı yerçekimi kuvvetine karşı kendini hazırlıyordu. "Dün sakın bir havada Junior'ı kaybettik."

Lon öne doğru eğildi, haber karşısında irkilmişti. "Çok üzgünüm efendim. Ne oldu?"

Tom başka bir çöküşün yaklaştığını hissetti. Bununla başa çıkabileceğini düşünmüştü ama hıçkırıklara boğulurken belli ki yanılmıştı.

Albert babasının koluna uzandı. "Bırak beni, baba."

Albert olanları anlatmaya başladığında Koca Tom başını salladı ve gözyaşlarını yuttu; derenin yatağından çıktığını, ağılın arka tarafının yok olduğunu ve bütün sığırların kaybolduğunu gördü. Sonra puma ve dönüş yolunda Junior'a ne olduğunu anlatmaya devam etti.

"Yani bunun olduğuna şahit oldun?" Lon söyledi.

"Babam gördü. Bulunduğum yerden Junior'ı hiç görmedim... sadece babamın tepkisini gördüm."

Koca Tom başını salladı. "Kıyı çöktüğünde tam ona bakıyordum. Geriye doğru selin içine düştü ve bir daha yüzeye çıkamadı. Peşinden koştum ama bir an bile göremedim, sonra kasırga tekrar şiddetlendi ve eve dönmek için koşmak zorunda kaldım. Albert'ın bana ihtiyacı olduğunu biliyordum ve Junior için yapabileceğim başka bir şey yoktu. Bunu size anlatmamın nedeni, birilerinin ceset bulma hikayesiyle ortaya çıkma ihtimaline karşı."

Lon'un kalbi Koca Tom'a gitti. Mercy'yi sel sularında neredeyse kaybettiğini çok iyi hatırlıyordu. "Bu tanık olunacak korkunç bir şey ve kaybınız için başınız sağ olsun," dedi, sonra Albert'a baktı. "Ayağınızı nasıl yaraladığınızı biraz duydum. Bana hikâyeyi anlatmak ister misin?"

Albert'in omuzları çöktü. "Doğruyu söylemek gerekirse, Şef, son birkaç gün bulanık geçti ve bu sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Sonuç olarak ben iskeledeydim. Junior teknemizle göldeydi. İpi çekip ayrılmaya hazırlanırken suya düştüm. Kendimi dışarı attım, ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım. Ayakkabılarımdaki suyu boşaltıyordum ki kamyonetimle arama siyah bir ayı girdi. Bana meydan okudu ve ben de küçük bir kız gibi panikledim. Tuttuğum balığı ona fırlattım ve babamın bize her zaman yapmamamızı söylediği şeyi yaptım. Arkamı döndüm ve kaçtım." Titreyen elini yüzüne sildi.

"Hayatımda yaptığım en aptalca şeydi ve şimdi bunun bedelini ödüyorum. Yaralanmamış olsaydım, babam ve Junior'la birlikte dışarıda olacaktım. Bunun bir fark yaratabileceğini düşünmeden edemiyorum. Belki Junior düşerken kolunu tutabilirdim. Belki de sel suları dışında farklı bir yoldan giderdik. Ama belki de gerçekleri değiştirmez. Ayaklarım mahvoldu ve Junior öldü. Eğer bir şey duyarsanız, bilgi vererseniz çok memnun oluruz."

"Elbette," dedi Lon ve onlara yolu açtı.

Ofisine döndükten sonra Albert'in hikayesi hakkında daha da çok düşündü, ancak bunu

Kurban, Dan Amos'un kulak misafiri olduğu şey hakkındaki ilk görüşünde bir fark yarattı. Albert bunun aptalca olduğunu açıkça kabul etti. İnsanlar korktuklarında aptalca hatalar yaparlar. Kötü ayaklı adamın gölün diğer tarafındaki bir adama yapılan saldırıyla hiçbir ilgisi yoktu ve teknede bulunan tek kişi artık ölmüştü.

Lon bu ipucunun üstünü çizdi ve Dan Amos'un evine gidip Elliot'ı kontrol etmeye karar verdi. Belki başka bir şey hatırlamıştı.

* * *

Şef Pittman Dan'in evine vardığında yağmur çiselemeye başlamıştı. Dışarı çıktığında, çalışan bir motorun sesini duydu, evin içinde ışıklar gördü ve jeneratörün çalıştığını hatırladı. Merdivenleri tırmandı ve zili çaldı.

Birkaç dakika sonra Dan kapıyı açtı. "Günaydın, Şef. İçeri gelin!"

Lon paspasın üzerinde durdu. "Ayakkabılarım ıslak. Mesajımı burada ileteceğim."

Dan sıırttı ve arkasını işaret etti. Patty yerde yatıyor, Booger'ı yastık olarak kullanıyordu ve Charlie de yere uzanmış televizyon izliyordu. Elliot kitap okuyordu ve Alice mutfaktan gelmiş, ellerini bir havluya siliyordu.

"Islak ayakkabılar burada sorun değil. Mahremiyete ihtiyacınız yoksa gelin oturun. Eğer öyleyse, mutfığa gidebiliriz."

"Mutfak ideal olur ve Elliot'ın da bize katılması gerekiyor."

Elliot başını kaldırdı. "Biri benim adım mı söyledi?"

"Evet, efendim," dedi Dan. "Şef mutfakta bulunmanızı rica ediyor."

"Elbette," dedi Elliot ve onları takip edip masada onlara katıldı. "Ee, ne var ne yok?" Dan sordu.

"Koca Tom Rankin'in geçen hafta Lovey'de konuştuklarına kulak misafiri olduğunuz şeyle ilgili olarak... Oğullarının Elliot'ın saldırısıyla bir ilgisi olup olmadığını ya da bir şeye tanık olup olmadıklarını merak ediyordunuz."

"Evet," dedi Dan. "Onunla hiç konuşabildin mi?"

"Hayır. Kasırğa çok hızlı vurdu, ama garip bir şekilde o ve küçük oğlu Albert bu sabah istasyona geldiler. Büyük oğlu Junior dün sakin bir havada ölmüş. Çiftlik hayvanlarını kontrol ediyorlardı. Ahırlarının arkasında bir dere taşmış ve Junior derenin kenarına çok yakın duruyormuş. Üzerinde durduğu zemin aniden çökmüş ve onu geriye, sel sularına doğru fırlatmış. Suyun altında kaldı ve bir daha yüzeye çıkamadı. Koca Tom buna şahit oldu."

"Aman Tanrım!" Elliot dedi ki. "Zavallı adam!"

Dan'in adamlarla empati kurması an meselesiydi. Sevdığı birinin trajik ve beklenmedik ölümüne tanık olmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu.

"Kısa kesmek gerekirse, Albert'i başına gelenler hakkında sorguladım ve olaya inanmaya daha önce hiç olmadığım kadar yaklaştım. Ve Junior, Elliot'ın bulunduğu yere en yakın olan kişi.

Öldü. Şu anda sana kimin zarar verdiğine dair elimde başka bir ipucu yok Elliot, ama bu soruşturmayı durduracağım anlamına gelmiyor."

"Bitmiş gibi hissediyorum," dedi Elliot. "Bu konuda uykularım kaçmayacak."

Lon yaşlı adamın yüzüne baktı ve ilk kez kafasının nasıl çalıştığını merak etmedi. Blessings'te kesinlikle türünün tek örneği idi. "Tamam o zaman. Sadece bildiklerimiz hakkında sizi bilgilendirmek istedim."

"Teşekkürler," dedi Dan. "Elektrik kesintileri hakkında bildiğiniz bir şey var mı? Eminim kamu hizmeti şirketleri bunalmışlardır ama yine de sorayım dedim."

"Kesin bir şey duymadım ama iletişim sistemlerimiz el telsizlerine kadar düştü."

Elliot, "Evimde bir telsizim var," diye teklif etti. "Herhangi bir yerde paylaşmanız gereken hayati bir bilgi varsa, gelin ve beni alın, evimi memnuniyetle polise açarım. Gündüz sevk memurunuz Avery Ames'te de bir tane var. O benim CB arkadaşlarımdan biri. Geceleri geç saatlere kadar konuşuyoruz."

"Çok makbule geçti ama gerekirse Avery bizim için mesajları iletir." Sonra ayağa kalktı. "İstasyona dönsem iyi olacak."

Dan onu kapıya kadar geçirdi ve Lon gittikten sonra oturup Alice'e sessizce neler olduğunu anlattı.

"Fanny Kasırgası çok fazla trajediye neden oldu. Sen ve Patty için her gece Tanrı'ya şükrediyorum. İkiniz de erken kurban olmaya çok yaklaştınız," dedi Alice.

"Booger ve Charlie'ye teşekkürler," dedi Dan. "Onu onlar buldu. Ben sadece kurtarmaya yardım ettim." Sonra elinin tersini öptü ve konuyu değiştirdi. "Jeneratörün yakıt göstergesini kontrol ettim. Burada saatlerce idare edebiliriz ama dışarı çıkıp kiralık mülkleri kontrol etmem ve hasarları değerlendirmem gerekiyor. Hepsinde olmasa da bazılarında onarım gerekeceğini biliyorum. Bir yere gitmekten ve birbirimizle iletişim kuramamaktan nefret ediyorum ama bunun yapılması gerekiyor."

"Cep telefonunu al, tekrar kapsama alanına girerek diye. Ve bu arada, biz iyi olacağız. Git ne yapman gerekiyorsa yap. Dondurucunda güveç eti buldum. Kullanmamın sakıncası var mı?"

"Burada ne yapmak istiyorsan onu yapman benim için sorun değil ve güveç harika olur. Elimden geldiğince çabuk döneceğim," dedi ve bu kez eğilip onu öptü. Yan kapıdan çıkarken telefonunu aldı ve arabasını sürerek uzaklaştı.

Alice doğruca mutfığa gidip güveçten et çıkardı. Yeniden işe yarar olmak iyi hissettiriyordu.

* * *

Dan o öğleden sonra döndüğünde postacı nihayet yola çıkmıştı. Dan akşamın bir bölümünü postaları gözden geçirerek geçirdi, ardından sığır yahnisi ve mısır ekmeğinden oluşan tam bir yemeğe oturdu ve fırtınanın geçmesi için şükran duası etti.

* * *

İki gün sonra Dan'in telefonu aniden bir mesaj sinyali verdiğinde gece yarısıydı. Uyandı.

aniden ve ışığı açtı. "Bir sinyelimiz var... ve çubuklar," dedi, sonra yatağının kenarına oturmak ve mesajı okumak için yuvarlandı.

Bu, ailesinden gelen bir dizi endişeli mesajın sonuncusuydu. Mesajların birkaçı anne ve babasından, diğerleri ise her iki kardeşinden geliyordu. Hemen onlara her şeyin yolunda olduğunu ve cep telefonu kapsama alanının şu anda geri geldiğini bildiren mesajlar gönderdi. İrtibatta kalacağına söz verdi ve ardından Gönder tuşuna bastı.

İşlerin nihayet onarıldığını bilmek moral vericiydi ve Dan tekrar uyumak için fazla heyecanlıydı, bu yüzden jeneratörü kontrol etmeye ve içecek bir şeyler almaya karar verdi.

Bir eşofman altı ve uzun kollu eski bir tişört giyip koridora çıktı. İlk fark ettiği şey Alice'in odasının kapısının açık olduğuydu ve sonra Patty'nin birkaç metre ötede koridorda kıvrılmış olduğunu gördü. Alice'in odasına daldı ve ışığı yaktı.

"Alice!" dedi sertçe.

Yatakta doğruldu. "Ne oldu? Ne oldu?" Sonra Patty'nin orada olmadığını fark etti. "Patty? Patty nerede?"

Dan ona gelmesini işaret etti. "O burada."

Alice bornozuna uzanmadan yataktan fırladı ve koyu renk saçları darmadağınık, gözleri panikten kocaman olmuş bir halde koşarak geldi.

Dan onun kolunu tuttu. "Onu korkutma," diye fısıldadı.

Alice başını salladı ve koridorda aceleyle ilerlerken Dan'in omzuna dokunan eli için minnettar oldu. Patty'nin yanında dizlerinin üzerine çöktü ve alnını yokladı. Hava serindi. Kolları soğuktu ve küçük ayakları donuyordu.

"Çok üşümüş," dedi Alice.

"Bana bırak," dedi ve Alice'i odalarına kadar takip etmeden önce onu kucağına alıp kollarına aldı. Alice yatağın kenarına oturduğunda Patty yavaşça gözlerini açtı.

"Üşüyorum," dedi.

Dan onu Alice'in kollarına bıraktı ve sonra yatağın ayak ucundaki battaniyeyle ikisinin de üzerini örttü. Alice onun gözlerindeki saçları nazikçe taradı. "Patty, sevgilim, rüya mı görüyordun?"

Patty omuz silkti. "Belki." "Ne hakkında?" Alice sordu. "Kötü büyükanne," diye fısıldadı.

"Aman Tanrım," dedi Alice ve onu oturduğu yerde sallamaya başladı. "İyisin tatlım. Onu bir daha görmek zorunda değiliz ve sana zarar veremez. O çok uzaklarda."

Dan kaşlarını çatı. "Kim bu kadın?" "Marty'nin annesi," dedi Alice.

"Ah! Şu-?" Alice başını sallayınca durdu. "Peki Kötü Büyükanne rüyanda ne yapıyordu?" Dan sordu.

"Sadece bana bakıyordu," dedi Patty ve sonra gözyaşlarına boğuldu. "Gitmek istemedi, ben de kaçtım."

"Seni korkuttuğu için çok üzgünüm," dedi Dan ve sonra küçük oğlunun okulda alay edilmekle ilgili kötü bir rüya gördüğü bir geceyi ve Holly'nin onu teselli etmek için neler yaptığını hatırladı.

Alice, aileleri tarafından reddedildiklerinde yaşadıkları şoku hatırlayarak yeniden öfkeleni. Bunun Patty'yi ne kadar derinden etkilediği hakkında hiçbir fikri yoktu ve daha önce onun *kötü büyükanne* tanımını kullandığını hiç duymamıştı.

Dan, "Kötü Büyükanne'yi nasıl uzaklaştıracağımı biliyorum," dedi. Patty gözyaşlarını sildi. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Bunu birlikte yapmalıyız. Sen, annem ve ben."

Alice meraklanmıştı. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Adı neydi?" "Beulah," dedi Alice.

"Tamam, şimdi hepimiz el ele tutuşalım. Sonra gözlerimizi kapatalım. Kötü Büyükanne'nin yüzünü hayal edin ve bakmaya devam edin. Ben onun mutlu olması için dua edeceğim ve siz de gülümsemeye başlayıp başlamadığını izleyeceksiniz. Size gülümsediğinde, Kötü Büyükanne gitmiş ve Mutlu Büyükanne geri gelmiş demektir. Hazır mısınız? Tamam, şimdi gözlerini kapat."

Dan, Alice ve Patty'nin gözlerinin kapanışını izledi ve her ikisinin de hemen kaşlarını çatmasından etkilendi. Kötü Büyükanne gerçekten başını ağrıtmış olmalıydı. Sonra o da gözlerini kapadı ve Holly'nin söylediklerini yorumlamaya çalıştı.

"Beulah'yı üzen ve öfkeliendiren bir şey var Tanrım. Senden onun kalbine bakmanı ve eskiden olduğu o küçük kızı bulmanı ve kulağına sevildiğini fısıldamanı istiyoruz."

Alice'in hızlı nefes alışını duydu ve bunun onu etkilediğini biliyordu ama konuşmaya devam etti. "Beulah'ya nasıl mutlu olunacağını hatırlat ve lütfen ona kimsenin kızgın olmadığını söyle. Bu doğru değil mi kızlar?"

Alice'in sesi titriyordu ama tereddüt etmedi. "Artık sana kızgın değilim, Beulah."

Sonra Patty söze girdi. "Ben kızgın değilim, büyükanne."

Birden arkalarındaki kapıda bir hareket duydular. "Ben de kızgın değilim," dedi Charlie.

Dan onlara katılmasını işaret etti ve Charlie'yi çemberin içine çekti. "Tamam Tanrım, Beulah affedildiğini biliyor. Ona huzur içinde gitmesini ve mutlu olmasını söyle." Sonra Dan fısıldadı, "Şimdi onun gülümsemesini görene kadar bekleyeceğiz."

İlk gelen Alice oldu. "Görüyorum. Bana gülümsüyor." "Gülümsemi görüyorum büyükanne," dedi Charlie. "Büyükanne gülüyor," dedi Patty.

"O zaman tamamdır," dedi Dan. "Artık üzölmeyecek."

Patty annesinin kucağından sürünerek Dan'in kollarına girdi. "Kötü büyükanneyi götürdüğün için teşekkür ederim."

"Ben yapmadım. Sen, annem ve Charlie yaptınız."

"Teşekkürler Dan," dedi Charlie.

Dan "Grup kucaklaşması," dedi ve Alice de tereddüt etmeden ona katıldı. Kızın başının üzerinden ona baktı.

ve gözlerinde yaşlar gördü ama gülümsüyordu. Bunu bir onaylama olarak kabul etti.

"Pekâlâ çocuklar, hadi tekrar uyumaya çalışalım," dedi Alice.

"Henüz uykum gelmedi anne," dedi Patty.

"Benim de artık uykum yok," dedi Charlie.

Ama Dan bunun az önce olanlar yüzünden olduğunu biliyordu. "Övünmekten nefret ediyorum ama bunu nasıl düzelteceğimi de biliyorum," dedi ve Alice'e göz kırptı. "Eğer annem için de uygunsa, sanırım dondurma baskını için mükemmel bir zaman olabilir."

"Annem bunun harika bir fikir olduğunu

söylüyor," dedi Alice. "Yaşasın!" dedi Patty ve

Dan'ın kucağından indi.

"Bornoz ve ev ayakkabıları!" Alice söyledi. "Ve benim için de." "Peki ya Elliot?" Patty sordu.

"Bence Elliot'ın uykuya dondurmadan daha çok ihtiyacı var," dedi Dan. "Ve aşağı inerken onu uyandırmamak için sessiz olmamız gerekiyor."

Birkaç dakika sonra mutfak masasında dondurma yiyor, gülüyor ve konuşuyorlardı. Dondurma bittiğinde, rüyanın anıları da bitmişti. Alice Dan'in eline uzandığında çocuklar önlerinden koşarak merdivenleri çıkıyorlardı.

"Tam da senin en iyi yönünü gördüğümü düşündüğüm anda, dönüp bana yeni ve harika bir yönünü gösteriyorsun. Sen inanılmaz bir insansın, harika bir adamsın ve sonsuza dek benim kahramanım olacaksın."

Dan o kadar etkilenmişti ki, çocukların dönüp onları görebileceğini umursamadan ve gecenin geri kalanını uyanık ve onu arzulayarak geçireceğini bilerek onu orada öptü.

Ama buna değdi.

* * *

Ertesi gün neredeyse açık bir gökyüzü ve yağmur belirtisi olmadan doğdu. Sokak ve çöp ekipleri günlerdir ilk kez kolları bacakları topluyor, sel enkazını temizliyor, Blessings'i her seferinde bir sokak yeniden bir araya getiriyorlardı.

Charlie, Booger'ın yanında köpek ağılını temizlemek için biraz zaman harcadı. Alice ve Patty çamaşır yıkıyor, Dan ise dışarıda evin arka tarafında kaybettiği ağaçları testereyle kesiyordu. Elliot garajdaki dairede yaşayan Martin ailesiyle konuşmak için sokağın karşısına geçti ve daha sonra

Dan, Ellis Martin'i Elliot'la birlikte dışarıda panjurları sökerken ve tahtaları indirirken gördü pencerelerden.

Tüm bunlar olurken Alice, Barton Rowland'dan bir telefon aldı. Arayanın kimliğine bakmadan telefonu açtı ve onun sesini duyduğunda kalbi küt küt atmaya başladı. "Alo?"

"Bayan Conroy, ben Barton Rowland. Umarım siz ve aileniz kasırgadan sağ salim kurtulmuşsunuzdur?"

Alice'in kalbi hızla çarpıyordu. Her türlü yüzleşmeden nefret ederdi, karşı tarafta kendisi olsa bile

özür dileyerek. "Evet, hepimiz iyiyiz."

"Harika. Aramamın nedeni eşlerimiz ve kızlarımızın gelip sizden ve Patty'den şahsen özür dilemeleri için izin istemek. Bu öğleden sonra uygun olur mu, yoksa başka bir zaman mı tercih edersiniz?"

"Hayır, bu öğleden sonra iyi."

"Saat iki senin için uygun mu?" diye sordu.

"Evet, bunu yapabilirim ama evde değiliz. Kasırga sırasında Dan Amos'un misafiriydik ve muhtemelen elektrik yeniden gelene kadar burada kalacağız. Nerede yaşadığını biliyor musunuz?"

"Evet, Preston Williams'ın eski malikanesi, değil mi?" "Evet."

"Hep birlikte geliyoruz, bu yüzden gününüze uzun bir müdahale olmayacak." "Bekliyor olacağız," dedi Alice ve telefonu kapattı.

Oturup öğleden sonrayı düşündü, sonra içini çekti. "Şu işi bir an önce bitirsek iyi olacak," dedi ve kalkıp Dan'e dışarıda soğuk bir şişe su götürdü.

Onun geldiğini gördü ve zincirli testereyi öldürdü. "Hey, güzelim. Bu benim için mi?"

Başını salladı ve suyu ona uzattı, uzun, susamış yudumlarla içmesini izledi.

"Teşekkür ederim," dedi ve sonra ağacın gövdesine oturup onu bacaklarının arasına çekti. "Ee, neler oluyor?"

"Bir şeyler olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Parmağını kaşlarının arasındaki boşluğa koydu. "Çünkü canın sıkkın olduğunda, her şey yolundaymış gibi davransan bile tam burada dört küçük kaş çatma çizgisi var. O yüzden itiraf et."

"Üç kız ve anneleri bu öğleden sonra saat ikide Patty'den ve benden özür dilemek için buraya geliyorlar. Katılmanız için yalvarıyorum."

"Beni uzak tutamazsın," dedi. "Sana sarılırdım ama çok terli ve kirliyim." Yine de kollarını onun boynuna doladı ve ona yaslandı. "Teşekkür ederim," dedi.

"Teşekkür mü edeyim? Sana iyilik yapmıyorum, sevgili Alice. Tam olarak kavradığınızı sanmadığım bir şey var. Ben seni seviyorum. Tüm kalbimle. Bunu sevişmeden önce de hissediyordum ama seviştikten sonra *anladım*. Biz birbirimize aitiz."

Alice arkasına yaslandı. "Ben de seni seviyorum Danner Amos.

Hem de çok." "O zaman aynı sayfadayız. Öyle mi?"

Başını salladı.

Dan gülümsedi. "Başın derde girdiğinde başvuracağın kişi benim, değil mi?" "Evet."

"Ve sen her zaman benim mihenk taşım olacaksın. Bugünden itibaren aramızda sır olmayacak," diye ekledi. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. "Anlaştık."

Dan onun gözyaşlarını sildi. "Benim de yaptığım en iyi anlaşma," dedi ve bunu bir öpücükle mühürledi.

Bölüm 21

Patty'nin uzun sarı saçları parlak, temiz ve kıvrıkcıktı ve Alice ona kot pantolon, küçük sarı bir bluz ve tenis ayakkabıları giydirmişti. Alice'in gömleğinin mavi-beyaz ekoseli olması ve kalın, siyah saçlarının yüzünün etrafından sarkması dışında, hemen hemen aynı şeyleri giymiş olan annesinin yanında oturuyordu. Sağ elinde hâlâ bandaj vardı ve sol eliyle nafile bir makyaj yapma girişiminden sonra hepsini yıkamış ve küçük bir rujla yetinmişti.

Charlie, ayaklarının dibinde yatan Booger'la birlikte yakınlarda oturuyordu ve Dan tam merdivenlerden iniyordu ki kapı çaldı. Oturma odasının önünden geçip ön kapıya doğru ilerlerken, "Ben bakarım," dedi.

Alice onun giydiği siyah kot pantolon ve uzun kollu beyaz gömleğe o kadar kapılmıştı ki kapının diğer tarafında kimin olduğunu merak etmeyi unutmuştu. Sonra Patty'nin biraz daha yaklaştığını ve elini uzattığını hissetti.

"Bu iş bizde," diye fısıldadı ve göz kırptı.

Patty rahatladı ve sonra gülümsedi.

Ancak kapıdaki üç aile gülümsemiyordu ve Dan'in heybetli figürünü aynı derecede heybetli bir evin kapısında gördüklerinde endişeleri arttı.

"İyi günler," dedi Dan. "İçeri gelin. Biz de sizi bekliyorduk." Ve böylece sadece onların varlığını kontrol altına almakla kalmadı, aynı zamanda Alice ve Patty'nin bu durumla tek başlarına yüzleşmediklerini de göstermiş oldu. Kapıyı kapatır kapatmaz eliyle işaret etti. "Beni izleyin," dedi ve evin en heybetli odası olduğunun farkında olarak onları oturma odasına götürdü.

Odanın sonundaki devasa şömine ve duvarlardaki zengin kiraz ağacı paneller eski zarafete bir selam niteliğindeydi. Ancak deri sandalyelerin ve kanepelerin okkalı kırmızısı, duvarlardaki altın aplikler, şöminenin üzerindeki antik demirler ve oturma alanının üzerindeki otuz metrelik tavandan sarkan devasa kristal avize, gösterişliydi ve incelikten başka bir şey değildi.

Dan, Alice'in yanındaki kanepenin koluna otururken, "Oturun," dedi ve sonra elini rahatça Alice'in omzuna koydu.

Erkekler bunu, ne yaparsa yapsın onu destekleyeceğinin bir hatırlatıcısı olarak gördüler. Kadınlar ise bunu çoktan iddiasını ortaya koymuş bir adamın jesti olarak gördü.

Dikkatleri Alice Conroy'a yöneldi, tüm o ihtişamın içinde sakince oturuyordu, kot pantolon ve

ekose bir

sadece bir ruj sürmüştü. "Az çoktur" sözünün gerçek bir örneğiydi ve hâlâ odadaki en güzel kadındı.

Alice onların baktığını ve yargıladığını gördü ve bu toplantının kontrolünü ele almaya karar verdi.

"Ben Alice Conroy. Bu kızım Patty ve oğlum Charlie. Danner Amos'u tanıdığınızı varsayıyorum. Hiçbirinizi tanımıyorum. Kızlarınızı bile tanımıyorum, bu da bu buluşmayı benim için daha da şok edici kılıyor. Kocalarınızla zaten konuştum, bu yüzden onlardan başka bir şey duymama gerek yok. Geri kalanınız lütfen kendinizi tanıttikten sonra ayağa kalksın ve söylemek istediklerinizi söylesin."

Kadınlar şaşkına dönmüştü. Bir köylü bekliyorlardı. Onun yerine, ekose giyen bir kraliçeyle karşılaştılar.

Önce Renée Rowland konuştu. "Ben Renée Rowland, ve-" "Senden ayakta durmanı istedi," dedi Dan.

Renée gözlerini kırptırdı, ayağa kalktı ve Judy'nin de yanında ayağa kalkmasını sağladı. "Ben Renée Rowland, bu da kızım Judy. Tüm bu olanlar yüzünden çok utanıyorum. Umarım özrümü kabul edersiniz. Dedikodulara kulak asmamalıydım ve kesinlikle bunları kızıma gerçekmiş gibi aktarmamalıydım."

Renée kızını dürttü, sonra başını salladı.

Judy yere baktı ve daha ağzını açmadan Dan tekrar konuştu. "Genç bayan, yere hakaret etmediniz. Patty özrünüzü bekliyor. Sen ona bak." Renée, bütün bunların daha ne kadar ileri gidebileceğini düşünerek soluk soluğa kaldı. "Dediğini yap Judy."

Judy, Patty'ye bakarken soluk yüzlüydü. "Kötü bir şey yaptım. Annem seninle oynamamamı söyledi ama sana kötü davranmamı söylemedi. Düştüğünü gördüm. Öğretmene o anda söylemediğim için çok üzgünüm. Canının yanmasını istemedim. Sadece Öğretmen'i kendime istedim. Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm." Ve sonra ağlamaya başladı.

Patty annesinin koluna yaslanarak geri çekildi. Judy'nin kendisi hakkında düşündüklerini dinlemek onu üzmüştü.

Charlotte Wells yanında kızı Ruthie ile birlikte ayağa kalktı. "Tüm bunlar çok üzücü. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Özür dilerim' diye başlamak iyi bir yol olurdu," dedi Dan.

Charlotte'un ifadesi donuklaştı. "Ah... evet, elbette. Çok özür dilerim Bayan Conroy, ben-" Alice kısaca, "Bayan ben bir dulum," dedi.

Charlotte bunu yapmak zorunda kaldığı için çok kızgındı. Çok aşağılayıcıydı. Ama tüm bunlardan çok kocasının ona ne yapacağı konusunda endişeliydi. Kocasının boşanmak isteyeceğinden korkuyordu ve bu onun gelecek tasavvuruna hiç uymuyordu.

"Ben Charlotte Wells, bu da kızım Ruthie. Bunun bir parçası olduğum için çok üzgünüm. Kızınız yaralandığı için daha da üzgünüm. Amacımız kesinlikle kimsenin zarar görmesi değildi."

Alice araya girdi. "Bir amacın mı vardı? Benimle ilgili mi? Tam olarak neyi başarmayı umuyordun?"

Charlotte inledi. "Öyle demek istemedim. Belirli bir hedef yoktu, sadece uyuşturucu satıcılarına

yataklık etmediğimizden emin olmak istiyordum."

Alice'in kalbi çarpmaya başlamıştı. Kadın sadece kaba değildi. Aynı zamanda aptaldı da. "Yani ailede uyuşturucu bağımlısı olan kişilerin de satıcı olduğunu mu söylüyorsun?"

Jack Wells karısının başının arkasına hafifçe vurdu. "Charlotte, hepimize bir iyilik yap. Özür dile ve sonra da çeneni kapat."

"Lütfen beni affet," diye mırıldandı, sonra Ruthie'yi ileri itti.

Ruthie'nin kafası karışmıştı. Patty'nin düştüğünü öğretmenlerine söylemeyen Judy'ydi ve başının neden bu kadar derde girdiğini anlamıyordu. Ama bunu doğru yapmazsa babasının ona ne yapacağını biliyordu. Zaten battaniyesini ve elektronik eşyalarını Noel'e kadar elinden almıştı ve daha Eylül ayındaydık. Bu yüzden derin bir nefes aldı ve söylemeye çalıştığı şeyi tekrarladı ve yüzünde büyük, mutlu bir gülümsemeyle söyledi, arkadaşça görünmenin uygun olacağını düşündü.

"Üzgünüm, Patty. İncindiğin için üzgünüm. Okulda sana kötü davrandığımız için özür dilerim. Bunu bir daha yapmayacağıma söz veriyorum."

Charlotte ve Ruthie oturdular.

Dan, Jack Wells'in yüzünü izlemeye devam etti. Adam öfkeliydi ama bu duruma değil. Tüm öfkesi karısına ve kızına yönelikti.

Sonra Deidre ve kızı ayağa kalktı. "Ben Deidre Treat, bu da kızım Carlene. Şu anda kendimden o kadar utanıyorum ki konuşmakta zorlanıyorum. Etkilenmeme izin verdim çünkü bu iki hanımın beni sevmesini istedim. Büyükanнемin dediği gibi, iyi geçinmek için iyi davrandım ve bu benim hatamdı. Dedikodu yaydığım için kendimden iğreniyorum. Bana göre bu yalan söylemekle aynı şey ama yine de yaptım. İşin korkunç tarafı, kızıma sizin tatlı çocuğunuzla oynamamasını söyledim. Bunu yaptım çünkü Patty'yi nasıl inciteceğini düşünmeden bu iki kadının benden hoşlanmasını istedim. Affınızı hak etmiyorum ama kesinlikle istiyorum. Özür dilerim, Alice. Bir kadın ne kadar üzgün olabilirse o kadar üzgünüm ve hala nefes alıyorum." Sonra Carlene'in sırtını sıvazladı. "Senin sıran, tatlım."

Carlene çoktan ağlamaya başlamıştı. "Özür dilerim Patty. Senin hakkında asla kötü şeyler söylememeliydim. Sen oynamak istediğinde seninle oynamalıyım. Eğer bir daha benimle oynamak istersen, binlerce kez evet diyeceğim. Ve incindiğin için çok üzgünüm. Lütfen bana kızma. Yaşadığım sürece ne sana ne de bir başkasına kötü davranmayacağım" dedi ve sonra gözyaşlarına boğuldu.

Alice ne olduğunu anlayamadan Patty koltuktan kalkmış ve Carlene'e sarılmıştı. "Sorun yok," dedi. "Size kızgın değilim. Hiçbirinize asla kızgın olmadım. Sadece beni sevmenizi istedim."

Alice dizlerinin üzerine çöktü ve iki küçük kızı da kendine doğru çekerek onlara sıkıca sarıldı. Sonra ayağa kalktı. "Teşekkür ederim Carlene. Özürlerini kabul ediyoruz. Teşekkür ederiz."

"Peki ya benimki?" Renée sordu.

Alice gözlerini kırpmadan bakışlarını kadına çevirdi. "Yani, Renée, ağzından çıkan ilk kelimeler utandığın oldu. Ondan sonra beni kaybettin ama seni dinledim. Kızınız daha bir çocuk. Umarım ona nasıl daha iyi bir insan olacağını öğretirsin, yoksa büyüdüğünde ve seni kurtarılmaya muhtaç bir

halde gördüğünde boku yemiş olacaksın.

"Size gelince, Bayan Wells, ikimiz de bunun bir özür olmadığını biliyoruz. Okul tekrar başladığında,

Eğer bu dedikodu durmazsa ve kızınızın bana karşı davranışlarını engellemezseniz, tüm meseleyi avukatım Danner Amos'a devredeceğimi bilin. Dan, gitmeden önce onlarla konuşmak ister misin?"

Dan ayağa kalktı, konuşmaya başladı ve sonra durdu. "Charlie, lütfen kız kardeşini biraz atıştırmak için mutfığa götürür müsün? Belki bir Pepsi ve biraz kurabiye paylaşıyoruz?"

"Peki efendim," dedi Charlie ve Patty'nin elinden tutarak odadan çıktı, Booger da peşlerinden geliyordu. Onlar duyma mesafesinin dışına çıkar çıkmaz Dan üç aileyi de aydınlattı.

"Diğer hayatımda, buraya gelmeden önce, Dallas, Teksas'taki en etkili savcıyım. O şehirdeki kodamanların çoğuyla ilk isim olarak tanışıyordum ve inanın bana, onlardan çok var. Tüm kariyerim boyunca yüzlerce davaya baktım ve pek çok suçluyu uzun süre hapse attım. Yani herkes 'özür dilerim' dedi diye tüm bu olanları görmezden geleceğimi düşünüyorsanız, tekrar düşünseniz iyi edersiniz. Alice'in tek bir sözüyle, kızlarınızın sizin emrinizle yaptıkları yüzünden o küçük kızın maruz kaldığı fiziksel ve duygusal travmadan bahsetmiyorum bile, onun çektiği acı ve ıstırap ve kişiliğine atılan iftira için ödeyeceğiniz paranın altından kalkmak için sahip olduğunuz her şeyi satacaksınız.

"Söyledikleriniz ve yaptıklarınız yüzünden küçük bir kız neredeyse ölüyordu. Bu ulusal haberlere konu olacak. İsimleriniz ve yüzleriniz tüm sosyal medyada ve ülke çapındaki haber kanallarında yer alacak. Bu yüzden okul yeniden başladığında, yaydığınız dedikodu ve yalanların sona erdiğinden ve kızlarınızın nazik olmanın ne demek olduğunu öğrendiklerinden emin olsanız iyi olur. Eğer yapmazsanız... eğer siz ve sizinkiler hala onunla uğraşıyorsanız, ben de sizinle uğraşacak olacağım. Şimdi hepimiz birbirimizi anlıyor muyuz?"

Erkeklerin beti benzi atmıştı. Kadınlar şok içindeydi. Dan, "Zaman doldu," dedi ve onlara kapıyı gösterdi. Onlar gittikten sonra odadaki hava hafıflemişti.

Dan oturma odasına geri döndü. "Peki, yeterince korkutucu muydum?" Alice onun kollarına girdi. "Sonsuza dek benim kahramanım."

Onu kendine çektiğinde ve titrediğini hissettiğinde, yeniden çılgına döndü. "Tek samimi özür son özürdü. Küçük kızı bile üzgün görünüyordu. Onlar için umut var."

Alice başını kaldırdı, onun gözlerindeki istek parıltısını gördü ve sonra sesini alçalttı. "Bunun bittiğine çok sevindim."

"Ben de öyle," dedi Dan. "Patty için korktuğunu biliyordum ama tatlım, harikaydın. Onları duvara çiviledin ve şimdiye kadar gördüğüm en hanımefendi tavırla saçmalıklarını yüzlerine vurdun. Seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim. Ve sizi uyarıyorum... Bu gece şansınızın yaver gideceğine inanmak için nedenlerim var."

Dan'ın gülümsemesi gözlerinde başladı, dudaklarına yayıldı ve kendini tutamayacağı kadar neşeli

bir kahkahaya dönüştü ve sonra onu öyle bir tutkuyla öptü ki nefesi kesildi.

"Sana karşı büyük bir açlık duyuyorum," diye fısıldadı Dan. "Ama şimdi gazoz ve kurabiyeye yetineceğim, sen de

bu akşam tatlı için."

"Anlaştık," dedi
Alice.

Birbirlerini bıraktıklarında bu isteksizlikle oldu ama Elliot'ın başka bir odadan gelen kahkahasının uzaktan gelen sesi, düşüncelerini çocuklara ve onu güldüren ne yapıyor olabileceklerine kaydırmak için gereken noktalama işaretiydi.

"Uh-oh," dedi Alice. "Ortaya çıkma zamanı."

Dan, "Her neyse, komik ve iyi bir kahkaha atabilirim," dedi. "Hadi gidip bakalım."

* * *

Elliot'ın mutfakta mürettebatla kurabiye yediği ve onları böyle düşündüğü sırada, Junior Rankin'in cesedi düştüğü yerden sekiz milden daha uzakta sel enkazının arasında yüzerken bulundu.

Elliot kurabiyesini bir bardak süte batırıp Charlie ve köpeğinin resmini nasıl çizeceğini düşünürken, Junior'ın cesedi bir ceset torbasına konulup adli tabibe götürülüyordu.

Hunt Terrell cep telefonuyla, kurtarıcılardan birinin Junior'ı cesedi geçici olarak teşhis edebilecek kadar iyi tanıdığı haberini aldı ama bu, Hunt'ın şimdi o aramayı yapmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Ölüm bildirimlerinden işinin diğer tüm bölümlerinden daha çok nefret ediyordu ama cep telefonu hizmetinin yeniden sağlanmış olmasına şükreliyordu çünkü bu onu Rankin çiftliğine uzun bir yolculuktan kurtarmıştı. Masasının arkasına oturdu, dosyaladıkları rapordan telefon numarasını aldı ve aramayı yaptı.

* * *

Albert mutfakta taze bir şişe su ararken büfedeki iki cep telefonundan biri çalmaya başladı. Telefonun yeniden çekmesine şaşırarak cevap vermek için yanına gitti ve arayanın babasının telefonu olduğunu gördü. Ama Koca Tom ahırda hayatta kalan buzağılarını besliyordu, o yüzden cevap verdi.

"Merhaba, ben Albert Rankin."

"Merhaba Albert. Ben Şerif Yardımcısı Terrell. Babanla konuşabilir miyim?"

"Şey, efendim, ahırda bir buzağıyı besliyor. Elimizde kalan tek çiftlik hayvanı o ve onu kurtarmak konusunda biraz taraflı. Mesajınızı alabilir miyim?"

"Evet, size mesajı iletebilirim ama babanızın müsait olduğunda beni araması gerekiyor. Kardeşinin cesedi bu sabah düştüğü yerden nehrin yaklaşık 8 mil aşağısında bulundu. Öğlen saatlerinde adli tıpa götürüldü ve otopsi yapılana kadar orada kalacak. Onu tanıyan biri tarafından yapılan geçici bir teşhis olsa da, aile tarafından resmi bir doğrulamaya ihtiyacımız var. Kaybınız için çok üzgünüm."

Albert yine tir tir titriyordu. "Evet, evet, ona söyleyeceğim ve bulunduğu için minnettarız. Bu babamın kalbini rahatlatacaktır. Babam eve döner dönmez onu arayacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Hunt. "Kaybınız için tekrar başınız sağ olsun."

Albert bağlantıyı kesti, sonra telefonu mutfak masasının üzerine bıraktı ve kendini arka verandaya attı. Kendini ve nefesini toplamak için birkaç dakika orada oturduktan sonra kulakları tırmalayan bir ısıklık çaldı.

Koca Tom saniyeler içinde ahırdan çıkmış ve eve doğru bakıyordu. Albert kolunu kaldırdı ve ona gelmesini işaret etti. Koca Tom ahıra girdi ve birkaç dakika sonra eve doğru koşarak geri çıktı. Vahşi gözlerle ve nefes nefese gelmişti. "Sorun ne?" diye sordu.

"Şerif Yardımcısı Terrell az önce aradı. Junior'ın cesedini bulmuşlar. Geçici olarak kimliği belirlenmiş olsa da, ailesinin kimliği doğrulamasını istiyorlar."

"Tanrım! Teşekkürler Tanrım!" Koca Tom yumuşak bir sesle Albert'a sarıldı. "Artık kaybolmayacak." "Bu doğru baba. Junior artık kayıp değil," dedi Albert. "Şimdi gitmek istiyor musun?"

"Evet, ama izin ver gidip üstümü değiştireyim. O küçük boğa yavrusu için endişeleniyordum ama şimdi başaracağını düşünüyorum. Çok iyi beslendi ve yatmadan önce ona bir şişe süt takviyesi yapacağım."

Üstünü değiştirmeye gittiğinde Koca Tom hâlâ oğlunu bulmanın nimetinden söz ediyordu. Albert'ın tek yapabildiği ağlamaktı.

İlçe merkezine doğru yola çıktıklarında, Junior'ın bulunmasının sevinci yavaş yavaş onu görmenin ve içinde bulunduğu durumun farkına varmaya dönüşüyordu.

Daha sonra gelişleri daha da sessiz oldu. Şerif yardımcısı Koca Tom'a adli tabibin ofisinin nerede olduğunu ve kasabaya vardıklarında kendisini aramasını, onlarla orada buluşacağını söylemişti. Kasabaya vardıklarında Albert aradı.

On beş dakika sonra morgun dış ofisinde görüş için bekliyorlardı. Uzun bir yolculuktan ve bunun gerçekleşmesi için ileri geri yapılan tüm aramalardan sonra, nihayet büyük, perdeli bir penceresi olan küçük bir odaya alındılar. Dahili telefondan gelen bir ses Şerif Yardımcısı Terrell'a hazır olup olmadıklarını sordu.

Rankin'lere baktı ve onlar başlarını sallayınca, "Evet, hazırız," dedi.

Rankin'ler pencereden bakarken perde geri çekildi ve Junior, boynu ve başı dışında her yeri örtülü bir şekilde orada yatıyordu. Neredeyse tanınmaz haldeydi. Kızıl saçları ve çarşafın altındaki o büyük, geniş omuzları olmasaydı...

"Aman Tanrım," dedi Koca Tom ve sonra arkasını dönüp sert, çirkin hıçkırıklara boğuldu.

Albert doğruca pencereye gitti, kendini dikleştirdi ve cama olabildiğince yakın durarak, asla unutamayacağını bilene kadar o yüzün her parçasını haritaladı. Karmanın bunu yapabileceğini asla unutmuyacaktı. Hiç kimsenin günahı yanına kâr kalmazdı. Gerçekten kurtulamazdı. Sonra arkasını döndü ve doğruca Hunt Terrell'ın gözlerinin içine baktı.

"Evet, o benim kardeşim. Bu Junior."

Hunt başıyla onayladı. "Teşekkür ederim. Bunun gerekli olduğu için üzgünüm. Kolay olmadığını

biliyorum."

"Hayır, efendim, değildi," dedi Albert. "Ama hayatta pek çok şey kolay değildir. Eğer hepsi buysa, biz de

Şimdi."

"Baban araba kullanmaya uygun mu sence?" Hunt sordu.

"Fark etmez. Ben eve gidiyorum," dedi Albert ve Tom'un dizini okşadı. "Baba, gel beni sokağa it.

Şimdi eve gidiyoruz."

Koca Tom kendisine söyleneni yaptı ve o kadar şoktaydı ki Albert'in araba kullanmaması gerektiği aklına bile gelmedi. Sadece kullanamayacağını biliyordu.

* * *

Beulah Gatlin eğer gidip kendini havaya uçurmasaydı, evine burnunu sokan kanun adamlarına deli olurdu. Ama eğer bunu yapmasaydı, o zaman burada olmazlardı, bu yüzden konu tartışmalıydı.

Eskiden evinin bulunduğu dağda çok sayıda araç ve daha da fazla sayıda polis memuru dolaşıyordu. Kanıtları topluyor, fotoğraf çekiyorlar ve arada bir, açıklığın kenarındaki aile mezarlığının yanına park etmiş olan ve bagaj kapağının üzerinde oturarak süreci izleyen Gatlin kardeşlere bakıyorlardı.

Musa önce mezarlığa, sonra da patlama alanına baktı. "Annemden gömmek için yeterince bulacaklarını sanmıyorum," dedi.

J. B. başını eğdi ve gözlerini sildi. "Bunu düşünmek çok zor."

"Biliyorum, kardeşim. Ama gerçek gerçektir. Yine de, eğer yaparlarsa, onu nereye koyacağımızı biliyoruz, Marty ve babasının yanına. Babasının iki yanındaki boş yerler bizim için," dedi Moses.

"Ben de bunu düşünmek istemiyorum," dedi J. B.. "Sevdiğimiz insanların ölmesinden bıktım. Bunun hakkında konuşmaktan daha da yoruldum. Tüm bunlar bittiğinde, gidelim. Burada hiçbir şeyi yeniden inşa etmek istemiyorum. Burada kötü anılardan başka bir şey yok."

Moses kolunu J.B.'ye doladı ve ona çabucak sarıldı. "Belki de gitmeliyiz. Belki de haklısındır. Bunu biraz düşüneceğim."

* * *

Alice yataktan kalkıp koridoru geçerek Dan'in yatak odasına girdiğinde saat gece yarısıydı, cadı saatiydi, sonra durdu, gölgelere bakıp onu bulmaya çalıştı, çünkü yatağında değildi.

Ama arkasındaki kapının kilidi aniden tıklandığında ve adamın önce ellerini, sonra da dudaklarını ensesinde hissettiğinde ürperdi. Adamın elleri vücudunda gezinip göğüslerinin ağırlığını kavradığında ise iç çekti.

Birkaç saniye sonra geceliğini çıkarmış, adamın kollarında ve yataktaydı. Onu yatırdığında, çarşafların keskin serinliğini ve ardından ona katılırken vücudunun sıcaklığını hissetti. Başparmağıyla alt dudağının şeklini çizdi ve sonra boğazının dibindeki çukuru öptü.

"Sen benim kanımda varsın. Sen ortalıkta yokken bile sesini duyuyorum. Gözlerimi her kapattığımda yüzünü görüyorum. Seni seviyorum, Alice. Benden uzaklaşmanı istemiyorum. Bilmek istiyorum

Kıyafetlerinin benimkilerin yanındaki dolapta olduğunu bilmek istiyorum. Bu evde çocuklarının kahkahalarını duymak istiyorum ve her gece yatağa girdiğimde yanımdaki yatakta olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Saatimi sen ayarlıyorsun. Hayatıma ışık veriyorsun. Lütfen elektrikler geldikten sonra gitme."

Alice'in kalbi hızla çarpıyordu. Bazıları bunun çok hızlı olduğunu düşünebilirdi ama o kimsenin ne düşündüğünü umursamıyor ya da anlamadıklarında endişelenmiyordu. Adamın her kelimesi bir aşk şarkısıydı. Ellerinin vücuduna her dokunuşu o kadar tanıdık geliyordu ki, sanki bunu birçok yaşam boyunca sayısız kez yapmışlar ve hâlâ doymamışlardı. Ve sonra onları söyledi - bunu doğru yapan kelimeleri.

"Evlen benimle, Alice. Benim seni sevdiğim kadar sev beni." "Evet," dedi. "Evet, evet, evet, zaten seviyorum."

Karanlıkta tek kelime etmeden seviştiler, yumuşak nefesler ve sessiz inlemelerden başka hiçbir şey onlara bölgede olduklarını bildirmedi. Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha ve birdenbire mükemmel bir tutkunun sarsıntısına dönüştüğünde kanlarında akan sıcaklıkla akılsızca hareket ediyorlardı, ardından yokuş aşağı bir şehvet kayması geldi.

Daha sonra hareketsiz yattılar, kalpleri normal ritminde atmaya başlayana kadar birbirlerine tutundular.

Alice elini onun göğsüne koydu ve avucunun altında kalp atışlarını hissetti. "Bunların hepsi gerçekten oldu, değil mi? Beni sevdiğini söylemiştin. Evlenme teklif ettin."

"Evet, evet ve evet," dedi Dan.

Gözleri dolmuştu ama gülümsüyordu. "Şu anda hiç olmadığım kadar mutluyum ve giyinip seni terk etmek zorunda olduğuma inanamıyorum."

"Hey... bunun bir önemi yok. Sen benimsin, başını nereye koyarsan koy."

Alice saate baktı, sonra yataktan fırladı ve geceliğini kaptığı gibi başına geçirdi. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Kapının kilidini açtı ve Patty dönüp uykusunda bir şeyler mırıldanırken onun odasından çıkıp banyoya girdi.

Dışarı çıktığında bebeğinin yanına yattı ve onu kendine çekti. "Mucizeler hiç beklemediğin anda gerçekleşir," dedi usulca ve yorganı çekti. Birkaç dakika içinde ikisi de uykuya dalmıştı.

Koridorun karşısında Dan sırtüstü uzanmış, geleceği düşünüyor ve ailesini kaybettiğinden beri ilk kez gelecek yılları iple çekiyordu.

* * *

Ertesi sabah gün ışımadan hemen önce, eyaletin dört bir yanındaki elektrik şirketlerinden yarım düzine büyük kamyon kasabaya geldi. Blessings'teki elektrik santralinin müdürü onları Piggly Wiggly'nin otoparkında karşıladı, neye ihtiyaç olduğunu ve nereden başlayacaklarını tartıştılar ve yola çıktılar.

İlk olarak hastanenin şebekesi onarıldı ve normal aydınlatma geldiğinde yükselen sevinç çığlıkları tüm binadan duyuldu. Daha sonra benzin istasyonlarına ve huzurevine, ardından da Main'in yukarısındaki ve aşağısındaki işyerlerine elektrik verilmeye başlandı. Öğleden sonra kamyonlar

yerleşim bölgelerine yöneldi. Kamyonların yarısı demiryolu raylarının bir tarafında, geri kalanı ise diğer tarafında çalışmaya başladı.

Johnny Pine çalışma ekibiyle birlikte Lovey'nin evine gitti, devrilen ağacı kaldırdı ve dış duvardaki deliği Lovey tamiratla uğraşacak kadar iyileşene kadar kapattı.

* * *

Dan'in evine döndüğünde Alice iyileşme durumunu kontrol etmek için elindeki bandajı çıkardı, sonra da Dan'i aramak için eve girdi. Onu ofisinde, bilgisayarının başında faturalarını öderken buldu.

"Dan, bir dakikan var mı?" diye sordu.

Bilgisayardan uzaklaştı ve kendi etrafında döndü. "Senin için sonsuza dek varım. Ne istiyorsun, tatlım?"

Elini uzattı. "Dikişleri almak için yeterince iyi görünmüyor mu?"

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde çevirdi ve masa lambasına doğru eğdi. Kesiğin kenarları iyileşmişti ve herhangi bir şişkinlik ya da kızarıklık yoktu.

"Acıyor mu?" diye sordu elinin farklı yerlerine hafifçe bastırırken. Alice başını salladı.

"Bana iyi göründü. Acil servise gidip dikişleri aldırma ister misin?" "Hayır, onları senin çıkarmanı istiyorum."

Sırıttı. "O zaman gidip ilk yardım çantasını, makası ve cımbızı alalım."

İhtiyacı olan şeylerle geri döndüğünde, yanında bir seyirci de getirmişti. Elliot onu ilk yardım çantasını alırken görmüş. Charlie dikişlerin atılmasıyla ilgili konuşmaya kulak misafiri olmuş ve Patty'yi de ona göz kulak olabilmesi için getirmişti.

Alice hepsinin geldiğini gördü ve güldü. "Etkinlik için bir imtiyaz kurmalı ve patlamış mısır satmalıydım."

"Patlamış mısır mı yiyeceğiz?" Patty söyledi.

Alice güldü. "Hayır, bunun geçmesine izin vereceğini düşünmemem gerektiğini bilmeliydim. O yüzden herkes toplansın. Mümkün olan en iyi koltukları alın ve lütfen kıpırdamadan oturun."

Dan'in hazırlığı birkaç dakika sürdü ve sonra durakladı. "Bunu yapmamı istediğinden hâlâ emin misin?"

"Sana bundan çok daha önemli ve zor konularda güvendim ve sen de başarıyla üstesinden geldin. Devam edin, Dr. Amos. Ağlamayacağıma söz veriyorum."

O güldü ama Dan gülemedi. Ne kadar masum bir hareket olursa olsun, onun acı çekmesine neden olmak vicdanını rahatsız eden bir şeydi. Bu yüzden sandalyesini biraz sağa çevirdi, dikişleri kesti ve sonra cımbızla teker teker çekti. Alice hiç irkilmedi.

"Bitti!" dedi ve alkolle ıslatılmış bir gazlı bezi avucunun her tarafına sildi.

"Ne kadar rahatladım!" dedi Alice ve sonra birkaç kez elini yumruk yaptı. "Kesilen yerin biraz hassas olması dışında, dikişlerden ve bandajlardan kurtulmak çok iyi hissettiriyor."

Patty annesinin omzuna yaslandı ve bacağını okşadı. "Şimdi kendini daha iyi hissedeceksin." Alice ona sarıldı. "Evet, daha iyi hissediyorum."

Kutlamalarının tam ortasında jeneratör sustu ama ışıklar hâlâ yanıyordu. "Elektrik geri gelmiş olmalı!" Dan söyledi ve kontrol etmeye gitti.

"Oh, ne harika bir haber!" Elliot dedi ki. "Eve gidebilirim! Bu gece kendi yatağında uyuyabilirim! Burada misafir olmaktan memnun olmadığımı değil ama hepimiz eve gitmek istiyoruz. Eşyalarımı toplayıp Martin ailesini kontrol etmeye gideceğim. Geri dönecekleri bir evleri yok. Şimdilik bulundukları yerde kalabileceklerini anlamalarını sağlamalıyım."

"Sen toparlan. Ben senin için çantalarını taşıyım," dedi Charlie ve kısa bir süre sonra Dan'le birlikte Elliot'ın evine taşındılar.

Döndüklerinde Dan koridordan geçerek ofisine gitti ve oda birden sessizleşti. Patty sessizleşti ve Charlie annesi dışında her yere baktı.

"Hey! Sizin neyiniz var?" Alice sordu.

Charlie omuz silkti. "Sanırım Dan'in bizim bir parçamız olmasına alıştım," dedi. Patty, "Dan'imden ayrılmak istemiyorum," dedi ve ağlamaya başladı.

"Aman Tanrım," dedi Alice. "Buraya, yanıma gel. Sen de Charlie. Annene sarılamayacak kadar büyük değilsin." Kollarını onlara doladı.

Dan gözyaşları ve üzgün yüzlerle karşılaşınca durdu. "Ne oldu? Neyin var?"

Patty annesinin kollarından kurtuldu ve hıçkırı hıçkırı ağlayarak ona doğru koştu. Adam onu kucağına aldığı anda, Patty kollarını adamın boynuna doladı. "Sensiz eve gitmek istemiyorum," dedi ve yüzünü onun boynunun kıvrımına sakladı.

Dan hâlâ Charlie'yi teselli etmekte olan Alice'e baktı. "O da mı?"

Alice başını salladı.

"O zaman dün gece sana sorduğum şeyi şimdi onlara sormanın tam zamanı. Sorun olur mu?" Gözleri yaşlarla bulanıklaşırken tekrar başını salladı.

Patty'yi kucağına alarak masaya oturdu. "Charlie, bir dakika bizimle otur, tamam mı?"

Charlie oturdu, omuzları çökmüştü ve bakışları yere odaklanmıştı.

"İşte anlaşma," dedi Dan. "Dün gece annenize evlenme teklif ettim ve o da evet dedi." İki çocuk da şok içinde annelerine baktı.

"Anne! Gelmiş geçmiş en iyi haber ve sen bize söylemedin mi?" dedi

Charlie. Patty'nin gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Evleniyor muyuz?" diye sordu.

"Evet, öyle," dedi Alice. "Sadece konuyu açmak için doğru zamanı bekliyordum."

Charlie şaşkınlık içinde Dan'e bakıyordu. Masanın üzerinde öne doğru eğildi ve sonra yüzünü kollarına gömdü. Ağladığını anlayabiliyorlardı ama nedenini bilmiyorlardı.

Dan, Patty'yi annesinin kucağına bıraktı ve başka bir sorunla uğraşmaya hazır bir şekilde ayağa

kalktı. "Sorun ne Bud? Babanın yerini almaya çalıştığımı düşünüyorsan endişelenme. Ben asla babanın yerini
_"

Charlie başını kaldırdı. Gözleri yaşlarla doluydu ama sesindeki ateşten şüphe edilemezdi. "Sen, benimkinin de öyle olmasını dilediğim türden bir adamsın. Bu şimdiye kadarki en iyi haber. Senden çok hoşlanıyorum ve artık kararları benim vermem yerine annemin vermesine yardımcı olacağını bilmek bile beni çok rahatlatıyor. Çoğu zaman ne yaptığımı bilmiyordum ama annemi hayal kırıklığına uğratamazdım. Her zaman yanımızda olduğun ve annemizi bizim kadar sevdiğin için teşekkür ederim. Üvey oğlunuz olmaktan gurur duyacağım."

Dan hem duygulandı hem de sevindi. "Sen iyi bir adamsın, Charlie. Beni gururlandırırıyorsun. Mutlu olan benim. Hepiniz bana güvenmeye ve sizi sevmeme izin vermeye hazır olduğunuz için çok mutluyum. Çok uzun zamandır kaybolmuştum ve şimdi kendimi yeniden bütün hissediyorum. Minnettar olan benim. Kutsanmış olan benim. Grup kucaklaşması," dedi ve hepsini kucağına çekti.

* * *

Yeniden güç sahibi olmak pek çok insan için pek çok şey ifade ediyordu.

Dan, Ellis Martin'i tam zamanlı tamirci-tesisatçı olarak işe almış ve kiralık mülklerde onarım yapan tam bir çalışma ekibine sahip olmuştu.

Ruby, Granny's'teki tüm çalışanlarla bir toplantı düzenledi. Tüm dondurucuları ve buzdolaplarını temizlemek, kalan yiyecekleri atmak ve yeniden sipariş vermek için bir temizlik ekibi kuruldu.

Mercy, Lovey işe geri dönene kadar ön tarafı yönetmeyi kabul etti ve eğittiği iki fırıncı resmi olarak yarı zamanlıdan tam zamanlı çalışanlara geçti.

Kızartma aşçısı Elvis et ve ürün çeşitliliği konusunda ne sipariş edileceğini biliyordu. Bulaşıkçı, servis elemanlığına terfi etti ve bir garsonun kısa süre önce emekli olan kocası, Lovey'e yardımcı olmak için geçici bulaşıkçı olmaya gönüllü oldu.

"Tamam o zaman," dedi Ruby toplantı sona erdikten sonra. "Artık herkes işini biliyor. Burayı çalışır hale getirmek için siparişlerinizi verin ve yeni teslimatlara yer açmak için her şeyi temizlemeye başlayalım. Granny's'i kısa sürede tekrar çalışır hale getireceğiz."

"Peki ya Lovey?" Mercy sordu. "Peki ya onun evi?"

"Lovey benimle eve geliyor ve tekrar kendi başına yaşayabilecek kadar iyi olduğunda, kendi evi onarılırken benim eski evimde yaşayabilir."

"Harika," dedi ekip ve ardından çöp tenekelerini ve sıcak, sabunlu suyla dolu ovma kovalarını kaptı.

Onlar orada çalışırken Piggly Wiggly'de de aynı şeyler oluyordu ve caddenin aşağısındaki benzin istasyonları ve hızlı durak da işlerini yeniden yoluna koyuyordu.

Blessings yeniden kendi ritmini buluyordu ve bu iyiydi.

* * *

Ertesi sabah tamamen taşınmayla ilgiliydi. Alice yapılması gerekenleri düşününce çok da fazla bir şey olmadığını fark etti. Umut Evi'ne kendilerine verilen giysiler ve mutfak eşyaları dışında hiçbir şeyle taşınmamışlardı ve Alice giysileri dışında her şeyi geride bırakıyordu. İşte

Bir sonraki ailenin neye ihtiyacı olacağını bilemezdi ve sadece tencere ve tavalarla bile olsa mobilyalara bağışta bulunabildiği için mutluydu.

Alice iş kıyafetlerini giymiş, paketleme işiyle uğraşmaya hazırlanıyordu; Dan ise ofisinde bilgisayar başında mülkün satın alınmasıyla ilgili son belgeleri imzalıyor, ardından üzerinde anlaşmaya varılan tutarı Dallas'taki hesabından Aidan Payne'in satışla ilgilenen avukatına aktarıyordu.

Kapı çaldığında Umut Evi'ne gitmeye hazırlanıyorlardı. "Ben bakarım!" Charlie bağırdı ve kapıya doğru koştu.

Alice diğer odadaydı ve Charlie'nin bağırdığını duyduğunda fuayeye doğru yola çıkmıştı bile. Dan'in ofisten dışarı fırlamasıyla aynı anda koşmaya başladı. Patty, Charlie'yle birlikte oturma odasındaydı ve şimdi kapı aralığından bakıyordu, bağırışlar onu korkuttuğu için gözyaşlarının eşliğindeydi.

Alice köşeyi dönüp kapıda iki adamı gördüğünde şoktan öfkeye geçti. Charlie'nin bağırmaktan fazlasını yapacağından korktuğu için oraya yeterince hızlı gidemedi.

* * *

"Bak, Charlie! Buraya sorun çıkarmaya gelmedik," dedi Moses Gatlin. "Sadece hepinizin bilmek isteyeceğini düşündük-"

"Sana neler olduğu hakkında hiçbir şey bilmek istemiyoruz!" Charlie söyledi. "Sen benim için hiçbir şeysin!"

J. B. Charlie'nin omzunun arkasından görebildiği kadarıyla eve bakarak, "Görünüşe göre ayaklarınızın üzerine çok güzel basmışsınız," diye ekledi.

"Bizi attığın yere indik!" Charlie söyledi. "Kıyafet yok. Araba yok. Yiyecek yok ve sadece bir aylık kiraya yetecek kadar paramız vardı. O noktada annem hastalandı. Gerçekten hastalandı. Haftalarca, ödeyemediğimiz için elektriklerimizi kestiler ve soğuk havada bir barın arkasındaki barakada yiyecek hiçbir şey olmadan ve ısınmanın hiçbir yolu olmadan yaşadık. İşte böyle düştük, seni zavallı adam müsveddesi!"

Musa hasta görünüyordu. "Bu doğru mu?" diye sordu.

Ama Charlie cevap veremedi Alice onun kolunun altına girdi ve kendini geçmişle yüz yüze buldu. "Ben hallederim, oğlum!" dedi Alice. "Sen git Dan'i getir."

"Buradayım," dedi Dan ve şimdi Gatlin kardeşler bunun bir hata olup olmadığını merak ediyorlardı. "Ne söylemen gerekiyorsa söyle tatlım," dedi Dan. "Ben senin arkadayım."

"Bizi nasıl bulduğunuzu bilmiyorum ama defolun!" Alice söyledi.

Musa ayaklarını sürüyerek yürüdü. Yaptığı şey için ondan bir tür bağışlanma umarak gelmişti ama belli ki böyle bir şey olmayacaktı. Yine de ısrar etti. "Etrafa sordum ve evi bulmak için yol tarifi aldım. Bilmen gereken bir şey var ve-"

Alice öne doğru bir adım attı ve o attığında Dan de attı. "Bizi ele verdin! Artık bizim dünyamızda

yoksunuz! Hiçbiriniz hakkında duymak istediğim bir şey yok."

"Annem öldü," dedi J. B.. "Evimiz patladı. Annem içerideydi."

"Karma," diye bağırdı Charlie.

Charlie'nin amcaları aynı fikirde değildi.

"Yani," dedi Alice, "eviniz patladığında sevdiğiniz biri öldü ve şimdi yaşayacak bir yeriniz yok.

Bu evden uzaklaşırken, bize verdiklerinizin size geri döndüğünü düşünün. Ayna görüntüsü karması. Git buradan."

Moses iç çekti. "Sadece üzgün olduğumu bilmeni istiyorum."

Alice arkasını döndü, Charlie'nin kolunu tuttu, Patty'yi koridordan aldı ve gözden kayboldu.

Dan kapı aralığından içeri girdi, yüzünde mahkeme yüzü vardı. "Bunu bir daha asla yapma," dedi yumuşak bir sesle.

J. B. Moses'ı kolundan tutup çekti. Arkalarını döndüler ve eski kamyonlarına doğru yürüdüler.

Dan onları alt basamağa kadar takip etti ve içeri girmeden önce onlar gözden kaybolana kadar kollarını kavuşturmuş bir şekilde durup izledi. Conroy'ları mutfakta buldu. "Gitmişler. Siz çocuklar Tamam mı?" diye sordu.

"Biz iyiyiz," dedi Alice. "Peki, herkes Umut Evi'ne gitmeye hazır mı?"

Başlarını salladılar.

"O zaman kamyona doğru gidin," dedi Dan. "Bu gece hayatımızın geri kalanında birlikte geçireceğimiz ilk gece olacak.

Benden başka kim heyecanlı?"

Böylece çocuklar için beklenmedik misafirliklerinin dramı sona ermişti ama Dan, Alice'in aklından bu düşünce her geçtiğinde yüzündeki ifadeden bunu anlıyordu. Bunun olmasından nefret ediyordu ama belki de son bağları koparmak için bunun olması gerektiğini düşünüyordu.

O gece, hepsi kendi odalarına yerleştikten ve Alice resmen Dan'ın yanına taşındıktan sonra, ev farklı bir havaya büründü. Sanki bir sonraki nesil için kendini hazırlamış gibi hafif ve mutlu hissediyordu.

* * *

Aynı gece Rankin çiftliğinde Albert ve Koca Tom mutfakta akşam yemeği hazırlıyorlardı. Albert patatesleri soyuyor, Koca Tom da sosis köftelerini kızartıyordu. Sosisler piştikten sonra yanında bir tencere sos hazırlayacaktı.

Junior'ın cenazesi belediyeden çıktıktan sonra onu Blessings Mezarlığı'nda annesinin yanına gömmek için geçici planlar yapmışlardı ve bu gece sadece evlerinin hâlâ ayakta olduğuna ve elektriklerin tekrar geldiğine şükrediyorlardı.

Koca Tom'un telefonu çaldı ve arayanın Ethel olduğunu görünce gülümsedi. "Buna bakmam gerek evlat. Hemen döneceğim." Sonra sosis dolu tavayı ocaktan indirdi ve odadan çıktı.

Televizyonda akşam haberleri açıktı ve Albert çalışırken bir yandan da fırtına haberlerini parça parça izliyordu. Soymakta olduğu patatesi bitirdi ve tam ekrana kurbanların isimlerini ve yüzlerini

kaydırmaya başladıklarında başını kaldırıp baktı. Bir yüz diğerlerinin arasından sıyrıldığında durakladı ve altındaki isim adamın kimliğini doğruladı.

Esrar alıcıları Oscar Langston, Junior'a bir can almasını söyleyen adam, onun yerine kendi canını almıştı.

Kasırğa sırasında ölmüştü!

Albert kaçmasaydı kaderinin ne olacağını merak ederek ürperdi. Ayakları iyileşiyordu ama daha iyi bir karar verdiğini hatırlatan yara izleri kalacaktı.

"O patateslerle işin bitti mi, evlat?" Koca Tom odaya geri döndüğünde sordu.

"Neredeyse, baba," dedi Albert ve sonuncusunu hızla soydu. "Al bakalım."

Koca Tom onları aldı, yıkadı ve pişirmek için dilimledi. "Ethel ikimize de sevgilerini yolladı," dedi.

Albert başıyla onayladı. "İyi bir kadına benziyor baba. Seni mutlu etmesine sevindim."

"Teşekkür ederim, Albert. Akşam yemeği birkaç dakika içinde hazır olacak."

Albert başını salladı ama hâlâ Oscar Langston'ı düşünüyordu. Onun ve Junior'ın ne yaptığını bilen herkes ölmüştü. İlahi bir müdahale gibi gelmişti ama öyle olsun ya da olmasın, artık bir önemi yoktu. Yarın yeni bir bakış açısıyla yeni bir gün olacaktı. Ve yakında bu sandalyeden kalkacak ve yeni bir yaşam tarzına dönecekti - kardeşi olmadan hayatına devam etmenin bir yolunu bulacaktı.

* * *

Birkaç hafta sonra, Blessings ortaokul futbol takımı sahaya çıkmaya hazırlanıyordu. Charlie ilk kez koşucu olarak sahaya çıkacaktı. Ona bu hakkı kazandıran boyu, becerisi ve çabukluğuydu ve kimse Dan ve Alice'ten daha fazla gurur duymuyordu.

Alice, Patty'nin oturduğu alt sıraya göz attığında Dan'in ailesiyle yapacağı görüşmeyi düşünüyordu. Elini Dan'in dirseğinin altından geçirdi ve işaret etti. "Şu ikisine bakın," diyerek Patty ve sınıf arkadaşı Carlene'i işaret etti. Okul yeniden başladıktan sonra birbirlerinden ayrılmaz olmuşlardı.

Dan onları başlarını birleştirmiş, kıkırdarken ve sahadaki oyuncularını işaret ederken gördü. "Hayat bize küçük bir mucize sundu."

"Ve çok ihtiyaç duyulan bir mucize," dedi Alice.

Dan yüzük parmağındaki tek karatlık elması ovuşturdu ve ona şu *Sen'lerden* birini verdi. *Bana. Daha sonra* görünüyor.

Bir kaşını kaldırdı. "Mesaj alındı," diye fısıldadı. Sonra okul bandosu çalmaya başladı ve takım sahaya koştu.

* * *

Charlie Conroy tribünlere bakıp annesini ve Dan'i ararken hayalini yaşıyordu. Onları görür görmez sinirleri yatıştı.

Hayat devam ediyordu ve bu güzeldi.

* * *

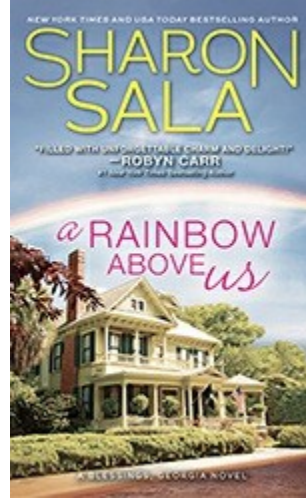

Ancak herkes Blessings'te olmaktan mutlu değildi, özellikle de stadyumun altındaki gölgelerde duran adam. Bowie James'in yapmayı hayal ettiği son şey eve dönmekti. Ama işte buradaydı. Lanet kasırga. Lanet olası vicdan. İkisini de görmezden gelememişti.

Sharon Sala'nın Blessings,
Georgia serisinin yeni kitabını
sipariş edin

Üstümüzde Bir Gökkuşuğu
Haziran 2019'da satışta

Sharon Sala'nın Blessings, Georgia serisinin bir sonraki kitabına göz atmak için okumaya devam edin

Bölüm 1

Blessings'e girdiğinde Bowie James'in ensesindeki deri ürperdi. Buraya bir daha gelmemeye yemin etmişti ama yine de buradaydı ve tüm bunların sebebi Fanny Kasırgası ve yeryüzünde onu umursayan son iki kişiye duyduğu sevgi ve sadakatti.

Karavan/römork parkındaki bağlantılar için çoktan aramıştı ve elli metrelik kırmızı-siyah karavanının ve çektiği kırmızı Jeep Cherokee'nin aldığı bakışların farkında olarak Ana Cadde'den aşağı doğru sürdü.

Ama kasırganın ve ardından gelen selin burada yol açtığı hasarı incelemek için kendi başına bazı araştırmalar yapıyordu. Binaların dışında su izleri görülüyordu. Birkaçı hâlâ tahtalarla kaplıydı ve farklı onarım aşamalarındaydı. Polis karakolu ve eczane iş için açıktı. Curl Up and Dye adında bir güzellik dükkânı Ana Cadde'ye eklenmişti, hatırlamıyordu ama Piggly Wiggly marketi ve Granny's Country Kitchen çok tanındıktı. En azından bu akşam nerede yemek yiyeceğini biliyordu.

Parka vardığında, dışarı çıkıp bacaklarını esnetmeye fazlasıyla hazırdı ama yine de müdürün ofisinde check-in yaptırmayı ve ardından tesislere bağlanması gerekiyordu. Bunu son birkaç yıl içinde yüzlerce yerde sayısız kez yapmıştı ve check-in işi halledildikten sonra kamp alanına gitti, SUV'unu çıkardı ve kurulumu tamamladı.

Küçük bir beşinci tekerleğin içinde bir çift, küçük karavanlarının dışında oturmuş ızgara yapıyordu. Bowie indiğinde ona el salladılar, o da el salladı. Karavan hayatına ve bu yaşam tarzını seçen insanların ne kadar dost canlısı olduklarına alışkındı ama buraya arkadaş edinmeye gelmemişti. Büyükanne ve Ella Teyze'nin dünyasını yeniden bir araya getirmeye gelmişti.

Ella Teyze'den aldığı mektuba göre, yakın zamanda burayı vuran kasırga evlerini pencere kenarlarına kadar sular altında bırakmıştı. Gidecek başka yerleri olmadığı için yerel bir huzurevinde kalıyorlardı.

Ella Teyze'nin mektubunun zamanlaması ve son projesinin bitişi daha iyi olamazdı. Şirketi, Amerika'nın dört bir yanında gözden uzak yerlerde pahalı evler inşa ediyordu ve Ella teyzenin mektubu geldiğinde tam da taşınmaya hazırlanıyordu. Her zamanki haber içerikli mektuplarından birini bekliyordu ama okumaya başladığında mesaj karşısında afallamış ve yaşadıkları karşısında dehşete düşmüştü.

Bowie, annen ve ben sormaktan nefret ediyoruz ama çaresiz durumdayız. Fanny Kasırgası

evde. Şu anki haliyle yaşanmaz durumda ve ikimiz de burada, Blessings'te huzurevindeyiz. Sormazdım ama bunun sizin iş alanınıza girdiğini biliyoruz ve annem her gece ağlıyor, kendi deyimiyle "bu yerde" öleceğinden korkuyor.

Şehirde Umut Evi adında bir hayır kurumu var, belki bir süreliğine kullanabiliriz ama annem hayatında hiç hayır kurumu kullanmadığını ve şimdi de kullanmayacağını söylüyor. Nasıl biri olduğunu bilirsiniz.

Sürekli hareket halinde olduğunuzu biliyoruz, bu nedenle umarım bu mektup size ulaşır ve sağlığınız yerindedir.

Sana

ihtiyacımız var.

Sevgiler, Ella

Teyze

Onlar olmasaydı, bu kasabaya bir daha asla adım atamazdı ve kendi adını bildiği kadar, onun varlığı yüzünden eski bir kan davasının bir kez daha çirkin yüzünü göstereceğini de biliyordu. Ancak, o buradaydı ve ne olursa olsun, öyle olsun.

Kamp alanında her şeyin yolunda gittiğinden emin olur olmaz kampı kilitledi ve Cherokee'ye binerek kasabaya doğru yola çıktı. Kahvaltıdan beri atıştırma maliklerinden başka bir şey yememişti ve eğer büyükannesinin yemekleri eskisi kadar iyiye, yatağa iyi beslenmiş bir adam olarak girecekti.

Beşinci tekerleği olan çift dışarı çıkarken ona tekrar el salladı. O da el salladı ve girişten sola dönüp sürmeye devam etti.

Lokantanın otoparkına girip dışarı çıktığında saat 19:00'u biraz geçiyordu. O kadar oturmaktan yorulmuş bir halde gerindi, sonra da çok uzak yerlerdeki büyük projelerin ve az uykunun bir yan etkisi olarak ensesinin yarısına kadar sarkan siyah saçlarını parmaklarıyla taradı. Belki burada saçını kestirecek zamanı bulur, diye düşündü ve girişe doğru yöneldi.

Dışarı çıkan bir çiftle karşılaştı ve onlara kapıyı tuttu, teşekkür ettiklerini söylediklerinde başını salladı ve sonra iki kez baktıklarını fark etti.

Kahretsin.

Ailenin bakışları kanın derinliklerine işlediğinde mirasınızı inkar etmek zordu.

İçeri girdiğinde çarpıcı güzellikte bir kadın gülümsedi. "Granny's'e hoş geldiniz. Bir kişilik yer var mı?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi." Bluzundaki küçük rozette adının Mercy olduğunu fark etti ama merakından sordu. "Lovey hâlâ Granny's'i işletiyor mu?"

"Evet efendim, var. Ancak kasırda sırasında yaralandı ve evi onarılırken bir arkadaşının evinde iyileşiyor. Benim adım Mercy Pittman. Yerine bakıyorum."

"Bunu duyduğuma üzıldüm," dedi Bowie.

Mercy başını salladı. "Hepimiz öyleyiz. Bu taraftan lütfen," dedi ve onu yemek salonundan geçirerek daha küçük bir kabine götürdü. "Garsonunuz birazdan burada olacak. Afiyet olsun."

Bowie otururken odaya bir kez göz gezdirdi. Tanıdık bir yüz görmediğine şükrederek

Garson kız ortaya çıkınca menüyü aldı.

"İyi akşamlar, efendim. Adım Wendy ve bu gece size ben hizmet edeceğim. Size ne ikram edebilirim?" "Menüdeki en büyük bardak tatlı çay," dedi.

Wendy kıkırdadı. "Sadece bir bedeni var ama sanırım seni biraz idare eder."

Geldiği gibi aniden gitti. Kadın elinde küçük bir sepet bisküvi ve çay ile geri döndüğünde Bowie hâlâ menüyü okuyordu.

"Bunları hâlâ sıcakken yemek isteyeceksiniz," dedi. "Ne sipariş etmek istediğinizi biliyor musunuz, yoksa birkaç dakikaya mı ihtiyacınız var?"

"Bir süredir iyi bir barbekü yememiştim. Pirzolaya ne dersin?"

Wendy gözlerini devirdi ve tekrar kıkırdadı. "Granny's'de her şey güzeldir. Dört kaburgalı mı yoksa altı kaburgalı mı yemek istersin?"

Bowie, "Sanırım dört tane, patates kızartması ve lahana salatasıyla birlikte," dedi.

"Geliyor," dedi Wendy ve tekrar bisküvileri işaret etti. "Bunlar harika şeyler. Önce tereyağlı ve ballı bir tane tavsiye ederim."

Bowie bisküvilere baktı ve bütün bu yaygaranın nedenini merak etti. Üstlerinin mükemmel bir şekilde altın sarısı olduğunu kabul ediyordu ve bisküvilerin ne zaman böyle kabardığını gördüğünü hatırlamıyordu ama her şey tatla ilgiliydi. Sepetten bir tane aldı, ekmek tabağına koydu ve iki tarafını da yağlayarak açtı. Küçük reçel ve jöle kaplarını karıştırırken bir ısırık aldı ve sonra yemeğin ortasında durdu.

Vay canına, Nellie! Bu yediğim en iyi bisküvi olabilir.

Çiğnedi, yutkundu, sonra bisküvinin son yarısını da ağzına attı, bir yandan da ikincisini yağlıyordu. Yarısını balla, diğer yarısını da çilek reçeliyle yedi.

Wendy başka bir siparişi teslim etmek üzere masasının önünden uçarak geçti ve ona sıırtıttı. "Sana iyi olduklarını söylemişim, değil mi?"

Sıırtıttı. "Şefe saygılarımı sunarım."

Wendy, Mercy Pittman'ı işaret etti. "Kasırgadan sonra hepimiz biraz iş değiştirmek zorunda kaldık ama şu öndeki hanımefendi şu anda meşhur olan tarifi yapan kişi. Bize yardımcı olması için birkaç kişiyi eğitti ama o mutfakta tam bir sihirbaz" dedi Wendy.

"Bu kadar güzel ve yemek yapabilen bir kadın mı? Sormak zorundayım, evli mi?"

Bowie sordu. Wendy yüksek sesle güldü. "Evet efendim, polis şefiyle."

Bowie, "O halde şefe de selamlarımı iletin," dedi.

İki bisküvi ile yetindi, ama ne kadar iyi olduklarını bilseydi, kaburgaları atlayıp yanlarına bir kase sos sipariş edebilirdi. Şimdi bunun için sabah tekrar gelmesi gerekecekti.

Yemeği geldiğinde ekip şeflerinden birinin mesajına cevap veriyordu. Siparişleri göndermeyi bitirdi ve ardından yemeğini yemek için telefonu bıraktı. Sadece birkaç dakikalığına nerede olduğunu unutmuş, sadece yemeğin tadını çıkarıyordu ki iki adam yemek odasına girip durarak ona baktı

etrafta.

Onlar odayı taramaya başladığında Bowie başını kaldırıp baktı ve sessizce lanet okudu. Burada kimseyi tanımıyor olabilirdi ama birinin onu tanıdığına ve bu haberi paylaşmak zorunda hissettiğine bahse girerdi.

Çatalını bıraktı, ellerini sildi ve ayağa kalktı. Ayağa kalktığı anda bakışları kilitlendi. Yüzlerindeki şokun gelip geçtiğini gördü ve birkaç dakika tatmin oldu. Onu son gördüklerindeki on beş yaşındaki sıska çocuk değildi. İkisinden de daha iri ve uzun boyluydu ve göbeklerinin büyüklüğüne bakılırsa çok daha formdaydı.

Bir adım öne çıktı ve o da arkasını dönüp Granny's'den dışarı fırladı. Wendy'nin tek gördüğü masasındaki adamın ayağa kalktığı ve aceleyle çayını doldurmak için yanına gittiği idi. "Özür dilerim. Buraya daha erken gelmeliydim. Bu gece çok yoğunuz."

Adam tekrar otururken çayını doldurdu.

"İyisin," dedi Bowie. "Ama halletmem gereken küçük bir iş var. Sana ödeme yapayım mı yoksa-"

"Hayır efendim. Dışarı çıkarken kasada ödeme yaparsınız." Sipariş defterinden adamın hesabını çıkardı. "Kalan yemeklerinizi paketlememi ister misiniz?"

"Bu sefer değil, ama muhtemelen sabah bisküvi ve sos için geri geleceğim," dedi.

"O zaman teşekkür ederim, gecenizin geri kalanının tadını çıkarın," dedi, bahşiş için masaya yirmi dolarlık bir banknot atıp çıkışa yöneldiğinde gözleri büyüdü.

Bowie tanındığını tahmin etmekte haklıydı ama onun içeri girdiğini gören ve sonra da yemek boyunca onu dikkatle izleyen insanlar bakma niyetinde değildi. Sadece bir hayalete baktıklarını düşünmüşlerdi.

Bowie, annesiyle birlikte gecenin bir yarısı Blessings'ten ayrıldıkları zamanki çocuğa hiç benzemiyordu. Büyükbabası Judson Boone'a tıpatıp benzemiş olması, Bowie'nin aynaya her bakışında olduğu gibi oğullarını da şaşırtmış olmalıydı.

Restoranın dışına çıkınca Bowie durdu ve park yerini tarayarak beklemeye başladı. Orada olduklarını biliyordu ve seslendi. "Ne bekliyorsunuz?"

Gölgelerin içinden çıktılar, biri sağından, diğeri solundan. Emmitt

Boone'un beyzbol sopası vardı.

Melvin Boone muştalarını sallıyordu, kısa ve tombul parmakları ışıkların altında parlıyordu.

Melvin birkaç adım daha yaklaştı ve elinde bir avuç pirinçle Bowie'ye doğru koştu.

Bowie, Melvin yumruk sallayana kadar bekledi, sonra kenara çekildi ve Melvin'in boğazına hızlı bir karate darbesi indirdi.

Melvin ciyakladı, boğazını tuttu ve yüzüstü yere düştü.

Bowie, Emmitt'in arkasından geldiğini duydu ve döndü, Emmitt'in elindeki sopayı bir tekmeyle aldı ve burnuna bir yumruk indirdi.

Emmitt kan fışkırırken bağırdı ve sırt üstü yere düştü.

Bowie ikisinin de üzerinde durmuş, bakıyordu. "Randall nerede? Orada karanlıkta mı saklanıyor, yoksa sadece siz ikiniz mi varsınız?" diye sordu.

Emmitt inledi. "Randall öldü." "Bu yeterince adil," diye mırıldandı Bowie. "Burnumu kırdın," diye bağırdı Emmitt.

"Hayır, yumruğuma çarptın," dedi Bowie. "Bunu ben başlatmadım. Buraya büyükannemin evini tamir etmeye geldim, sonra da gideceğim, yani uyarıldınız. Ben buradayken benden uzak dur. Çünkü bunu yapmazsanız, hepinizi mahkemeye veririm ve bu süreçte sakladığınız tüm utanç verici sırları açığa çıkarırım. Şimdi babanıza geri dönün ve yaşlı piç kurusuna, ne kadar çabuk gidersem ona olan bariz benzerliğimin o kadar çabuk unutulacağını hatırlatın."

Melvin sırt üstü yuvarlanmıştı, hâlâ soluk soluğaydı ve ciyaklamaktan başka bir şey yapamıyordu. Emmitt'in iki burun deliğine de mendil tıkamıştı ama kan hâlâ parmaklarının arasından akıyordu.

"Babam bundan hoşlanmayacak," diye mızızlandı Emmitt. "Sana ve annene, geri dönerseniz ikinizin de öldüğünü göreceğini söyledi."

Bowie onlara doğru eğildi, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Annem on sekizinci doğum gününden bir gün sonra kendini öldürdü. Benim gözümde hepiniz sorumlusunuz. Bu yüzden. Yapmayın. İşemeyin. Beni. Kızdırmayın. Anladın mı?"

Onlara yaptıklarının şokunu -hem de hiç terlemeden- atlatmaya başlamıştı. Ve sesindeki tehdit görmezden gelinemeyecek kadar gerçektir. Başlarını salladılar.

Bowie arabasıyla uzaklaşırken onları toprakta bıraktı, ama içindeki öfke o kadar güçlüydü ki doğruca geri dönmek yerine eski lisesine uğradı ve orada bir futbol maçı olduğunu öğrendi.

Merakı galip geldi, park etti, indi ve otopark boyunca yürüyüp kapıda ödeme yaptı, sonra durmadan önce tribünlere kadar gitti. Kalabalık gürültülüydü. Birisi az önce ev sahibi takımı beş yarda çizgisine kadar götüren bir pası tamamlamıştı.

Tribünlerdeki bir adam ona doğru baktı, sonra gözlerini dikti. Bowie pozisyonunu değiştirdi ve koltukların arasından sahayı görebilene kadar tribünlerin altına doğru ilerledi.

Bir zamanlar en büyük hayali buydu, Blessings Lisesi futbol takımına girecek kadar iyi olmak. Ancak o zamanlar çok uzun boylu değildi ve bir deri bir kemikti; tam olarak futbola uygun değildi.

Oyun kurucunun bir snap daha almasını, ardından bir oyun kurucu sinsiliği yapmasını ve rakip takım ne olduğunu anlamadan kale çizgisini geçmesini izledi.

Kalabalık çığlıklar ve sevinç tezahüratları arasında patladı. Bowie tribünde oturup izlemeyi düşündü ama bu gece için şansını çoktan zorlamıştı. Eğer o lanet kasırga olmasaydı, burada bile olmayacaktı ve biraz dinlenme zamanı gelmişti.

Olay çıkmadan karavan parkına geri döndü, arabadan inerken alarmı kurdu ve sonra içeri girdi. Ön ve arka taraftaki tüm hareket algılayıcı ışıkları açmış, sonra da

Karavanın içindeki güvenlik alarmını da. Hiç tereddüt etmeden doğruca yatak odasına gitti, kasayı açtı ve hem şok tabancasını hem de dolu tabancasını çıkardı. Silahı yatağının yanına koydu ve şok tabancasını da yanına alarak oturma odasına gitti.

Yorulmuştu. Erken yatmayı planlamıştı ama şimdi çok yorgundu. Bunun yerine tüm perdeleri kapattı, ışıkları söndürdü ve ıslak bara giderken önünden geçtiği televizyonu açtı. Kendine iki parmak sek burbon doldurdu, sonra rahat koltuğuna döndü ve sesi kapatarak kanalları taradı.

Sonunda HGTV'deki bir programda karar kıldı ve Maine'de 18. yüzyılın başlarında inşa edilmiş bir evi yenileyen ekibi izlemeye başladı. Dizüstü bilgisayarında çalışırken, rahatlamaya başlayana kadar yavaşça burbonunu yudumladı.

Büyükanne ve Ella Teyze'yi düşündü. Geldiğinden haberleri bile yoktu ama yarın sabah bir sürprizle karşılaşacaklardı. Sadece evlerini onarmak için Blessings'e dönmekle kalmamış, aynı zamanda onları huzurevinden kurtarmış ve tadilat sırasında kalmaları için buraya getirmişti. Kendi yatak odasını ve özel banyosunu kullanabilecekler, kendisi de bu süre boyunca burada yatacaktı. Yaşam alanında yatağa dönüşen iki mobilya parçası ve daha küçük bir banyo daha vardı ve karavan standartlarına göre karavan çok büyüktü.

Mutfak son teknoloji ürünü olduğundan, Ella Teyze o gün boyunca isteyken yemeklerini yapmakta hiç zorlanmayacaktı. Yerinden feragat etmekten duyduğu rahatsızlık ne olursa olsun, onların mutlu ve güvende olduğunu bilmek buna değerdi.

Birkaç saat sonra dizüstü bilgisayarını kapattı, televizyonu kapattı ve duş almaya gitti. Kısa bir süre sonra üzerinde uyuduğu eski bir spor şortuyla çıktı, ardından yatağa girmeden önce cep telefonunu şarj cihazına, şok tabancasını da tabancanın yanına koydu. Çalar saati kurmayı düşündü ama kuramadan uyuyakaldı.

Ancak gün ışımadan hemen önce başka bir alarm, arabanın alarmı çaldı. Bowie uzun bacaklarını yataktan kaldırdı ve şok tabancasını kaptığı gibi ön kapiya koştu. Kapiyı açar açmaz evinin içindeki güvenlik alarmı da çalmaya başladı ama onuetkisiz hale getirmek için durmadı.

Koşarak dışarı çıktığında hareket algılayıcı ışıklar yanmaya başlamıştı ve Cherokee'sinin daha yeni çalınmış olduğu gerçeğinin altını çiziyordu; ardından kaçmakta olan genç bir çocuğu gördü.

"Dur!" diye bağırdı ama çocuk yavaşlamadı.

Bowie daha uzun bacaklarıyla avantajlıydı ve yeterince yaklaşıp yaklaşmaz şok tabancasını ateşledi. Çatallar çocuğun sırtının ortasına isabet etti ve saniyeler sonra çocuk acı içinde kıvranarak yere yığıldı.

Beşinci tekerlekli araçtaki çift dışarı çıktı, vahşi gözlü ve korkmuş görünüyorlardı.

"Her şey yolunda!" Bowie dedi ki. "Ama polisi aramanız gerekiyor. Az önce arabama zarar veren birini yakaladım."

Yaşlı adam duyduğunu belirtmek için el salladı ve karavanlarına geri döndü, kadın ise orada öylece durmuş bakıyordu.

Bowie'nin aklına biraz geç de olsa, içinde uyuduğu eski spor şortunun cidden küçük olduğu geldi

Çıplaklığa o kadar yakındı ki, uygunsuz teşhirden tutuklanma ihtimali vardı. Buradaki ilk sabahında evi yıkmak gibisi yoktu.

Çocuğun yanına diz çöktü ve sırtındaki dikenleri çıkardı, sonra onu kolundan tutup ayağa kaldırdı.

"Dumbass dışında hangi isimle anılıyorsun?" Bowie sordu.

Çocuk sadece başını salladı. Ya hâlâ şokun etkisindeydi ya da konuşmak istemiyordu. "İyi. Salak benim için çalışıyor," dedi Bowie ve onu arabaya geri sürükledi, alarmı kapattı ve sonra kapağı açtı.

Bir rulo koli bandı çıkardı ve çocuğun bileklerini arkadan birbirine bantladı. sonra onu oturttu ve bacaklarını bileklerinden birbirine bantladı.

"Acıyor," diye mırıldandı çocuk.

Bowie başını kaldırdı. "Hayır, öyle değil ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Çocuk cevap vermeye başladı ama sonra Bowie'nin yüzündeki ifade fikrini değiştirdi.

Artık karavan parkının her yerinde ışıklar yanmaya başlamıştı ve av tüfeklerinden beyzbol sopalarına kadar her şeyi taşıyan adamlar dışarı çıkıyordu. Bowie kızıl saçlı, iri yarı bir adamın elindeki sopayı sallayarak ve bağırarak onlara doğru geldiğini gördü.

"Ne haltlar dönüyor?"

Bowie mahkûmunu işaret etti. "Lanet çocuk arabamı anahtarladı ve güvenlik alarmını çalıştırdı. Kımıldamasına izin vermeyin. İçerideki alarmı kapatmam gerek."

Adam, kendi ayaklarına bakmakta ısrar eden çocuğa ters ters baktı.

Bowie kapıdan fırladı, alarmı kapattı, sonra yatak odasına doğru koştu, dün gece çıkardığı kot pantolonunu aldı, giydi ve bir dakikadan kısa bir süre içinde dışarı çıktı.

"Teşekkürler," dedi Bowie. "Ben Bowie James. Yardımınız için minnettarım."

"Ben Yancy Scott, ama herkes bana Red der. Çok iyi bir teçhizatın var. Dün gece gelmiş olmalısın."

Bowie başını salladı. Siren seslerini duyabiliyordu. "Tüm bu gürültü için üzgünüm. Kendini tanıtmayı reddeden salak olmasaydı böyle bir şey olmayacaktı."

Red sırtıttı. "Adını bilmiyorum ama Emmitt Boone'un oğlu olduğunu biliyorum."

Bowie arkasını döndü ve bakakaldı. "Öyle mi?" dedi. "Seni baban mı gönderdi, yoksa tüm bunlar senin parlak fikrin miydi?"

Çocuk başını kaldırdı ve yüzündeki nefreti okumak Bowie için çok kolaydı. "Dün gece babamın burnunu kırdın," dedi.

"Evet, söyledim. Amcan Melvin'le birlikte Büyükanne'nin otoparkında bana saldırdıklarından bahsettiğini sanmıyorum. Mel'in muştaları, babanın da beyzbol sopası vardı. Eğer kendi işlerine baksalardı, bunların hiçbiri olmazdı. Ve şimdi sen onları yapmamaları için uyardığım şeyi yaptın."

Çocuk bu haber karşısında afallamış görünüyordu ve sonra kaşlarını çatı. "Onları ne yapmamaları konusunda uyarmıştın?"

Bowie, "Yakında öğrenirsin," dedi ve tam iki polis aracından ilki görüldüğü sırada başını kaldırdı.

ışıklar yanıp sönerken ve sirenler çalarken karavan parkına uçarak geldi.

Araçtan ilk inen Şef Lon Pittman oldu ve yardımcısı Ralph Herman da onun arkasına geçerek kaçırmaya başladı.

Lon olay yerini hızla taradı ve tanımadığı sadece bir kişi gördü. "Ben Şef Pittman. Burada neler oluyor?" diye sordu.

"Benim adım Bowie James. Dün gece buraya geldim ve bu sabah arabamın alarmı çalmaya başladığında hala uyuyordum. Şok tabancamla dışarı koştum, aracımdaki anahtar izlerini ve bu aptalın kaçtığını gördüm. Onu kovaladım, şok tabancasıyla vurdum ve alarmı kapatabilmek için buraya sürükledim."

"Hepimizi uyandırdı," dedi Red.

Beşinci tekerdeki komşular da kalabalığa katılmıştı.

"Doğruyu söylüyor," dedi adam. "Ben ve Jewel çocuğun kaçtığını ve bu adamın da onu kovaladığını gördük."

"Sanırım suç duyurusunda bulunmak istiyorsunuz," dedi şef.

Bowie başını salladı. "Evet. Cherokee'ne verdiğim hasar da bunu ağır bir suç haline getirmeye yetecek kadar pahalıya mal olacak."

Çocuğun gözleri büyüdü. "Ben daha çocuğum. Daha on beş yaşındayım." Bowie, "Aptal ve reşit olmamak yine de tutuklanmanıza neden olur," dedi.

Çocuk ağlamak üzereydi. "Ama Şef, dün gece babamın burnunu kırdı." Bowie, "Ona hikayenin geri kalanını anlat," dedi.

"Ama o zaman bunu bilmiyordum," diye mırıldandı çocuk.

Bowie omuz silkti. "Emmitt ve Melvin'e dün gece Granny'nin otoparkında neler olduğunu sorabilir ve onlara karşı da suç duyurusunda bulunmamı isteyip istemediklerini öğrenebilirsin... saldırı için."

Lon kaşlarını çatı. "Belli ki burada anlamadığım bir şeyler dönüyor." "Eski bir kan davasından başka bir şey değil," dedi Bowie.

Lon'un kaşları çatıldı. "Kimin arasında?"

Bowie omuz silkti. "Burada yaşadığımdan beri Blessings'te yenisin. O zamanlar herkes biliyordu. Annem Randall Boone tarafından tecavüze uğradı. Annem bunu rapor etti. O da inkar etti ve olay kapandı. Sonra hamile olduğunu öğrendi ve sonuç ben oldum. Burada olmamdan hoşlanmıyorlar. İnkâr ettikleri her şeyin kanıtıyım. Pearl James benim büyükannem. Büyükannem ve Ella James ailemden geriye kalanlar. Kasırganın evlerine verdiği zararı onarmam için yardım etmemi istediler, ben de bunu yapmaya geldim ve sonra da gidiyorum."

"Burada bir şeyi gözden kaçırıyorum," dedi Lon. "Kimse tutuklanmadıysa bu kin de neyin nesi?"

Bowie çocuğu işaret etti. "Onun yaşına geldiğimde, onlara o kadar çok benzemeye başlamıştım ki, tecavüzün asla gerçekleşmediğine dair inkarları artık geçerli değildi. Bu yüzden beni neredeyse öldüresiye dövdüler ve Blessings'ten defolup gitmemi söylediler. Sözlerini yerine getireceklerinden

korkan annem eşyalarımızı topladı ve aynı gecenin ortasında kaçtık. O zamandan beri geri dönmedim, ta ki şimdiye kadar."

Lon hala ortaya çıkabilecek tüm komplikasyonları düşünerek kaşlarını çattı.

"Annen de seninle geldi mi?"

Bowie'nin ifadesi donuklaştı. "On sekizinci doğum günümünden bir gün sonra intihar etti."

Lon bunu duymaktan hoşlanmamıştı. Yakın zamanda ortadan kalkması mümkün olmayan bir karmaşaya benziyordu. Ama her şey sırayla. Çocuğa baktı.

"Adın ne oğlum?"

"Emmitt Lee, babamın adı," diye mırıldandı.

Lon uzanıp onu ayağa kaldırdı, koli bandına baktı ve sonra Bowie'ye baktı. "Araba alarmları, koli bantları, şok tabancaları... Senin hakkında bilmediğim başka ne var?"

"Bir Luger'im, bir av tüfeğim ve taşıma ruhsatım var. Karavanımda ayrıca bir güvenlik sistemi ve hareket algılayıcı ışıklar var. Hayat bana temkinli olmayı öğretti, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Giyinip şikayet dilekçesini imzalamak için karakola gideceğim."

Lon başıyla onayladı, sonra yardımcısına işaret etti. "Hey, Ralph, gel de onu arabaya bindirmeme yardım et."

Birkaç dakika sonra her iki polis aracı da karavan parkından çıkarak Bowie'yi komşularıyla baş başa bıraktı. Arkasını döndü ve kısa bir gülümsemeyle yetindi.

"Bu tanışmak için kötü bir yol ve tüm bu gürültü için özür dilerim. Benim adım Bowie James. Ella James benim teyzem, annesi Pearl de büyükannem. Tadilat sırasında benimle birlikte kalacaklar, umarım bana karşı beslediğiniz kırgınlığı onlara karşı beslemiyorsunuzdur."

Red sırttı ve omzuna bir tokat attı. "Hiç alınganlık yok, dostum. Boone'lar bana göre biraz vahşi ve sert mizaçlı. Seninle tanıştığıma memnun oldum."

Ve aynı şekilde, etrafındaki kalabalık da benzer duyguları yankılamaya başladı ve onun gözetimindeyken kimsenin hanımları rahatsız etmediğinden emin olmaya yemin etti.

Bowie, "Çok makbule geçti, teşekkür ederim," dedi. "Ama giyinmem gerek."

İnsanlar kendi aralarında olay hakkında konuşarak ve bayanlar ve sular altında kalan evleri için üzülerken uzaklaşmaya başladılar. Birden fazla kadın Bowie James'in ne kadar yakışıklı bir adam olduğu hakkında yorum yaptı, ancak konuşmayı durduran beşinci tekerlekli araçtaki kadın Jewel oldu.

"Giydiği kot pantolon olmadan daha da yakışıklı," dedi ve sırttı. Kadınlar kıkırdadı.

"Peki nereden biliyorsun?" diye sordu biri.

"Ben ve Frank onu tam teçhizatından koşarak çıkarken gördük. Sanırım pek uyumuyor."

Kıkırdamalar yeniden patlak verdi.

"Sırf bunu görmek için arabanın alarmini tekrar çalıştırabilirim," dedi kadın.

"Ben olsam yapmazdım," diye ekledi Jewel. "Boone denen çocuğa kullandığı şok tabancası çok can yakmış gibi görünüyordu."

Bölüm 2

Emmitt Boone karakola daldığında Bowie resepsiyonda vandalizm şikayetini imzalıyordu. Doktor, Emmitt'in burnunun tekrar çarpmasını ve yerinden çıkmasını önlemek için bir destek takmış olsa da, göz ardı edilemeyecek kadar şişmişti.

Emmitt Bowie'ye bir kez baktı ve bembeyaz kesildi. "Onun burada ne işi var?" Şef başını kaldırdı. "Oğlunuza karşı bir şikayet dilekçesi imzalıyorum."

Emmitt'in nefesi kesildi. "Ama aradığınızda vandalizmden tutuklandığını söylemişsiniz. *O* ne yapıyor?

bununla ne ilgisi var?"

Bowie kafasını kaldırmadan yazmaya devam etti. "Tahrip ettiği benim aracımdı. Anahtarla da cehenneme çevirmiş. Tamir ettirmek binlerce dolara mal olacak."

Emmitt inledi.

Bowie şikayeti masanın üzerinden şefe doğru kaydırды. "Hepsi bu kadarsa, şimdi gidiyorum."

"Hepsi bu kadar," dedi Lon.

Emmitt Bowie'nin kolunu tutmaya başladı ama sonra vazgeçti. "Dur! Dur! Bunu konuşarak halledelim. Çocuğumun sabıka kaydı olmasını istemiyorum."

"Onu yetiştiren sensin," dedi Bowie. "Ayrıca, benden kolay kurtuluyor. Ben onun yaşındayken, sen ve kardeşlerin beni feci şekilde dövdünüz ve ben hiçbirinize bir şey yapmadım. Beni rahat bırakmazsanız ne olacağını size söyledim. Mahkemede görüşürüz."

Bowie karakoldan çıkarken Emmitt içinden küfretti, sonra şefe döndü. "Oğlumla konuşabilir miyim?"

"Sanırım üstünü aradıktan sonra," dedi Lon ve büyük bir çakıya el koydu. "Çıkarken onu geri alabilirsin."

"Lanet olsun, Şef! Bize adi suçlular gibi davranıyorsunuz," diye mırıldandı Emmitt.

Lon omuz silkti. "Ne yazık ki, oğlunuz artık bir suçlu. Ve Bay Lon'un tamir masrafları James'in aracı bu tutuklamayı ağır bir suça dönüştürecek."

Emmitt'in dudakları aralandı ama sonra tartışmanın daha iyi olacağını düşündü.

Lon Emmitt'i oğlunu görmeye götürürken Bowie de karavanına dönüyordu. Ne çocuğa ne de

Emmitt'e karşı hiçbir sempati duymuyordu. Daha buraya geleli yirmi dört saat bile olmamıştı ve saldırıya uğramış, arabası tahrip edilmişti. Geri kalan zamanının nasıl geçeceğini ancak hayal edebilirdi.

burada oynayacaktı. Ve çoktan gün ışıdı. Yeni bir güne başlama zamanı.

Aceleyle içeri girdi ve kızlarının gelişi için yatağının çarşafını değıştirdi, banyoyu temizledi ve her gün kullandığı eşyaların çoğunu diğery banyoya taşıdı.

Dolap alanı sınırlıydı, bu yüzden elindekilerle idare etmek zorundaydılar ve umarım tadilat sorunsuz geçer ve çok uzun sürmezdi. Çalışma ekiplerinden birinden yarım düzine adam Blessings'e doğru yola çıkmıştı. Onlar için yerel bir pansiyonda rezervasyon yaptırmış ve iki hafta öncesinden ödeme yapmıştı. Ondan sonra, işleri bitene kadar hafta hafta ödeme yapacaktı.

Her şeyi derli toplu, temizleyip toparladıktan sonra Bowie kahvaltı için Granny's'e gitti. Saat henüz sekiz olmamıştı, huzurevine ziyarete gitmek için çok erkendi. Güvenlik alarımını tekrar kurdu ve çıkarken kapıyı kilitledi.

Frank ve Jewel dışarıda küçük bir masada oturmuş sabah kahvelerini içiyorlardı ve ön bahçeden ona el salladılar.

O da sırttı ve el salladı. Bazen yaşadığı hayatta komşu olmak bu kadarla sınırlı kalıyordu.

Granny's'e vardığında park yeri neredeyse dolmuştu. Kendi payını almadan önce bisküvilerin bitmemesini umuyordu. Şimdiye kadar yediklerinin en iyisiydi. Sonra polis şefiyle, fırıncıyla evli olan adamla çoktan tanışmış olduğunu fark etti.

Bowie içeri girdiğinde bisküvi ve et suyunu düşünüyordu. Yemek salonu tıklım tıklımdı ama birkaç boş masa ve bir boş kabin vardı.

Mercy onu karşıladı ve küçük bir masaya götürdü.

"Afiyet olsun," dedi ve menüyü ona bıraktı, ancak Bowie menüyü almaya zahmet etmedi. Ne istediğini zaten biliyordu.

Başka bir garson elinde kahve fincanıyla geldi ve önündeki boş fincanı doldurdu.

"Günaydın, ben Lila. Ne istediğinizi biliyor musunuz, yoksa birkaç dakikaya mı ihtiyacınız var?" "Sosis, bisküvi ve sos istiyorum," dedi.

"Yanında yumurta yok mu?" Lila

sordu. "Yumurta yok," dedi Bowie.

Gülümsedi. "Hemen geliyorum."

Bowie arkasına yaslanıp kahvesinden hızlıca bir yudum aldı, sonra soğuması için bir kenara bırakıp odaya göz gezdirdi. Bu sabah, diğery yemek yiyenler özür dilemeden bakıyorlardı.

Onlar gözlerini kaçırana kadar arkasına baktı. Muhtemelen arabasını anahtarlayan gençle ilgili haberler çoktan yayılmaya başlamıştı. Bowie'yi çocukluğundan beri tanıyan insanlar için hapisteki çocuğun Emmitt Boone'un oğlu olması haberi daha da ilginç kılıyordu.

Telefonu bir mesaj sinyali verdi. Mesajı okudu ve sırttı. Ekibi Blessings'ten ayrılalı bir saatten az olmuştu. Onlara Granny's hakkında bilgi veren bir mesaj gönderdi ve yemek yemeden önce gidip pansiyona yerleşmelerini söyledi. Onlarla daha sonra temasa geçecekti.

Yemeği geldiğinde, Bowie kızarmış sosis köftesi tabağına, sıcak bisküvi sepetine ve bir kase beyaz et suyuna baktı ve içine dalmak için sabırsızlandı. İlk ısırık hayal kırıklığına uğratmadı ve

Durmadan önce iki tabak dolusu yedi. Lila uğrayıp hesabı masaya bıraktığında kahvesini bitirmek üzereydi.

Bowie bahşış bıraktı ve ödeme yapmak için ön tarafa yöneldi. Saat neredeyse dokuz olmuştu ve huzurevine gitmek için sabırsızlanıyordu.

O ve kızlar son yirmi yıldır telefon görüşmeleri, mektuplar, ara sıra gönderdiği kartpostallar ve teknoloji değiştikçe artık telefonlarında FaceTiming yaparak iletişimde kalmışlardı. Sonra aklına telefonlarının sele kurban gitmiş olabileceği geldi, çünkü ev hakkında onu aramamışlar, onun yerine mektup yazmışlardı. Ayrıntıları yakında öğrenecekti.

Giriş kapısı arkasından açıldığında ödemek için para çıkarıyordu. Ağır ayak seslerini, bir adamın öfkeli hırıltısını duydu, sonra Mercy'nin yüzünde paniğe benzer bir ifade gördü.

"Arkanı dön ve bir erkek gibi yüzüme bak!" diye bağırdı adam.

Bowie onu görmezden geldi ve Mercy ile konuşmaya devam etti. "Kahvaltı harikaydı. Bana bir iyilik yap ve lütfen polisi ara. Üstü kalsın," dedi ve ona para uzattı.

Arkasındaki adamın sabırsızlandığı belliydi ama Bowie onun kim olduğunu zaten biliyordu ve Judson Boone onu omzundan tutup çekiştirmeye çalıştığında da boyun eğmedi.

Bowie elini silkti, çocukluk rüyalarındaki düşmanıyla yüzleşmek için döndü ve Jud'un yüzünde gördüğü şoktan memnuniyet duydu.

"Bir aynaya bakıp gençliğinizi görmek gibi, değil mi? Dışarıda," dedi Bowie sessizce ve kapıyı işaret etti.

"Cehennem gibi! Bana ne yapacağımı söyleyemezsin!" Jud bağırdı ve Bowie'ye bir yumruk attı.

Bowie sakince havada bileğini kavradı ve yaşlı adam yüzünü buruşturana kadar sıkıca tuttu. Bowie usulca, "Dışarı dedim," dedi ve Jud'u da peşinden sürükleyerek çıkışa doğru yola koyuldu.

Otoparka girdiklerinde Bowie onu serbest bıraktı.

"Senin derdin ne, içeride kavga çıkarmaya mı çalışıyorsun? Kendinden başka hiçbir şey gerçekten umurunda değil, değil mi?"

Jud hâlâ o aile piçinin kendisinin ikizi olduğu gerçeğini kafasında oturtmaya çalışıyordu ve sorulara cevap verme zahmetine girmede. Buraya ailesinin içinde bulunduğu karmaşayı düzeltmek için gelmişti ama bunun beklediğinden daha zor olabileceğini fark etmeye başlamıştı.

Bowie James ondan beş santim daha uzundu ve kıyafetlerinin altında büyük bir cüsse vardı. Destek getirmeliydi. Onun yerine Bowie'nin yüzüne parmağını doğrulttu.

"Emmitt'in burnunu kırdın ve-"

"Yapma bunu," dedi Bowie ve parmağını tutup itti. "Senin küçük haydutlarına ne olduysa kendi başlarına geldi. Karanlıkta üzerime atladılar ve ikisinin de silahı vardı. Vermek istedikleri cezayı almaya hazır olmalılar, öyle değil mi?"

Jud bu sessiz tehdide nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu ama her an her şeyin ters gidebileceğinin de farkındaydı, bu yüzden buraya söylemek için geldiği şeyin geri kalanını tükürdü.

"Torunumun hapisten çıkmasını istiyorum, sen de suçlamaları düşüreceksin. Anladın mı?"

"Evine git ihtiyar," dedi Bowie. "Dün gece adamlarınıza bela istemediğimi söyledim. Buraya büyükannemin evini tamir etmeye geldim, sonra da gideceğim. Blessings'le ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum, buna Boone adında biri de dahil."

"Bana hayır diyemezsin! Kimse bana hayır diyemez!" Jud bağırdı.

Bowie ana caddeden gelen siren seslerini duyabiliyordu. "Torununun yanında bir hücre mi istiyorsun?"

"Onun dışarı çıkmasını istiyorum!" dedi Jud ve Bowie'ye tekrar saldırdı. Ancak Bowie darbeyi savuşturdu, Jud'un kolunu yakaladı ve arkasına doğru çekti, ardından bir polis aracı otoparka girerken onu bir minibüse doğru sıkıştırdı.

Jud çırpınıyor, küfrediyor ve kurtulmaya çalışıyordu.

Bowie, onlara doğru koşan Şerif Yardımcısı Ralph'i tanıdı.

"Yine mi sen?" Ralph, Bowie James'in bir minibüse sıkıştırdığı adama bakarak,

"Yine mi sen?" dedi. "Söylediğim için üzgünüm ama yine aynısı," dedi Bowie.

"Seni öldüreceğim! Yemin ederim, öldüğünü göreceğim!" Jud çığlık attı.

Bowie Jud'un kafasını minibüse doğru biraz daha itti ve kolunu arkasından biraz daha yukarı çekti.

"Bu çok aptalcaydı," dedi Bowie. "Az önce bir polisin önünde hayatımı tehdit ettin."

Şerif Yardımcısı Ralph Jud'u kelepçeledi ve sonra etrafından dolaştırdı. "Sen Junior'ın yanındaki hücreyi al. Sanırım seni gördüğüne sevinecek. Hapishane eve benzemez."

Jud gerçekten kelepçeli olduğu için o kadar şaşırmişti ki tökezlemeye ve kekelemeye başladı.

"Öyle demek istemediğimi biliyorsunuz. Sadece Junior hapiste olduğu için sinirlenmiştim. Geçmiş geçmişte bırakmaya ne dersiniz?"

Bowie'nin gözleri kısıldı. "Annemin, oğullarının beni dövmesini engellemen için sana yalvardığını hatırlıyor musun?"

Jud'un yüzü soldu ama Bowie konuşmaya devam etti. "Hatırlıyorum. Gözlerim şiştiği için seni göremedim ama güldüğünü ve ona fahişe dediğini duydum."

Bir çift Granny's'den çıkmış, olanları görmüş ve izlemek için kalmıştı. Bu, toplanmakta olan kalabalığın başlangıcıydı.

Jud bu durumda görünmekten utandı ve tekrar bağırmaya başladı. "Yani intikam için mi dışarıdasın?"

Bowie başını salladı. "Sana neden geldiğimi zaten söyledim. Ve büyükannemin eviyle işim bittiğinde gitmiş olacağım. Tek bir şeyi bile dikkate almadan yine başladın. Beni ve annemi kasabadan kovduğunda daha çocuktum. Artık çocuk değilim ve çiğneyip yutabileceğinden fazlasını ısırdın ihtiyar. Bütün bunları yargıyla hallet. Belki sana ve torununa bir pazarlık yapar... bir alana bir bedava gibi."

"Sana dokunmadım," dedi Jud. "Birini tartıştığı için hapse atamazsınız."

Sonra Mercy kalabalığın arasından çıktı. "Jud Boone Granny's'de kavga çıkarmaya çalıştı ve bu

adam onu durdurdu ve hiçbir müşteriye rahatsız etmeden dışarı çıkardı. Ben de dışarıdan izliyordum.

onlar gittikten sonra. Jud dövüşmeye çalıştı ve bu adam karşılık vermeden onu durdurmaya devam etti."

Jud ona ters ters baktı.

"Bunu unutmayacağım. Ağzını açtığına pişman edebilirim seni," diye bağırdı.

"Az önce benim yanımda Bay James'i ve polis şefinin karısını tehdit ettin," dedi Şerif Yardımcısı Ralph ve Jud'u dirseğinden tutarak arabasının arka kapısını açtı. "Başına dikkat et," diye ekledi, sonra kapıyı kapattı ve mahkûmuyla birlikte uzaklaştı.

Bowie, yapmak için geldiği işi bitirecek kadar uzun süre beladan uzak kalma yeteneğinden şüphe etmeye başlamıştı. Ve Granny's'in içindeki kalabalık yine ona bakıyordu. Artık canına tak etmişti.

"Aileniz size hiç insanlara dik dik bakmanın ayıp olduğunu söylemedi mi? Kaçınız tekrar arkamı döndüğümde bana yumruk atmayı düşünüyorsunuz?"

Şok yüzlerine yayıldı ve sonra hepsi birden konuşmaya başladı.

"Hayır, asla."

"Baktığım için

özür dilerim."

"Hayır, biz özür

dileriz." "O

değildi!"

Sonra yaşlı bir adam konuştu. "Özür dilerim efendim. Sizi ve annenizi hatırlıyorum... Gerçekten tatlı bir kızdınız. Ama aynı görünmüyorsunuz. Jud Boone'un gençliğine o kadar benziyorsunuz ki bir şeyler gördüğümü sandım."

Bowie omuz silkti ama en azından şimdi bakışların nedenini anlamıştı. "Ben olmanın nasıl bir şey olduğunu düşün. Aynaya bakıyorum ve şeytanı görüyorum."

Sonra arabasına bindi ve otoparktan çıktı. Kızları alma vakti gelmişti.

* * *

Ella James annesinin uzun saç örgüsünü başının arkasında küçük bir çörek şeklinde tutturuyordu. Billie Jo'nun intihar ettiği yıl Pearl'ün saçları tamamen beyazlamış ve bir daha asla eskisi gibi olmamıştı. Sel felaketiyle birlikte yaşanan bu aksilik annesini iyice dibe çekmişti.

Pearl'ün ayaklarının dibinde diz çöken yirmi beş yaşındaki Rowan Harper da her şeyini kaybetmiş bir kasırga mültecisiydi. İlçe şerifi onu yürüdüğü bir yolda bulmuş ve hikayesini duyunca Blessings'teki huzurevinin müdürünü arayarak bir mülteci için daha yer olup olmadığını sormuş. Onun için bir oda olduğundan emin olduktan sonra, onu Blessings'e götürmüş ve insanların ölüme gönderildiği yere bırakmış, geçici konaklama yerine sırtındaki kıyafetlerden başka hiçbir şey olmadan varmış.

Ella ve Pearl ona alışmışlardı ve birlikte geçirdikleri bir haftanın ardından birbirlerinin ailesi olmuşlardı. Bu sabah Rowan Pearl'ün tenis ayakkabılarının bağcıklarını bağlıyor, Ella ise hâlâ

annesinin saçıyla uğraşıyordu. Bugünlerde yaşlı kadını giydirmek için bir köy gerekiyordu. Dikkatini dağıtacak hiçbir şeyin değiştiremeyeceği bir depresyona girmişti.

Rowan işini bitirdiğinde topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve Pearl'ün bacağına okşadı. "Çok mu sıktım tatlım?"

"Hayır canım, gayet iyiler. Teşekkür ederim," dedi.

Rowan Pearl'ün yatağını hazırlamaya koyulduğunda, bunu her gün babası için yaptığını hatırlamaktan kendini alamadı. Onu kaybetmenin acısı hâlâ taze ve acıydı ve gözyaşlarını kırıştırtıp duruyordu. Fanny Kasırgası sadece evlerini yıkmakla kalmamış, babasını da beraberinde götürmüştü.

Pearl ve Ella ona onlarla birlikte yaşayabileceği bir yer teklif ettiklerinde, rahatlamaktan ağladı. Ancak şu anda her şey askıdaydı, çünkü gidecek başka yerleri de yoktu.

Rowan yatakla işini bitirmiş, temizlemek için banyoya gidiyordu ki bir adamın derin sesi sessizliği böldü.

"İşte benim kızlarım," dedi.

Ella'nın nefesinin kesildiğini ve Pearl'ün sevinç çığlıkları attıktan sonra ağlamaya başladığını duydu.

Rowan dev gibi bir adamın içeri girdiğini ancak Ella onun kollarına girmeden önce görebildi. Adam gülüyor ve Ella'ya öyle sıkı sarılıyordu ki Ella'nın ayaklarını yerden kesmişti.

Rowan bir an için böyle sevilmenin nasıl bir his olduğunu merak etti, Pearl'ün ağlayarak ve gülerek sandalyesinden fırlayışını izledi. "Geldin, geldin! Ella geleceğini söylemişti."

Bowie bir kolunu uzattı. "Buraya gel büyükanne. Benim de sana sarılmaya ihtiyacım var." Pearl onun kollarına düştü.

Demek Pearl'ün torunu.

Rowan onun onlar için çok önemli olduğunu görebiliyordu ve sessizce durup yeniden bir araya gelişlerini ve sevinçlerini sadece kısa bir anlık kıskançlıkla izledi. Sonra, sanki izlendiğini hissetmiş gibi, adam başını kaldırdı ve onu gördü. Meraktan öte bir şeyin parıltısını yakaladı ve sonra kayboldu.

* * *

Bowie ailesini gördüğü için o kadar mutluydu ki odada başka bir kadın olduğunu fark etmesi biraz zaman aldı. Baktığını biliyordu ama gözlerini kaçırmadı.

Genç ve uzun bacaklıydı, tıpkı bir tay gibiydi, uzun saçları gözleri kadar siyahtı, üzerinde yıpranmış bir şort ve iki beden büyük yeşil bir tişört vardı. Ayakları çıplaktı ve ona gülümsemesine rağmen yüzünde hüznü vardı.

Bowie de gülümsedi. "Hey, Ella Teyze, neden beni arkadaşınla tanıştırmıyorsun?"

Ella kaşlarını çatı. "Ah, nerede benim terbiyem? Rowan, bu benim yeğenim, Bowie James. Annesi Billie Jo benim küçük kız kardeşimdi. Bowie, bu Rowan Harper. O da annem ve benim gibi zor durumda, sadece selde babasını ve evini kaybetti."

"Sizinle tanışmak bir zevk, Rowan Harper. Kayıplarınız için başsağlığı diliyorum. O kasırga çok kötüydü."

"Evet, öyleydi," dedi Rowan. "Gösterdiğiniz yakınlık için teşekkür ederim. Sizinle tanışmak da büyük bir zevk."

Pearl Bowie'nin kolunu okşadı. "Evimizi tamir ettirdiğimizde Rowan bizimle yaşamaya gelecek. O da

hiçbir şeyi ya da kimsesi kalmadı ve fazladan iki yatak odamız var."

Bowie gözlerini kırptırdı. Bu kesinlikle planlarına bir aksaklık eklemişti ama ne önemi vardı ki. Fazladan yatacak yeri vardı ve o kadar uzun sürmeyecekti. Kızları alıp onu geride bırakamazdı.

"Bu herkesin dualarına bir cevap gibi görünüyor," dedi Bowie. "Büyükanne, evi henüz görmedim. Kilitli mi?"

Ella başıyla onayladı. "Evet, bir saniye bekle de anahtarı getireyim."

Küçük dolaptan çantasını aldı, içindekileri karıştırdı ve bir anahtarlık çıkarıp uzattı.

"Bu altın olanı ve evin içinde bulunduğu dağınıklığı düzeltmeniz biraz zaman alacak. Şunu da bilmelisin ki sel suları çekildikten hemen sonra kiliseden bazı insanlar eve gelerek annemle bana yıkılmamış eşyaları toplamamızda yardımcı oldular. Bazı giysileri, iş evraklarımızı, tencere ve tavaları, tabii ki büyükanneimin büfesini ve aile gümüşlerini de aldık. Hepsi burada, kasabada depoda. Evde hala ne varsa atılacak."

"Bildiğim iyi oldu. Ve düşündüğünüz kadar uzun sürmeyecek," dedi Bowie. "En iyi çalışma ekiplerimden birini yanımda getirdim. Biz buradayken yerel bir pansiyonda kalacaklar ve işimiz bitene kadar üçünüzü de benimle kalmanız için karavanımda götüreceğim. Artık huzurevi yok."

Pearl'ün gözleri dolduğunda Bowie ona tekrar sarıldı. "Ağlama büyükanne. Evi tamir edeceğim. Ama hepiniz bilmelisiniz ki ben buradayken başka sorunlar da çıkabilir."

Ella kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun, daha fazla sorun mu?"

Bowie hayal kırıklığı içinde elini saçlarında gezdirdi. "Buraya daha dün gece geldim ve bu kısa süre içinde Boone'larla üç kez karşılaştım, bu yüzden hazırlıklı olun. Ben burada olduğum sürece Jud hiçbir şeyin peşini bırakmayacak, gerçi bunu yapmak için hapisten çıkması gerekecek."

Ella'nın nefesi kesildi. "Jud Boone hapiste mi? Sana ne yaptı?"

Bowie, "Emmitt'in en büyük oğlu da hapiste, Mel muhtemelen bir süre yemek içiyor ve Emmitt'in burnu kırıldı," dedi.

Rowan, Bowie James'in omuzlarının genişliğine, gömleğinin altından görünen kaslarına ve ellerinin büyüklüğüne baktı ve Boone'ların, her kimlerse, bildiklerinden daha şanslı olabileceklerini tahmin etti.

Pearl eğlenmiyordu. "Bunların hiçbirine katlanmayacağım," dedi. "Billie Jo'nun seni alıp gecenin bir yarısı kaçması Jud'un suçu. Onu bir daha hiç görmedim. Bu eski kan davasını yeniden başlatırsa ona ben de bir şeyler söyleyeceğim."

"Ne kan davası?" Rowan sordu.

Pearl tiksintiyle ellerini havaya kaldırdı. "Bu çok aptalca ve üç nesil öncesinden başlıyor. Babam ve Jud'un babası arkadaş sayılırlardı ama her zaman rekabet içindeydiler ve aynı kızı seviyorlardı. Kız Jud'un babası yerine benim babamı seçince düşmanlık büyüdü. Jud'un babası daha sonra başka biriyle evlense de aralarındaki husumet büyüdü ve Jud'un babasına da geçti.

çocuklar. Bay Boone'un babamın başına bela açmak için eline geçen her fırsatı değerlendirmekten çekinmezdi."

Bowie onu durdurdu. "Bu çirkin destanı Rowan için daha sonra bitirebilirsin. Hepinizi buradan çıkarmama ne dersiniz? Toplanmanız ne kadar sürer?"

"Annemle benim aramda bir bavul var," dedi Ella.

Rowan, "Sizi rahatsız etmek doğru olmaz," dedi. "Bu tatlı hanımların cömertliğini kabul ettim, ama bu sizin de boşluğu doldurmanız gerektiği anlamına gelmez. Eminim müdür siz evi onarana kadar kalmama izin verecektir."

"Hayır, hanımefendi," dedi Bowie. "Kızlarımı kurtarmaya geldim ve bana kalırsa, geleceğini bilmediğim ikramiye sizsiniz. Şimdi tekrar ediyorum... Toplanmanız ne kadar sürer?"

Rowan kendini Pearl gibi hissetti. Geride kalmamanın verdiği sevinç ve rahatlamayla ağlamak istedi. "Sahip olduğum her şey bir bakkal çuvalına sığacak," dedi.

"O zaman işe koyulalım," dedi Bowie. "Yönetmenle çoktan görüştüm ve ona hepinizin gideceğini söyledim, yani sizi götürmekten başka yapacak bir şey kalmadı."

Sıradan bir gün olarak başlayan şey, Ella ve Büyükanne için bir kurtarmaya ve bir aile buluşmasına dönüşmüştü. Ama Rowan için bu bambaşka bir şeydi. Yabancıyı merak etmekten hoşlanmaya başlaması uzun sürmemişti. Her zaman gerçek aşkın parlayan zırhlı şövalye versiyonunu hayal etmişti ve o kesinlikle bunun iyi bir örneğiydi. Onu on beş dakikadan daha kısa bir süredir tanınmasına ve onun sunduğu barınağın beklenmedik misafiri olmasına rağmen fırtına öncesinden beri sahip olduğu ilk umut ışığını geri çevirmeyecekti.

Bölüm 3

Bowie eşyalarını Cherokee'sine taşıırken kendini Noel Baba gibi hissediyordu. Kızlar onun arkasındaydı, kendi aralarında konuşuyorlardı, belli ki hayatları daha iyi bir yöne doğru gittiği için rahatlamışlardı. Eşyalarını arkaya koyuyordu ki Pearl kaşlarını çattı ve arabasının her iki yanındaki derin oyukları işaret etti.

"Bowie! Araban! Ne oldu burada?"

"Emmitt Boone'un en büyük oğlu bu yüzden hapiste. Bu sabah anahtarla çaldı. Arabanın alarımını çalıştırdı ve yakalandı."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu Pearl.

"Atla, sana yolda anlatırım," dedi.

Hepsi arabaya doluştu. Ella ve Pearl birlikte oturabilmek için arka koltuğa geçtiler, böylece Rowan ön koltukta Bowie'nin yanında kaldı.

"Şimdi bana şu çiziklerden bahset," dedi Pearl.

"Dün gece Granny's'den çıkarken Mel ve Emmitt park yerinde üzerime atladılar. Kasabada olduğumu nasıl bu kadar çabuk öğrendiler bilmiyorum ama oradaydılar. Birinin elinde beyzbol sopası vardı. Diğerinde de muşta. Bir şeyler oldu. Mel yüzüstü yere düştü ve büyük ihtimalle bir süre sıvıdan başka bir şey yutmayacak. Emmitt kırık bir burunla eve döndü. Sanırım eve döndükten sonra ortalığı ayağa kaldırdı... kusura bakmayın... bu da oğlunu kendi intikamını almak için ateşledi."

Ella homurdandı. "Bir şeyler oldu. Eminim olmuştur, eğer ikisini de en ufak bir yara bere almadan yere serdiysen. Hiç değişmemişsin. Hiç yalan söylemedin. Çocukken bildiğim kadarıyla bir kez bile, ama ayrıntıları atlamakta üstüne yoktu."

Sırıttı. "Kemerini bağla," dedi motoru çalıştırıp uzaklaşırken. "Oh... hey, Ella Teyze, arabana ne olduğunu merak ediyordum. O da mı kasırganın kurbanı oldu?"

"Evet, yüzüp gitmiş. Kasabanın yaklaşık bir mil dışında, bir köprü'nün altında sıkışmış halde buldular. Sigorta şirketi para gönderdi. Yeni bir araba almak için yeterli değil elbette ama bankada duruyor. Eve döndükten sonra bir şeyler düşünürüz."

Bowie dinliyordu ama bir yandan da çalışma ekibinin içinde olacağı araçları arıyordu. Üçünün de Granny's'e park ettiğini, birinin aletlerin bulunduğu römorku çektiğini gördüğünde, çoktan

pansiyona giriş yaptı. Kısa süre sonra onlarla buluşacak ve evi birlikte gezeceklerdi.

Ella annesine selin verdiği zararı gösteriyor ve Blessings'teki büyük ağaçların ve peyzajın yok olmasından yakınıyordu. Ancak Rowan'ın sessizliği dikkat çekiciydi.

Bowie ona bir kez baktı ve gözlerinde yaşlar gördüğünü sandı. Onun durumuna gerçekten empati duyuyordu. Dünyada ayaklarının üzerinde duramamanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Arabayı sürdükçe üçü de daha sessizleşti, ta ki karavan parkına girip kırmızı-siyah karavanın önünde durana kadar.

"Bu senin mi?" Rowan sordu.

"Tanrım, Bowie," dedi

büyükanne.

"Bu bir servete mal olmuş olmalı," dedi Ella.

"Burası sahip olduğum tek ev," diyor Bowie. "Bir yerde asla yeterince uzun kalamıyorum, bu yüzden rahatımı yanımda götürüyorum."

"Ah... Bunu bildiğimi sanmıyorum," dedi Pearl. "Telefonda FaceTime yaptığımızda hep bir şantiyede olduğunu biliyorum. Sadece düşünemedim."

Bowie sırttı. "Dışarısının süslü olduğunu düşünüyorsanız, içeri girene kadar bekleyin. Şimdi içeri girip sıcaktan kurtulalım."

Arabadan indiler, kapıya giden küçük patikada yürürken yine heyecanla konuşuyorlardı. Bowie güvenlik sistemini kapattı, kapının kilidini açtı ve kenara çekilerek merdivenlerden çıkmalarına yardım etti. İçeri girdiklerinde, eşyalarını almak için geri koştu.

Geri döndüğünde üçü de hâlâ oturma odasının ortasında duruyordu ve kıpırdamadan birbirlerine sokulmuşlardı.

"Sorun ne?" diye sordu ve eşyalarını kanepenin üzerine koydu.

Ella inanamayarak başını sallamaya devam etti. "Çok görkemli... mermer tezgahlar, beyaz dolaplar, altın yaldızlı backsplash."

"Ve mobilyalar," dedi büyükanne. "Her şey çok,

çok-" "Homey?" Bowie sordu.

"Evet!" diye yankılandılar.

Sırttı. "Sana buranın benim evim olduğunu söylemiştim. Büyükanne, sen ve Ella Teyze benim yatak odamı ve özel banyomu paylaşacaksınız. Rowan, arkadaki kanepa senin için tam boy bir yatağa dönüşüyor."

"Ama nerede uyuyacaksın?" diye sordu.

"Yemek masasının uzak tarafındaki oturma bankı da yatağa dönüşebiliyor."

"O zaman ben de bu yatakta yatacağım," dedi. "Tam boy yatak teklifinizi takdir ediyorum, ama sanırım hepimiz diğerine sığmayacağınız konusunda hemfikiriz, ben de sığacağım, hem de boş yerim olacak."

"Göreceğiz," dedi. "Eğer bana gece düşmeyeceğini kanıtlayabilirsen, o zaman tamam."

Rowan ani bir meydan okuma hareketiyle ellerini kalçalarına koydu. "Sana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim.

Siz, bayım. Ya o yatakta uyuyacağım ya da huzurevine geri döneceğim."

Bowie gözlerini kırıştırdı.

Ella, Bowie'nin yüzündeki ifadeye bakarak sırttı ve pek çok insanın ona hayır demediğini tahmin etti. "Ah... kızımız Rowan'ın kendine has bir aklı olduğundan bahsetmemiş miydik?"

Bowie, "Hayır, hanımefendi, yapmadınız," dedi ve sonra güldü. "Anlaşıldı, Bayan Rowan."

Artık yataklar düzenlendiğine göre, bavulu ve zarif dekor karşısında tekrar haykıran kızlarını bıraktı ve Rowan'a yanında getirdiği küçük çuvalı verdi.

"Tüm sahip olduğun bu mu?" Bowie sordu.

Başını salladı. "Bu kadar yeter. Önümüzdeki ay babamın emekli maaşını alacağım. Evrak işlerinin tamamlanması biraz zaman aldı. Koyacak bir yerim olduğunda başka şeyler de alacağım."

"O zaman size kilerin nerede olduğunu göstereyim. İyi stoklanmış ama ekibi eve yerleştirdikten sonra geri gelip alışveriş yapmak isteyenleri Piggly Wiggly'ye götüreceğim. Herkesin ihtiyacı olan şeyleri stoklarız."

Rowan başını salladı. "Teşekkür ederim. Nezaketiniz için gerçekten minnettarım."

"Ve Ella Teyze'nin büyükannemle ilgilenmesine yardım ettiğin için sana minnettarım."

Rowan omuz silkti. "Kolay bir seçim oldu. İkisi de harika kadınlar ve Pearl'ü tanıdığımdan beri onu bu kadar mutlu görmemiştim. Onlar için bunu yaptığına göre sen gerçekten çok özel bir torunsun."

"Beni büyütmeye yardım ettiler. Sahip olduğum tek aile onlar."

Rowan cevap vermeden Pearl ve Ella oturma odasına geri döndüler.

"Yıllardır yaşadığımız en harika gün," dedi Pearl. "Çok iyi bir adam olmuşsun Bowie James. Annen seninle gurur duyardı."

"Teşekkürler büyükanne. Siz üçünüz yerleşirken ben de ekibimi alıp eve götüreceğim ve yıkıma başlayacağım. Gönlünüzce etrafı kurcalayın. Ben sonra geleceğim."

"Ne yapman gerekiyorsa yap," dedi büyükannem. "İyi olacağız."

"Bir şey daha var, Ella Teyze. Selde telefonunu da mı kaybettin?" Bowie sordu. Ella başını salladı.

"O zaman sana bir tane daha alırsın. İkinizi takip edebilmem lazım. Siz o kasırganın içinden geçerken ben Tennessee'de bir dağın tepesinde müşterime on beş bin metrekarelik bir malikane inşa ediyordum ve bırakın Blessings'in onun yolunda olduğunu, bir kasırga olduğunun bile farkında değildim."

Rowan'ın gözleri büyüdü. "'On beş bin' mi dedin?" Sırttı.

"Evet. Canavar gibi bir evdi."

Sonra ikisinin de yanağına hızlı bir veda öpücüğü kondurdu ve Rowan'a başparmağıyla onay verdi. Kapıdan çıkmak üzereyken durdu.

"Biri gelip arkamdan kapıyı kilitlesin."

Rowan, "Yapacağım," dedi.

Kapıyı arkasından kapattı ve Rowan kilidi çevirirken arabayı sürerek uzaklaştı.

"P e k â l â ," dedi Ella. "Bence Bowie'miz kesinlikle ayakları üzerinde durmayı başardı. Başarılı olduğunu biliyordum ama bu seviyede olduğunu bilmiyordum."

Rowan, "O yokken yapmamız gereken bir iş var," dedi. "O döndüğünde ihtiyacımız olan her şey için Piggly Wiggly'ye gideceğiz. Belki de bir liste yapmalıyız diye düşündüm."

* * *

Bowie yolda ekip şefi Ray Tuttle'ı aradı ve ayrılmaya hazırlandıklarını öğrendi. "Seninle otoparkta buluşacağım. Beni şantiyeye kadar takip edebilirsin."

"Tamam," dedi Ray, sonra bağlantıyı

kesti. "Bowie miydi o?" Joe sordu.

Ray kardeşine başıyla onay verdi. "Bizimle dışarıda buluşacak. Acele edelim."

Matt Roller kahvesinden son yudumunu aldı. Presley Smith bahşisi bıraktı. Samuel Hooper elinde bir bisküvi vardı, onu bırakmak istemiyordu ve Walter Adams tuvalete gitti. O döner dönmez altı kişilik ekip yemek alanına doğru ilerledi ve çıkışta ödemeyi yaptı. Bowie zaten bekliyordu.

Eşyalarını yüklediler ve takip ettiler. Birkaç blok sonra Ana Cadde'den döndü ve onları çoğu çiftlik tarzı tuğla veya Craftsman tarzı olan eski evlerin bulunduğu bir mahalleye götürdü, ancak bir zamanlar oldukça büyük sayılabilecek birkaç tane vardı.

Bowie dönüşe yaklaştıkça kalbi daha fazla çarpmaya başladı. Buraya en son geldiğinde gözleri şişmiş, kafasına ve dudağına dikiş atılması gerekmişti ama annesi onu doktora götürmek için Blessings'de kalmaya korkuyordu ve başka bir kasabada duracaktı. Randall Boone elini ezdiği için iki kaburgası ve bir parmağı kırılmıştı. O kadar çok yarası ve eziği vardı ki, o gece arabaya binmek bile acıdan ağlamasına neden olmuştu.

Ella teyzesinin ve büyükannesinin ağladıklarını, ona ve annesine veda ettiklerini duymuştu ama onları ya da annesini göremiyordu. Tek bildiği, araba hareket etmeye başladığında annesinin hıçkıra hıçkıra ağladığıydı.

Arabayı caddeye sürüp sola dönüş sinyali verdiğinde, ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bowie o anlık korku anısından nefret etti ve kendine artık çaresiz olmadığını hatırlattı.

Ben o çocuk değilim. Ben bir erkeğim. İşimi yapmak için dağları fethettim. Ne yaşlı bir adamın ne de onun yetiştirdiği insanların üzerimde hiçbir gücü yok.

Sonra büyük bir ön verandası olan beyaz, tek katlı evi gördü. Evim dediği son yerdi. Ani bir gözyaşı patlaması görüşünü bulanıklaştırdı ama hemen gözlerini kırptırdı ve eve bir inşaatçı gözüyle bakmaya başladı.

Pek iyi durumda değildi ve sel nedeniyle beyaz, yırtık pırtık bir elbisenin altında paslı kırmızı bir kombinezon giyiyordu. Yeni dış cephe kaplaması bunu düzeltebilirdi. Kaldırımı yanaştı, sonra atladı ve ekibine garaj yolunu açık bırakmalarını söyledi çünkü bugün teslim edeceği uzun, çöp konteyneri tarzı bidonlardan biri vardı. Konsoldan bir maske aldı ve onlara doğru salladı.

aynısını yaptı ve onları eve götürdü.

"Demek burası? Büyüdüğün ev," diye sordu Ray.

Bowie başıyla onayladı. "İçeri girelim ve neyle karşı karşıya olduğumuzu görelim. Ev sokaktan görüldüğünden daha büyük. Dört yatak odası, büyük bir mutfak ve yemek odası, büyük bir oturma odası ve mutfağın dışında makul büyüklükte bir hizmet odası."

"Kaç tane banyo var?" Joe sordu.

"Bir. Kırklı yılların sonunda inşa edilmiş. O zamanlar ev içi su tesisatı hâlâ bir lükstü," dedi Bowie ve verandaya çıkarken cebinden evin anahtarını çıkardı.

Tahtalar onun ağırlığından biraz sarkmış. Verandada kesinlikle yeni bir zemin kaplamasına ihtiyaç vardı. Kapıyı açmaya çalıştığında sıkışmıştı. Biraz omuz hareketi yaptıktan sonra kapı serbest kaldı ve içeri doğru sallandı.

Bowie inledi. "Yüce Tanrım, küf kokusunu buradan alıyorum. Maskelerinizi takın çocuklar. Bu hiç hoş olmayacak."

Zeminde, çekilen selin geride bıraktığı bir karış kadar Georgia alüvyonu ve ahşaptan yapılmış her şeyde büyüyen beyaz küf vardı.

"Günün ilk siparişi, sipariş ettiğim roll-off. Çoktan gelmiş olmalıydı. Kontrol etmem için bana bir saniye verin."

Tekrar dışarı çıktı ve telefon etti. "Ben Bowie James. Bugün Blessings'teki bir adrese teslim edilmek üzere üç adet roll-off konteyneri siparişi verdim. Ne zaman teslim edileceği konusunda bana bilgi verebilir misiniz?"

Görevlinin iş emrini getirmesi için birkaç dakika bekledi ve sonra tekrar çevrimiçi oldu. "Zaten orada olmalıydı," dedi.

"Şey, bu-" Sonra hepsi büyük bir aracın vites değiştirdiğini duydular ve hep birlikte döndüler. "Oh. Bekle.

Boş ver. Şoför şimdi yanaşiyor," dedi Bowie ve bağlantıyı kesti.

Bowie'nin konteyneri nereye koyması gerektiği konusunda şoförle tartıştıktan sonra, kamyoncunun uzun konteyneri garaj yoluna çekmesi ve sonra da kancadan çıkarması on beş dakika daha sürdü.

Bowie teslimat için imza attı. "Savannah'da oturuyorsunuz, değil mi?" "Evet, efendim," dedi şoför.

"Tamam. Bunlardan iki tane daha sipariş ettim, aynı gün mü teslim alıyorsunuz yoksa ertesi gün mü?"

"Neredeyse her zaman aynı gün, eğer bir kamyonumuz arızalanmazsa ya da o gün için bir veya iki şoförümüz eksik olmazsa."

"Yeterince iyi," dedi Bowie. "Muhtemelen yakında bir tane daha alıp teslim etmen için seni arayacağım, ancak demoya başlamadan önce içindekileri boşalttıktan sonra daha fazla bilgi sahibi olacağım."

"Sadece bizi arayın," diye ekledi şoför ve kamyonetine binip uzaklaştı.

"Tamam çocuklar, başlayın. Ve... eğer herhangi bir gizli zula bulursanız, bana bir iyilik yapın ve onları benim için saklayın."

Samuel sırttı. "Yani burada bulanın elinde kalacağını mı söylüyorsun?"

Bowie güldü. "Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Ray, sen rampasın. Herhangi bir sorunla karşılaşırsan beni ara. Asbest bulursan ya da çatı tepene düşecek gibi olursa. Ne yapacağını biliyorsun."

"Olur, Patron," dedi Ray.

"Ailemin yerleştiğinden emin olmalıyım ve biraz daha yiyecek almalıyım. Herhangi bir konuda sorunuz olursa beni arayın, en kısa zamanda döneceğim," dedi Bowie ve gitmeden önce rulonun kapağını açtı.

* * *

Peanut Butterman hukuk bürosunda bir dosya üzerinde çalışıyordu ki, ofisinin dış kapısı aniden çarpıldı. Bir süre orada oturup dinledi ve sekreteri Betty'nin biriyle anlaşmaya çalıştığını duydu.

"Hayır, böyle bir şey olmayacak," diye mırıldandı Peanut ve ofisinden

dışarı çıktı. "Özür dilerim Bay Butterman," dedi Betty.

Peanut kaşlarını kaldırdı. "Ne için, Betty? Bağırıldığını duymadım." Sonra odağını değiştirdi ve Emmitt'in kırık burnuna dikkat ederek tek kelime etmeden çifte baktı.

Sonunda Emmitt Boone konuştu. "Ben ve eşim Tiny, sizi işe almak istiyoruz."

"Bu bir ölüm kalım meselesi," dedi Tiny. Tek bir damla gözyaşı sıktı ve makyajını bozmadan önce gözyaşını sildi.

"Kimin ölme tehlikesi var?" Peanut sordu.

Tiny açıklamaya devam etti. "Papa Boone! O hapiste olmak için çok yaşlı. Oğlum Junior ise çok genç."

Peanut'ın iki kaş da kalktı. "İkisi de hapiste mi?" Artık onun dikkatini çektiklerine göre, Tiny su kanallarını açtı.

"Küçük oğlum neredeyse hiçbir sebep yokken hapiste ve Boone Baba kimseye el kaldırmadı ama o da hapiste."

Peanut iç çekti. "Bunu konuşmak için ofisime gelin."

İstediklerini elde ettiklerinden memnun olan Tiny, masasının önünden geçerken Betty'ye sırttı, çok erken sırttığının farkında değildi.

"Lütfen oturun," dedi Peanut ve oturmalarını bekledi. Ancak masasının diğer tarafındaki sandalyesine oturmak yerine, onlarla masanın arasında durdu, sonra masaya yaslandı ve kollarını kavuşturdu, şimdi onların üzerinde görüldüğünün farkındaydı.

"Öncelikle oğlunuzun neden hapiste olduğunu bilmek istiyorum." Emmitt omuz silkti. "Birinin arabasını anahtarladı."

"Bunu neden yapsın ki? Ona başkalarının mülküne zarar vermenin ya da tahrip etmenin yasalara aykırı olduğunu söylemediniz mi?"

"Adam zavallı Emmitt'imın burnunu kırdı!" Tiny ılık attı. "Oğlum sadece üzgündü ve babasının adına intikam almak zorunda hissetti. İncil'de der ki, göze göz!"

"Burnunu kim kırdı, Emmitt?"

Emmitt endişeyle kıpırdandı. "Bowie James adında bir adam, işte o."

Fıstık kaşlarını çatı. "Bu ismi nereden biliyorum? Çok tanıdık geliyor," dedi.

Tiny endişeyle Emmitt'e baktı.

"Bir saniye bekle. Betty'ye soracağım. O isimleri benden daha iyi hatırlar."

Kapıya doğru yürüdü ve sonra kapıyı açtı. "Hey, Betty. Bowie James ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

Betty gözlerini devirdi. "Şey, evet. Bu Pearl James'in torunu. Billie Jo'yu hatırlıyorsun, değil mi?"

Ve böylece, Peanut anladı. "Oh, evet... doğru. Teşekkür ederim," dedi ve görevine devam etmeden önce kapıyı kapattı. Bu kez kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve Boone'ların her ikisine de ifadesiz bir bakış attı.

"Ne olursa olsun, aile üyelerinizden herhangi biriyle ilgili olarak sizi temsil edemeyeceğimi bildirmekten üzüntü duyuyorum. Pearl ve Ella James benim iki müvekkilim, dolayısıyla bu bir çıkar çatışması olacaktır. Anladığınızdan eminim."

Minik ağlamaya başladı, ama bu sefer nazik gözyaşları değildi. Çirkin bir çığlık attı. "Oğlum geceyi hapiste geçirmek zorunda kalacak! Buna dayanamıyorum!"

"Sadece işlediği suçun bedelini ödüyor," dedi Peanut. Kapıya doğru yürüdü ve ardına kadar açtı.

"Ayağa kalk, Tiny!" Emmett mırıldandı. "Onu duydun." Sonra onu kolundan tutup ayağa kaldırdı. Onu beklemeden kapıdan çıkıp gitti ve Tiny'yi bir kez daha Betty'nin masasının önünden geçerken bıraktı, azarlanmış ve ağlamaklı bir halde.

Ofisten çıkar çıkmaz, Betty yükünü boşalttı.

"Bu sabah büyükannemde her şeyi duydum. Emmitt ve James arasında ne olduğunu bilmiyorum ama Emmitt'in yalnız olmadığını biliyorum. Herkes onun ve Mel'in dün gece Granny's'den çıkan Bowie'nin üzerine atladığını söylüyor. Ve Bowie James'in karavanını park ettiğİ karavan parkında yaşayan arkadaşım Julie, Junior Boone'un gün ışımadan hemen önce Bowie'nin arabasını korkunç bir şekilde anahtarladığını söylüyor. Arabanın alarmı varmış ve Bowie bunu duyup Junior'ı yakalamış. Şok vermiş ve polisi aramış. Julie ayrıca tamirinin binlerce dolar alacağını söyledi.

"Sonra Jud Boone bu sabah kahvaltı etmek için gittiğİ Granny's'de Bowie'yi yakaladı ve Granny's'in içinde onunla kavga etmeye çalıştı. Bowie'nin Mercy Pittman'dan polisi aramasını istediğini, sonra da Jud'u kolundan tutup otoparka götürerek ortalığı dağıtmasını engellediğini söylediler. Sadece Granny's'deki herkes neler olduğunu görmek için dışarı çıktı. Bowie Jud'u zapt etmişti ve çok öfkeliydi. Sürekli Bowie'yi öldüreceğini söylüyor ve ona saldırmaya çalışıyordu ama Bowie onu tuttu. Polisler geldi ve Mercy Bowie için konuştuğunda, Jud kurnazca onun da hayatını tehdit etti. Şerif Yardımcısı Ralph onu kelepçeledi, Jud'a Bowie'yi öldürmekle tehdit ettiğini hatırlattı ve polisi tehdit etti

Şefin karısını yeminli bir kanun memurunun önünde öldürdüğünü ve kendisinin de hapse gireceğini söyledi. Olan biten bu."

"Tüm bunlar yirmi dört saatten kısa bir süre içinde mi oldu?" Peanut sordu.

"Evet. Ve tüm bunların nedeni Bowie'nin Pearl'ün evini yenilemek için geri gelmesi. Kötü su basanlardan biriydi."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Peanut. "Görünüşe göre James ailesini taciz etmeye devam ederlerse kendimi bu işin ortasında bulabilirim."

Betty burnunu çekti. "En azından doğru tarafta olurdun."

Peanut içini çekti. "Kısa süre içinde o özeti senin için hazırlayacağım." "Peki efendim," dedi Betty ve işinin başına döndü.

Peanut kendini ofisine kapattı.

Emmitt ve Tiny ise gün hızla ilerlerken bir avukat bulmak için Savannah'ya doğru yola çıkmışlardı.

* * *

Bowie karavanına yanaştı ve indi. Neredeyse merdivenlere varmıştı ki, içini parçalayan bir kahkaha duydu. Bunun Rowan olduğunu biliyordu. Onu neyin böyle güldürdüğünü bilmiyordu ama bu öyle neşeli bir kahkahaydı ki, kapının kilidini açıp içeri girdiğinde sırtmaya başlamıştı bile.

Üçlü yemek masasında oturmuş kâğıt oynuyordu. Ella başını kaldırdı ve el salladı. "Geri dönmüşsün! Tanrı'ya şükür. Strip poker oynuyoruz ve ben kaybediyorum."

Sırıttı. Teyzesi Ella'nın hem ayakkabıları hem de eteği eksikti. Neyse ki hepsi için hala slipleri tercih ediyordu.

Ama onu en çok şaşırtan Rowan oldu. Sessiz, kara gözlü güzel kahkahadan iki büklüm olmuştu ve Pearl'e her baktığında yeniden gülmeye başlıyordu.

Pearl kızarıyordu. "Hiç komik değil küçük hanım. Hâlâ tüm iç çamaşırlarını giyiyor olman endişelenmemen gerektiği anlamına gelmez."

Rowan başını bile kaldıramadı. Sandalyesinden yere yuvarlandı ve gözlerinden yaşlar akana kadar güldü.

Pearl elindeki kartları yüzüstü masaya bıraktı ve Rowan'ı işaret etti.

"Bowie, bu parçayı Piggly Wiggly'ye götür de kıyafetlerimizi tekrar giyelim. Hayatımda hiç böyle bir oyun oynamadım."

Ella güldü. "Anne, yalan söyleme. Beni yatırdıktan sonra babamla bunu oynadığınızı hatırlıyorum." Pearl'ün nefesi kesildi ve sonra tekrar kızardı. "Neyse, boş ver."

Rowan inledi. "Aman Tanrım... biri bana yardım etsin. Nefes alamıyorum," dedi ve sonra yüzünü kapattı.

Bowie gözlerini ondan alamıyordu... yerde sırtüstü yatıyordu, o kadar seksiydi ki düşünmekte

zorlanıyordu.

Pearl, "Pekâlâ, onu kaldırın ve buradan çıkarın," dedi ve sonra sırtıttı. Kendisi bile bu kızıdan büyülenmişti.

beklenmedik bir zevk.

Bowie Rowan'a doğru ilerledi. Rowan elini kaldırdığında, Bowie onu bileğinden kavradı, Rowan'ın eli Bowie'nin yumruğunun içinde kaldı ve Rowan'ı yukarı doğru çekti.

"Teşekkür ederim," dedi Rowan ve sonra onu bırakıp masanın etrafında koşarak Pearl'e sarıldı. "Üzgünüm tatlım, ama fırtına öncesinden beri hissettiğim ilk neşe için teşekkür ederim."

Pearl, Rowan'ın yanağına bir öpücük kondurdu ve ona sarıldı. "Hizmet edebildiğim için mutluyum."

Rowan tekrar kıkırdamaya başladı. "Ayakkabılarıma ihtiyacım var. Sanırım onları ebeveyn yatak odasında unuttum. Hemen döneceğim," dedi ve karavanın arkasına doğru fırladı.

Bowie, koruması gereken bir imajı olan, kendini işine adanmış bir bekârdı ama henüz aynı çatı altında bir gece bile geçirmemişlerdi ve şimdiden hayatında ihtiyacı olmayan bir karmaşa hissediyordu.

"Ben geldim," dedi Rowan ve masadan alışveriş listesini kaptı.

"O zaman sanırım gidiyoruz," dedi Bowie. "Bizimle gelmek istemediğinize emin misiniz?"

Ella başını salladı. "Sanırım pas geçeceğiz. Giyinik değilim ve annem de iç çamaşırı giymiyor, yani bu da var."

Rowan, Bowie'yle birlikte ön koltuğa oturup kemerini bağladığında hâlâ kıkırdıyordu.

"Aman Tanrım... Hala gülebildiğimi bilmiyordum. Bu şimdiye kadarki en iyi ilaçtı" dedi ve ardından gözyaşlarına boğulup özür dilemeye başladı.

Bowie konsoldan ona bir paket mendil uzattı.

"Tatlım, özür dileme. Ben üç kadınla birlikte büyüdüm. Daha önce görmediğim ya da duymadığım çok az şey var." Sonra sırtıttı. "Gran'i strip poker oynamaya ikna ettiğine inanamıyorum."

"Ella'nın önerisiydi ve sonra kaybetmeye devam etti. Yine de beni güldüren Pearl oldu. Sanırım iç çamaşırlarını çıkarırsa hala saygınlığını koruyabileceğini düşündü... Ella'nın aksine, o sadece giderken bir şeyler soyuyordu."

Bowie şimdi kıkırdıyor, büyükannenin kalkıp külotunu çıkardığını hayal ediyordu.

"Onlarla ne yaptı?" diye sordu.

Rowan, "Arabayla geldiğinizi duydu ve üzerlerine oturdu," dedi. "İşte o zaman kahkahayı patlattım."

Bu görüntü görmezden gelinemeyecek kadar paha biçilemezdi. Şimdi Bowie onunla birlikte Piggly Wiggly'ye kadar gülüyordu.

Dışarı çıkmadan hemen önce Bowie durakladı. "Listede ne var bilmiyorum ama utanabileceğin şeyler varsa ön tarafta bekleyebilirim ve işin bittiğinde ödemeyi yapabilirim."

Rowan omuz silkti. "Annem ben on yaşındayken öldü. Beni babam büyüttü. Bana kuşlardan, arılardan ve kızlarla ilgili her şeyden bahseden oydu. Tüm bu alışverişleri bir erkekle yapmaya alışkınım, o yüzden siz de alışkınsanız sorun yok."

"O zaman sorun yok," dedi Bowie. "Unutma... üç kadın ve ben."

Rowan sırtıttı. "Tam bir çift olduk, değil mi?" dedi ve dışarı fırladı. Adam dışarı çıktı ve onun

dünyasının bir parçası olmanın nasıl bir şey olacağını düşünmemeye çalışarak onu mağazaya kadar takip etti.

Bölüm 4

Bowie alışveriş arabasını kaptı. "Liste sende, ben de seni takip edeceğim."

Rowan başını salladı, sonra da büyük bir keyifle ona baktı. "Fırtına öncesinden beri bunu yapmamıştım."

"Market alışverişi mi demek istiyorsun?" Bowie ürün reyonuna doğru ilerlerken sordu.

"Hayır, sadece dışarıda normal şeyler yapıyor olmak. Artık çaresiz hissetmemek güçlendirici bir duygu. Pearl'ün bana yeniden bir ev teklif etmesi çok büyük bir şeydi ama tamir edilme ihtimali yok denecek kadar azdı, bu yüzden üçümüz de bir tür belirsizlik içindeydik, anlıyor musunuz?"

"Sadece hayal edebiliyorum," dedi, dalgın bir şekilde ellerinin elmalar üzerinde nasıl hareket ettiğini izledi, sonra armutlar, sanki doğru olanları seçmek için içsel bir radar varmış gibi. Sonra onun hâlâ konuşmakta olduğu gerçeğine geri döndü.

"Sonra sen ortaya çıktın ve bir ev vaadi gerçeğe dönüştü. Bunu yaptığınız için harika bir torunsunuz," dedi ve şeftali sergisini işaret etti. "Oh, bak. Georgia şeftalisinden daha iyisi yok. Turta sever misin?" diye sordu.

"Köpeklerin piresi olur mu? Evet hanımefendi, ayakkabıcıları severim."

Rowan sırtıttı. "Listede yoklar ama bir akşam yemek için turta yapabilirim, eğer bunun için fırın kabınız varsa."

Bowie dağıtıcıdan plastik bir torba aldı ve açtı. "Hiç kullanmadığım fırın kaplarım var. Kaç şeftaliye ihtiyacınız var?"

Bir tanesini aldı ve burnuna götürdü. "Şunu bir kokla. Şeftalinin tadının ne zaman güzel olacağını her zaman kokusundan anlarsınız. Koku ne kadar şeftali kokuyorsa, şeftali o kadar tatlıdır."

"Bunu bilmiyordum," dedi Bowie.

Rowan başını salladı. "Benimle kal, dostum. Her türlü işe yaramaz bilgiyi biliyorum. Büyük, süslü evlerinden birini inşa etmek için kullanamayabilirsin, ama bir dahaki sefere en iyi turtaların hangi şeftalilerden yapıldığını bileceksin."

Bowie'nin başı beladaydı ve bunu biliyordu. Güzelliğinden habersizdi ve sınır tanımıyordu. Büyüleyici mi? Evet, doğru kelime buydu. Havva'nın Adem'i elmayla baştan çıkarması gibi, onu şeftalilerle baştan çıkaran kara gözlü bir büyücü.

Bu düşünceden sıyrıldı ve elindeki işe odaklanmaya çalıştı. "Kaç şeftaliye ihtiyacın var?"

ayakkabıcı yapalım mı?"

"Mmmm, bunlardan yaklaşık on tane sanırım ve olgunlaşmaya yüz tutmuş olanları seç çünkü-

" Sözüünü kesti. "Dur tahmin edeyim. Hala sert olanlardan daha iyi piştikleri için mi?"

Başını kaldırıp baktı, sonra sırtıttı. "Bana öyle poker suratlı bakma. Sen bir zilcisin, değil mi? Bütün bunları zaten biliyordun ve sadece benim gevezelik etmeme izin veriyorsun. Sorun değil. En azından artık seninle kağıt oynamayacağımı biliyorum."

"Strip poker bile mi?" diye sordu.

Gözleri kısıldı. "Kilerinizde yulaf ezmesi var mı?"

Gözlerini kırptırdı. Bu konuşma aniden sona ermişti. Belki de söylediği bir şey yüzünden. "Hayır, yapmalı mıyım?"

"Büyükannen kahvaltıda yulaf ezmesine bayılır."

Durdu, o evde büyüdüğü yılları düşündü ve birden hatırladı. "İçinde kuru üzüm pişirilmişti, değil mi?"

"Huzurevinde her sabah istediği şey buydu."

Bowie, "O zaman sadece yulaf ezmesine değil, kuru üzüme de ihtiyacımız var," dedi.

"Tamam, o zaman bu taraftan gidiyoruz," dedi Rowan ve onu el arabasıyla takip etmesi için bırakarak bir koridordan aşağı indi.

Alışveriş yaptı. Bowie onu takip etmeye çalıştı ama annesini tanıyan ve onun büyümesini izlemiş olan ama çok az hatırladığı insanlar tarafından sık sık durduruldu. Küçük kasabalarda haberlerin ne kadar hızlı yayıldığını unutmuştu, özellikle de haberler kötü olduğunda. Boone'larla karşılaştığını çoktan duymuşlar, bu olaylardan duydukları dehşeti dile getirmişler ve büyükannesinin evini onarmaya geldiği için onu övmüşlerdi.

Sonunda Rowan arabayı elinden alıp başka bir reyonla doğru kaçtı ve onu mısır gevreği reyonu ile okula birlikte gittiği bir kadın arasında bıraktı. Kadın telefonunu çıkarıp ona çocuklarının fotoğraflarını göstermeye başladığında, adam uygun yorumları yaptı ve Rowan'ı aramak için izin istedi.

Onu mağazanın arka tarafındaki süt ürünleri reyonunda bulduğunda arkasından yaklaştı ve saçının arkasından çekti.

"Bunu bir daha asla yapma," diye mırıldandı.

Arkasını döndü ve sırtıyordu. "Ne yapacağım?"

"Biliyorsun," dedi Bowie.

"Onlar senin arkadaşların Bowie. Seni gördüklerine sevindiler, bu yüzden nazik ol."

İç çekti. "Haklısın. Sanırım çok uzun zamandır yalnızdım ve bu Boone'lardan gördüğüm karşılamadan çok daha iyi. Peki buradan ne alıyoruz?"

"Bilmiyorum. Sadece bakıyorum. Sadece bakıyorum, buzdolabınızda ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum."

"Son kullanma tarihi bir hafta önce geçmiş yarım litre süt, biraz longnecks ve her z a m a n k i

çeşniler. Yumurtamın bittiğini biliyorum. Fazla peynir yok, eğer varsa, ve öğle yemeği için et de yok. Ve et de yok. Ama ben

Sizden benim için yemek pişirmenizi beklemiyorum. Sadece karnınızı doyurmak için sevdiğiniz şeyleri alın ve ben zamanında evde olduğumda her zaman Granny's'e gidebiliriz."

"Ella ve Pearl'ün oğullarına bebek yapma hakkını ellerinden almayın," dedi. "Onları hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

Bowie kaşlarını çatı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Rowan onun kolunu okşadı. "Kendini kötü hissetme. Senden böyle bir şey beklenmezdi. Çoğu kadın sevdiği insanlar için bir şeyler yapmaktan hoşlanır. Bu bizim kim olduğumuzun bir parçası. Onların gözünde, sen onları ölümden daha kötü bir kaderden kurtardın. Onların dünyasını yeniden bir araya getiren kahraman sizsiniz. Bırakın sizin için yemek yapsınlar."

"Nasıl bu kadar bilge oldun?" diye sordu.

Kara gözleri yaşlarla doldu. "Bir kadının bazı şeyleri bilmesinin yolu budur... ve babam için yaptığım özel şeyleri hatırlıyorum."

Bowie gözyaşlarını gördü. Yaşadığı kısa süreli sevinç gitmişti. İlk tanıştığı kız geri dönmüştü. Hüzünlü gözleri olan sessiz kız.

"Özür dilerim," dedi.

Rowan başını salladı.

"Ben de öyle."

Tedirgin bir sessizlik anı oldu ve sonra süt ürünleri reyonundan birkaç ürün seçti. Bowie üç litre farklı tatlarda dondurma ekledi ve sonra et reyonuna geçtiler.

"Bize birkaç kilo hamburger eti lazım, sonra siz istediğiniz eti seçin, biz de pişirelim."

Bowie tavuk parçaları, domuz pirzolası, biftek ve sosis paketleri koymaya başladı.

Rowan ürün yelpazesine baktı, buzdolabının altındaki iki çekmeceli büyük dondurucuyu hatırladı ve bunların hepsi ve daha fazlası için yer olduğuna karar verdi. O noktada alışveriş nispeten sessizlik içinde tamamlandı.

Otoparka doğru gidiyorlardı ki arkalarından bir araba yanaştı ve korna çaldı.

Bowie omzunun üzerinden baktı. "Lanet olsun," diye mırıldandı ve sürücünün geçmesini umarak arabayı kenara itti.

Ama yapmadı. Arabayı park etti ve indi.

Bowie onu gerçekten güzel olarak hatırlıyordu ama Judson Boone'la evli olduğu yıllar Cora'ya çok ağır gelmişe benziyordu. Saçları ağarmış ve seyrelmişti, gözlerindeki dünyadan bıkmış ifade de her şeyi anlatıyordu.

"Bayan Boone," dedi Bowie.

Cora arabasının önüne doğru yürüdü, sonra durdu. Konuşmak için ağzını açtı, sonra durdu. Kelimeler çıkmadan önce bir nefes alıp baştan başlamak zorunda kaldı.

"Bowie James?"

"Evet,

hanımefendi?"

"Jud'uma benzediğini söylediler ama inanmadım. Yine de burada durmuş bana bakıyorsun.

Evlendiğim adamın hayaleti gibiydi, şimdiki gibi değil. Çok şey için özür dilemem gerekiyor. Bana bu kadarına izin verecek misin?"

"Dinliyorum," dedi.

Cora titriyordu. Bayılmadan önce bunu söylemesi gerekiyordu.

"Annenin başına o korkunç şey geldiğinde, daha hastanedeyken onun zavallı yüzünü ve vücudundaki yaraları gördüm. Eve gittim ve Randall'a bunun doğru olup olmadığını sordum. Onu gerçekten o şekilde incitmiş miydi? Ölüm döşeğinde bunun yalan olduğuna yemin etti. Kendime Randall'ın bana yalan söylemeyeceğini söyledim." Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

"Ama şimdi biliyorum ki yalan söyledi ve vicdanında bu yalanla ölüme gitti. O yüzü takıp benim torunum olamazsın, bu da beni henüz anlayamadığım bir şeye götürüyor. Judson ve oğullarımın sana yaptıklarını aklım almıyor. Sen sadece bir çocuktun, iki aile arasındaki nefretten masumdun. Hepsi annen hakkındaki gerçeği biliyordu ve yine de bunu yaptılar, değil mi?"

Bowie onun için üzülüyordu. "Doğduğum için benden nefret ettiklerini ve gitmemi istediklerini bilmek dışında onlar adına ya da ne düşündükleri hakkında konuşamam."

Rowan onun arkasından yürüdü, sonra elini uzattı. Bowie anahtarları Rowan'ın avucuna bıraktı ve alışveriş arabasını Rowan'a bırakarak yiyecekleri yüklemesini istedi.

Cora bakmaktan kendini alamadı. "Pearl'ün evini onarmak için döndüğünüzü söylediler." "Evet, hanımefendi. Bu doğru."

Cora birkaç metre ötedeki kırmızı Cherokee'ye baktı, boyadaki ve metaldeki büyük oyukları görünce irkildi.

"İnsanların işledikleri suçların yanlarına kâr kalmasının doğru olduğuna inanmıyorum. Torunum daha iyi bilmeliydi. Jud'un neden hapiste olduğunu biliyorum ve buna da itiraz etmeyeceğim. Ama size söz veriyorum, şu anda ne ben ne de benimkiler sizi bir daha rahatsız etmeyecek."

Bunu duymak onu çok rahatlatmıştı. Kızların adına endişelenmiş, kendilerini bir çatışmanın ortasında bulacaklarından korkmuştu.

Bowie, "Bunun için size teşekkür ederim," dedi.

Cora ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Randall'dan bana kalan tek şey sensin ve ben senin kim olduğunu bile bilmiyorum. Bu en büyük suçtur. Kan bağıını inkâr etmek. Bu kadar kör olduğum için Tanrı beni affetsin."

Sonra başını eğdi ve arabaya geri bindi.

Bowie onun gözyaşlarını sildiğini gördü ve sonra arabayı vitesle takıp uzaklaştı. "Kahretsin," diye mırıldandı ve arkasını döndü. Rowan çoktan cipe binmişti.

Park yerini koşarak geçti ve içeri atladı, arabayı çalıştırdığı için minnettardı, çünkü hava zaten serindi.

"Yüklemenize yardım edemediğim için üzgünüm," dedi. "İyi misin?"

diye sordu.

Başıyla onayladı, sonra arabayı vitese taktı ve yola çıktı. Konuşmadan önce Main'e kadar gitmiş ve karavan parkına sapmaya hazırlanıyordu.

"Eğer onları kontrol altında tutabilirse, hiçbirinin beni bir daha rahatsız etmeyeceğine söz verdi."

Rowan onun yüzünü okumaya çalıştı ama başaramadı. "Bu senin için iyi haber."

Bowie bunu bir dakika düşündü ve sonra başını salladı. "Haklısın. Bu iyi bir haber. Gerçekten de iyi haber."

Rowan koltuğa yaslandı ve serin havanın yüzüne çarpmasına izin verdi. Çok nazık bir kalbi olan karmaşık bir adamdı.

Bowie tekrar karavana yanaşıp motoru durdurduğunda, anahtarları ona uzattı. "Kapının kilidini açarsan, yiyecekleri içeri taşıyacağım."

"Anlaştık," dedi ve arabadan atlarken o da arka koltuğa geçip çuvalları almaya başladı.

İki avuç dolusu çuval taşıyarak içeri girdi, onları tezgâhın üzerine bıraktı ve geri kalanını almak için koşarak dışarı çıktı. Son çuvalı da bıraktığında kızlar eşyaları yerleştirmeye başlamıştı bile.

"Bir süreliğine gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Evet, sadece iyi değiliz, harikayız da. Siz de harikasınız," dedi Pearl.

Bowie gülümsedi. "Teşekkürler büyükanne. Ben eve dönüp demontaj işine yardım edeceğim. Beş buçuk ya da altı gibi evde olurum, tamam mı?"

Başlarıyla onayladılar.

Rowan'ın ortalıkta görünmemeye çalışmasını izledi ve hiçbir şey söylemedi. Tekrar kabuğuna çekilmişti. "Ella Teyze, yarın sana yeni bir telefon alacağım. Siz dinlenin, televizyon izleyin, ne yapmak isterseniz,

ve eğer bir daha strip poker oynarsan, kör bahislerin kapalı olduğundan emin ol." Adam kapıdan çıkarken hâlâ kıkırdıyorlardı.

Sıcak bastırmaya başlamıştı ve henüz öğlen olmamıştı. Bowie, Cherokee'nin arkasındaki soğutucu için biraz buz ve birkaç karton şişe su almak üzere bir yem ve bira kulübesinde durdu. Şişelerin bazılarını buzla doldurur doldurmaz kapağı kapattı ve şantiyeye gitmek için sabırsızlanarak tekrar içeri atladı.

Gran'ın evde yapılmasını istediği değişiklikleri düşünmeye devam ediyor ve düzeni yeniden düzenlemek için ele alınması gereken tüm ayrıntıları kendine hatırlatıyordu.

Bowie nadiren tadilat işleri alırdı. Neredeyse hepsi yeni inşa edilmişti ama bu farklıydı. Burası eviydi ve aşina olduğu şeyleri yıkıyor olmaları gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydı.

Kaldırıma park etti, bir maske ve iş eldivenlerini aldı ve soğutucuyu evin yanına götürerek bir ağacın altındaki gölgeye bıraktı.

Bowie tekrar maskesini taktığında Joe ve Ray yatak odalarından birinden küflenmiş bir şilte taşıyorlardı. Büyük çöp kutusunda biriken enkaza bir göz attığında ne kadar sıkı çalıştıklarını görebiliyordu.

O içeri girmek üzereyken kardeşler verandaya geri dönmüşlerdi. "Aileni yerleştirdin mi?" Ray sordu.

Bowie başını salladı. "Beklediğimden biraz daha fazlalar. Fazladan bir kadın, akraba değil ve

çizme. Üçünü strip poker oynarken gördüm. Görülmeye değer bir manzaraydı."

Samuel elinde bir kucak dolusu küflü banyo havlusu ile dışarı çıktığında kahkahalara boğuldular. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

Bowie eldivenlerini giyerken, "Bana yaptıkları bir şakaya gülüyorlar," dedi. "Ben içeri giriyorum." Eşikten adımını attı, sonra olduğu yerde durdu. Ön odada mobilya yoktu.

Çamur lekeli ve küflü perdeler bile indirilmişti. Odayı hiç çıplak görmemişti. Üç neslin mobilyaları ve burada yaşamış insanların enerjisi gitmişti.

Ray, "Ortalık çok karışık, Patron," dedi.

Bowie ürperdi. Bu hafif bir ifadeydi. Kaybın acısı kısa ama keskindi ve sonra evin içinde ilerlediler.

Büyükannenin odası çoktan boşaltılmıştı ve o içeri girdiğinde hepsi Ella'nın odasında çalışıyordu. Matt ve Presley kapıdan geçip koridora çıkabilmek için bir yatağı indiriyorlardı ve Samuel de bir şifonyeri duvardan çekip çıkarıyordu. Bowie şifonyerin bir ucundan, Samuel de diğer ucundan tuttu. Ve böylece başladı.

* * *

Cora Boone karakola girdiğinde Lon Pittman sevk memuru Avery ile konuşuyordu. Kocasının ve torununun hapiste olması konusunda Lon'un hissettiğinden daha iyi görünmüyordu.

"Bayan Boone."

Cora başıyla onayladı. "Şef Pittman. Sizinle biraz konuşabilir miyiz?" "Elbette, hanımefendi. Avery, arama yok."

Sevk memuru ona bir başparmak işareti yaptı.

"Bu taraftan," dedi Lon ve ona koridorda eşlik ederek ofisine götürdü.

Adam onu oturtuktan sonra sandalyede arkasına yaslandı ve bir anlığına gözlerini kapattı.

Lon onun bayılmak üzere olduğundan korktu ve hemen bir içecek ikram etti. "Size bir fincan kahve ikram edebilir miyim... ya da belki bir su?"

Cora, "Hayır efendim, ama teklifiniz için teşekkür ederim," dedi.

Lon otururken Cora'nın titreyen parmaklarının kollara dolandığını fark etti, sanki kendini sandalyeye sabitlemek için tanıdık bir şeye ihtiyaç duyuyordu ve sonra başını kaldırıp baktı.

"Şef Pittman, beni kısa sürede kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Mahkumlar ve ziyaretçilerle ilgili bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordum ama bilmenizi isterim ki ailemin Bowie James'e yaptıklarından dolayı aşağılanmış durumdayım. Bowie ile konuştum ve Boone'lardan daha fazla sorun çıkmayacağına dair güvence verdim, böylece Pearl'ün evini yeniden düzene sokmak için geldiği şeyi yapmakta özgür kalacak."

"Bu iyi haber," dedi Lon.

"Jud ve Junior'ın kefalet için ne zaman müsait olacaklarını da bilmek istiyorum."

"Mahkeme öğleden sonra ikide başlayacak, o zaman mahkemeye çıkarılacaklar ve varsa suçlamalar

dosyalandı."

Cora cebinden bir mendil çıkardı ve üst dudağındaki ter tanelerini sildi. "Eğer su teklifi hâlâ geçerliyse, sanırım kabul edeceğim."

"Evet, efendim," dedi Lon. Ayağa fırladı ve masasının arkasındaki mini buzdolabından soğuk bir şişe su aldı, ardından buzdolabının üstündeki yığından küçük kırmızı plastik bir bardak aldı ve soğuk suyla doldurdu.

"Teşekkür ederim," dedi Cora ve bir kenara koymadan önce birkaç yudum aldı. "Tamam, yani yargıç kefaleti belirleyecek mi?"

"Evet, hanımefendi."

"Kefaleti ödediğimizde eve dönmek üzere serbest mi bırakılacaklar?" "Süreç böyle işliyor," dedi Lon.

Cora suya uzandı ve birkaç yudum daha aldıktan sonra Lon'u şaşırtarak geri kalanını bir yudum viski gibi içti.

"Şimdi, son sorum. Onları görmeme izin var mı?"

"Evet, hanımefendi. Sizi geri götürebilirim."

"Ben onlarla konuşurken orada kalır mısın?"

"Seni biraz yalnız bırakabilirim eğer-"

"Hayır! Yanlış anladınız. Senden kalmanı istiyorum." "O zaman kalacağım," dedi Lon.

"Güzel. Onlara söyleyecek birkaç şeyim var ve bir tanık istiyorum."

"Evet, hanımefendi," dedi Lon ve ayağa kalktı. Kolunu uzattığında, Lon onu hapishaneye geri götürürken kolunu bir can simidi gibi tuttu.

İçeri girdiklerinde Cora'nın burnu kırıştı. Dezenfektan kokusu hücrelerdeki eski yatakları ve açık tuvaletleri maskeleyecek kadar güçlü değildi. Şeften kurtuldu, çenesini kaldırdı ve boş hücrelerin yanından geçerek son iki hücrede kalan mahkûmlara doğru yürüdü.

İki mahkûmun dikkatini çeken şey, küçük kare topuklu ayakkabılarının çıkardığı keskin ses oldu.

Cora, Junior'ın başını eğdiğini gördü, belli ki böyle bir durumda görülmekten utanıyordu.

Ama Judson'ın tepkisi tam tersi oldu. Ayağa kalktı, elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı. "Zamanı gelmişti!" Jud bağırdı.

Cora'nın nefesi kesildi, sanki adam birdenbire canavar olduğunu ortaya çıkarmıştı.

"Bana sesini yükseltme!" diye tersledi. "Bugün Bowie James'i gördüm. Randall'ın bana yalan söylediğini artık biliyorum. Mel ve Emmitt bana yalan söyledi. Ve sen de bana yalan söyledin! Bir çocuğu öldüresiye dövmenin oğlunuzun suçunu ortadan kaldırdığını nasıl düşündüğünüzü anlamakta güçlük çekiyorum."

Jud hücrenin önüne doğru ilerledi ve parmaklıklara tutundu. "Ben hiçbir şey yapmadım-"

"Kapa çenenini!" dedi Cora. "Sen yaptın ve bunu biliyorsun. O adam da en az yan hücredeki küçük serseri kadar benim torunum. Bugün Bowie James'e bu aileden kimsenin seni rahatsız etmeyeceğini

söyledim.

onu tekrar."

Jud'un yüzü koyu, öfkeli bir kırmızıya döndü. "Sen konuşmuyorsun-"

Ondan geri çekilme dürtüsü güçlüydü ama öfkesi daha güçlüydü.

"Bunu bir daha söylemeyeceğim, o yüzden iyi dinleyin... ikiniz de. O adama bir dakika daha acı çektirirseniz, hiçbiriniz bir daha evimde hoş karşılanmayacaksınız."

"Burası bizim evimiz," dedi Jud.

"Hayır! O benim! Babam bana vasiyet etti. Tapuda benim adım, sadece benim adım yazıyor. Yaşlı bir dul olmaktan korkmuyorum ve bu utançtan kurtulmak için yüz mil yarıçapındaki her Boone'a eş, anne ve büyükanne olarak bu dünyadaki yerimden vazgeçebilirim."

Cora kocasının yüzünden akan kanı izledi ve birkaç an için bayılacağını düşündü.

"Cora. Bunu yapma," dedi Jud.

"Konuşmam bitmedi. Neden burada olduğuna dair hikayeleri duydum. Granny's'de kendini rezil ettin. Bu sabah Bowie'nin hayatını tehdit ettin. O bizim torunumuz ve sen Tanrı'nın gözünde iğrenç birisin. Polis şefinin karısını bile tehdit ettiğini öğrendiğimde aklını kaçırdığını anladım."

Lon yumruk yemiş gibi irkildi ve sonra hücreye kadar yürüdü. "Karımı tehdit mi ettin?"

Jud inledi. "Sadece kızmıştım. Öyle demek istemedim."

Lon derin bir nefes aldı. "Onun hayatını gerçekten tehdit

ettin." "Kendimi kaybettim," dedi Jud. "Özür dilerim."

"O zaman karınızın uyarısına bir tavsiye de ben ekleyeyim. Bunu bir daha yapmak istemezsin. Karımla herhangi bir şekilde, biçimde veya biçimde uğraşmanın ciddi sonuçları vardır. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Jud'un kafası bir yıkım derbisinde ön koltukta oturan bir oyuncak bebek gibi aşağı yukarı sallanıyordu. "Yemin ederim, karına asla zarar vermem."

"Hiçbir şey için onun sözüne inanmayın," dedi Cora. "Tüm evliliğimiz bir yalan." Odağını tekrar Jud'a çevirdi. "İkinizi de kefaletle hapisten çıkarmak için gerekli parayı bulacağım ama yaptıkların için seni asla affetmeyeceğim." Hücrelere sırtını döndü. "Şef, zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Artık gitmek istiyorum."

Lon parmağıyla Jud'u işaret ettikten sonra Cora'yı hapishaneden çıkardı ve çıkarken kapının çarparak kapanmasına izin verdi.

Bölüm 5

Mahkeme saat 14:00'te başladı.

Cora mahkeme salonundaydı ve çantasını göğsüne bastırmış, mahkeme salonundaki herkesin meraklı bakışlarına karşı bir kalkan oluşturmuştu.

Önce torununu çağırdılar ve onu elleri kelepçeli olarak hâkimin karşısına çıkardılar. Oğlu Emmitt onun önünde oturuyordu ve korktuğunu ensesine yayılan kızarıklıktan anlayabiliyordu. Emmitt Jr. hakimin karşısında durup hakkındaki suçlamaları dinlerken titriyordu. Suçunu kabul ettiğinde kefaleti bin dolar olarak belirlenmişti.

Onu götürürlerken sağ gözündeki tik Cora'nın duygularının tek işaretiydi. Mahkeme kâtabi bir sonraki ismi yüksek sesle okudu. "Mahkeme Judson Boone'u kürsüye çağırıyor."

Cora, kocasının kelepçelenerek götürülüşünü izlerken irkilmedi bile. Yargıç suçları okudu. Huzuru bozmak ve iki taciz suçlaması. Suçunu kabul etti ve kefalet beş yüz dolar olarak belirlendi. Onu da dışarı çıkardılar.

Yeterince dinlemişti. Artık banka hesaplarından ne kadar para çekeceğini biliyordu ve mahkeme salonunu terk etti. Kefaletlerini ödeyecekti ve sonra işi bitecekti.

* * *

Öğleden sonra Junior kefaletle serbest bırakıldı ve ailesinin gözetimine verildi. Karakoldan ayrılırken sessiz bir buluşma ve aynı derecede sessiz bir çıkış oldu.

Mel lobide, babasını alıp arabasını almak üzere Büyükanne'ye götürmek için bekliyordu.

Jud dışarı çıktığında karısı yerine oğlunu görünce kaşlarını çattı. "Annen nerede?"

"Bilmiyorum baba. Kefalet parasını yatırdı ve gitti. Seni arabanı almaya götürüyorum."

Jud kişisel eşyalarını aldı ve Mel'i takip etmesi için bırakarak karakoldan ayrıldı. Büyükannesine giderken de aynı şekilde sessizdi ve oğluna teşekkür etmeden indi, arabasına bindi ve eve doğru yola çıktı. Cora'nın hedef listesinden çıkmak için yapması gereken bir dünya konuşma vardı.

Ancak arabasıyla bahçeye girdiğinde, verandada üç av tüfeği, tüm av malzemeleri ve büyük bir kutuyla birlikte üç bavul duruyordu.

Jud'un midesi düğümlendi. Kadın ciddiye.

Hissetmediği bir cesaretle arabadan indi ve verandaya ıktı. Aşğı baktı.

kutunun içine baktı, tıraş takımlarını ve aldığı ilaç şişelerini gördü ve kapı kolunu tuttu, ancak kapının kilitli olduğunu gördü.

Anahtarını kullandı ama kapının zincirinin de onda olduğunu fark etti.

"Cora May, aç şu lanet kapıyı" diye bağıarak kapıya vurmaya başladı.

"Hayır!" diye bağırdı. "Eşyalarını verandamdan çek, mülkümden ve hayatımdan defol. Avukatımla görüşeceksin."

Sırtından bir korku ürpertisi geçti. Bu gerçek olamazdı. "Avukatınız yok," diye bağırdı.

"Artık biliyorum. Peanut Buttermen beni temsil ediyor."

Sızlanmaya çalıştı. "Ama Cora, tatlım! Bunca yıllık evlilik? Onları hiç önemsememiş gibi bir kenara mı atacaksın?"

"Torunumuzu bir kenara attın ve o önemliydi. Bunu sen yaptın. Ben yapmadım. Kalbimi kırdın, Jud Boone. Artık seni tanıyamıyorum. Bir canavara dönüştün... ya da belki de her zaman bir canavardın ve ben bilmiyordum. Benden uzak dur. Bir daha asla yüzüne bakmak istemiyorum."

Jud irkildi. Öfke karnındaki bir ateş gibi içinde yükseldi ve ne yaptığını düşünmeden kapıyı tekmeledi.

Cora odanın ortasında duruyordu ve ağladığı her halinden belliydi. Gözleri şişmiş ve yüzü lekeli bir şekilde kızarmıştı. Zincir koptuğunda nefesi kesildi ve sonra yüz yüze bakmaya başladılar.

"Ne yapacaksın? Randall'ın oğlunu dövdüğün gibi beni de mi döveceksin? Eğer yaparsan, herkes senin yaptığını bilecek. Bu yüzden seninle Şef Pittman'ın önünde konuştum. Bowie ve ailesine bulaşırsan ya da bana zarar verirsen, hapse geri dönersin. Ve eğer bana zarar vereceksen, o zaman işini bitir ve beni öldür, çünkü seninle aynı çatı altında bir saat daha yaşamayacağım."

Jud şoktaydı. Onu dehşet içinde görmek dizlerinin üzerine çökmesine yetmişti.

"Sana asla zarar vermem, tatlım. Yemin ederim."

"Ama sen yaptın, Jud. Aramızda asla düzelmeyecek bir şeyi bozdun. Güvenemediğim bir adamı sevemem. Ya defol git, ya da bana bir son ver."

Jud başını sallamaya devam etti. "Sana fiziksel zarar vereceğimi düşündüğüne inanamıyorum. Hayatımda sana hiç el kaldırmadım."

"Fiziksel bir darbeden çok daha kötü acılar vardır. Bunu son kez söyleyeceğim. Defol. Dışarı. Defol. Benim.

House."

Jud döndü ve eşikten dışarı fırladı. Kapının arkasından kilitlendiğini duydu ve sonra bavulları arabasına taşımaya başladı. Hepsini arabaya yerleştirmek birkaç sefer sürdü.

Arabayla Savannah'ya kadar gitti, bir beşlik viski aldı ve geceyi geçirmek için bir motele gitti. Oğullarının karşısına çıkıp Cora'nın onu evden kovduğunu itiraf edemezdi ve kasabadaki kimsenin de bunu bilmesini istemiyordu. Elbette yakında öğreneceklerdi ama henüz değil.

Durduğu motel yeterince temiz ve düzgündü ama evi değildi. Ve o en kısa sürede

Bunu düşündüğünde, hiçbir şeyin bir daha asla eve dönmeyeceğini biliyordu. Kızgın olmak istiyordu. Ama ciddi sonuçları olmadan başvurabileceği bir yol yoktu. Eğer Bowie James'in başına bir şey gelirse, Jud'un bununla bir ilgisi olmasa bile, onun peşine düşeceklerdi. Bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Zarar etmeyi bırakıp Georgia'dan ayrılmalı mıydı, yoksa geri dönüp Cora için savaşımaya cesaret edebilecek miydi?

Sonra onun yüzündeki paramparça ifadeyi hatırladı. Hayatında pek çok yanlış şey yapmış ve her seferinde paçayı kurtarmıştı. Şimdiye kadar. Görünüşe göre şanssı sonunda tükenmişti. Yaşlıydı - kontrolü elinde tutmaya alışkın bir adamdı- ama bir şekilde bir piçin ve bir kadının onu alt etmesine izin vermişti.

İroni gözünden kaçmamıştı.

Lanet olsun.

Viskisini alıp yatağa girdi ve kendini içkiye verdi.

* * *

Bowie ve ekibi evi enkazdan arındırmış, zemindeki çamur ve kurumuş balçığı küreklerle toplayıp el arabalarıyla dışarı atmaya başlamışlardı. Bowie paydos ettiğinde ilk iki odayı henüz bitirmişlerdi.

"Saat neredeyse altı oldu. Aletlerimizi toplayalım. İyi akşamlar ve biraz uyuyun. Sabah sekizde başlayacağız, tamam mı?"

Matt, "Bana uyar," dedi.

Aletleri taşıyıp karavana koymaya başladılar. Bowie yıllar önce tüm aletlerini çaldırdıktan sonra karavana bir de güvenlik alarmı taktırmıştı. Ray bu iş için römorku çekiyordu, bu yüzden geceleri kaldıkları pansiyona park ediyordu.

"İşte kapının anahtarı, Patron," dedi Ray ve Bowie'ye fırlattı, böylece o da kapıyı kilitleyebilecekti. "Bu gece ailenin tadını çıkar. Sabah görüşürüz."

"Teşekkürler," dedi Bowie ve anahtarı havada yakaladı. Sonra verandada durup son bir kez bakmak için içeri girmeden önce onların uzaklaşmasını izledi.

Bugün yaptıkları şey, sahip olduğu tüm referans noktalarını ortadan kaldırmıştı. Mutfakla oturma odası arasındaki duvarı açmayı, sonra da büyükannenin odasının yanındaki yatak odasını alıp geniş bir banyo ve gömme dolaba dönüştürmeyi düşünüyordu. Bu konuda ne düşündüğünü öğrenmek için bu gece onunla konuşacaktı. Ne de olsa burası onun eviydi.

Odaları dolaştı, pencereleri kapatıp kilitledi, sonra mutfaka açılan arka kapıyı ve dışarı çıkarken de ön kapıyı kilitledi. Durakladı, sonra avucunu eski kapının üzerine koydu, pürüzlü yüzeyi ve soyulan boyayı hissetti.

"Geri geleceğim," dedi usulca. "Sen yeniden güzelleşene kadar gitmeyeceğim." Sonra Cherokee'sine bindi ve eve gitti.

O günkü işlerini bitirdikten sonra şantiyeyi gözden geçirmek, hangi izinleri alması gerektiğini ve yerel tedarikçileri kontrol etmesi gerektiğini hatırlamak onun için bir alışkanlıktı. Bir an için artık

Artık yalnız yaşıyordu, ta ki karavanına yanaşıp park edene kadar.

Önce kızarmış tavuk kokusu çarptı burnuna. Düşüncesi bile ağzını sulandırmaya başlamıştı. Arabasının alarmini kurdu ve kapı aniden açıldığında elinde evinin anahtarıyla merdivenlerden yukarı çıkıyordu.

"Evine hoş geldin!" Rowan söyledi.

Kadının yüzündeki gülümseme Bowie'yi şaşkına çevirdi. Onunla eve dönmenin nasıl bir şey olacağına dair bir anlık bir hayal kurdu.

"Bu şimdiye kadarki en iyi karşılama," dedi ve eşikten adımını atarak kızları selamlamaya gitti.

Ella onu selamlamak için döndüğünde adam onu durdurdu.

"Bana sarılma. Kirliyim ama burada güzel kokan bir şeyler olduğu kesin," dedi ve onu yanağından öptü. "Bir yere oturmadan önce duş almam gerekiyor. Bugün tamamen temizlikle geçti."

"Kötü müydü?" Büyükanne sordu.

Bowie başını salladı. "Evet hanımefendi, ama bunu düzelteceğiz. Yemek yerken size bilgi veririm. Bana on dakika verin, geri geleceğim."

Rowan gözyaşlarını kırptırıyor, aralarındaki aşkın tanığıydı. Yüzünün duygularını bu kadar kolay yansıttığını bilmiyordu ama yansıtıyordu ve Bowie onları gördü. Onun ruh halini değiştirmeye kararlı bir şekilde, kirli elini yüzüne koyacakmış gibi yaparak ona doğru uzandı.

Kız ciyaklayıp geri sıçradığında, adam sırttı ve banyoya doğru ilerlemeye devam etti.

Kirli kıyafetlerini kapının hemen içinde bıraktı ve duşu açtı, ardından bir bez alıp içeri adım attı. Su ilk başta soğuktu, ama o sıcaktı, bu yüzden gerçekten umursamadı. Spreyin altında durdu, saçlarını şampuanlarken suyun ilk kiri akıtmasına izin verdi, sonra da kendini fırçalayarak temizledi. Normalde her sabah tıraş olurdu, bu yüzden alışkanlığı olduğu üzere günün sakallarını kendi haline bıraktı.

Kendisini bekleyen yemeği düşünerek bir çift temiz eşofman ve bir tişört giydi ve kirli kıyafetlerini taşıyarak yalınayak dışarı çıktı. Onları daha sonra ilgilenmek üzere istiflenebilir çamaşır makinesi ve kurutucunun önündeki plastik çamaşır sepetine bıraktı.

"Bu karavanda isteyebileceğin hemen hemen her şey var," dedi Ella, tavuk tabağının kenarından sıcak, gevrek bir kırıntı koparıırken.

"İstedğim özelliklere göre inşa edildi. Bitmesi için neredeyse bir yıl beklemek zorunda kaldım ama buna değdi."

"Her şey hazır," dedi büyükanne. "Oturun, ben de buzlu çayınızı doldurayım." "Yardım edemeyeceğimden emin misin?" diye sordu.

"Eminim," dedi. "Git. Otur."

Ve bir anda anılar su gibi geri geldi. Bu akşam yemeği idi. Hayatının her gecesi bu şekilde geçmişti. Büyükannesi herkese oturmalarını söylüyor, annesi ve Ella tabakları masaya taşıyordu. Sadece annesi eksikti. Gerisi hep aynıydı.

Sonra Rowan'ı onu izlerken yakaladı ve bu düşüncesini değiştirdi. Aynı şey değildi. Kara Gözler

Burada.

Ellerini havaya kaldırdı. "Daha iyi mi?" Kadın sırttı. "Çok daha iyi."

Oturdu, kadınların masaya yemek taşımalarını izledi, içinden geçen duygu seline hazırlıksızdı.

Sonunda her şey masadaydı ve kızlar oturmuştu.

Ella, "Bowie, biz hâlâ yemekten önce dua ederiz," dedi.

"O zaman bu yemeği ve beni kutsa, çünkü bu gece kendimi dünyanın en şanslı adamı gibi hissediyorum," dedi. Rowan onun eline ilk uzanan kişi oldu ve teker teker kendilerini bir çember şeklinde bağladılar.

Ella dua ederek başını eğdi.

Bowie'nin boğazındaki düğüm sıkıştı. Rowan'ın teni yumuşaktı ama avuç içlerinde, çiftlikte büyümenin bir işareti olan küçük nasırlar hissetti. Büyükannenin tutuşu şaşırtıcı derecede güçlüydü - sanki onu tekrar kaybetme korkusuyla sıkı sıkı tutuyordu. Sonra Ella, "Amin," dedi ve o da gözlerini kırıştırdı. Söyledikleri tek kelimeyi bile duymamıştı ve ellerini bıraktıklarında her iki kadınla da bağlantısını kaybetmişti. Önündeki sahne o kadar gerçeküstüydü ki, bir an için neredeyse bir rüya gibi göründü.

"On sekizinci yaş gününden bu yana ilk kez ailemle yemek yiyorum ve ilk kez bu masada gerçek bir yemek yiyorum. Hepinizin bunun benim için ne kadar özel olduğunu bilmenizi istedim" dedi.

"Bizi gördüğünüze sevindiğiniz kadar biz de sizi evde gördüğümüze sevindik," dedi büyükanne ve tavuk tabağını ona uzattı. "Buyurun ve sol tarafa geçin."

Bowie sırttı. "Evet, hanımefendi," dedi ve tabağına bir parça alıp tabağı Rowan'a uzattı.

Ve böylece yemek ilerledi. Bowie yıkım gününden ve küf ve su hasarı nedeniyle her şeyi temellerine kadar sökmek zorunda kaldıklarından bahsetti. Sonra da mutfakla yemek odası arasındaki boşluğu açıp büyükannenin odasını banyolu ve gömme dolaplı gerçek bir ebeveyn odası yapma konusunu açtı.

Pearl'ün gözleri sevinçle irileşti. "Oh, Ella... tam da bahsettiğim gibi."

"Bu harika anne," dedi Ella ve Bowie'nin elini okşadı. "Annem senin seçtiğin mesleğin ne olduğunu öğrendikten sonra HGTV'deki tüm tadilat programlarını izlemeye başladı. Ne zaman bir evi yenilemek için içeri girseler, en sevdiği şey, küçük kapalı odalardan büyük bir odaya açılan alanları izlemektir."

Bowie bunu duymaya bayılırdı. "Büyükanne, oturma odasının da açılmasını ister misin?" Pearl gülümsedi. "Bunu yapabilir misin?"

"Evet, hanımefendi. Bunu yapabilirim,"

dedi Bowie. "Çok heyecanlıyım," dedi

Pearl.

Bowie sırttı. "Bu yemek için heyecanlıyım ve sanırım bir parça daha tavuk istiyorum." "Bu üç eder,

ama kim sayıyor ki?" Rowan söyledi.

Bowie bir kahkaha patlattı. "Suçluyum," dedi ve son parça tavukla yemeğini bitirdi.

"Dondurma almışsın. Tatlı ister misin?" Ella sordu.

"Benim için değil," dedi Bowie. "En azından şu anda değil. Yediklerimin tadını çıkarmak istiyorum."

Temizliğe başladıklarında kalkıp yardım etti. Yapacaklarını söylediklerinde bile onları görmezden geldi.

"Bunun olmasına izin vermeyecek kadar uzun süre kendime baktım," dedi. "Ve şimdi bana bakmak zorundasın büyükanne. Gel otur. Ayaklarını uzat ve televizyonda izlemekten hoşlanacağın bir şeyler bul."

Pearl biraz telaşlandı ama Bowie bunun sadece göstermelik olduğunu anlayabiliyordu. Yorgun görünüyordu. Bugün herkes için büyük bir gün olmuştu. Televizyonu açtı, sonra da uzaktan kumandayı ona verdi. Bowie lavaboya döndüğünde Pearl çoktan kanallar arasında gezinmeye başlamıştı.

Ella bulaşık makinesini doldurmuştu ve deterjanı arıyordu.

"Ben hallederim, Ella Teyze. Sen büyükannenin yanına git. Rowan ve ben sığmayan eşyaları yıkayacağız." "Tartışmayacağım," dedi ve ellerini kuruladı.

Rowan lavaboya sıcak su akıtmaya ve sıvı bulaşık deterjanı eklemeye başlamıştı bile.

"Ben yıkayacağım. Sen kurut ve kaldır, tamam mı?" dedi.

"Tamam," dedi Bowie ve çekmecedен temiz bir bulaşık bezi aldı.

Birlikte rahat bir sessizlik içinde çalıştılar, Pearl bir keresinde gezdikleri evleri her yönüyle olumsuzlayan "o şımarık kadınlar" dediği şeyden şikâyet etmeye başladığında birbirlerine sırtttılar.

Rowan, "Görünüşe göre *House Hunters* izliyorlar," dedi. "Huzurevinde en sevdiği programlardan biriydi."

Bowie omzunun üzerinden baktı. Ella uyukluyor, büyükannesi ise tiksintiyle başını sallıyordu. Yüzlerindeki yaş, ne kadar uzun süredir ortalıkta olmadığını acı bir şekilde hatırlatıyordu.

Birkaç dakika sonra Bowie son tavayı kurutuyor, Rowan da masayı siliyordu. Onlar işlerini bitirir bitirmez, o da kirli giysilerini çamaşır makinesine koydu.

Rowan yardım edip edemeyeceğini görmek için onu takip ettiğinde, "Bunu her gece yapıyorum," dedi. "İş kıyafetlerim her zaman o kadar kirleniyor ki, onları aynı gün yıkamak ortalıkta kokuşmuş bir şekilde durmalarından daha kolay oluyor."

Kollarını göğsünde kavuşturarak duvara yaslandı, izliyor, hatırlıyordu.

"Babam kış için odun kesmeye başladığında ben de aynı şeyi yaptım. Ormanda her zaman kurumaya bırakılmış odunlarımız olurdu. İhtiyacımız olan tek şey kesilip eve taşınmasıydı. Giysileri her zaman testere yağı gibi kokardı, ki bu da çok kötü kokar."

Bowie sırtttı. "Blessings'ten ayrıldığımdan beri bu cümleyi duymamıştım."

Rowan Georgia dışına hiç çıkmamıştı ve onun gördüğü yerlere imreniyordu.

"Sanırım her yerde çalıştığın için, Blessings, Georgia'nın küçük dünyasından çok daha fazlasını duymuş ve görmüşsündür."

"Evet, sanırım öyle," dedi. Sabunu döktü, ardından çamaşır makinesinin ayarlarını yaptı ve çalıştırdı. "İşte bu kadar. Peki, akşamları ne yapmaktan hoşlanırsın? Televizyonda sevdiğin programlar var mı?"

izlemek ister misin?"

"Babam hep izlerdi. O evdeyken her zaman açık olsa da ben televizyon izlemeyi pek sevmem."

"O zaman ne yapmaktan hoşlanırsın?" diye sordu.

"Çok okurum. En sevdiklerim aşk kitapları, çünkü mutlu sonla bitiyorlar. Örgü de örüyorum ama kitaplarım ve örgü eşyalarım gitti. Pearl ve Ella'nın yanına taşındıktan sonra iş arayacağım. Yakında babamın emeklilik gelirini alacak olsam da, onların iyiliğiyle yaşamaya niyetim yok. Kendi paramı kazanmak isteyeceğim."

Bowie onun eski odasında yaşadığını düşündü, diğer boş yatak odasını büyükannenin odasını genişletmek için kullandığında onun da oraya yerleşeceğini.

"Bu gece dolunay var. Biraz dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu.

"Ah, evet! Tepelerde geceyi özledim."

"Bir şantiyede genellikle şehirlerden uzakta olurum. Ben de sessiz geceleri severim. Hey, büyükanne, biraz dışarıda oturacağız. Bize katılmak ister misin?"

"Hayır, hayır, birkaç program daha izleyip yatacağım. Görünüşe göre Ella'nın çoktan yatağa girmesi gerekiyor," dedi uyuyan kızına bakarak. "Her zaman ağzı açık uyurdu. Ona defalarca burnunun bunun için olduğunu söyledim ama yine de bunu yapıyor."

Ella gözlerini kapatarak kaşlarını çattı. "Tam burada oturuyorum anne. Seni duyabiliyorum." "O zaman ağzını kapat," dedi Pearl.

Ella, "Sen istersen yaparım," dedi.

Bowie kahkahayı patlattı. "İşte burada bir çıkış yapıyoruz."

Rowan onun merdivenlerden inmesine yardım etmesine izin verdi ve sonra yakındaki piknik masasına geçtiler. Oturaklardan birine tırmandı ve masanın üzerine oturdu. Bowie de onun yanına oturdu.

Frank ve Jewel dışarıda, verandalarının ışığının altında oturuyorlardı. El salladılar. Bowie de el salladı.

"Bunlar Frank ve Jewel. Soyadlarını bilmiyorum ama gerçekten iyi birine benziyorlar," dedi usulca.

Rowan başını kaldırıp gökyüzüne baktı ve iç geçirdi. Dışarıda olmak iyi hissettiriyordu. Kasabaya bu kadar yakinken çakalların sesini duymasa bile gece havasının rutubetini koklayabilir ve gökyüzündeki yerini bulabilirdi.

Dolunay, zemini ay ışığıyla boyarken karanlığın içinde açık mavi gölgeler oluşturdu. Derin bir nefes aldı. Birisi bu akşam bahçelerini biçmişti. Yeni kesilmiş çimlerin kokusu yaygın ve tanıdıktı. Geçirdiği bir aylık cehennemden sonra, yıldızların altında olmak huzur vericiydi.

Hiç düşünmeden yukarıyı işaret etti. "İşte Kuzey Yıldızı... ve Büyük Kepçe ve Küçük Kepçe. Babamın bana yıldızlar hakkında öğrettiği ilk şeyler bunlardı. Yay takımyıldızındalar."

Bowie gece gökyüzüne baktı, sonra başını çevirip ona baktı. Kadının profili

Ay ışığı koyu renk saçlarına gece mavisi bir renk veriyordu. Bir kadını öpmeyi hiç şu anki kadar istememişti. Ama böyle bir şey olmayacaktı. O onun misafiriydi, gelecekteki bir fetih değil.

Başka tarafa baktı.

"Yatak odamdaki rafta takımyıldızlarla ilgili bir kitap var. İstersen içeri girdiğimizde sana getiririm."

Rowan gülümsedi. "Demek sen de yıldızları seviyorsun? Bu harika olurdu."

Başını salladı. "Onları bir dağın tepesinde sırt üstü yatarken görmelisin. Eğer gökyüzüne yeterince uzun süre bakarsanız, yıldızlar size doğru gelir."

"Bunu yaptınız mı?"

Bowie, "Evet, bunu yaptım," dedi ve sonra yolun karşısındaki komşularının merhaba demek için geldiğini fark etti.

"Hey, millet," dedi Frank. "Sadece arabanızla ilgili her şeyi halledip halletmediğinizi kontrol etmek istedim." "Evet, sanırım hallettim. Yine de tamir ettirmek için iyi bir kaportacı bulmam gerekecek. Frank, Jewel, ben

Rowan Harper. Büyükannem ve Ella Teyzemle kalıyor. Üzgünüm Frank ama soyadını bilmiyorum."

"Crockett. Memnun oldum Rowan." Jewel

başını salladı. "Ben de memnun oldum."

"Teşekkür ederim. Sizinle tanışmak da benim için bir zevk." "Davy'nin akrabası mısınız?" Bowie sordu.

Frank güldü. "Herkes bunu soruyor... ve cevabım evet. Altı kere amcam gibi ya da onun gibi bir şey ama biz o kadar cesur değiliz. Bu beşinci tekerlek öncülüğe en yakın olanı."

Rowan onları ve rahat tavırlarını sevdi.

"Burada mı yaşıyorsunuz, yoksa gezgin misiniz?" diye sordu.

Cevap veren Jewel oldu. "Eskiden sürekli yollardaydık. Yaklaşık dört yıl önce Blessings'e geldik ve burayı o kadar çok sevdik ki kaldık. Şimdi buradan ayrılmayı düşünemeyecek kadar rahatız."

Rowan gülümsedi. "Blessings özel bir yerdir."

"Öyle," dedi Frank. "Biz eve dönüyoruz ve siz ikinizi ziyaretinizle baş başa bırakıyoruz. Sadece buradaki adamı kontrol etmek istedim. O lazer silahıyla çok iyi atış yapıyor."

Rowan "Lazer silahıyla kimi vurdun?" diye sorduğunda uzaklaşıyorlardı.

Bowie, "Cipi anahtarlayan çocuğu durdurmak için kullandığım şok tabancasıydı," dedi ve bunun onu dehşete düşürüp düşürmediğini anlamak için yüzündeki ifadeyi izledi.

"Arkadan kurşun yemekten iyidir, ki muhtemelen babam da böyle yapardı." Bowie güldü.

Rowan sırttı. Ve

orada oturdular.

Uzun, rahat bir sessizlik anı geçirdiler ve sonra Bowie onun kolunu kavrayıp işaret etti. "Bak! Yolun hemen karşısında, Frank'in karavanının yanında."

"Oh, bir rakun," dedi Rowan. "Bekle! İki tane daha var! Bebekler! Vay canına... Ne kadar şirinler!" "Muhtemelen içine girecek çöp kutusu arıyorlardır. Onlar kötü şöhretli küçük haydutlardır."

Rowan, "Çiftlikteki göletin etrafında her zaman izlerini görürdük ama onları nadiren görürdük," dedi. "Gece avcıları," dedi Bowie.

Başını salladı, sonra derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. "Ne düşünüyorsun?" Bowie sordu.

"Hayat ne kadar hızlı değişebiliyor," dedi.

"Orası kesin," dedi Bowie, rakunların gölgeler arasında kayboluşunu izlerken.

Rowan, o bakmıyorken yanındaki adama bir göz attı. Kendisi neredeyse 1.80 boyundaydı, bunun büyük bir kısmı bacaklarıydı ve Bowie James çok daha uzundu. Bunun iyi tarafı, hiçbir şekilde tehditkâr hissetmemesiydi. Onunla daha bu sabah tanışmıştı ama sanki onu hep tanıyormuş gibiydi. Bu onun için garip bir duyguydu çünkü kolay arkadaş edinen biri değildi.

Sonra Bowie aniden onun elini kavradı.

"Bak! Kayan bir yıldız!"

"Görüyorum!" dedi yukarı bakarken. "Vay canına... Bu yanmadan önce uzun süre dayandı." "Bir dilek tutmalısın," dedi Bowie.

"İlk sen gördün. Bu senin dileğin," dedi.

Bowie tekrar gökyüzüne baktı, sonra gözlerini kapadı ve dileğini diledi. "Umarım gerçekleşir," dedi Rowan.

Bowie ona bakarken ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"Ben de öyle umuyorum," dedi, sonra küçük bir acı hissetti ve kolunu tokatladı. "Sivrisinekler bizi buldu. İçeri girsek iyi olacak."

Rowan hiç tereddüt etmeden piknik masasından aşağı atladı ve sonra birlikte geri dönebilmeleri için bekledi.

"Bunun için teşekkür ederim," dedi. "Kendimi iyi hissettim... sanki hayatımı geri almışım gibi." Bowie kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Akşam yemeği sırasında huzurevinin kapıları kilitliydi. Kasırğa vurmadan önceki gecedен beri bunu yapamamıştım."

Büyükannesini ve Ella Teyzesini düşündü. Büyükannesinin orada öleceğini düşünmesine şaşmamalı. Hapishane gibi hissetmiş olmalı.

"Kahretsin, bunu hiç düşünmemiştim. Özür dilerim. Bu yenilmiş bir duygu olmalı." Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Ama bugün bizi kurtardın, yani resmen benim kahramanımsın."

Bölüm 6

Geri dönerlerken övgü omuzlarına ağır geldi. Dilediği dilek kahramanca bir şey değildi. Onunla sevişmek istemişti ve o da bunun yerine tutması için ona bir hale vermişti.

İçeri girdiklerinde televizyon kapalıydı ve ebeveyn yatak odasının kapısı da kapalıydı ama kızların konuşmalarını duyabiliyorlardı.

Rowan, "Sanırım yatmaya hazırlanıyorlar," dedi.

"Ben de aynısını yapacağım," dedi Bowie. "Bugün demo yapmak için kışımızı yırttık ve yarın sabah 8:00'de yine işimizin başındayız. Ben duşumu çoktan aldım, o yüzden ben yatağına hazırlarken neden önce sen banyoya girmiyorsun?"

"Tamam, ama yataklarla dalga geçmek yok. Sen büyük olanı al."

Sırıttı. "Hatırlıyorum. Git işini yap. Birazdan yatağı senin için hazırlayacağım."

Kız küçük giysi çantasını karıştırıp geceliği olduğunu tahmin ettiği şeyi alıp banyoya girdiğinde Bowie yatağı düzeltiyordu. Bowie bir dizi temiz çarşaf ve battaniye çıkardı, sonra yatağı hazırladı. Çekmecedan bir yastık çıkarıp temiz bir yastık kılıfının içine yerleştirdi ve sonra örtüleri düzgünce geri çevirerek onun içeri girmesini kolaylaştırdı.

Yatağına hazırlarken duşun açıldığını duydu. Şimdi zihninde onun ıslak ve çıplak görüntüsü vardı.

Merhametli Tanrım.

Yataklar tamamlandıktan sonra yıkadığı giysileri kurutucuya koydu, bir kurutma kâğıdı attı ve Başlat düğmesine bastı. Bu sesle uykuya dalmaya o kadar alışmıştı ki, misafirlerini rahatsız etmemesini umuyordu.

Ella kapıyı açtı.

"Bunun sen olabileceğini düşünmüştüm," dedi ve yanağına hızlı bir iyi geceler öpücüğü kondurdu. "Tatlım, geldiğin için teşekkür ederim. Annem çoktan uyudu ve yıllardır onu gördüğüm kadar mutlu. Seni seviyorum ve iyi uykular."

Bowie sıırıttı. "Bir şey değil. Ben de seni seviyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Uykum hafiftir."

"Biz iyiyiz. Çok büyük bir eviniz var. Bu harika bir tatilde olmak gibi bir şey," dedi Ella ve yatak odasına girip kapıyı kapattı.

Bowie giydiği tişörtü başının üzerinden çekti ve bir sandalyenin arkasına fırlattı.

mutfağa gitti. Daha önce yemediği dondurma birden kulağına hoş gelmişti.

İki kaşık çıkardı ve masaya oturdu. Rowan banyodan çıktığında ilk lokmayı ağzına atmış, diğerini kaşıklıyordu. Gecelik giymiyordu. Kocaman, büyük boy bir tişörttü, herhangi bir gecelik kadar düzgündü ama bakmamak için kendini zor tutuyordu.

Aman Tanrım. O bacaklar. Yasaların izin verdiğinden daha uzun. Hemen vur beni.

Rowan giysilerini yatağının yanındaki sandalyeye bıraktı. Bowie artık tişört giymiyordu ve kollarındaki kaslar ile omuzlarının genişliği görülmeye değerdi.

Dondurma kabını kaldırdı.

"Nightcap? Bourbon Karamel. Fazladan bir kaşığım var."

"Belki sadece bir tadımlık," dedi yanındaki sandalyeye geçip kaşığı eline alırken.

Karamel girdabını hedef aldı, ilk tadı için küçük donmuş tatlılık nehrini kazdı.

Gözlerini kapadı ve iç çekti. "Bu

çok iyi."

"Bir ısırık daha ister misin?" diye sordu.

Teşvike ihtiyacı yoktu. "Evet, lütfen."

Onlar kaşıklayıp yerken, tüm litre boşalana kadar sessizlik üzerlerine çöktü. İçinde ne olduğuna dair tek kanıt Rowan'ın alt dudağının kenarındaki küçük karamel lekesiydi ve bu Bowie'yi çıldırtıyordu.

Rowan masayı temizledi ve kartonu çöpe, kaşıkları da lavaboya attı. Geri döndüğünde karamel lekesi gitmişti.

İçini çekti, sonra cep telefonunu yatağının yanındaki şarja taktı.

"Sıramı banyoda alacağım, ama uzun sürmeyecek. İstedığınız tüm ışıkları kapatın. Karanlıkta yolumu bulmaya alışkınım."

"Tamam, kalmama izin verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim." "Başka türlü olmasını istemezdim," dedi.

Rowan banyonun kapısını kapatırken mutfağın ışığını da söndürdü, ardından oturma odasının ışığını da. Ama oda karanlığa gömüldüğü anda, küçük gömme gece lambaları yanmaya başladı.

"Ne kadar havalı değil mi?" dedi ve sonra yatağa tırmandı. Çarşaflar tenine karşı yumuşacıktı ve hafif battaniye de tam ona göre idi.

Bowie banyodan çıkarken hafif, genizden gelen bir horlama sesi duydu. Bu Ella Teyze olmalıydı, ağzı açık nefes alıyordu ve büyük olasılıkla uyuyordu.

Sonra odanın karşı tarafındaki ikiz yatağa doğru baktı. Rowan yan yatmış, ana rahmindeki bir bebek gibi kıvrılmış ama boynunun altındaki yorganı sıkıca kavramış bir şekilde uyuyordu.

Kaşlarını çattı. Bu ona onun korktuğunu düşündürdü ve bu onun hissetmesini isteyeceği son şeydi. Tekrar düşündü, dünyada ne kadar yalnız olduğunu. Annesi öldükten sonra o da böyle hissetmişti.

Rowan'ı böyle savunmasız bir halde görmek ihtiyacı olan soğuk duştu. Bu yüzden gözünü bile kırpmadan uyuyamayacağından emin bir şekilde suçluluk duygusuyla yatağı girdi ve cep telefonunun alarmı çalmaya başlayana kadar uyanmadı. Diğerlerini uyandırmadan önce hemen susturdu.

Yeni bir güne başlama vakti gelmişti.

Yazar Hakkında

Sharon Sala, Amerika Romantizm Yazarları ve RWA Oklahoma Bölümü üyesidir. Romans, genç yetişkin, Western, genel kurgu ve kadın kurgusu olmak üzere beş türde yayınlanmış 115'in üzerinde kitabı bulunmaktadır. İlk kez 1991'de yayınlanan yazar, sekiz kez RITA finalisti, Janet Dailey Ödülü sahibi, beş kez RT Kariyer Başarı Ödülü sahibi, beş kez Ulusal Okuyucuların Seçimi Ödülü sahibi, beş kez Colorado Romance Writers' Award of Excellence ve Heart of Excellence ödüllерinin sahibi ve Booksellers Best Ödülü sahibidir. 2011 yılında RWA tarafından Nora Roberts Yaşam Boyu Başarı Ödülü'ne layık görülmüştür. RWA, 2017 yılında, yayınlanmış 100. romanının anısına kendisine Yüzüncü Yıl Ödülü'nü takdim etmiştir. Kitapları *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satanlar listesinde yer alıyor ve *Publishers Weekly*'den harika eleştiriler alıyor. Yazmak onun hayatını, dünyasını ve kaderini değıştirdi. Doğduğı eyalet olan Oklahoma'da yaşıyor. Onu sharonsala.net adresinde ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.